

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

τῷ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΤ

τῶ

ΚΑΘ' ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

M U S A E I

GRAMMATICI

de

HERONE ET LEANDRO

CARMEN;

CUM CONJECTURIS INEDITIS

PETRI FRANCII,

EX RECENSIONE

JOHANNIS SCHRADERI,

QUI VARIANTES LECTIONES, NOTAS, ET
ANIMADVERSIONUM LIBRUM
ADIECIT.

L E O V A R D I A E

Excudit TOBIAS VAN DESSEL, MDCCCXLII.

Y O I A Z Y O M

Y O I T A M M A C T

Y O I T A M M A C T

1 1 1 2 1 1 1

1 1 1 2 1 1 1

O I A M M A C T

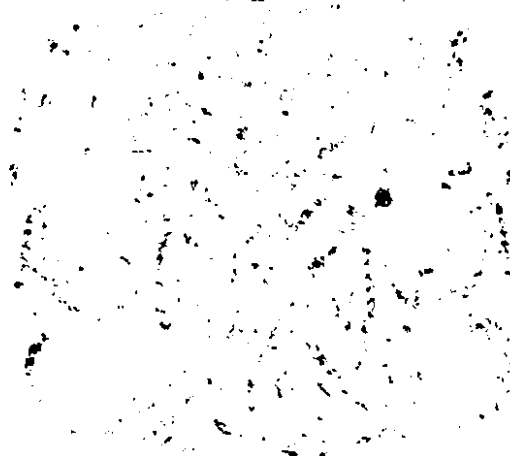
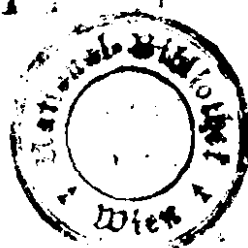
Y O I T A M M A C T

Y O I T A M M A C T

Y O I T A M M A C T

Y O I T A M M A C T

Y O I T A M M A C T

Y O I T A M M A C T

SERENISSIMO ET CELSISSIMO

GULIELMO CAROLO
HENRICO FRISONI

ARAUSIONENSI AC NASSAVIO

PRINCIPALI

GELRIAE, FRISIAE, GRONINGAE,
AGRORUMQUE CIRCUMJACENTUM,
AC DRENTIAE

GUBERNATORI ET SUPREMO
REI BELLICAE PRAEFECTO.

ACADEMIAE CURATORIA
MAGNIFICENTISSIMO,

ETC. ETC. ETC.

UT

UT ET
VIRIS NOBILISSIMIS, SPLENDIDISSIMIS,
ATQUE INSIGNIBUS IN REPUBLICA
HONORIBUS CONSPICUIS,

HESSELO DOUWONI
ERNESTO AB AYLVA,
DU CONI MARTENA
A BURMANIA,

LIVIO SUFRIDO
LYKLAMA NYEHOLT,

ULBONI SIXMA
AB ANDLA,

ACADEMIAE FRANEQUERANAE
CURANDAE IV VIRIS

HANC MUSAEI EDITIONEM

ET

SE SUAQUE STUDIA

ANIMO DEVOTO

D. D. D.

JOHANNES SCHRADER.

I*Nchyla Nassaviae, PRINCEPS Generose,*
propago

Stirpis, & Auriacae spes recidiva do-
mūs,

Fata cui toties torvi discrimine Martis

Credidit eventū Belgica laeta bono.

Cujus avos toties Hispanā clade cruentos,

Inque fugam stupuit Gallica terga dari.

Adfuit adsidue quorum Victoria signis,

Et dedit Heroae laurea ferta comae.

Quos

*Quos tamen & positis hasta clypeoque Vi-
rago*

Cepit, & haud artes dedecuerunt togae.

*Splendida per quorum vestigia, laudis a-
vitae*

Impulit, ut caleas tendere, verus amor:

*Si fera bella tonant (quod abominor) impi-
ger hostes*

Per medios certus fulminis ire modo:

VOSQUE adeo nostrae sublimia sidera gentis

Inlustres prisca nobilitate Viri:

*Patria quos illis, quos aurea condidit ae-
tas,*

*Tempora longa Viros gaudet habere pa-
res.*

Numina Frisiacis qui Tutelaria Musis

Aonio regitis templa dicata Deo:

*Et quorum auspiciis, atque aegide tuta Mi-
nerva*

Pieridas patriis adserit alma focis.

Sistere

*Sistere quis nato fugituras limine Divas
Censetur verae nobilitatis opus.*

*En age, Musaeo quae carmina tincta le-
pore*

*Rapta situ nobis Graja senecta dedit:
Igne quibus valido tactus Leander amoris
Ducitur in thalamos, Sesta puella, tuos;
Procedant cultu jam splendidiore superba
In lucem vestro tuta favore novam.*

*Vos mihi praesidium tutelaque certa timentì
Este, nec in vasto linquite vela mari.
Lucida ni trepidam, ni sidera fausta rega-
tis,*

*Evertet dubiam saeva procella ratem.
Sit pretium curae, vigilatorumque laborum
Non penitus Magnis displicuisse Viris.
Sit pretium curae, quamvis juvenilia scrip-
ta*

Lumina Magnorum detinuisse Viram.

Hoc ego si capiam, ceciderunt inproba vota,

Spirat & inceptis aura secunda meis.

Hoc ego si capiam, nitidos errabo per axes,

Et tangam plantis sidera summa meis.

Quo feror insanus? commoti pectoris ignes

Quo rapiunt vatem, Calliopêa, tuum?

Pondera cum Frisiae subeatis maxima mo-
lis,

Quae vestris humeris non leve fertur o-
nus;

Parcaque, quae multis, contingant otia Vo-
bis,

Urgeat at patriae, ne labet illa, salus:

Scilicet ut posito tantarum pondere rerum

Turbarent curas otia nostra graves;

Muneris & celsi missâ statione, precamur,

Ut libeat nostros evoluisse jocos.

Parva mora est, Vobis ducibus quae laeta
moventur,

Perlegere imparibus carmina facta modis.

Si

*Si tamen & nobis hoc tempora parca nega-
rint,*

*Sintque ea (quod metuo) vota modesta
parum.*

*At placeat, prima quae fronte notata, tur-
ri*

Carminis haud alio nomina digna loco.

Integra devotae constabunt pignora mentis

Pectoris & grati debita signa dabunt.

*Parva quidem fateor pro magnis munera
reddi,*

Munera Principibus nec satis apta Viris:

*Sed tamen auratis, quae maxima victima,
taurus*

Cornibus ut grato tinguit odore focos;

Sic sale Divorum fieri placabile numen

Credibile, & laetum thuris honore pio.

*Quod si grandiloquum mihi Cal'opéa de-
disset*

Pectus, & herois condere gesta modis;

Præcipuos Vos arte togæ celebrare disertu

Carmine pro meritis unicus esset amor;

*Publica res quanto valeat fundamine, quan-
tum*

A vestra capiat Frisia robur ope;

Qualibus auspiciis Academia celsa lacertos

Erigat, & toto nomen ab orbe ferat.

*Frigida sed quoniam Natura calefcere no-
strum*

Invida Phoebeo pectus ab igne vetat:

Carmine Maconio laudes atque inclyta facta

Grande sonaturo, quo decet, ore canant;

Vos, o Calliope, quos turba diserta creatos

Vidistis placido luminis orbe semel.

*Quod licet, adtonitus, quo numina magna
Deorum,*

Nomina sacrato vestra stupore colam.

*Quod licet, ut meritis bene convenientia
cives*

Optabo grata præmia mente ferant.

Quod

*Quod licet, ut domibus vestris felicia sur-
gant*

*Tempora, pars turbae parva precantis ero.
Quod licet, in coeli redeatis caerula tarde*

Publica perpetuo vota juvabo meis.

Frisia cum longum nullâ quassata procellâ

*Stabit, & usque novo crescet honore vi-
rens;*

Exseret & studiis Academia patria florens

Mitibus ad coeli sidera summa caput.

LEC-

1870

1870

1870

1870

1870

1870

1870

1870

1870

1870

1870

LECTORI ERUDITO

S. P. D.

JOHANNES SCHRADER.

Quod plerique omnes, qui vel novos Auctores, vel veste splendidiore indutos summo Reipublicae literariae bono in lucem produnt, institutum laudabile sane sequuntur, ut, quae ipsis vasta veterum Scriptorum volumina adsidua manu versantibus, de aetate & meritis Scriptoris istius, de quo bene mereri cupiunt, sedulo vestigata sunt, in medium producant; auxilia, quibus instructi arduum opus adgredi ausi sunt, diligenter enarrent; candide & aperte de Interpretibus, quos nactus est Auctor, eorumque meritis sententiam dicant: id ne nos deseruisse jure optimo queraris, Erudite Lector, sedulam operam dabimus, sic tamen, ut, quae Viri Eruditissimi Jo. Alb. Fabricius (a), Jo. Henr. Kromayerus (b), nec non Matthias Röverus (c) in hanc rem observarunt, vel breviter adtingamus, vel omnino (quamvis non poenitendam eorum partem ipsi per nos videramus) praetervehamur taciti.

Inter omnes, quos ex Graecia & antiquo Latio per tempus edax nobis superstites posside-

(a) Biblioth. Graec. Lib. 1. cap. 16.

(b) In Dissertatione editioni ipsius praefixa.

(c) In Praefatione.

fidere licet Scriptores, nescio an ullius aetas adeo, ac Musaei nostri controversa sit, in diversissimas Eruditorum senatu sententias miro modo abeunte, aliis quippe ultra Homeri aetatem ipsum evehendum; aliis Ovidio priori aetati adligandum; quibusdam ad Vespasiani tempora; plerisque ad inferiora Reipublicae Romanae tempora; quin nonneminem ad Seculum post C. N. decimum tertium, vatem nostrum demittendum contendentibus.

Primam opinionem Virum aetate sua Eruditorum principem Jul. Caesarem Scaligerum (a) in primis tuitum fuisse quis nescit? Hic post aspera quaedam in Homerum, in quem semper iniquior est, dicta scribit: *Arbitror enim ego Musaei stylum esse Homericopolitiorum atque comptiorum, quod ut clarius pateat, aliquot versus adducere coactus sum. Nam quemadmodum omnes sunt incomparabiles, siveque e Graecanicis Virgilio digni, ita nonnulli adeo compositi, ut ab ejus gentis nullo alio quam a Musaeo dici potuisse videantur. quae neque Homerum, neque Orpheum, sed Musaeum fecit ille principem Elysiacorum cantorum. illo igitur versu quid rotundius, elegantius, ornatius, numerosius? &c. Tandem conlatis quibusdam Musaei & Homeri, victore Musaeo, locis inter alia addit (b): Quod si Musaeus ea, quae Homerus scrip-*

(a) Politices lib. 5. cap. 2. p. 539.

(b) pag. 540.

scripsit, scripsisset: longe melius eum scripturum fuisse judicemus. Scaligeri, vetustissimo illi Musaeo Orphei aequali carmen hoc adscribentis, sententiam secutum fuisse Davidem Whitfordum, virum minime indoctum, docent verba in fronte libri posita;

*Vos exemplaria Graeca
Nocturna versate manu, versate diurna.*
Horat.

Musaeum ante omnes. Virgil.

Paucos praeterea hujus opinionis, cui favere etiam video Cerdam (a), & Magium (b), patronos recenset Röverus (c), ut adeo id latuisse Kromayero (d) demirer. At vero sententia haec adeo vana, adeo ab omni verisimilitudinis specie est aliena, ut ullum patronum invenire potuisse merito stupeas. Non poenitendum contra hoc commentum mihi dudum visus sum reperisse argumentum in ipsius Poëtae nostri carmine (e), quo loco horrendam illam, qua periit Leander, tempestatem describens canit:

Αἰθέρα μίσγεται πόντος· ἀνέγχετο πάντοθεν ἡχὴ
Μαγναμένων ἀνέμων· Ζεφύρω δ' ἀντέπνεεν Εὖρος,
καὶ Νότος ἐς Βορέην μεγάλας ἀφένκεν ἀπειλάς.

2

Qua-

(a) ad Virgilium lib. 6. Aen. v. 667.

(b) Lib. 1. Var. Lect. cap. 8.

(c) pag. 3.

(d) pag. 3.

(e) v. 317.

P R A E F A T I O.

Quatuor vides ventos memorari, atque istos inter Eurum, mea quidem sententia, vetustissimo aevo ignoratum. Id non vane elicio ex Hesiodo (a):

Ἀστραίῳ δ' Ἡὼς αἰέμας τέκε καρτερθύμῃς,
Ἀγέεσσι Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον
καὶ Νότον ἐν φιλότῃτι θεῷ θεὰ ἐνηθεῖσα.

Astraeo vero Aurora ventos peperit violentos,

*Celerem Zephyrum, Boreamque rapidum,
Et Notum in amore cum Deo Dea congressa.*

Sic infra (b):

Ἐκ δ' Τυφώος ἔστ' αἰέμας μένος ὕγρον αἰέναν,
Νόσφι Νότα, Βορέωτε, καὶ ἀγέεσσι Ζεφύροιο.

Ex Typhoeo autem est ventorum vis humide flantium,

Excepto Noto Boreaque & celeri Zephyra.

Viden' in generatione ventorum, in qua Hesiodus adcuratus est, omitti Eurum, sic ut nullum ipsius in toto libello vestigium usquam adpareat? Sic & Hyginus (c): *Ex Astraeo & Aurora Zephyrus, Boreas, Notus.* ita enim, expuncta ultima voce *Favonius*, quae tamdiu nemini Interpretum, ne ipsi Munc-kerq animadversa menda, legendum quovis pignore contendere ausim. *Zephyrus & Favonius*, quod & illis, qui aere non-
dum

(a) In Theogonia v. 378,

(b) v. 869.

(c) pag. 8. edit. Munckeri.

dum lavantur, perspectum, iidem venti sunt. Error autem forsan ortus, quod indoctus aliquis Monachus, Hyginum in Genealogiis hisce Deorum Hesiodum compilare ignorans, tres autem ventos tantum memorari indignatus, quo numerus receptus constaret, sinistra liberalitate quantum hunc, sed omine non satis fausto, intruserit. Egregie autem haec de tribus ventis observata firmantur ex Orphei Hymnis (a) in honorem trium ventorum ab Hesiodo memoratorum, praeterito iterum Euro. An vero credibile Musaeum, Orphei aequalem secundum Scaligerum, venti, cujus nomen ista tempestate ignorabatur, mentionem facturum? Homerus, fateor, (b) Euri mentionem facit; sed inde tantum discimus tempore Homeri, &, si velis, jam paulo ante Eurum cognitum fuisse; minime vero longe anterioribus temporibus. Suspicor enim Θεογονίας, & Hymnorum, qui Orphei nomen gerunt, auctores Homero esse antiquiores: aliter enim rationem, quae dubitanti plane sufficiat, nullam dari posse puto, cur ab Homero memoratis ventis quatuor, Hesiodus & Orpheus, non adeo longo temporis intervallo ab eo, fatentibus plerisque, remoti, tres tantum adgnoscant, qui vero ipsis inferiores Scriptores receptum numerum sequantur. Certe non paucos reperias,

* 3

(a) p. 176. edit. Eschenbachii.

(b) In Iliade B. & N.

rias, qui Hesiodum Homero antiquiorem statuunt, sicut videre est apud Cel. Fabricium (a). Orphei Hymnis si quis tantam antiquitatem adscribere vereatur, & potius ab Onomacrito tempore Pisistrati subpositos existimet, illum hac etiam arte Veteribus se inferere voluisse non inepte forsan conjeceris. Cogitent tamen acutiores. Aliud argumentum subpeditat ipse Poeta (b):

Οἱ δὲ παλαιοὶ
Τρεῖς Χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι·

Tangi hic Hesiodum more, ut vidimus in Animadversionibus (c), Poëtis usitato docet ipsius imitator Aristænetus (d): ἢ τοῖς ἑμμοσι Χάριτες, ἢ τρεῖς καθ' Ἡσίοδον, ἀλλὰ δεκάδων ποιεῖ χορεύει δεκάς. *Et circa oculos ejus Grætiæ non trinae secundum Hesiodum; sed decies denae tripudiant.* ita legendum, non, quod Jo. Corn. de Pauw sine ratione jubebat, περιεχοῦσε vidimus in Animadversionibus. Hesiodo igitur inferior noster. Argumentum præterea minime inficiandum, si firmo talo niteretur, præberet opinio Cel. Jac. Gronovii (e) rati amores Leandri & Heronis post Bellum Trojanum accidisse, quod si verum,

Sca-

(a) In Bibl. Gr. lib. I. cap. 13. p. 85, 86.

(b) v. 63.

(c) Cap. VIII. p. 187.

(d) Lib. I. ep. 10. p. 58.

(e) Tom. II. Thes. Antiq. Graec. num. VII.

Scaligeri opinionem penitus everteret. Scilicet Ovidius (a) mentionem facit Ulyxis:

*Nobilis ille quidem est, & clarus origine:
sed non*

A tibi suspecto ducit Ulixæ genus.

Et inferius paulo raptus Helenæ:

*Ut semel Idaeus Lacedaemona venit a-
dulter,*

Cum præda rediit protinus ille sua.

Nam quod Daedali v. gr. & Andromedæ mentionem factam huc referat Vir Celeberrimus, in eo manifeste labitur, cum temporibus Trojanis has antiquiores esse constet. Jam vero Helenæ ex. gr. meminisse qua ratione poterit Hero nisi Iliacis temporibus sit inferior? ita quidem fere Gronovius. Sed cum, fatente ipso viro Clarissimo, ex talibus adcurata temporis notatio deduci continue non debeat; & Ovidius non raro tempora misceat, ut ad ipsum Interpretes non raro monent, argumentum probabile, quodque numerum facere queat, tantum habebimus, quamvis Ovidium in ea fuisse opinione fere persuasus sim. Longe majoris momenti merito habeas silentium omnium Veterum Scriptorum, qui Mulaei Homero antiquioris, ejusque scriptorum mentionem facientes opusculi hujus sane elegantis nuspiam ante Tzetzem apud Fabricium (b) meminerunt, quod

* 4

in-

(a) Heroïd. ep. 20.

(b) Bibl. Gr. p. 105.

8. P R A E F A T I O.

invictum, mea quidem sententia, argumentum recte urfit Doct. Casaubonus (a), cum simile quid ulli Scriptori ex antiquissimis illis accidisse mihi inconpertum: nam Latinis ex. gr. Gratio ab uno Ovidio memorato (b); Curtio & Manilio a nemine, per barbariem seculorum, & ingentes, quibus pressum imperium Romanum a longo tempore ante instauratas meliores literas, tenebras eam adversam fortunam subeundam fuisse notum: quamvis haud inficias ire ausim, alio etiam modo notitiam Doctorum effugere potuisse ante tristissima illa tempora, quod de Nemesiano Gratii poema ignorante credibile est, quamvis alii aliter sentiant (c). Ipse etiam stylus, & scribendi modus adeo vetustissimis illis temporibus non congruit, ut ille recentior Poëtam luculenter prodat. Quis enim, ut alia mittam exempla, in Veterum scriptis adeo est hospes, ut non facile Homerum, Hesiodum, Orpheum aliosque raro, aut nunquam, dictorum suorum rationem reddere consuevisse mihi largiatur? Id tamen apud nostrum non raro observare licet ex. gr. v. 36.

Mājus

(a) Cujus verba exhibet Rondellus in praefat. p. 8. & 9.

(b) De quo consulendi Vlitius & Burmannus in praefatione.

(c) V. quae ad Cyneget. v. 8. Viri Docti observant; ut & conjecturam Benteji in praefatione ante Manilium p. xi.

Μᾶλλον ἀλκυμένη ζηλήμονα θηλυτέρῳ.
Καὶ γὰρ ἐπ' ἀγλαΐῃ ζηλήμονες εἰσι γυναῖκες.

Envolve, si volupe est v. 51, 92, nec non v.
129.

Θηλείης δ' Λέανδρος ἐπεὶ κλύεν οἷσρον ἀπειλῆς,
Ἐγνώ πειθομένων σημῆια παρθενικῶν.
Καὶ γὰρ ὅτ' ἠθέοισιν ἀπειλείωσι γυναῖκες,
Κυπερδίων δάραν αὐτάγγελοί εἰσιν ἀπειλαί,

Qui Achillem Tatium sedula manu voverit,
istius Scriptoris aetatem ipsum potius adtin-
gere, quam remota illa tempora non diffi-
culter persuadebitur. Facit huc nomen δ' Γραμ-
ματικῆ in MSS. Codicibus testibus Viris Doctis
(a) repertum, quod non fugit Eruditissimum
Röverum. Denique, quo nihil gravius opinio-
ni alicui obesse judico, nullo a patronis hujus
sententiae vel minimo ad hoc usque tempus
argumento tam mirabilem sententiam conro-
boratam vidi. Quod enim Scaliger (b) Musaei
stylum longe esse Homericum politio-
rem atque comptiorem sese arbitrari referat, in eo
misere fallitur Vir Doctus, cum simplici-
tas, qualem in Homeri & Hesiodi carmi-
nibus regnare deprehendimus, summam anti-
quitatem arguat, quod recte jam observatum
ante nos video Eruditissimo Kromayero (c).
Optimo igitur iudicio parentis vestigia mini-
me hic adoravit filius Josephus Scaliger, cum-
que eo Eruditorum haudquaquam infima
* 5 pars,

(a) a Fabricio p. 105. productis.

(b) pag. 539.

(c) Dissert. p. 5, 6.

pars, quos inter Matthaeus Sladus, Amstelædamentis Medicus & Poëta Celeberrimus, qui lusu aspero (a) virum Eruditum excepit.

Secundam sententiam, quæ Musaeum Ovidio scribendi exemplum dedisse statuit, præter Gul. Canterum, A. Morellum aliosque Kromayero (b) memoratos, sequitur Daniel Pareus Comment. in Musaeum (c): quamvis & alibi (d) amplecti sibi sententiam Magni Casauboni, ad tempora Nonni Panopolitani Musaeum demittentis, sequi certum esse prædicet, cui inconstantiae nihil simile aut secundum vidi. Verum cum hoc commentum nullo tibicine fulciatur idoneo, contra ultima, quæ Scaligero obmovimus, argumenta illud evertant, mittemus. Infelici autem iudicio Barthius (e) Epistolam decimam octavam Heroïdum Ovidio adscribere vix audet, inductus v. 147. & 148. quos ex Musaeo versos esse putat, nisi Musaeus, addit, sit antiquior, quam persuasi nunc sunt docti homines, quam sententiam non inmerito rejecit Cel. Burmannus (f); quemadmodum Scaligeri, epistolam utramque Sabino ad-

(a) Illum in Jensi Lection. Lucian. Lib. 2. cap. 6. p. 189. videre licet.

(b) Dissert. p. 3.

(c) p. 128, 129. ad v. 259. pag. 62. v. 57. &, si recte memini, aliis locis.

(d) Ad v. 135. p. 100. & in præfatione.

(e) Ad Theb. 6. 545.

(f) Ad initium epistolæ.

adscribentis, opinionem Nauzius (a): adeo enim Nasone indignae non sunt, ut inter eruditissimas atque elegantissimas a rerum peritis ponantur suo merito.

Tertia sententia, quae Martialis aetati adligat vatem nostrum, est Meursii (b), cui, iudice Fabricio (c), non absurde auctor poematis istius videbatur esse Musaeus, *cujus patheticissimos libellos, qui certant Sybariticis libellis, & tinctas sale pruriente chartas*, memorat Martialis (d), quam sententiam diu antefoverat Georgius Valla in libro *de expetendis & fugiendis rebus*, qui Siculum vatem nostrum & sub Vespasiano vixisse, sed sine ulla ratione credebat (e). At recte addit Fabricius non sine ratione Gyraldum existimasse Musaeum illum Martialis scripsisse Latine, non Graece, quod verissimum puto. Adde nostrum Musaeum ubique castissimum esse, & res turpículas, si quando tractat, vocibus maxime pudicis & honestissimis velare, ut, cum nihil nos eo cogat, adeo a se in aliis scriptis (si enim hoc carmen iis verbis indicari

(a) In Animadversionibus in Historiam Heronis & Leandri, quas exhibent Les Memoires de Litterature tirez des Registres de l'Academie Royale des Inscriptions & Belles Lettres T. X. p. 388.

(b) Lib. II. cap. 19. Attic. Lect.

(c) p. 105.

(d) Lib. XII. Epigr. 97.

(e) Consule Cel. Monctam Menag. Tom. III. p. 450.

cari quis putarit, ineptus merito haberi debet) diversum esse vatem Elegantem a se ipso, ut *libelli pathicissimi & Sybariticis certantes* audire mereantur, in animum inducere ut credam minime queam.

Quartam sententiam, quae vatem nostrum ad tempora Nonni Panopolitani, quem ad seculum V. referunt, demittendum pronunciat, omnium nobis verosimillimam adparere fateri non erubescimus, pro ea quippe stante, si a paucis discesseris, Eruditorum toto Senatu, cum ultimis vatis Elegantissimi Editoribus Doctissimis Kromayero & Rövero, quamvis certam illi prorsus aetatem adsignare nesciamus. Hoc ut credam praecipue facit stylus Scriptorum istis temporibus vicinorum proprius Achillis Tatii, Aristeneti ex. gr. & prae ceteris magni spiritus Poëtae Nonni Dionysiacorum auctoris, qui in locutionibus & scribendi genere adeo amice conspirant, ut qui alteri scribendi exemplum dederit dignoscere difficile sit. Nonnum Seculi V. Poëtam, ut probabile reddidit Cel. Fabricius (a), Musaeo aetate esse superiorem (b), ejusque praeceptorem esse putat Daniel Pareus, neque ab hac sententia alienum se ostendit Röverus eam certissimis argumentis, cum auctor noster integros fere versiculos sibi admodum familiares ex Dionysiacis transcripserit, pro-

(a) Bibl. Gr. Vol. VII. lib. 5. cap. 16. 10.

(b) Ad v. 27, p. 118. comment. sui.

probari posse ratus, quae adeo Krömayero probare se non potuit, ut in alia omnia iv-
 rit (a) his verbis: *relinquitur prorsus incer-
 tum, ex Nonno Musaeum plurima, tanquam
 ex fonte hausisse. immo puduit forte Mu-
 saeum negligere meliora, & ad Nonnum pro-
 ficiendi causa adire, quem & ingenii & poë-
 ticae artis facultate superabat, cujusque
 praeceptor, contra quam existimabat Pareus,
 poterat esse.* At parcius Nonno fulminantis
 spiritus & sublimis, non diffidentibus acerri-
 mis ejus adversariis Heinio & Cunaeo, in-
 genii Poëtae haec objicienda meminisse de-
 bebat vir Eruditus: cum, ut Musaeum arte
 poëtica, & mirabili isto praecipue seculo
 scribendi castimonia Nonnum longo post se
 intervallo relinquere lubentissimo animo con-
 cedam, ingenio tamen superari, mea qui-
 dem sententia, prorsus indubitatum sit, ut
 adeo Magni Vossii (b), Musaeum referentis
 in numerum istorum Poëtarum, qui plus ar-
 ti, quam ingenio debeant, sententiae sub-
 scribam haut gravate. Id si certum, ut reve-
 ra est certissimum, ex Nonno Musaeum plu-
 rima tanquam ex fonte haurire non puduisse
 non adeo erit absurdum. Ut unico exem-
 plo, sunt autem plurima, defungar, nonne
 Latinorum Poëtarum plerorumque judicio
 princeps Maro ex Enni carminibus, qui
 judice Ovidio ingenio maximus, arte au-
 tem

(a) Dissert. pag. 6.

(b) De Artis Poëticae Natur. ac Constit. cap. 5. §. 4.

tem rudis fuit, plurima, quae in rem suam convenire arbitrabatur transtulit, atque usus est pro suis? Nonne integros aliquando Ennii versus, ut ex Norro fere Musaeus defumfit, in Aeneide reperire est? Certe qui Servii commentarios, & ab Hieronymo Columna digesta Ennii Fragmenta versavit, de ea re nullus, puto, dubitabit. Jam vero, cum Musaeus Veterum scripta Homeri ex. gr. quin & e Latinis Ovidii tam diligenti manu versavit, ut plurima inde carmini suo intexuerit, imo maximam elegantiarum, & acute dictorum, ipsius etiam argumenti partem Nasoni debeat (nisi forte cum Nausio (a), Poëtis ambobus tot easdem cogitationes in mentem, sine furti ulla suspitione, venire potuisse tibi persuadere malueris) ut volventibus notas & Animadversiones nostras in quibus, ubi operae esse videbatur, utrumque contulimus, parere poterit, quis credat Poëtae aetate sua adeo non ignoti, ut ab Agathia in Historia laudari etiam meruerit, opera, certe non spernenda, evolvere Musaeum puduisse, cumque non paucis hinc carmen ornare posset, non exiguam versiculorum partem isti adaptasse? Certe Nonnum fulminantis & sublimis adeo spiritus vatem, quemque vehementer dubito convinci posse tot versus ex aliis tam paucis inmutatis in opus suum transtulisse, ex carmine tam brevi tot versiculos con-

(a) p. 392, 393.

compilasse difficulter ut credam adducor, quamvis fateor mihi deesse argumenta adeo valida, ut pervicaciores in sententiam pertrahere queant.

At quid dicemus de Viri Eruditissimi, & vatis utraque Lingua Graeca & Latina felicissimi P. Francii conjectura Musaeum eundem ac Nonnum esse suspicantis, ut probant verba in titulo Editionis Dav. Whitfordi posita: *Multa habet hic auctor cum Nonno communia, nisi ipse sit Nonnus. Stylus certe plane simillimus est?* Hoc & conjecerat Casparus Barthius (a), cujus verba (b) adponam: *versus, inquit, Musaei 35. cum bemistichio praecedentis est ad verbum ex Nonno ductus lib. 16.*

Μῶμον αἰτιομένη φιλονέστομον ἡλικος ἤβης.

Qui locus cum innumeris aliis suspicari nos facit, Nonnum ipsum, meliori iudicio temperantem naturales suae inconsultae luxuriae morbos, poema ausum. de quo tamen nil affirmamus. Equidem, cum novae opiniones firmo solo niti debeant, haec autem infirma valde sit, non temere viris Eruditis adcedendum putem. At stylus simillimus est? Ego, si locutiones & dictionem spectes, concedo, aliter inficior, cum Musaeus castigato, humi-

(a) Advers. lib. 20. cap. 21. p. 1008.

(b) Ex dissert. Kromayeri p. 3.

miliore minimeque inflato; Nonnus autem tumido, dithyrambico & valde luxuriante stylo utatur. At temperavit naturales inconfusae luxuriae morbos? Ego an luxuriantis venae adeo potens fuerit Nonnus dubito, certe eadem scribendi vitia in Paraphrasi Evangelii Joannis notare eruditos monuit Fabricius: quamvis stylus, ut certe non decebat in eo argumento, non adeo sit inflatus. Dubito quoque an voluerit, nimium sibi blandiente forte cothurnato isto stylo. Quae ratio, quaeso, etiam, quod cum reliqua opera ipsius Nonni nomen gerant, hoc sub Musaei nomine in MSS. & apud Tzetzem jam veniat? an ipse Nonnus nomine suo dissimulato hoc carmen prodidit? sed Nonni opera reliqua longe superabat, adeo ut tam varium & elegans omni fere numero poema Nonnum fecisse, etiamsi maxime velit credere, cogitare non posse quenquam putet Cl. Kromayerus (a). Quid denique est, quod conjecturam Virorum Eruditorum probabilem reddat? Nihil certe.

Praeter Nonnum in Aristaeneto locutiones geminas observare licet; illum autem ad Seculum V. referendum credibile est. Scilicet Aristaenetus (b) in laudibus Panaretæ totus ita loquitur: *ὃς πᾶς θειοῦς ὕφ' ἰδο-*

v. 6

(a) Dissert. p. 6.

(b) Epist. lib. I. ep. 26. p. 172.

νῆς χαρόνομος εἶναι πεισθῆται· ἵνα δὲ μόνον περιφωρῇ
μιμημένη τῷ Καραμάλλου τὸν πᾶν, πάντων ἔχει τῷ
μίμησιν ἀκελβῇ. Vides Caramalli chironomi ce-
leberrimi mentionem hic fieri: illius autem
meminit & Sidonius Apollinaris (a):

*Coram te Caramallus, aut Phabaton
Clausis faucibus & loquente gestu,
Nutu, crure, genu, manu, rotatu
Toto in schemate vel semel latebat.*

Ubi aetatis suae aut sane non multo anterioris
artifices ipsum laudare Doctissimus Mercerus
recte notare videtur Viro longe Eruditissi-
mo Jac. Phil. Dorvillio (b), qui Caramalli
aetatem medio seculo V. feliciter adligavit,
& omnino consuli hic meretur. Aristtaenetus
igitur quin ad ista tempora jam referendus
mihi vix dubium fere videtur: quis vero al-
terum imitatus sit non adeo liquidum. Eru-
ditissimus Alciphronis editor (c), Aristtaene-
tum imitatum fuisse Juniores nostrum Mu-
saetum non vane existimat, cum alios paucis
inmutatis describere huic sollemne, ut adeo
hanc sententiam sequi non detrectem.

Achillem Tatium quaedam cum Musaeo
habere communia ex locis quibusdam a nobis
conlatis certum satis videtur: suspicor autem
hunc Aristtaeneto priorem, qui non pauca sub-
legis-

(a) Carm. 23. 268.

(b) In Vanno Critica cap. 7. pag. 208.

(c) Ad lib. 3. ep. 1.

legisse ipsi videtur: nam de Tatio id ut minus cogitem, quamvis cum Gaulmino Bourdelotius simiam ipsum Heliodori adpellet, facit quod illum in tam manifestis furtis, quam Aristraenetum, nondumprehenderim. Quid? Eruditissimus Moneta (a), ante medium Seculi IV. Achillem vixisse argumento sane firmissimo ostendit, ut adeo, quin non tantum Aristraenerus, verum etiam noster illum imitatus sit, nullum mihi sit dubium. Cum vero tot argumenta, (huc enim quae contra Scalligerum observavimus referenda) consensusque omnium fere Eruditorum sententiam hanc tueantur, nihil vero, quod sciam, ei obponi possit, reliquae autem multis laborent, opinionem hanc satis firmam & probabilem sequemur.

Antequam tamen disquisitionem nostram de aetate Musaei absolvam, verbo memoranda quinta sententia prae caeteris peculiaris Joannis Harduini *de Nummis Populorum & Urbium* (b), qui fabulam hanc Seculo demum XIII. fictam ex mala interpretatione nummi Abydenorum censet, in quo pro ΠΑΜΗ ΑΝΑΡΩ perperam legissent Monachi quidam Galli ΗΡΩ ΑΗΑΝΑΡΩΣ , & hinc fabulam

(a) Menag. Tom. III. p. 118. & seqq.

(b) Ea quidem in editione Paris. A. 1684. non invenitur, sed in Amstelædamensi A. 1709. in qua cum alius hanc ipsum addidisse didici ex Jo. Clerici Bibliotheca Selecta Tom. XVII. p. 377-379.

Iam illam demum fabricati essent, quando Musaeus noster ad Seculum saltem XIII. demittendus esset: sed quo nihil vanius, nihil ineptius. Quis enim, ut alia jam absurda mittam, credat barbaro isto seculo stupidissimorum Monachorum ingenia in tantum mutata, ut adeo elegantia in claustris suis poemata pungere potuerint, ut postera aetas pro Ovidii foetu ex. gr. habere non dubitaverit. Sed ut nugas istas satis riserunt viri Eruditi, sic & hanc ineptam de fabulae origine opinionem Jo. Clericus (a), &, qui nomine ejus ignorato locum laudavit, Cl. Kromayerus (b), nec non Doct. Nauzius (c). Nihil vero magis ridiculum vidi, quam Harduinum adeo absurdam horum amorum originem exculpisse, cum tamen apud ipsum Virgilium, cujus Georgicis antiquitatem ereptum ire an ausus fuerit nondum constat, (liber enim non est ad manum) hujus rei mentio diserta exstet (d):

Quid juvenis, magnum cui versat in ossibus ignem

Durus Amor? nempe abruptis turbata procellis

Caece nocte natat serus freta; quem super ingens

Porta tonat coeli, & scopulis illisa reclamant

• • 2

Aequo-

(a) Ad Ausonii Cupid. Cruc. Adfix. v. 23.

(b) Dissert. p. 9. & seqq.

(c) p. 386, 387.

(d) lib. 3. Georg. v. 278.

Aequora: nec miseri possunt revocare parentes,

Nec moritura super crudeli funere virgo.

Quod unicum absurditatem hujus commentarii facile ostenderet. Sed id tanti non est, cum Auctor ipse deinceps sententiam damnavit (a).

Adeo autem elegans hoc de Herone & Leandro Carmen magnam gloriam peperit Auctori ipsius Musaeo, ut omnium fere Eruditorum communibus suffragiis adprobatum sit. Marci Musuri & Demetrii Ducati Cretensium testimonia paulo infra sequuntur. Scaligerum ipsi Homero praetulisse jam vidimus, quod iudicium Viri Summi licet minime videatur esse probabile, & Homero inventione jam necessario relicta non parum labefactetur, tamen vati nostro omnino honorificum, cum certe principibus in hocce studio viris placuisse non ultima sit laus habenda. *Elegans & suave* poemation vocat Gul. Canterus (b); *Musaeus et si non vetustissimus, bonus tamen & elegans Poëta* Ger. Falkenburgio (c) audit; Caspar Barthius, loco adducto a Pareo in praefatione, in laudes ejus effusus, *omnia inquit, floridissima, nec tamen*

(a) Ita videre est in Biblioth. Selecta Jo. Clerici Tom. XVIII. p. 256, 257.

(b) Nov. Lect. lib. I. cap. 2.

(c) Lect. & Conject. ad Nonni Dionysiaca p. 1319.

tamen turgida : omnia nitentia , nec tamen calvitium quandam prae se ferentia : omnia compta , sed sine pinguedine unguentorum exoticorum : omnia limpidissima , sed sine profunditate : omnia posita , sed sine fucis : omnia dulcia , sed sine somnifero papavere , quo sparsa esse plerumque solet nimia illa sibi aequalis suavitas. Amoris praeterea affectus , & effectus tanquam in elegantissimo speculo apparent , ad vivum suis genuinis coloribus depicti : temeritatis coercendae , & exercendae , etiam in occulto , castitatis exempla doctissima. Jac. Gronovius (a) : Hoc igitur quaecumque , sed antea inauditum amoris specimen ab illis tamen aliisque , verum singulari exordio ab ingenio Musaei venustatem poëstos accepit. Fabricius (b) , non invenustum carmen & versibus molliissimis compositum vocat. Nauzius (c) : son ouvrage est plein d'exac- titude & de délicatesse : le style en est pur , & les expressions toujours choisies. Addam testimonia Editorum Poëtae nostri sed pau- ca. Rondellus (d) , satis in laudibus ejus prolixus , inter alia Musaeus , inquit , amoeni fuit & elegantis ingenii Poëta. Id satis arguunt illius erotica ; siquidem in hocce poë-

.. 3

ma-

(a) Tom. II. Thes. Ant. Gr. num. VII.

(b) Bibl. Gr. lib. I. cap. 16. p. 105.

(c) l. c. p. 388.

(d) In praefatione p. 12.

matie ordinem uideas & convenientiam, selectas sententias & schemata: Scriptio quam laeta! quam florida! quam venusta! Non fuit intulens, sed pleno & puro exundat gurgite, lectorem non magis ubertate quam elegantia exhilarans, pelliciens atque detinens; Jam argumentum ut blandum! ut molle! ut patetiscum! ferreus sit, qui non legat: novum sane, sed periculosum argumentum, si quod uspiam occurrit. Kromayerus (a), fateri plerosque omnes, fingi carmine hoc venustius nihil posse, refert; in Dedicatione parvum quidem sua mole, sed praestantia & suavitate in primis commendabile carmen & in Dissertatione multo venustissimum, pulcrum fetam, elegantissimam summi ingenii prolem, & poema suavissimum adpellat. Missis aliorum testimoniis agmen claudat honorificum prae caeteris illud Röveri in erudita praefatione: Quis tamen ex Poëta tam facundo tamque castigato judicaret, omnis Eloqui & Elegantiae theatrum suo aevi jam fore oclusum fuisse? Nisi quod Poëtica Majestas, aurea & amabilis illa simplicitas, quam in antiquis deprehendimus, in ipso hoc auctore aliquando recessisse posset videri, omnes tamen sui temporis aequales facile superavit, & victor exsistens palmam iis praeripuit. Nam tanta suavitate infelicioris aevi vitia temperavit, ut hoc carmen ab omni

parte

(a) Ad v. 297.

parte Atticam venustatē, & ingenium cultum ferat? Ipsam certe Amoris opus! ubi cum Gratiis Venus certare videtur. Utinam Musaei plura vel ipsius tinēta lepore nobis superessent poëmatia? Dignus igitur est, sequis alius ejus seculi, cujus scripta quam emendatissima in lucem prodeant. Adde Dedicacionem juvenis Eruditi. Nihil igitur famae Vatis Elegantissimi detrahet sinisterius judicium Cel. Monetae (a): Les connoisseurs ne conviendront jamais que le Musée, Auteur du Poëme de Léandre & d' Héro y ait réussi, comme on le prétend dans le Menagiana Tom. 1. pag. 204. Ses vers sentent le Grammairien plus que le Poëte. Ils sont la plupart copiez d' après Nonnus. quae per omnia tamen non falsa. Vid. & Nauzius p. 391.

Manum hic de tabula tollerem, nisi verbo memoranda esset opinio Schöettgenii, qui *Christianum* fuisse Musaeum nostrum existimat argumento ducto ex v. 156.

Τὸν παῖρος ἐκ ἐπὶθῆεν, ἐν κρηδία δίτο πάλιν

Quam *phrasin Hebraismum sapere* putat, sed merito improbante Kromayero. Potiori jure advocare potuisset v. 137.

Ὀλβιος, ὅς ἐ' ἐφύτισσι, ἢ ὀλβία, ἢ τίμ, μήτηρ
Γαστήρ, ἢ ἐ' ἐλόχισσε, μακαριότης?

.. 4

Quae

(a) Tom. III. Menag. p. 287. propositum.

Quae adumbrata videri possent quibusdam esse ex Lucae Euang. cap. XI. 27. Εγένετο ἡ ἐν τῷ λέγειν αὐτὸν ταῦτα, ἐπαράσασά τις γυνὴ φωνήν ἐκ τοῦ ὄχλου, εἶπεν αὐτῷ· Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βασάνισά σε, ἢ ἡμεῖς ἢ ἐβήλας. Potuisset & v. 183.

Γλῶσσα γὰρ ἀνθρώπων φιλοκέρτομος· ἐν ᾗ σιωπῇ ἔργον, ὅπερ τελεῖται τις, ἐν τῷ τελόδοισιν ἀκούει.

Quam sententiam in N. T. reperiri notum. Sed bonum factum, quod loca illa non attenderit, neque enim quicquam hinc elici potest, cum talia apud Auctores temporibus istis antiquiores reperiantur, ex. gr. apud Ovidium (a):

*Sive es mortalis, qui te genuere beati,
Et frater felix, & fortunata profecto
Si qua tibi soror est, & quae dedit ubera
nutrix.*

Quod quidam forte objicerent cum sanctitate Christiana Carmen hoc minus convenire, non adeo urgerem, cum Ecclesiasticorum, qui Erotica scripserunt, exempla conlegisse Aegidium Menagium in Anti Bailieto referat Cel. Fabricius (b). At sententiam Schöettgenii tum demum amplectar, cum firmioribus, ut decet, argumentis innixam videam, auctori suo tamen ipsam placere haud aegre passus.

Carminis hujus longe elegantissimi a Musaeo

(a) Metam. lib. 4. 322.

(b) Bibl. Gr. lib. V. cap. 6. p. 785.

facio condendi occasiopem mirant, & alibi non repertam pandit Rondellus (a), cujus verba stylo praecipue jucundo se contem-
dantia, longiora quamvis, adponam: *Inter scyphos ludebant Agathias & Musaeus, & more Poëtarum, postquam nugas canoras de- blaterassent, & scholia cantassent innumera, petiit noster ab Agathia, quonam vulnere beatus, quonam periret sagitta. Ille diu anceps, tandem fide silentii data, fassus est se Sesiadem quendam Dorcalidem nomine, cui nulla par esset in terris, deperire. Adji- cit aerumnas, angores, & superba fastidia puellae. Dein subnectit, quo tandem pacto spe omni decollante, contra spem victor eva- serit. Istud quidem temeritate auspice, ac furore duce contigisse, nec ideo minus belle & venuste: gratulari sibi dementiam, quae tam felicem sortito exitum, velle ipsum & in nō sōpore amare Dorcalidem. Musaeus noster, illico mirari, laudare, bonas fortu- nas hominis ad coelum extollere. Sed, A- mico, ait, quid invides victoriae modum? Age, effare: Pars est meminisse triumphi. Ad quae Agathias: Anno praeterito furens, & vivus vidensque periens, ad dominam nudus adnato, qua parte stant horti ejus, in quibus spatium solet circa meridiem. Co- ram me sisto; ajo me in mare jam jam prae- cipitem daturum, ni amanti & furioso suc- cur-*

currat. Sestias mea, nuditatem viri procul
 dubio miserata, & imaginae mortis perturbata,
 & audacia novi Leandri permota, divi-
 tatem morum frangi passa est, & Heronem
 se praebuit. Ex illo tempore nobis dextram
 omen sternuit Amor. Felix tu quidem, in-
 fit Musaeus; verum est quod stupeam, quoniam
 Agathias poeta inclytus, suos scribere, imo
 Leandri veteres illos & decantatos amores,
 quippe & tu alter Leander es, non adgre-
 diatur. Ad haec nihil Agathias, nisi se
 non esse tam alti & tam excelsi spiritus poe-
 tam, quam qui versibus dignis, & polleat
 pectore rem tantam posset exsequi. Risit
 Musaeus, & in se negotium poeticum recepit.
 Haec fuit nostri poematis origo, quod opus
 tum prae se ferret dubium & epicœum no-
 men authoris, in errorem plerosque indu-
 xit, qui nullo temporis habito discrimine,
 junioris opus vetustissimo poetae perperam
 vindicarunt. Sed haec, quia nullo aucto-
 re refertuntur, ut incerta suo loco relin-
 quemus, ut & an veteres illi amores He-
 ronis & Leandri temporibus Iliacis sint an-
 teriores nec ne, cum nihil ea de re nobis
 constet, & Magni Bocharti de hac materia
 foetus, qui inter Opuscula inedita memora-
 tur nondum lucem adspexerit. Vere tamen
 olim contigisse, quod in dubium videtur vo-
 care Cl. Jac. Gronovius (a), negare non au-
 sum,

(a) Tom. II. Thes. Antiq. num. VIII.

Sim. quavis fabulosa quaedam intermixta non inficias eam. Natatio certe illa Leandri ex Abydo versus urbem Sestum (non ex urbe Sesto versus Abydum, ut refertur minor in Itiner. Sponii & Wheleri (a)), quamvis mirabilis valde fidem non superat, cum urbes istae sibi oppositae admodum sint vicinae, septem quippe stadiis a se invicem disjunctae secundum Plinium (b), vel octo secundum Xenophontem (c). Videndi e recentioribus Sponius & Whelerus l. c. Th. Smith in Brevi Constant. Notitia (d), Thevenotus in Itinerario (e) aliique. Nec deesse exempla quorundam arte natandi celebrium maxime patere potest ex observatione Rondelli (f), quam hic adscribam: *Forſitan incredibile videbitur, hunc maris tractum a Leandro fuiſſe transfretatum, qui tamen referente Stokovio ſeſquileucae eſt. Sed majus quid vidit Gallia, obſidione Reae insulae. Gregarius enim miles nomine La Pierre, ab ea insula, jussu Mareſchalli Thorasii ad Rupellam usque, per 4. leucas & amplius natando, ibat & redibat, ceu utrimque interpres & pararius. Verum, quid istuc, ad celeberrimum urinatorem Colan, qui plus in aquis, quam in terra degebat?*

(a) Explic. Numism. T. I. pag. 424.

(b) H. N. IV. xi.

(c) Locis adductis a Pareo Comment. p. 42.

(d) pag. 68.

(e) Lib. I. cap. 7. pag. 27. Edit. Belg.

(f) ad v. 255.

bat? Vid. Alex. ab Alex. Consul. & Lippus ad Tacitum (a), ubi de Batavorum arte nandi agens producit versus hos Hadriani de Sorano Batavo:

Hadriano potui qui iudice, vasta pro-
fundi

Aequora Danubii cunctis tranare sub
armis.

Sed jam satis de Auctore poematis hujus, atque ipso carmine; restat ut promissi memor nostrum interpretandi institutum, operisque occasionem pandam, & simul de auxiliis, quae scribenti ad manus fuerunt, ut & interpretibus quaedam in medium proferam.

Annus intercessit unus & dimidius, cum in vatem nostrum, quem tum forte quadam in manus sumtum avide semel atque iterum peturreram, notas quasdam conscribendi inpetum cepi, quas tamen non nisi ad versum 272. id temporis perduxi. Illas cum ostendissem Viro harum literarum ante alios omnes peritissimo TIBERIO HEMSTERHUISIO, a cujus facundo ore pependisse semper juvabit, qua est humanitate vir summus ad accuratius examen notata ocius revocaturum promisit; at quo minus tam beato esse licuerit obstiterunt multiplices, quae virum Magnum (per idem enim

(a) in notis ad lib. 4. Annal. n. 31. pag. 44.

enim tempus Graecarum Literarum in urbe Leyda professio ipsi offerebatur) distrahebant curae, quibus effectum, ut notas, sicut erant, non inlaudatas tamen invitus tandem reddere coactus fuerit. Ab hoc tempore diu in scriniis repositae delituerant, cum in familiarati aliquando colloquio fugientium Camenarum inter paucos statim felicissimus P. BURMANNUS (per HEMSTERHUISIUM enim aliquid ipsi, ni fallor, innotuerat de conamine nostro) ineditas quasdam conjecturas PETRI FRANCI: nec non Conlationem duorum Codicum MSS. ut & editiones quasdam penes se esse, eorumque omnium copiam lubentissimo animo mihi se facturum vir Humanissimus memoravit, & non tarde mox exhibuit, pro quo prolixo in me favore Praeceptorum honoratissimo, atque optime de me merito publice quas possum maximas gratias ago.

Copiis his instructus de Musaeo cogitare iterum, & exactius aliquid elaborare consilium cepi. Primae enim illae notae breviores erant, nec decimam partem operis, quale nunc in vulgus prodit, constituebant; tenuiores etiam erant, ut adeo plerasque vel emendare, vel longe abesse penitus jubere coactas fuero. Nec mirum. Usus fueram tantum una editione, quae Basileae apud Nicol. Bryling A. 1550. in qua praeter Musaeum Aesopi & Ga-

Gabriele fabulae, Agapetus aliaque continebantur, prodierat, ejus varias Lectiones, quia nec Fabricio nec alteri cuiquam memorata, quamvis non adeo magni momenti, adjeci. Suspicio Basil. editionem A. 1584. quam in notis & Dissert. p. 13. memorat Kromayerus, ex illa expressam esse, nisi sit eadem.

Postquam vero ultimam editionem, quae Lugduni Batavorum Anno MDCCXXXVII. nuper prodierat, de qua antea ne fando quidam audiveram, mihi comparare licuit, majore successu opus inceptum mox adgrediebar. In hac enim editione prae caeteris omnibus nitida & adcurata longe Eruditissimus juvenis MATTHIAS RÖVERUS, eo tempore annos tantum decem & octo natus, variantes Lectiones septem codicum MSS. & septendecim Editorum cum inedito Scholiasta, & tribus Virorum Doctorum interpretationibus exhibuerat, notisque paucis sed egregiis ornaverat, quo opere de omnibus qui pretium his literis ponere norunt, optime meritus est, & famam, quam non diu post eximia Fragmenti veteris Jurisconsulti a Dositheo magistro servati, & felicissimarum ad Glossas Nomicas Emendationum editione maximo confirmavit opere, ingentem retulit. De Scholiasta quid sentiam in notis & Animadversionibus hic illic aperte

te declaravi, neque dissentire Doctiss. Editorem ex humanissimis ad me datis literis intellexi, quibus saepius risum sibi movere hominis istius ineptias, publico tamen invidere, quia ineditus, & in libro optimaem notae repertus erat, noluisse significavit, quod institutum nemo humanior improbarit facile.

Adcessit haud adeo longo post tempore (semel enim hic enumeratione editionum defungar) *Musaei Erotopaegvion Herus & Leandri* commentario libro illustratum a DANIELE PAREO, quod lucem vidit Francofurti A. MDCCXXVI. in hoc autem Pareus id sibi negotii solum datum esse credidisse videtur, ut ex omnis aetatis Scriptoribus, quos forte unius Musaei causa evolverat, legenti exemplorum farragine congesta doctrinae famam apud istos homines, qui aliquid futilissimum illud scribendi genus putare solent, aucuparetur; verum adeo mihi non satisfacit, ut Lectorem, cui cornea non est fibra, adeo laboris patientem fore credam vix ullum, ut commentarium illum, quamvis otio abundet, totum percurrere libeat. Vere certe adfirmare mihi posse videor de Musaeo ipsum possidere meritum esse, & vix unquam favente Diva Critica emendationem protulisse, vel locum obscuriorem nitida lumine perfudisse; sed contra, si quid tentet, ineptum

tum esse & absurda non raro loqui, certe talia quae nihil ad Musaeum faciunt; qualia in notis & animadversionibus nostris haud raro asperne satis explosa esse non mirabitur Eruditus Lector. Devoranda tamen nobis fuit haec molestia, & tædiosissimo scripto perlegendo labor inpendendus, cujus tamen minime poenitet, cum simul Weitzii & Barthii notata non raro his mixta, quamvis haud multo majoris momenti, reperiantur; tum variorum Eruditorum de hac vel illa materia cogitata memorentur; tum occasione perperam acceptorum quorundam locorum, nobis verum non raro videre licuerit, nonnumquam & aliqua latius deducendi materia nata sit.

Tardius accepi editionem, quam Halae Magdeburgicae Anno mdccxxi. in lucem emisit JO. HENR. KROMAYERUS Barthii, Weitzii, Voëtii, Heumannii, Schoëtgenii, Gesneri, Bergleri, Groebelii, & ipsius editoris notis ac Dissertatione praevia instructam, de qua editione Vir Celeberrimus *ante illud tempus digniori habitu venustissimum Poëtam in publicum vix prodiisse* jure confirmare posse nobis videtur. Ipse enim vir Eruditus a scribendi illi insanabili caecoëthe, quo praeter imprudentem congesta quaedam non dissimilia exempla, dicta, sententias, Auctorum denique veterum & Re-

cen-

centiorum saediosissime consipata loca, vix quicquam bonae frugis ipsi proferunt, longe remotus, nec pestilenti illo, quod multos nostro praecipue tempore adflavit, sidere contactus, Musaeum nobis nitide expressam, & egregie multis locis emendatum, & potius non maximae molis sed doctis inlustratum, veteri etiam interpretatione saepius correcta, exhibuit. Quae eruditissimus Alci-phronis editor, & Cl. Heumannus adtulerunt paucissima sunt, nec tamen spernenda. Adtulit plura Voetius, sed nec adeo multum praestitit. Notas Schöettgenii & Gesneri, quae parum bonae frugis continent, & nihil Musaeo opitulantur, si mei res fuisset arbitrii, procul abesse iussissem; neque puerilibus illis Jo. August. Groebelii Ossi-tiensis, quae Minellio, Farnabio, Junckero, & similis farinae hominibus, palmam dubiam reddere possent, adnotatiunculis editionem meam onerari & conspurcari passus fuisssem.

Editionem nostram adornanti ad manus praeterea fuerunt editiones Davidis Whitfordi Londini Anno MDCLIX., ut & Andreas Papii Gandensis Antwerpiae MDLXXV. in lucem emissae, quae quavis non poenitendas essent, nobis tamen exiguum usum praebuerunt, cum collationes earum in sua jam exhibuerat Gel. Rötenus, ejus diligenti opo-

ra effectum, ut reliquarum editionum desiderium vix me incellerit, quippe quae notis nudae fere prodierant, si quae autem reperirentur, jam meliorem partem prostabant in editione Kromayeri: unde factum quoque, ut parum mihi profuerit editio, quam ad Codicem Regium conlatam Jacobus Rondellus Parisiis Anno cio io c lxxviii. cum notis in vulgus prodiderat. Hisce auxiliis instructus editionem novam adgressus fui, in qua quid praestiterim, paucis monebo.

Prima vice hic conparent conjecturae viri Ingeniosissimi PETRI FRANCLII, quas margini editionis Dav. Whitfordi adposuerat, ut & haud exiguum variarum lectionum numerum ex editione Papii, Stephani, & Rondelli aliorumque conlectarum, quas tamen, quia jam conspiciebantur in editione Röveri, praecipue si parvi momenti essent, omisi; ipsas autem conjecturas, quamvis a Viro Erudito in eum finem non viderentur conscriptae, integras adjicere visum fuit, quia aliquando difficilior ipsarum electio esset, nec difficulter, si quid ultimam limam forte non expertum videretur, veniam apud aequos rerum arbitros inventurum arbitrarer. Conjecturas autem has cum conlatione Muaeii facta ab IS. VOSSIO, sed v. 118. jam desinente,; ut & altera conlatione a NIC. HEIN-

HEINSIO instituta cum editione vetusta Veneta *literis capitalibus* impressa ad editionem A. Papii Plantinianam A. 1575: quae v. 79. jam finitur, ut & varias ex editione Basileensi Lectiones texui, ut vocant, semper diligenter subjectas videre licet, quamvis raro alicujus pretii lectio in iis occurrat, quae non in aliqua jam Röveri exhibeatur, unde aequiore animo tuli Conlationes istas non diligentius ad finem ipsum peractas me possidere. Neque sane, quidni enim fatear, vari nostro a novis membranis multum auxilii sperandum puto, cum omnes fere, in locis procul dubio turpius corruptis, nihil expediant, & in absurdas lectiones conjurent, ut adeo in solvendis non his reliquis, qui paucissimi nunc sunt, ingenio Critico opus esse necessario judicem.

Ipsam textum, ut vocant, ad editionem Cel. Röveri, quae raro discedit ab illa Cl. Kromayeri, diligenter exactam expressimus, nec, nisi rationibus, ut nobis videbantur, iustis, quas semper reddimus, moti mutavimus; ipsa etiam lectio edita quibus MSS. niteretur, nec minus quibus de causis vetustiores repudiatæ, ne Lector nesciret diligenter cautum, ut adeo alicujus pretii lectio vix alicubi extiter, quam non adigimus. Id autem eo praecipue scopo factum, ne aliis forte districtior Lector toties alias editiones

consulere opus haberet, quamvis in consilium adhibuisse Röverianam, non sit, quod quemquam poenitet. Bina Marci Musuri Eretensis Epigrammata & unum Demetrii Eretensis, ceteraque quae in Editione Röveri, aliisque etiam habebantur, praemissi.

Indices denique Rerum & Verborum, ut & Auctorum Veterum & Recentiorum, in quibus nihil omissum temere reperias, adiecimus.

Cum vero ex Commentario Parei, aliisque interpretibus percepissem, non paucae esse, quae Musaeo cum Nonno conveniebant, inque eo ipsa lectione magis magisque confirmarer, tandem vastissimum Dionysiacorum opus quadraginta octo prolixis libris constans, totum perlegendi, atque omnia ea, quae aliquo modo ad vatem nostram pertinebant, diligenter comportandi consilium cepi; neque exiguus inde ad me fructus redundavit. Cum enim nemine dissentiente tot vatibus ambobus communia essent, non vano conatu ex sedula conlatione locorum, multis male adfectis succurrere, tueri male tentata, obscura luce clara perfundere, & vicissim Nonnum pluribus in locis eximie sanare licuit, qua in re priores interpretes tam negligenter versatos miror.

Ordi-

Ordinem autem hunc plerumque tenti, ut ea quae propius ad lectionem Musaei constituendam pertinerent, omnia textui ipsi subjicerem; loca intellectu difficiliora, quaeque longiorem interpretationem flagitabant, in Animadversionum librum rejicerim, in quos sicut & in notis, quam plurima Veterum Auctorum tam Latinorum quam Graecorum loca, quae medicam manum poscere videbantur, vel oblata vel adrepta occasione saginare, male tentata a Viris Eruditis vindicare, obscuriora illustrare omni ope contempsimus, quae res an ex voto ceciderit tui Erudite Lector, erit arbitrii.

Id autem praecipue egi, ut nihil fere, quod in toto Musaeo cuiquam difficultatem vel minimam parere posse videretur, quod exemplis ex Poëtis aliisque Scriptoribus petitis illustrari posset; imo vix quicquam eorum, quibus lucem capere, vel dare poterat vates egregius, omitterem, ut adeo paucissimi versus exstent, ad quos non aliquid monuerim.

Neque tamen eo fiduciae veni, ut post meam curam nihil usquam in Musaeo obscuri, nihil, quod medicam Eruditorum manum posceret relictum vane arbitrarer, quin nodos vindice dignissimos, licet paucissimos, restare candide fateor. Indicio esse quaevis emendationes ineditae Viri Eru-

ditissimi, qui nuper Reipublicae literariae,
& praecipue huic Academiae flebilis admo-
dum occidit, GEORGII D'ARNAUD,
quarum a Venerando juvenis Eruditissimi
parente acceptarum, inter plurima prolixi fa-
voris indicia, beneficio eximio me sibi ob-
stringere voluit Athenaei hujus sublimis de-
cor L. C. VALCKENAER. Illas (sunt au-
tem plurimae in Scholiasten) sicut erant mar-
gini editionis Cel. Röveri adscriptae, tuo,
Erudite Lector, sistam iudicio. v. 38. in
Scholiastae verbis Ἀλλὰ καὶ τῶν Ἀφροδίτου, καὶ τῶν
Ἀθηνῶν καὶ ἀρχαῖς καὶ ἑσπερίαις ἀνέκδοτοις παρῶν, καὶ ἡμεῖς
pro τῶν Ἀθηνῶν conjicit ἀρχαῖς καὶ ἑσπερίαις & pro παρῶν,
παρῶν. v. 45. pro

ὡς περὶ τῶν ἀντιθέτων ἐκφράζει ἡμεῖς
sicut & in Scholiasta, legit ἀντιθέτων. v. 47.
pro ἐκφράζει] τοπικῶς ἐκφράζει emendat τοπι-
κῶς ἐκφράζει. v. 111. pro

Ἐκ περὶ τῶν ἀντιθέτων βαλόντες ἑσπερίαις ἀνέκδοτοις
ἀνέκδοτοις legendum, sicut v. 151. pro

ὡς περὶ τῶν ἀντιθέτων καὶ τ. α.

Conjicit ἐκφράζει. v. 162. pro ἔκφρασις καὶ γὰρ in
Scholiasta ἐκφράσις. v. 171. ὃν ἀνέκδοτον] καὶ ἀνέκδοτον,
vocem ὃν expungit. v. 199. in eodem verbis
καὶ ὡς βαλόντες τὰ πάντα δευτεῖα συνέθετο ἀνέκδοτον
v. 205. pro

ὃν τὸν βαλόντα χεῖρα τῆς μετακινήσεως ἀνέκδοτον.

legit

Οὐ τρεῖς βαρὺ χεῖμα (vel βαρὺ χάρμα) τῆς
μετανοήμενος ἐνὶν.

ut Homerus iūtai. v. 213.

Οὐκ ἴψωμα δύντω βοῶτην.

emendat ἴψωμα vel ὑψιμέδοντα. v. 98. pro

Ἡδὲ νῆα πέλασται ἀπέκλασε διχθαδί χίρην.

conjectat ἰφίλωντι. Si meam sententiam de
his roges, Erudite Lector, emendationes in
Scholiasta omnes fere certissimas videri; in
ipso vero Poëta, eruditas licet, incertio-
res me putare non dissimulo; truncare ta-
men nolui, quia aliis secus forsan videretur,
nec quemquam adeo exuisse omnem humani-
tatem, ut propter conjecturam forsan minus
necessariam manes Viri ex literis hisce in-
mortalem gloriam merito adepti vel verbo
laedere velit, facile crediderim.

Ubique libertatem in ferendis judiciis de
Interpretibus, sive Musæi, sive aliorum
scriptorum, sententiis secutus sum, sed non
effrenem illam, qua plaustris conviciorum
vel in minima re dissentientes, quo jure
quaque injuria, quibusdam obruere mos est;
verum moderatam, & qualem vicissim ne-
mini in nostra scripta denegarim, nisi si ali-
quando calor juvenilis, præcipue Scholiastæ,

Parei, aliorumque ineptiis bilem moventibus, in diversa nos abstulisse videri posset.

Hinc nollem Lector Eruditus, cum toties Viros longe Doctissimos, Burmannum, Bentlejum, praecipue vero Heinsum, & Marklandum, aliosque refutari videat, sinistram opinionem de me foveat, ac si ista ratione famam mihi conciliandi animus esset, quem istam cogitationem nunquam subiisse candide fateri possum; quin contra, cum ex nullorum fere scriptis majorem utilitatem perciperem, nullorum vestigia laetius adorarem, ante alios illorum lectionem me cepisse, & detinuisse sancte testor, quando fieri non potuit, ut non raro ab iis discedere, & diversam, parcens tamen nominibus virorum magnorum, quos colere & venerari nunquam desinam, sententiam, libertate cunctis in hoc studiorum genere concessa usus, sequi necessario debuerim.

Unum tandem oro, Erudite Lector, ne, tam brevi interjecto tempore novam Musaei editionem in vulgus prodire nitium mire-
ris, & indignum aliquid me suspiceris; quando, cum animum ad scribendum primum adpuli, de Eruditissimi Röveri editione me nihil inaudivisse; quin aliquando, omnem, ubi innotuerat, novae curandae cogitationem

PRAEFATIO. 41

nem abjecisse; & in Observationibus Miscel-
lancis notata publicandi certam, a qua non
nisi virorum Eruditorum hortatus & nimia
operis moles tandem me deterruerunt, mi-
hi sedisse sententiam vere adfirmare liceat,
quod si tam facile tibi, quam Elegantissimo
Editori, ut ex humanissimis ipsius literis
non vane mihi persuadere videor, probave-
ro, summo profecto opere mihi gratulabor.

Longiore sermone tempora tua, Erudite
Lector, non est quod morer. Tu, si ita vide-
tur, conatibus nostris fave, quando majora
olim molituro acres stimulos addes. Quod
si in quibusdam verum cernere haud licuerit,
erranti comiter viam monstrare, quaeso, ne
dedigneris. Exiguum, per quod castissimis
hisce Musarum sacris juveni operari licuit,
(dum etenim hanc praefationem absolvo an-
num vigesimum, ante quem, si per moras o-
peris typographicis in ipsa praesertim prae-
fatione factas licuisset, opus hoc prodere
fuerat animus, haud ita pridem excessi) tem-
pus apud te, si aequus es rerum arbiter, pa-
ratiores veniam dabit; sin iniquus es, nihil
te moror. Juvenili adeo aetati, post tot E-
ruditorum curas Musaeo impensas parum,
quod Eruditioribus placere posset, peragen-
dum restare in Auctore isto non inmerito
videri posse, candide fateor; idque ali-
quando me terruisse non negabo; verum

cunctantem impellebant Doctissimorum & optime de me meritorum Virorum hortatus; iacendebant exempla eorum, qui in tenera juventute tale quid ausi grande nomen tulerant, quemadmodum ex. gr. ipse etiam vatis nostri interpretum Andreae Papii, & Matthiae Röveri; incitabat & elegantissimum Quintiliani monitum, ab aliis jam laudatum: *Non differendum esse tyrocinium in senectutem: nam quotidie metus crescit, majusque sit semper, quod ausuri sumus, & dum deliberamus quando incipiendum sit, incipere jam serum est. Quare fructum virtutem, & adhuc dulcem promi decet, dum venia & spes est, & paratus furor. Et audere non dedecet, & si quid desit opert, supplet aetas, & si qua dicta sunt juveniliter, pro indole accipiuntur.* J nunc, Erudite Lector, atque animum, quem longioris praefationis taedium fors jam tenet, aureo Vatis Elegantissimi Carmine pascere.

SYL

SYLLABUS

Codicum manu exaratorum, & editorum,
quorum Variantes Lectiones in hac
Editione memorantur.

A.	Codex Anglicanus Bibliothecae Bodlejanae primus.
B.	Secundus.
Basil.	Basilëensis.
Heinf.	Heinfianus.
L.	Leclii.
Lond.	Longineasis.
Pap. & P.	Papii.
Par.	Pareli.
Reg.	Regius.
S.	Secunda editio.
St.	Stephani.
Vatic.	Vaticanus.
Ven.	Venetus.
Vo.	Voetii.
Voss.	Vossianus.
Whit.	Whitfordi.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ QUÆDAM
I N
HERONEM ET LEANDRUM.

Vel in quibus eorum mentio fit.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ Μακεδόνης.

Lib. r. Anthol. cap. 55.

Αiei θηλυτέρησιν ὕδωρ κακὸν Ἐλλήσποντος

Ξεῖνε, Κλεονίκης πύθεο Δυβραχίδος.

Πλῶε γὰρ ἐς Σητὸν μετὰ νυμφίον· ἐν δὲ με-
λαίνῃ

Φορτίδι τὴν Ἐλλης μοῖραν ¹ ἀπεπλάσατο.

² Ἡρώ δειλαίῃ, σὺ μὲν ἀνέρα, Δητμαχέει
δὲ

Νύμφην, ἐν' παύροις ³ ὠλέσαστε σαδίοις.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Lib. 3. cap. 7.

Οὗτος ο Δειάνδροιο διάπλοος, ἔτος ὁ πόντις

Παρθμός, ὃ μὴ μόνον τῷ Φιλέοντι βαρύς.

Ταῦθ'

1. ἀπεπλάσατο. in quo-
dam Codice legitur ἀπισπλά-
σατο, sed frustra; sic lib.

7. p. 589. Epigr. 3. v. 4.

Ἀσπίς μελοποιήσας βέρβαν
ἀπισπλάσατο.

Et pag. 619. Epigr. 5. v. 4.

Ὅμματι καὶ δαυρὶς φέγγει
ἀπισπλάσατο;

Hæc loca mihi indicavit
Cl. Dorvillius. Rhenus.

2. Ἡρώ

EPIGRAMMATAI

In eodem, quodammodo, et in eodem

ANTIPATRI

Macedonis.

Interprete Eilherdo Lubina.

Semper mulieribus aqua malum Hellespontus,
Hospes: Cleonicam interroga Dyrrachidem.
Navigabat enim Sestum ad Sponsum. In ni-
gra vero

Oneraria navi Helles fatum effinxit.
Hæro infelix, tu quidem virum, Deimachus
vero
Sponsam, in paucis perdidisti stadiis.

ANTIPATRI

Eodem Interprete.

Hic Leandri tranatus, hic ponti
Transitus, qui non soli huic amatori gravis.
Hæc

2. Hæc lege Hæc, ex op-
timo Codice Vaticano; ut
apud Theocritum Eidyll.
15. v. 1. Hæc in optimis.

hoc quoque me docuit
vir laudatus. Id.

3. Hæc quoque me docuit.
dam vitiose et eadem Id.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Ταῦθ' Ἡρᾶς τὰ παρόνθεν ἐπαύλια, τῆτο τὸ
πύργον

Δεῖψονοι! ὁ προδότης αὖδ' ἐπέκειτο λύχνος.
Κοῖνος δ' ἀμφοτέρους ὅδ' ἔχει τάφος, εἰσέτι
καὶ νῦν

Κεῖναι τῷ φθονερῷ μεμφομένους ἀνέρω.

ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΟΥ

τῷ Κρητῷ.

Νῆας ἐν ἀνὰ Σηπὸν, ἀγέμενον ἤχι θυ-
λάς.

Κυπρογενεὶ σκεύδοντες ἐτήσιον· αὐτὰρ ὁ τόξαν
Οὔλος ἔρωε βάσταζε, διοισεύσαι δὲ μεμηνώς,
Οὔξαι ἀποδύλασκε, πικρὸν δ' ἰθύνεν οἰ-
κόν.

Μητρὸς ἐκ' ἀρήτειραν, ἐπισπέρχων δ' ἐπελάσθη
Ἡΰκατι Δειανόρου, κόρης φρένας αἴψα περῆ-
σας.

Ἀμφοτέροι δὲ πόθῃ αὐτῷ πεφορημένοι οἰ-
σιν,

Ἀλλήλων ἀπόναντο, γάμων δὲ συνίστασι λύ-
χρον

Δαδριδῶν θήκαντο, σιδήρειον δὲ λελογ-
χῶς

ἄμα

EPGRAMMATA

Hæc Hætus prius habitatio. Hæc tur-
ris

Reliquiae, proditor hic jacet Lychon:
Communis utrumque hic habet tumulus, nunc
etiam adhuc

Illum invidum accusantes ventum.

MARCI MUSURI

Cretensis.

Templum erat in Sesto, porriciebant ubi B-
bamenta

Veneri festinantes quotannis: ac arcum,
Vafer amor gestabat, jacularique gestiens
Acute circumspectabat, amaramque contor-
sit sagittam

Matris, in Sacerdotem, properansque inhæsit
Hepati Leandri, quum puellae præcordia
statim transfodisset.

Utrique autem Cupidinis eodem perculsi
furore

Sui potiti sunt, nuptiarumque consciam lu-
cernam

Clandestinarum posuere; ferretum autem illa
fortita

Sanguis

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Αἴμα, ἡ πολυπλάγκτης πρέσβε ² πόθευτᾶς
 ἀέλλαις,
 Καὶ σφε φάεσ μὲν ἀμερσέν, ἀμερσε δὲ καὶ
 φιλοτήτων.

Τῷ αὐτῷ. Εἰς ΜΟΥΣΑΙΟΝ.

Καὶ φρένας ἀδρήσεια θεῶν ἔλε, δὴ γὰρ ἀοι-
 δαίς

Στεῦτο λαχεῖν Ἀρης μῦθος ἀποινα πό-
 νων.

Τὶ το κλύων νεμέσῃσ', ὅθ' ἐοῖς ἐπενήνοθεν ἔρ-
 γοις

Ἀχλὺς ἄδην, Ἀρεὺς τ' εὖ χάδεν ὕβριν Εὐ-
 ρως,

Μετὰ τῷ δ' ἐπέτελλεν. ὁ δ' ἐκλήϊζε πόθεύν-
 των

Οἷον ἀποδρέψαι παρθενίης κάλυκας.

Ἀνέισθω δὲ ¹ μικρῇσιν ἐπισιζας σελίδεσσιν,

Ὅσ' ὀλίγαις παίζων χερσὶν ἔοργεν Εὐ-
 ρως.

ΔΗ-

1. Πολυπλάγκτης. πολυ- 3. Φιλοπότης. φιλόπότης
 πλάγκτης MS. Rösserus. MS. Rösserus.
 2. Πόθευτᾶς. πόθευτᾶς Ed. 4. Οὗτος. Eruditiss. Mait-
 Bas. cairius legendum conpctis

EPGRAMMATA.

Sanguinem, multivagis prodidit amantes pro-
cellis,

Et eos luce privavit, privavit etiam lusibus
veneris.

Ejusdem in MUSAEUM.

Etiā praecordia invidia Deorum tetigit:
nam carminibus

Jaetavit se consecutum Mars praemia la-
borum.

Id audiens indignatus est, quod sua obum-
braverunt opera

Tenebrae satis, Martisque non tulit inju-
riam Amor,

Musaeoque mandavit; Ille vero canebat a-
mantium

Furorem decerpendi virginitatis florem.

Laudetur ergo, parvis panxisse paginis,

Quae parvis ludens manibus patravit Cu-
pido.

DE-

bat. 59. iis, vel 59. iis, vel 59. iis. Id. Priorem
conjecturam a Basil. & Par.

editione firmatam recepi.
1. Μουσῶν. μανθῶν. MS.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΔΟΥΚΑΤΟΥ

Κρητός.

Καὶ μέγα μικρὸν, καὶ σμικρὸν μέγα, ἔ τό-
δε, ὡς δεῖ.

Πράξαι, ὕμνοπόλοισ Φοῖβος ἔδωκε μό-
νοις.

Ἰ Παρθένος Ἡρῶ Λείανδρός τε βροτοὶ περ
ἑόντες.

Εἰσὶ δὲ ἀθάνατοι τερψινοῖς ἔπεσιν.

Εἰ δὴ Μισαῖς τις ἔμ' ὕμνήσαιο θανόν-
τα,

Αὐτίκα τεθναίνην, ὄφρα βίαιο τυχῶ.

Ἰ. Παρθένος Ἡρῶ. Ἡρῶ παρ- θένος MS. Rönnerw.

EPIGRAMMATA.

DEMETRII DUCATI

Cretensis.

Et magnum *aliquid*, quod tamen parvum est,
& parvum

Quod tamen magnum, non ita, ut decet
Facere, Poëtis Phoebus dedit solis.

Virgo Hero & Leander mortales ambo ex-
istentes,

Sunt immortales animum oblectantibus ver-
sibus.

Si vero Musaeus aliquis me caneret morien-
tem

Statim morerer, ut vitam sortirer.

EPIGRAMMATUM

F I N I S.

JUVENI EGREGIO
JOHANNI SCHRADERO

ERUDITIS IN MUSAEUM
ANIMADVERSIONIBUS
FAMAM AUSPICANTI.

Flos & honor doctae, sollers SCHRA-
DERE, juventae,

Delicium Phoebi, Pieridumque decus.

Cui sua Graja Charis nudavit pectora, sacro

Et puerum pavit lacte Latina Venus.

Qui nihil abjectum tenero meditatus ab ungue,

Regia qua ducit te via, carpis iter.

Et praeul a seculi sectantis vilia peste,

Ignoto populis tramite, summa petis.

Exfere te, docti nam sic meruere labores,

Dignaque virtutis praemia tolle tuae.

Praemia, laurigeri quae collibus edita Pindi

Melpomene aeterna texuit ipsa manu.

Es

*Et quae Pimplaeo, roxantia flumine ferta
Aptantur meritis, 'Pallade dante, comis.
Illa tibi spondent, quod vix de millibus uni,
Vivere jam verum flore per ora virum.
Quodque aliis aetas longo confecta labore,
Id tibi nunc ultra prima juvenia dabit.
Te, duce Naturae genio, teque, auspice Phoebus,
Fervidus Aonidum raptat in antra calor.
Et Latias Grajis felix conjungere Musas
Tendis, ubi ad Sapientiae Gloria pandit iter.
Agrestesque animis linquens vulgaribus escas
Tu solo veterum neectare corda replet.
Gurgite coenoso cum pectora vulgus inundet,
Permessi liquido proluis ora vado.
Nostraque futilibus tumeant cum secula scrip-
tis,
Quae mox cum domino sint peritura suo;
Nil aliud condis, nisi pura quod adprobet auris,
Et ferat a memori posteritate decus.*

*Testis Abydeni juvenis quae cantat amores
Pagina, quae flammis, Sesti puella, tuas.
Hanc dudum foeda obductam rubigine secli,
Temporis immundum vet subiisse situm,
Vidit & indoluit blandi Dea mater Amoris,
Et medicam Myslae sedula quaerit opem.
Invenit & geminos juvenes, quos pectora
Paeon*

*Numinis ad tactu nobiliore movet.
Doctaeque Musae succurrit dextra RÖVE-
RI,*

*Qui nitido adfectum pumice limat opus.
Navaque SCHRADERI succedit cura, salu-
tem*

*Qui medica vati restituitque manu.
Dumque suo vitam reddit lucemque poëtae,
Ingenii varias divitis addit opes.
Et bene maturos verno jam tempore fructus
Profert foecundâ messe beatus ager.*

Haec

*Haec sunt septenae vixdum trieteridos or-
sa,*

Quae nil protritum, nil puerile sonant.

Hac arte Heinziades famae proludere coepit,

Hac immortalis Grotius ante via.

*Perge decus nostrum: tibi sic Helicon colen-
ti*

Castalidum sacros detur adire choros.

Exemploque tuo doctam firmare juventam,

Atque aliis genio perge praeire tuo.

Vindice te Phoebi mysteria rite colantur,

Stet suus Aonisin, te stimulante, decor.

At fera Barbaries, invisaque nomina Musis,

Incipiant vires aegra timere tuas.

*Tempus erit, raro quae nunc adplaudit alum-
no,*

*Quo meritâ cinget FRANECA fronde
caput.*

PETRUS BURMANNUS
JUNIOR

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS 301

LECTURE 1

THEORY OF QUANTUM MECHANICS

CHAPTER 1

1.1 THE SCHRÖDINGER EQUATION

1.2 THE HEISENBERG UNCERTAINTY PRINCIPLE

1.3 THE DIRAC EQUATION

1.4 THE PAULI EXCLUSION PRINCIPLE

1.5 THE SPIN-ORBIT INTERACTION

1.6 THE HYPERFINE STRUCTURE

1.7 THE ZEEMAN EFFECT

1.8 THE STARK EFFECT

PROBLEMS

1.1

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΚΑΘ' ΗΡΩ

ΛΕΑΝΔΡΟΝ

MUSAEI

GRAMMATICI

de
HERONE

&
LEANDRO
CARMEN.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΤΟΝΙΤΑΚΑ

ΚΑΘ' ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

ΟΤΙ Η ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ
ΕΡΩΤΩΝ,

ΚΑΙ

Μουσάϊου γραμματικῶν τὰ καὶ Ἡρῶ καὶ Λεανδρον. Editio Bassi. A. 1550. omit- tit vocis τῆς Γραμματικῆς, nec non καὶ pro καὶ ex- pressit. Sed veram esse, quam dedimus inscriptio- nem, liquet, qui in Vett. Codd. inventa est. Michaële Sophiano, ut testatur Vossius de Natura Art. lib. I. c. 4. II. p. 14. ΜΟΥΣΑΙΟΥ. Ita expres- serunt hanc Vocem Ed. Basil. Röveri, aliaequē, cum Kromajerus ΜΟΥΣΑΙΟΥ in sua, quod auctoritate MS. Oxon. apud Jac. Gronovium To. II. Thes. Antiq. num. VIII. firmatur. Eadem hujus literae forma placuit Viro Docto in epi- grammate Musuri pag. 27. Sed utraque sententia se- tueri potest. Errat enim Harduinus de Nummis An- tiquis Populorum & Ur- bium pag. 15. & de num- mis Herodiadum pag. 31. 84. quique ipsum laudat Th. Smith Annot. in Mo- num. Palmyri I. pag. 40. qui & c pro ε vix occurrere in nummis aut marmoribus ante Domitiani principatum, post illum non aliter fere: veteri forma pingendi cypri per ε pro ε oblegata, con- fidenter pronunciant, cum contrarium facillime lucu- lentis exemplis ostendi queat. Ita c pro ε ante Do- mitianum reperitur apud Reinesium Inscr. Synt. Cl. I. 242. p. 224. cui & haec literae forma placuit in ex- hi-

MUSEAEI

GRAMMATICI

de

HERONE & LEANDRO

CARMEN.

Dic, Dea, occultorum testem lychnum
amorum,

Et

hibita inscriptione, quae
exstat apud Strabonem &
Lucianum, 202. p. 202.
Apud Patinum in Historia
Numism. cap. 9. p. 60. ex-
stat Numisma cum inscrip-
tione: ΚΑΛΟΠΑΤΡΑΣ ΒΑ-
ΣΙΛΗΣΣΗΣ, quod ille re-
fert ad Cleopatram Julii
Caesaris amicam, cui non
dissimile admodum profert
Cel. Havercampus in Ta-
bula Numismatica ante Jo-
sephum num. 10. quamvis
in notis p. 18. referat ad
Antiochi Magni filiam;
quae Ptolomaeo nupsit.
Eandem figuram observare
licet in nummo Regis An-
tiochi, qui quarto Vespasi-
ani anno regno exatus
est, apud eundem num.
24. ut & p. 22. in nota ad-

hita, nec non in Reginae
Jotapae ib. Minime igitur
invictum argumentum, qua-
le ipsi visum, quo ductus
Cel. Smith emendationem
tentat in Inscriptione cita-
ta, ratus aut *Quadratarium*
aut *Exscriptorem* in notatione
anni hujus marmoris errasse.
Contra pro C post Do-
mitiani inperium notavi in
Reinesii Syntagm. Inscr.
Cl. III. 11. p. 303. 12. p.
304. 17. p. 305. 54. p. 323.

ΘΕΙΟΝΤΑΤΗ ΚΑΙ

ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΗ

ΣΕΒΑΣΤΗ.

ubi intelligitur Helena
Constantini M. mater. Vi-
de & p. praeced. & 72. p.
330. de Abgaro Osroëno-
um Rege, nec non Ap-
pend.

Καὶ λύχον· πλετῆραι θάλασσοπόρων ὕμεναι-
ων,

Καὶ γάμον ἀχλύοντα, τὸν ἐκ ἴδεν ἄφθιτος
Ἡώς·

Καὶ Σηστόν καὶ Ἀβυδὸν, ὅπη γάμος ἐννυχὸς
Ἡρᾶς.

5. Νηχόμενόν τε Λέανδρον ὁμῆ καὶ λύχον ἀ-
κῶν,

Λύ-

pend. Omiss. 13. p. 1020.
Patini Hist. Num. cap. 16.
p. 115.

4. ἴππ. ἴππ. Voss.

5. ἀκῶν. Ad crepitan-
tis facis sonitum & natan-
tis strepitum haec referen-
da censet Celeberrimus
Dorvillius, faces enim dum
cremantur crepare. Atque
ita etiam intellexisse Whit-
fordum patet ex interpre-
tatione ejus:

*Fax & Leandri nantis so-
nus impulit aures.*

Sed an λήχον proprie dic-
tam facem notare proba-
torum Scriptorum testimo-
nio ostendi queat dubito.
Certe in eadem fabula alii
lucernam inemorant. Ita
Fulgentius Mythol. 1. p. 4.
*Noque enim illas Heroidarum
arbitroris lucernas meis prae-
sules libris, quibus aut Sul-*

*picillae procacitas, aut Psy-
ches curiositas declarata est:
neque illam, quae vi maritum
Phaedriam in tumultum du-
xit, aut Leandricos natus
intercepit. Testam vocat Au-
sonius Cupid. Cruc. Adf.
v. 22.*

fert fumida testas

*Lumina Sesticae praeceps
de turre puella.*

Ubi confer Vinetum. Prae-
terea Ovidius in epist. He-
roidum 18. & 19. semper
lumen, numquam facem ad-
pellat. Obstare tamen vi-
detur ipse Musaeus v. 307.

σελγόμενῳ δὲ

Μοῖραν ἀνίφαινε, καὶ αἰεὶ
δαλὸν ἐρύπτει.

Nisi, quod verum puto,
Poëta respiciat ad Meleagri
fatum, de quo Antoninus
Li.

Et nocturnum natatorem, nuptiarum caus-
sa per mare vectum,

Et coitum tenebrosum, quem non vidit in-
mortalis Aurora;

Et Sestum & Abydum, ubi nuptiae nocturnae
Herus (*erant.*)

Natantemque Leandrum simul & lychnum s.
specto,

Lychnum

Liberalis cap. 2. καὶ αὐτὸς ἀποβήσκει, τὰς μητέρας ἰμωρή-
σασθαι τὸ πᾶν τὸ μοῖρᾴ αὐτῇ
δόσιναι δαλόν. Perit, cremata
a matre face, quam ei Parcae
dederant. Et ad Cupidinem,
cui nunquam non faces ad-
tribuuntur, unde minus ip-
si placuisse λύχνον ἰσχυρὸν ve-
rosimile est. Pedibus igitur
malo ire in alteram senten-
tiam ejusdem Viri Eruditis-
simi, qua ὁ αἰὼν refert ad
id quod proprie videtur,
lectissimis exemplis demon-
stratam. Ita Achilles Tatius
lib. 1. p. 17. συνεισέρχονται δύο
καὶ αὐτὰς πλείους διαλαχόντες.
ἄνω γὰρ Ἰλίου ὁ πατήρ· αὐτὸς
καὶ γὰρ τὴν μέσην, αἱ μητέρας αἱ
δύο τὴν αὐτὴν αἰεσίαν, τὴν δι-
ξιδίαν αἱ παθεῖσαι. Ἐγὼ δὲ
ὡς ἔστιν ἡγεῖται τὴν ἰουδαίαν,
μοῖρᾴ ἀποβήσκει τὸ πατήρ καὶ
τεφίλητος, ὅτι μὲν κατ' ἐ-
φελκρὺς ἀνίσταται τὴν παθεῖσαι.

Bini singulis mensis accu-
buimus hujusmodi ab Hip-
pia ordine adbibito, ut ipse
& ego mediā, matres fini-
stram, dexteram virgines ob-
tinerent. quod cum ipse ani-
madvertissem, parum absuit
quin ad patrem, propterea
quod virginem exadversum
oculis meis collocaverat, o-
sculando procederem. Eadem
verborum sensus denotan-
tium permutatio apud eun-
dem lib. 2. p. 105. ἡμῶν
δὲ οἱ μὲν ἴφθυον, αὐτὸν ἔτι
ἴδοντες ἔτι ἰσχυρότερον, οἱ δὲ
ἄμα τοὺς αὐτοὺς καὶ ἰσχυροί, λησά-
καταγόντες ἴχθυον. E nobis alii
ea re neque visa, neque au-
dita fugae sese mandarunt:
nonnulli & viderunt & vo-
cem hanc simul miserunt,
Calligonen piratae auexerunt.

Orpheus Argon. v. 1147.

ἰσιφελότατον γὰρ ἦν

Ἀκαὶ Ζίφθυον καταδύκεται.

Διχρον ἀπαγγέλλοντας δακταρίην Ἀφροδί-
της,

Ἡρᾶς πυκτιγάμοιο γαμαστόλον ἀγγελῶ
την·

Διχρον, ἔρωτος ἄγαλμα· τὸν ὤφελεν αἰθέριος
Ζεὺς

Εν-

inborrescentem enim jam

*In superficie flantem Ze-
phyrum persentisco.*

Vel audio.

Virgilius Ecl. 9. v. 58.

*Et nunc omne tibi stratum
flet aequor; & omnes*

*(Adspice) ventosi cecide-
runt murmuris aurae.*

Ad quem locum Servius:
ADSPICE &c.] frondes
scilicet arborum; ostendens vel
ipsas auras quiescisse, quibus
nihil omnino moveatur. Sed
minime mihi liquet Lyci-
dam comiti suo oculos
flectere iussisse ad arbores
folia non moventes; vide-
turque non multo melius
explicatione praecedentis
venisus, qua aequor inter-
pretatur per spatium cam-
pi, cum neminem Vete-
rum *stratum campum* vo-
casse, quem ventus non
perflat, persuasissimus sum.

Consultus de hoc loco Eru-
ditissimus Burmannus, pro
singulari, qua est erga me,
humanitate Patrum suum
hunc locum in notis non-
dum editis de fluvio seu
Mincio seu alio explicuis-
se ostendit, & ita aequor
non raro poni adseverabat,
quod verissimum: sic enim
usus inter alios Ausonius in
Mosella: v. 35.

*Non superante vado rapidos
reparare meatus*

*Cogeris, exstantes medio non
aequore terras*

Interceptus habes.

quemadmodum & alibi in
eodem hoc carmine:

*Navita caudiceo fluitans
super aequora lembo.*

Olim cogitabam an non
pro *Adspice* rectius legere-
tur *Accipe*, nam & alibi has
voces permutatas depre-
henderam: Ita apud Boëth.
de

Lychnum adnuntiantem nuntium Veneris,

Herus nocte nubentis nuptiis ornantem nuntium;

Lychnum, laetabile amoris signum: quem debuit aetherius Jupiter

Nocturni

de Consol. Phil. lib. 4: metr. 6. v. 3.

Adspice summi culmina coeli.

Codex MS. ab Helia Putschio conlatus *Accipe*; apud Ovid. Art. Am. I. v. 398.

Tempora qui solis operosa colentibus arva

Fallitur, & navis adspicienda putat.

Duo Codices *accipienda* praeferunt teste Burmanno, qui conjecturam Heinssii *arripienda* docte illustrat. Sed frustra. *Adspice* significat *aures adverte*. Securus jubet esse Horatius Carm. I. 14. v. 3.

Nonne vides, ut

Nudum remigio latus

Et malus celeri saucius Africo

Antennaeque gemant?

Ubi asperis verbis potuisset parcere Bentlejus, qui ni-

mio, ut saepe, hic acutissime peccat. Ceterum huic explicationi Celi Dorvillii favet etiam Andreas Papius in versione sua:

Iam mihi Leandrum video spectare natantem,

Et lychnon Veneris qui jussa referre solebat.

P. FRANCIUS autem *Animadverto*. Verbum debuerat poni, quod ad utrumque referri possit: & ita quoque hunc locum explicat Rondellus.

6. *Λύχνον* Ducem vocat Ovidius in epist. Leandri. V. infr. v. 212. & 218. **FRANCIUS.**

7. *γὰρ ὁ λύχνος* Pronubam lucernam. V. Rondellum. ID.

8. *ἄγαλμα* monumentum Rondellus. ID. Orpheus in Lunae Suffimine p. 106.

Λαμπτήριον. χαροδῶν, τηλεφῶν, καὶ τῶν ἄλλων
A 4 Per.

Ἐννύχιον μετ' ἄεθλον ἄγειν ἐς ὀμήγυριν ἄ-
 ρων,

10. Καὶ μιν ἐπικλῆσαι νυμφαστόλον ἄστρον ἐρώ-
 των,

Ὅττι πέλεν συνέριθος ἐρωμανεῶν ὀδυνάων,

Ἀγγελίην τ' ἐφύλαξεν ἀκοιμήτων ὑμεναίων.

Πρὶν χαλεπὸν πνοιῇσιν ἀήμεναι ἐχθρὸν ἀή-
 την.

Ἀλλ' ἄγε, μοι μέλποντι μιάν ξυνάειδε τελευ-
 τήν

15. Λύχνε σβεννυμένοιο, καὶ ὀλλυμένοιο Λε-
 ἀνδρε.

Σηστός

*Persequifrux, Trivia, Lu-
 cetia, noctis Ocella.*

9. ἄεθλον. *Officium* ver-
 tunt omnes, sed significa-
 tione, ut puto, Graeciae
 ignota. Solus non caecuti-
 vit Florens Christianus,
 qui vertit:

*quam (tedam) post certar-
 mina noctis*

*Inserere astrorum numero
 cata debuit alti*

Cura Jovis.

Quidni hunc andiam? Cer-

*te de ministerio lucernae
 mox agit. v. 11.*

Ὅτι πάλιν συνέριθος ἐρω-
 मानεῶν ὀδυνάων. κ. τ. λ.

Plura dicemus in Animad-
 versionibus. Posses tamen
 retinere *Officium*, sed eo
 significato quo usus Ovidi-
 us Amor. 3. 7. v. 23.

*At nuper bis flava Cbilde,
 ter candida Pytho,*

*Ter Libas officio continua-
 ta meo est.*

Sed prius praestat.

*ibid. 10. 10. Voss. & Basil.
 10. 10. Heinl.*

10. Νυμ-

Nocturnum post certamen addere astrorum
confortio,

Ac ipsum adpellare pronubam stellam amo- 10.
ris,

Quoniam erat administer amatoriarum felici-
tudinum:

Nuntiumque servavit insomnium nuptia-
rum,

Antequam molestum flatibus flaret inimicus
ventus.

Sed eja, mihi canenti unum concine finem.

Lychni extincti, & pereuntis Leandri! 15.
Se.

10. Νυμφοσάλην, νυμφαγωγί-
ον ut exponit Hesychius,
qui futuris sponſis praelu-
ceat. FRANCIVS. νυμφοσά-
λην Heinſ.

11. Πέλεον. ita Baſil. Sed
Heinſ. πύλον.

12. τ'. δ'. Baſil.

13. Χαλιπὸν. Omnes con-
ſtruunt χαλιπὸν αἰήματα, mo-
leſtum flare, quemadmo-
dum v. 295.

ὕψος θύμβλα θαλάσσης.

Χαμίρειον πτόλις αἰὲς εὐφί-
λιζον αἰῶνι.

madida funda-
menta maris

Hiemale ſpirantes ſemper
verberabant venti.

Ex conjectura Doctiſſimi
Dorvillii. Vulgo χαμίρειον.
Aliter tamen cepit Scholia-
ſtes, qui notat: πείν πόν
χαλιπὸν καὶ ἐχθρὸν αἰῶνι προαῖς
πτόλις αἰῶνι. Jungit hic χα-
λιπὸν cum αἰήματι, duo epi-
theta uni voci adtribuens,
de quo plura ad v. 133. in
Animadverſionibus.

ibid. προαῖς, προαῖς Baſil.
mendose, ut & in Oraculo
apud Euseb. de Praep.
Evang. v. 8.

Πρόν ἐπὶ λόγῳ καταλαμβάνει
τον αἶρος αἰῶνι.

legendum προαῖς
14. ἐν αἰῶνι. ita quoque
Baſil. cum alii εὐφίλιδοι.

Σηστός ἔην καὶ Ἀβυδὸς ἐναντίον· ἐγγύθι
πόντι

Γείτονές ἐσι πόλεις· Ἔρως δ' ἀνὰ τόξα τι-
ταίνων,

Ἀμφοτέρης πόλεσσιν ἓνα ξυνέηκεν οἶστρον,
Ἡΐθεον φλέξας καὶ παρθένον· ἔνομα δ' αὐ-
τῶν.

20. Ἰμερόεις τε Λεάνδρος ἔην καὶ παρθένος Ἡρώ.

Ἡ μὲν Σηστόν ἔναιεν, ὁ δὲ πτολίεθρον Ἀβυ-
δου,

Ἀμφοτέρων πόλιν περικαλλέες ἀσέρες ἄμ-
φω.

Ἰκελοι ἀλλήλοισι. Σὺ δ' εἶποτε κείθι περή-
σεις,

Δίξεδ

16. ἴν. erat vertunt om-
nes, mihi magis adridet
est, quae significatio obvia.
Lucianus Dial. Mort. 3:
p. 4. ed. Hemst. ἰσιμε-
τρίσας ἄλλα ποσῶν, ὅγι οἶον
τε ἴν, καὶ ἴν πλείον. Si fieri pos-
sit. Scholiastes Poëtae no-
stri ad v. 52. Ὅσα ἀγγεῖα
ἴν ἰσιμετρίσας. explicans illa, ὅσα
πλείον ἴν ἰσιμετρίσας. Nonnus
Dionys. lib. 4. p. 114. l. 4.
Hesiodus in Ἐργον v. 11.

Ὅσα ἄρα μοῖσι ἴν ἰσιμετρίσας
γίγνεται, καὶ ἴν γίγνεται

Elei duo.

Non sane unum est conten-
tionum genus, sed in
terra.

Sunt duo.

Qui locus simillimus est,
nisi quod nostro elegan-
tior, in utroque enim ver-
su priori ἴν, altero autem
εἰς occurrit.

18. Ἀμφοτέρης. ita Basil.
Ἀμφοτέραις Voss.
ibid. πολίεθρον. Heins. πο-
λίεθρον Basil.

19. Ἡΐθεον.

Sestus est & Abydus e regione ; prope
mare

Vicinae sunt urbes: Cupido autem, arcum
tendens,

Ambabus urbibus unam inmisit sagittam,

Juvenem urens & virginem ; nomen vero eo-
rum

Suavisque Leander erat, & virgo Hero.

Haec quidem Sestum habitabat, ille vero
oppidum Abydi,

Ambarum urbium perpulcræ stellæ am-
bo.

Similes inter se. Tu vero, si quando illac
transieris,

Quae-

19. Ηΐβιον. juvenem,
puerum, ut Hylas, Her-
maphroditus adpellantur
Ovidio, Alexis Virgilio.
Idem de Marcello. Pro-
prie est ἡ ἀμαζαν ναῖς,
νῆς, ἀγαμέ, πέρδιος. He-
sychius. FRANCIVS.

22. Πολίον. Heins. πω-
λίον Basil.
ibid. Περιπαλῖς. περιπαλῖς
Basil. mendose, quemad-
modum & apud Phavori-
um in voce κόττα. mā-
le scribitur διὰ τὸ παλῖον

φῆσαι παρφύρας pro καλῖ-
ται.

23. Ἰκίλοι. Ita diserte om-
nes Codices legunt præ-
ter Whit. & Lond. qui ha-
bent ἰκίλοι, probante Röve-
ro, qui potius se cum iis,
quod prima syllaba in πῖ
ἰκίλοι, melius conripitur, fa-
cere profitetur. At nihil
mutandum docet locus He-
siodi in Ἔργων v. 304.

Ζαῦ, παρφύρας καλῖται
ἰκίλοι ἔργων.

Vivit,

Δίξεν μοι ταῦτ'· πύργον, ὅπῃ ποτὲ Σησιὰς
 ἦρ' ὦ

25. Ἐτάτο λυχνὸν ἔχουσα, καὶ ἠγεμόνευε Λεάν-
 δρ' ὦ

Δίξεν δ' ἀρχαίης ἀληθέα παρθέν' Ἀβυ-
 δ' ὦ

Εἰσέτι πε κλαίοντα μόρον καὶ ἔρωτα Λεάνδρου.

Ἀλλὰ πῶθεν Λεάνδρος, Ἀβυδὸν ὁρμήσαντα
 ὅσον ναύων,

Ἦρ' ὅς ἐς πόθον ἦλθε, πόθῳ δ' ἐνέδωκε καὶ
 αὐτῇ;

Ἦρ' ὦ

*Vivit, fucis aculeo ca-
 rentibus similis cupi-
 ditate.*

Nonnus Dionys. lib. 53.
 pag. 1134.

Ἦρ' ὦ ἱεὺς δῶρα γέρον
 Πάκτωδος αἰδῶν.

Nec non lib. 1. pag. 14.

ὦ βοὶ χερσὶν ὅσον ἱε-
 λον οἰκίῳ βῆς.

Idque imitatione sua pro-
 bavit Jo. Gothofr. Herri-
 chen in Carmine de Thea
 herba apud Henninium in
 notis ad Tollii ep. Itiner.
 3. pag. 81; ubi ἱεὺς αἰδῶν
 dixit verſu Adonio.

26. Παρθέν' Ἀβυδῶν. Ne-
 ſcio quid moverit Doctissi-
 mum Juvenem Andream
 Papium ut verterit *littus*:

*Quaere & fluctifonans an-
 tiquae littus Abydi.*

Quem secutus Whitfordus,
 cum ea significatio Grae-
 ciae ignota. Recte enim
 Eustathio ad Dionysium
 pag. 24. παρθένος definitur
 θαλάσσης πόρος ὅστις ἐκείνη
 ὡς γῆς μεσολαβῶντος. apud
 Gronovium ad Pomp. Me-
 lam 1. 1. not. 26. qui male
 reprehendit Henr. Step ha-
 num in Thesaur. L. G.
 (illum enim tangi puſo)
 qui vertit: *fretum, sinum*
maris in angustias coarctati,
qui facile tragici potest,
quod debuerat non sinum,
sed transitum reddere, quali
id nescivisset Vir Doctus,
qui exemplis ex Hesychio,
Eustathio &c. ipse docue-
rat.

Quaere mihi quandam murum, ubi quondam

Sestias Hero

Stabat lychnum tenens, & dux erat Leandri 25.

dro:

Quaere & antiquae marisonum fretum Aby-

di,

Adhuc flens mortem & amorem Leandri.

Verum unde Leander, Abydi domos habi-
tans,

Herus in amorem venit, amore vero devin-
xit & ipsam?

Hero

rat. Quin Statius Sylv. 1.
3. v. 37. fretum Sestum
inter & Abydum sinum
vocat:

*Sestiacos nunc fama sinus,
pelagusque natatum
factet.*

ἡρώδης autem *Ἀβύδος* non
male dicitur fretum, quod
inter Sestum & Abydum,
cum quia de turre Sestiaca
jam locutus, tum quia non
dissimili modo alii scripto-
res loquuntur. ex. gr. Ful-
gentius Myth. 1. pag. 12.

*Quod Moeonides ranarum
Cacbinnavit proelio.*
ita Munckerus pro Moeo-
nius conjecit. Martialis lib.
14. Epigr. 183.

*Perlege Moeonio cantatas
carmine ranas,*

*Et frontem nuptis solvol-
re disce meis.*

Uterque respicit ad *Batra-
chomygmacchiam* Homeri
& tamen solas memorat ra-
nas missis muribus, ut
contra in antiquissimo,
quod Homeri exhibet A-
potheosis, marmore tan-
tum mures conspiciuntur.
Confer Ampl. Cuperum
p. 46.

26. *Ἀρχαῖος ἀρχαῖος* Heinf.

27. *ἡρώδης* ita Heinf. &
Bassl. v. Pap. & Vo. quem
admodum Antipater
apud Röverum, cui id me-
rito non displicuit. Pro eo
Antoninus Liberalis cap. 2.
dixit; *ἡρώδης* ita.

29. *ἡρώδης* ita

Theo-

30. Ἰφρώ μὲν χαρίεντα, ἀδελφεὺς αἶμα λα-
χῶσα,

Κύπριδος ἦν ἱέρεια, γάμων δ' αἰδδακτος ἐξ-
σα,

Πύργον ἀπὸ προγόνων παρὰ γείτονι ναίε θα-
λάσση,

Ἀλλῇ Κύπρις ἀνασσα· σαοφροσύνη δὲ καὶ
αἰδοῖ

Οὐδέ ποτ' ἀγρομένησι μεθωμίλησε γυναι-
ξιν,

35. Οὐδὲ χορὸν χαρίεντα μετήλυθεν ἥλικος ἡ-
βης,

Μῶμον ἀλευομένη ζηλήμονα θηλυτεράων

Καὶ

Theocritus, *is* λίαν ἰδῶσι,
Idyll. 27: v. 16.

Μὴ λίαν, μὴ βέλῃσι, καὶ
is λίαν ἀμύβῃ ἰδέσθαι.

ibid. π. 95 δ' ἰδέσθαι καὶ αὐτὸς.
αἰδέσθαι tres Codices apud
Röverum, quomodo &
Heinf. Sed nihil mutandum
docet Herodotus lib. I. cap.
31. μὴ δὲ, ἵπτοι μὴ μὲν ἀναγ-
αίη ὑδὴν διακρίναι πικρὸν
αἶματι. Postea obsecrare il-
lam, ne se necessitati alli-
garet dijudicandæ talis electio-
nis. Oraculum, quod exstat

apud Eusebium de Praepar.
Evang. v. 8.

Καὶ μετὰ τὸν ἰδέσθαι, ἐπὶ
μὲν ἰδέσθαι ἀνάγκη.

Me nolentem audi, quem
vis, inlata coëgit.

ubi forte non adeo infeli-
citer legendum quis con-
jectaret *ἰδέσθαι*. Conferri
potest cum hac eleganti lo-
cutione locus Alciphronis
lib. 3. ep. 49. ὃ δαίμων ὃς
με κεκλήρυσαι καὶ εἰληχας, ὃς
ποιῆς εἰ, καὶ λυπῆς αἶν τῇ
πικρῇ σουδίων; ο Daemon, qui
me sortitus es & sorte adep-
tus

Hero gratiosa, generosam sanguinem sortita,
 30.

Veneris erat sacerdos, nuptiarum vero ex-
 pers existens,

Turrim avitam ad vicinum habitabat ma-
 re,

Altera Venus regina; castitate vero & pu-
 dore

Nunquam congregatarum commercio est
 usa mulierum,

Neque tripudium gratiosum adivit juvenilis
 aetatis, 35.

Livorem evitans invidum mulierum;

Nam

tas quam malignus es & mihi
 molestus, semper paupertati
 me adstringens?

32. αἴμα. Non capio no-
 tam Rondelli, nisi αἴμα γά-
 πον velit ex Regio. FRAN-
 CIUS. Nihil mutandum
 recte docet Röverus.

33. Ἄλλῃ κ. τ. λ. Hic ver-
 sus deest in MS. Sed infra
 occurrit v. 188. Pro eo
 autem hic exhibet MS.

Ἡ' εἰ καὶ τὰ αὐτὰ σὺν αἰμφι-
 πάλῳ ἐνὶ μύθῳ,

ὅθεν δὲ τ' ἀγρομέτῃσι σὺν
 ἀμύλλῃσι θυγατέρι.

34. ἀγρομέτῃσι μετ' ἀμύλλῃσι.
 ita Heinf. ἀγρομέτῃσι με-
 τ' ἀμύλλῃσι Basil. & Rondell.
 notante FRANCIO.

35. χορεύει. Scholia: πῶς
 σημαίνει. male. ita enim vo-
 cari χορεύει testatur Pol-
 lux lib. 4. cap. 15. Segm.

106. χορεύειν ὁ χορεύει.

ibid. ἡλικία. Scholia: ὁ
 ὁμολογίαν. Abrahamus Gro-
 novius ὁμολογίαν, non male,
 nisi velis ὁμολογίαν. Hesy-
 chius: ὁμολογίαν, ὁ δὲ ὁμολο-
 γίαν σημαίνει. eadem ha-
 bet. Phavorinus Camers.
 Sed nihil mutasse prae-
 sti-

Καὶ γὰρ ἐπ' ἀγλαῇ ζηλήμονες εἰσι γυναῖ-
κες·

Ἀλλ' αἰεὶ Κυθέρειαν ἐλασχομένη Ἀφροδίτην
Πολλάκι καὶ τὸν Ἑρῶα παρηγορέεσκε θυη-
λάϊς,

40. Μητρὶ σὺν ἑρανίῃ Φλογερὴν τρομέεσσα φαρέ-
την.

Ἀλλ' ὅδ' ὥς ἀλέεινε πυριπνεύοντος οἷσ' ἑς.

Δὲ γὰρ Κυπρίδῃ παυδήμιος ἦλθεν ἑορτῇ,
Τὴν ἀνὰ Σησὸν ἄγουσιν Ἀδώνιδι καὶ Κυθερείῃ·
Πανσυδὴ δ' ἔσπευδον ἐς ἱερὸν ἤμαρ ἰκέσθαι

45. Ὅσσοι ναυετάρεσκον ἀλίσσεφένων σφουρὰ νή-
σων.

Οἱ

stiterit. ita προφαῖος est a-
pud Antonin. Liber. cap.
34. ὅτι αὐτὸν πόρῃ μακαρίων
αἰθρῶν καὶ πρὸς τὴν αἰθρὴν
προφαῖος ἔστι τὸν αἰθρῶν. ubi
plura hujus generis nota-
vit Th. Munckerus.

2413. προελπίστας. Pri-
mam in voce πυρὶ corripio
Poëta aliorum exemplum
secutus. Producit tamen
Orpheus Argon. v. 863.

Ὅς πρὸς ζεύγλαισι θα-
λάσσι πυρὶ πνέοντι.

Tumetiam, ut boves sub ju-
gum miserit ignivomos.

qui locus vindicare posset
Callimachum Hymn. in
Del. v. 200.

ὅτι αὐτὸς κατέφληξας ἱερὰ
περικαίει πυρὶ.

Marinam algam omnem ex-
ussisti: quoniam circumqua-
que flagrabas igne.

Quem corruptum putat
Henricus Stephanus, qui
deesse aliquid suspicatur,
vel suspectam habet vocem
πυρὶ. Inmerito. Nisi potius
apud Orpheum legas προ-
ελπίστας, & ibi prima ob
con-

Nam ob pulcritudinem invidae sunt feminae:

Sed semper Cytheream placans Venerem,
Saepe etiam Cupidinem conciliabat libamentis,

Matre cum coelesti flammeam tremens pharetram. 40.

Sed neque sic evitavit ignitas (*ejus*) sagittas.

Jamque Venereum popolare venit festum,

Quod Sesti celebrant Adonidi & Veneri,

Catervatimque festinabant ad sacrum diem ire

Quotquot habitabant mari circumdatarum 45.
extrema insularum:

Hi

concursum trium brevium recte producat.

42. Κυπερίη. Κύπεριον η. Voss.

43. Κυπερίη. Κυπερία. Voss. Κυπερία. Basil.

44. Παιτυδίη. Heins. παιτυδίη. Basil. quomodo & apud Homerum Il. λ. v. 708. nec non 724. Illud exstat apud Tryphiodorum de excidio Ilia. v. 140.

Πλάττει παιτυδίη ψευδαίνου
μοι οἴκαδ' ἴσται.

ibid. 15. Voss. αἷς.

45. Ἀλυσίφια. Homerus

Odys. κ. v. 195. (206.)

idem Hymno in Apoll.

ἀλυσίφατοι πολίστρου. ἀλυσίφια.

Hortibonus. Dionysius in princip. ἡσος ἀπείρε-

πς ἰσχυαίνωνται. FRANCIIUS.

ἀλυσίφια. Basil. ἀλυσίφια.

Voss. quomodo etiam legisse Scholiasten patet ex

ejus nota: παιτυδίη σὺν πολλοῖς ὅχλοι τὸ ἀλυσίφορμιον ἦν

συν. Emendat quidem Gronovius ἀλυσίφορμιον; sed att

ita scripserit Scholiastes,

qui usus forte jam tum minus emendato Codice,

equidem dubito. Casauboni

B

emen-

Οἱ μὲν ἀφ' Αἰμονίης, οἱ δ' ἐναλίων ἀπὸ Κύ-
πρου.

Οὐδὲ γυνή τις ἔμιμνεν ἐνὶ πόλίοισι Κυθή-
ρων.

Οὐ Λιβάνθ θυόεντος ἐνὶ πτερύγεσσι χορεύ-
ων,

Οὐδὲ περικτίονων τις ἐλείπετο τῆμος ἑορτῆς,
50. Οὐ Φρυγίης ναέτης, ἔ γείτονος ἄστος Α'-
βύδα,

Οὐ-

emendationem certissimam
post alios recepi. Sic Or-
pheus Argon. v. 45.

ὡς αὖ Νεῖλος ἀγάρρως ἐτε-
φαίνεται.

*quas circum Nilus rapidus
cingit.*

ut & v. 143.

ὅς Γύρτωνος ἀλυσίφης ἱκνῶν
ἄστυ.

*qui Gyrtonis mari cin-
ctam urbem condidit.*

nec non v. 1206.

Λυκαῖον ποτὶ χέρσον ἀλυσί-
φης τε διεκπνῶν.

*Lycæam ad terram, mari-
que cinctas stationes.*

Nonnus Dionys. lib. 2.
pag. 56. l. 1.

Εἰζοπαγὴς ὅθι πίζα παλῖμο-
πος ἀκταίοιο,

Τίτραχα τιμιομένη ἀεβάλλ-
εται αἰτρυγὰ κύμα.

Ζωσαμίνη σιφανίδην ὅλην
χθόνα κυκλάδι μίτρη.

Homerus Od. κ. l. c.

Νῆσος τῇ αὖ πόρθι ἀπεί-
ραις ἐτεφανέσθαι.

Versum hunc Auctor vi-
tae ipsius pag. 294. edit.
Gal. adducit ad exem-
plum Metaphorae, addit-
que: καὶ οἱ (λόγοι ἔχον) ἔ-
σιφανοῖ αὖ τῷ ποτὶ, ὅς αὖ ἐκ-
ταί, αὖθις θαλάσσης αὖθις ἱκνῶν.

47. ἐν πόλίοισι. αἰνὰ πῶ-
λιντες. Heins. nec non S.
St. & L. in marg. exhib-
ent probante Rövero,
propter illud sequens ἐν
πτερύγεσσι. Sed tanti id non
putarem, ut ideo tot Co-
dicum consensum sperne-
rem.

ibid.

Hi quidem ab Haemonia, hi vero marina e
Cypro.

Neque mulier ulla remansit in oppidis Cythe-
rorum,

Non Libani odoriferi in summitatibus sal-
tans,

Neque accolarum quisquam deerat tunc festo,

Non Phrygiae incola, non vicinae civis A- 50.
bydi,

Ne-

ibid. Κυθήρων. Κυθήρων. Voss.
49. Περικλήων. Recte hoc
vocabulum, quod in pau-
cis perperam scribebatur
περικλυών, retinuit Röve-
rus. Ita apud Orpheum
Argon. v. 659.

Ἀλλοι ἐπὶ χεῖνισι περικλή-
ων ἀνθρώπων.

Ibi confer Eschenbachium.
Homerum Il. τ. v. 104.

Ὅς πάντες περικλύουσιν
αἰάξ.

Nec non v. 109. praeterea
apud Apollonium Rho-
dium lib. 1. v. 942.

Γηγένες, μέγα θαῦμα πε-
ρικλύουσιν Ἰλιάχ.

& Nonnum Dionys. lib. 3.
p. 106.

Πᾶσι περικλύουσιν αἰεὶ
φάος.

Vid. & lib. 4. p. 142. l. 5.
Ceterum integer hic ver-
sus deest in Basil.

Ibid. ἀλκίπλο τῆμος ἱερῆς.
Reg. ἱλκίπλο ἱερῆς πῆς.
forte ἕως ἕς ἱλκίπλο ἱερῆς.
FRANCIUS.

50. Φρυγίης. Primam vocis
syllabam reliquos Poëtas
secutus conripit noster. ita
enim ex. gr. Callimachus
Hymn. in Dian. v. 159.

Ὅς γὰρ ὄχι Φρυγίη περ ὑπὸ
δρυὶ γυῖα θιωθῆς.

Nonnus Dionys. lib. 3.
pag. 104.

Καὶ Φρυγίᾳ Σιμόνδ θαλάσσι
δαίκε καμάν.

Et quicquid est bonorum
Poëtarum. Evertitur igi-
tur conjectura Viri Cel.
B 2 Ez.

Ὅσθ' τις ἦν δὲ Φιλοπαρθένος· ἥ γὰρ ἐκεῖ-
νοι

Αἰὲν ὁμαρτήσαντες, ὅπη Φάτις ἐστὶν ἐορτῆς,
Ὅν τόσον Ἀθανάτων ἀγέμεν σπείδασι θυη-
λαῖς

Ὅσσον ἀγειρομένων διὰ κάλλεα παρθενικά-
ων.

55. Ἡ δὲ θεὸς αὐτῇ νηὶν ἐπώχετο παρθένος
Ἡρώ,

Μαρμαρυγὴν χαρίεσσαι ἀπασφάπτουσα προσώπῃ,
Οἶα

Ez. Spanhemii in Diogene.
Tragico apud Athenaeum
lib. 14. pag. 636.

Κλέα δὲ Λυδῆς, Βακτρίας
τε παρθένους

Περσὶ παρθένους Ἀλφειῶν,
Τυμολίου δὲ,

Ἀφρίκιον κατ' ἄλλας,
Ἀρρην εἶβον.

Audio autem Lydias, Bac-
triasque virgines,

Accolas fluvio Halysi,
Tmoliam Deam,

In luco, lauro multa ora-
co, Dianam vene-
rari.

Quo loco pro Βακτρίας le-
gendum putabat Φρυγίας ob

situm Halys & Tmoli in
Lydiae ac Phrygiae confi-
nio. Sed omnino retinenda
lectio vulgata, admitta ex-
plicatione ejusdem Viri
Docti, qua Βακτρίας pro
Persicis capit, quia Βακτρίας
iis parebant, Diana autem
colitur in Lydiae tractu
Persico, unde ipsa Persica
vocatur. Spanhemium au-
tem metri non nimis gna-
rum fuisse patet quoque
ex loco Euripidis apud Plu-
tarchum de Pyth. Orac.
Tom. II. p. 407. in quo,
pro

Ὅσθ' ἀνθρώποις μῶναι καὶ
θεοῖσι δαῖν.

Oportet Apollinem solum
hominibus vaticinari.

in

Neque ullus juvenum amator virginum: cer-

te enim illi

Semper secuti, ubi fama est festi,

Non tantum immortalium (deorum) adferre
festinant sacrificia,

Quantum congregatarum ob pulcritudinem
virginum.

Verum Deae per aedem incescit virgo 55.

Hero,

Splendorem gratiosum emittens facie.

Qua-

in notis ad Callim. Hymn.
in Del. v. 94. restituit se-
eundum metrum, ut ait,

Χρὴ Φοῖβον ἀνδράποισι δι-
σσιωδῶν μῶτον.

Cum tamen antepenultima
vocis δισσιωδῶν syllaba
non producat. Aristoph,
in Plut. v. 9.

Ὅς δισσιωδῶν τριπόδος ἐν
χευσιλάτῃ.

Lege igitur,

Χρὴ δισσιωδῶν Φοῖβον ἀν-
δράποισι μῶτον.

Id elegans & certum.

53 Ἀθανάτων ἀγίμν. Ba-
sil. Ἀθανάτοισι ἄγαν Voss. &
quatuor codices apud Rö-
verum, qui merito in his

Musaei manum latere su-
spicatur.

56. Μαρμαρυγὰς χαρίσσας.
Μαρμαρυγὰς χαρίσσας. Cod.
Reg. χαρίσσας aliae editio-
nes & ita saepe Nonnus. V.
Pareus. FRANCIUS. cum
Regio facit Voss. Χαρίσσας
autem Heins. quomodo sex
alii Codices, quos secutus
in editione sua Doctiss. Ju-
venis Röverus, χαρίσσας Ba-
sil. cum reliquis omnibus, a
quibus non multum dissen-
tiant, qui scribunt χαρίσσας,
quod recipere non dubita-
vi ob imitationem Nonni,
qui voci Μαρμαρυγὰς ple-
rumque adponit epithe-
ton, ut liquet ex notis
Parei, quemadmodum quo-
que Achilles. Tacius lib. 5.
B 3 pag.

Οἷα τε λευκοπάρης ἐπαντέλλουσα σελήνη,
 Ἀκρα δὲ χιονέων Φοινίσσето κύκλα παρει-
 ῶν,
 Ὡς ρόδον ἐκ καλύκων διδυμόχροον· ἥ τάχα Φαίης
 60. Ἡρῆς ἐν μελέεσσι ρόδων λειμῶνα Φανῆ-
 ναι.

Χροίην γὰρ μελέων ἐρυθαίνετο· νισσομένης
 δὲ

Καὶ ρόδα λευκοχίτωνος ὑπὸ σφυρὰ λάμπετο
 κούρης,

Πολλὰ δ' ἐκ μελέων χάριτες ῥέον. Οἱ δὲ πα-
 λαιοί

Τρεῖς χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι· εἷς δέ τις
 Ἡρῆς

Ο'φθαλ-

pag. 307. de Melite: ἰμάρ
 μαιρη ἢ αὐτῇ τὸ βλέμμα μαρ-
 μαρυγῇ Ἀφροδίσει. Atque
 ita in suo Codice invenit
 Scholiastes, qui restituen-
 te Gronovio notat: Λαμ-
 πύδων κίχαλιτιμήνη ἀπο-
 τρεπόμενα τῷ σφύρατι.

58. Ἀκρα. Ἀ'άρα Basil. Con-
 ferendus Achilles Tatius
 lib. 1. pag. 17. de Leu-
 cippe: λευκὴ παρὶς, ὅτι λευ-
 κὴν οἱ μύρον ἐφοινίσσῃ, καὶ
 ἐμμήνῃ πορφύρῃ, αἷαν οἱ τὴν
 ἐλπίδα Λυδία βάπτει γυνή.
 quem locum forte respexit:

quod enim illi ois μύρον ἐφοι-
 νίσσῃ, Musaeo αἷαν κύκλα
 φοινίσσῃ dicitur, ut signi-
 ficet id quod eminet in ge-
 nis rubere.

61. Χροίην. Basil. χροίην.
 Voss. & Heinsf. ἐρυθαίνετο.
 ἐρυθραίνετο Basil.

62. Κούρης. κούρη. Heinsf.

63. Οἱ ἢ παλαιὸν κ. τ. λ.
 Verti: Antiqui igitur tres
 esse Gratias mentiti sunt,
 quia scilicet ex membris
 puellae centum fluebant.
 Reliqui autem: Sic apud
 Hesiodum in *Εργα* v. 24.
 αἷαν

Qualis alba genas exoriens luna.

Summi vero nivearum rubebant circuli gena-
rum,

Ut rosa ex thecis bicolor: certe diceres,

Herus in membris rosarum pratum adpa- 60.
rere.

Colore enim membrorum rubebat: euntis
vero

Etiam rosae candidam indutae tunicam sub
talis splendebant puellae,

Multae vero ex membris Gratiae fluebant;
antiqui igitur

Tres Gratias mentiti sunt esse: alteruter
enim Herus

Ocu-

ἀγαθὴ δ' ἔστι ἡδὲ βροτοῖσι.

Bona ergo haec contentio
hominibus.

Aelian. Var. Hist. 2. 4. Ἡρῆς
ἢ τῆς Μενάλειπας οἱ συγχω-
ρεῖσθαι.

64. Εἰς ἢ πρὸς Ἡρῆς Ὀφθαλ-
μοῖς. Verti: alteruter enim
Herus Oculus, ut ita det
Poëta rationem, cur Vere-
res mendacii arguat. Sic
particula hac usus Hesio-
dus in Ἔργοις v. 151.

Καλὴ δ' ἐργάζουτο μέλας δ'
οὐκ ἔστι σίδηρος.

Nec non v. 23.

Ζηλοῖ ἢ πρὸς γένηται γένει.

Theocritus Idyll. 22. v.
214.

Χαίρειτ' Ἀήδας τίκω, καὶ αἰ-
ματέροις κλέος ὕμνοις

Ἐδὲ λὸν αἰὲς κίμνησιν. φίλοι
ἢ πρὸς πάντες αἰοῖται

Τυδαρίδας.

Nec non Idyll. 16. 23.

Σὺν δ' ἐπὶ ραγε πρὸς ματιώ-
δος ὄργια βλάπτω.

Ἐξοπίνας ἐπιῶσα πρὸς δ' ἐχ-
θρόωντο βίβαλοι.

Lucianus Dial. Mort. 2.

p. 3. Οἷον ἔστιν ἄλλος, ὃς ἔρ-
μῃ· οὐδ' ἐλίγοι, αἱ δὲ ὄρεαι,
ἀφικνύμεται ἡμῶν. Feliciter
hunc significatum Lucianus
cap. 12. v. 2. restituit L.
Bos, quemadmodum Ana-
creonti Od. 9. v. 6.

Τὴς ἔστι; πρὸς μέλαν ἢ.

B 4

Quas

65. Ὁ φθαλμὸς γελῶν ἑκατὸν χαρτέσσι τεθῆλει.
Ἀτρεκέως ἱέρειαν ἐπάξιον ἔυρατο Κύπρις.

Ὡς ἡ μὲν, περὶ πολλὸν ἀριτεύσασα γυναι-
κῶν,

Κύπριδος ἀρήτειρα, νέη διεφαίνετο Κύπρις.

Δίσατο δ' ἡθέων ἀπαλαῖς φρένας· ἰδὲ τις ἀν-
δρῶν

70. Ἦεν, ὅς οὐ μενέαινεν ἔχειν ὁμοδέμνιον Ἡρώ.

Ἡ δ' ἄρα καλλιθέμεθλον ὅπη κατὰ νηὸν αἶ-
λατο,

Ἐσπόμενον νόον εἶχε, καὶ ὄμματα, καὶ φρέ-
νας ἀνδρῶν.

Καὶ τις ἐν ἡθέσιωιν ἐθαύμασε, καὶ φάτο μῦ-
θον.

Καὶ Σπάρτης ἐπέβην, Λακεδαιμόνος ἔδρα-
χον ἄστ,

Ἡ χί

*Quaenam ex tu columba ?
mea etiam interest.*

Doctissimus Georgius d' Arnaud, cujus emendatio-
nem amplector. Hoc si
scivisset pauper plerum-
que, nisi cum aliorum scri-
nia strenue compilat, Jo.
Clericus, non conjecisset
tam infelicitate in epist. ad
Hebr. cap. 13. v. 4. Τίμιος
ὁ γάμος ὡς πᾶσι, καὶ ἡ κοίτη

ἀμύλητος· πόρεται δὲ καὶ μαιχρὴς
καὶ ἡ ὁμοφύτης. scriptum fuisse
olim δ; Vulgatus enim
Interpres, qui recte ver-
tit: Fornicatores enim &
adulteros Deus judicabit,
frustra ad partes vocatur,
quasi & huic obvia illa par-
ticulae significatio latuis-
set.

65. Γελῶν, γελῶν. Basil.
66. ἔυρατο. ἔυρατο. Basil.
sed

Oculus ridens centum Gratiis pululabat. 65.

Profecto sacerdotem dignam nacta erat Venus.

Sic ea quidem, plurimum antecellens feminas,

Veneris sacerdos nova adparebat Venus.

Subiit autem juvenum teneras mentes; neque ullus vir

Erat, qui non cuperet habere conjugem Hero. 70.

Illam autem bene fundatam quacumque per aedem vagabatur,

Sequentem mentem habebat, & oculos, & corda virorum.

Atque aliquis inter juvenes admiratus est, (eam) & dixit verbum:

Et Spartam accessi, Lacedaemonis vidi urbem,

Ubi

sed prius recte agnoscit Voss.

68. Ἀρίστη. ἀρίστη. Heinl.

71. Καθημέλαι, καθημέ-
μεθλοι, Basil.

74. Λακεδαίμονες, Ἰδρακον
ἄν. An hinc firmari pos-
set Gottorphiani Codicis
lectio in Ovidio Heroid.
ep. 19. 177.

Ut semel Idaeus Lacedae-
monia vidit adulter.

ut & ita in suo invenerit
Musaëus? sed nihil adfir-
mo. Vulgo legitur venit.
ut & hic Codex B. & Rond.
apud Röverum scribunt
Ἰδρακον. Simili modo isti ea-
dem voce corruptus vi-
detur Orpheus Argon. v.

462.

B 5

75. Η' χι' μόθον καὶ ἀέθλον ἀκρόμεν' ἀγλαΐδ-
ων.

Τοίην δ' ἔπω ὅπωπα νέην, κεδνήν θ' ἀπαλήν-
τε.

Καὶ

Οὐλύμπυ δὲ βαλυσκοπίλῳ
πρωΐας ἱρμυῖς

Εἰσίδραμον Μινύα.

Olympique excelsa cacumini
na ad inaccessa

Advenerunt Minyae.

Verissima enim emendatio
Eschenbachii restituentis
Εἰσίδραμον.

76. Τοίην δ' ἔπω ὅπωπα
νέην. Ven. & Codex Bar-
thii, legunt ἔπω, atque
ita conjecit P. FRANCIVS.
Fateor molliorem ita effi-
versum, nec tamen, quod
pace viri Doctissimi dixe-
rim, aliquid temere mu-
tandum censerem, cum u-
tique apud utriusque Lin-
guæ Scriptores similia non
raro notari possunt. ex.
gr. ita locutus Hesiodus in
Ἔργοις v. 82.

Δῶρον ἰδύρησαι, πᾶμ' ἀν-
δράσιν ἀφειρήσει.

Homerus. Il. v. 232.

Χρυσὴν ἢ σίδηρον ὀδυσσεὺς δῖον
πάντα τέλει.

Locum hunc alio tamē

scopo adducit Auctor vitae
Homeri pag. 298. ubi men-
dose editur ὀδυσσεὺς. In ip-
so autem Homero legitur
ἴφριον, quod unice verum.
Theocritus Idyll. 23: v. 37

Τοῖσι ποίσει ἴδριον.

Bion 3: 11.

Θιάπων ἀθανάτων τε πόδας,

Huc referri posset locus
Nonni in Paraphr. Joannis
cap. 19.

Κικερίμινι μακίῳ τιτταί-
ον ἴστιον ἔσται.

Quemadmodum & Hesio-
di in Scut. v. 154.

Εἴν' δὲ προΐαξις τε παλῖαξις
τε τίτυκτο.

Quin & ipse Musaeus, si
vera lectio, ita scripsit v.
136.

Οὐ γὰρ ἐπιχθονίησιν ἴσθιν κα-
λίῳ τε γυναιξί.

quem locum jam pulcre
contra Alexandrum Po-
pium defendit summus
Dorvillius. Virgilius A-
eneid. lib. 12: 442.

Telum inmane manu qua-
tiens.

Sta-

Ubi laborem & certamen audimus pulchritu- 75.
dinum:

Talem autem nondum vidi puellam, tam
venerandam, tamque teneram;

For-

Statius Theb. lib. 1: 367.

*Pastorum pecorumque do-
mos.*

Καὶ γὰρ δ' ἄρχην ἀκαίρην, ἀρρε-
νῶτα καὶ παρὰ τὴν ἡλικίαν.

*Pudicam vero habuit conju-
gem, sapientem.*

Ubi adeo me non offendit
ὁμοτῆτα λευκῶν, ut lubens hanc
lectionem fide duorum
Codicum firmatam reci-
piam, secus ac censet vir.
Eruditus in Obs. Miscell.
vol. 1. pag. 172. Vulgo
legitur: *pecudum*. Ovidius
Heroid. ep. 19: 60.

*Brachia nunc bumeris bu-
mida ferre meis.*

& paulo ante v. 44.

*Pallade jam pingui tingue-
re membra putes?*

ubi tamen Doctissimus
Burmannus offensus ejus-
dem soni iteratione emen-
dat *Ungere* j. p. *Pallade m.*
p. quae voces saepe con-
mutantur, sed nihil mu-
tasse consultius putarem.
ibid. καὶ γὰρ δ' ἄρχην ἀκαίρην, illo
epitheto ornantur plerum-
que pudicae mulieres. ita
Hesiod. Θέοι. v. 68.

& in Εἰς γὰρ v. 699.

Παρθενικὴν δ' ἄρχην, ὅς κ' ἔστι
ἡδὲ καὶ διδάσκει.

*Virginem vero ducito, ut
mores castos doceas.*

Interpres in editione Basil.
A. 1550. *prudentem* vertit,
ut ita ad animi bona refe-
ratur, quemadmodum ἀπα-
λῶς ad corporis. Sed du-
bito an hoc voluerit ama-
tor, cui tantum externa
facies puellae adparebat.

Reliqui vertunt, *prae-
stanti corpore puellam*, sed vix
puto hanc vocem eo sen-
su facile occurrere. Ego
verti *venerandam*, ut in-
dicet Poëta pulcritudinem
cum maiestate decora fuis-
se conjunctam, quae sacer-
doti recte convenit, con-
fer v. 55. ita cepit quoque
Doct. Heumannus, hunc
significatum probans ex
Homero Il. 1. v. 582. qui
reddi quoque posset forte
Or-

Καὶ τάχα Κύπρις ἔχει χάριτων μίαν ὑπλοτε-
ράων.

Παπταίων ἐμύγησά, ἑδρὸν δ' οὐχ εὐρὸν ὅπω-
πῆς.

Αὐτίκα τεθνατὴν λεχέων ἐπιβήμενος Ἡρᾶς.

80. Οὐκ ἂν ἐγὼ κατ' ὄλυμπον ἐφίμειρω θεὸς εἶναι,
Ἡμετέρην παράκοιτιν ἔχων ἐνὶ δώμασιν Ἡρώ.
Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέοικε τήν ἱέρειαν ἀφάσ-
σειν,

Τοῖν μοι, Κυθήρεια, νέην παράκοιτιν ὁπάσ-
σαις.

Τοῖα μὲν ἡθέων τις ἐφώνεεν· ἄλλοθεν ἄλ-
λος

85. Ἐλμος ὑποκλέπτων ἐπεμήνατο κάλλι' κέρης.

Αἰνοπαθὲς Λεῖανδρε, σὺ δ', ὡς ἴδης εὐκλέα
κέρην,

Οὐκ ἔθελες κρυφίῃσι κατὰ λυγρὸν φρένα κέν-
τροις,

Ἄλ-

Orpheo in Hymno Proser-
pinae pag. 126.

Πλουτωνος πολυῦμα δαμνῶ,
κεδνῇ, πολυδῶπ.

Reperitur & apud Home-
rum Il. 9, 730. Ceterum
Codiceis Heinl. Scripturam,
quae & in aliis apud Röve-
rum, πέντε παρ' ἀπαλήντε,

nemo facile amplectetur;
quo enim, quaeso, refe-
retur illud π?

78. Παπταίων ἐμύγησά.
intuendo defessus sum. Ron-
dellus, monente Rövero
in Add. legebat ἐμύγησά,
quia alioqui pugnant cum
v. 171, Οὐ πάμπαν ἀπορρίων, at
recto

Forte Venus habet. Gratiarum unam juve-
num.

Intuendo defessus sum, satietatem autem non
inveni adspiciendi.

Illico moriar, cubile ubi conscenderim Herus
Non ego in coelo cupio Deus esse, 80.

Nostram uxorem habens domi Hero.

Si autem mihi non licet tuam sacerdotem
contrectare,

Talem mihi, Cytherea, puellam uxorem
praebeas!

Talia quidem juvenum quis locutus est:
aliunde (vero) alius

Vulnus celans insanivit pulcritudine puellae. 85.

Gravia passe Leander, tu autem, ut vi-
disti inclytam puellam,

Nolebas occultis consumere mentem stimu-
lis,

Sed

recte observat Doctissimus
Juvenis Poetas tam accu-
rate non loqui, & exprimi
ita ultimo loco vehemen-
torem amorem. Quid,
quod vel solum rem confi-
cit, hic sermo de Juvene
quodam, altero autem de
Leandro?

ibid. 79. Rondellus. Non
opus. FRANCIUS.

79. *tristitiae* ita Hein-
sius. Pap. Huc usque
conferre cooperat Nic.
Heinsius.

81. *Hypocritae* n. r. a. Acu-
te, ut solet, Cel. Dervil-
lius conjectabat *Hypocritae*.
ut

Ἀλλὰ, πυρπνεύσασι δαμείς ἀδάκνητον οἷσσι,
Οὐκ ἔθελες ζῶειν περικαλλέος ἄμμορος Ἡρῆς.

90. Ζῶν βαρφαρῶν δ' ἀκτίσιν αἰέζετο πυρσὸς ἐρώ-
των,

καὶ φάει πρίφλαζεν ἀνικήτῃ πυρὸς ὁρμῇ.

91. Κάλλος γὰρ περίπυσον ἀμωμήτοιο γυναι-
κός,

Οἷζυτον μερόπεσι πέλει πτερόεντος οἷσσι.

Οὐφθαλμός δ' ὁδὸς ἐστὶν ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων

95. Κάλλος ὀλισθαίνει, καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρός ὀ-
δεύει.

Εἶλε

ut ita vim majorem habe-
ret sententia. Firmat hanc
emendationem Homerus
II. A. 29.

Τῇ δ' ἰγὺς λύσσα, πρὶν μιν
καὶ γῆρας ἵκησιν

Ἡρὴς φρεσὶν ὀλισθαίνει, καὶ ἐπὶ
φρένας ἀνδρός ὀδεύει.

Vulgatam tamen commode
servari posse non diffiteor.

88. Πυρπνεύσασι, πυρ-
βλήσασι Voss.

89. Ἀμμορός, ἄμμορος Basil.

94. δ. cum Par. & H.
melius legi posse δ. putat
Röverus, sed nihil mutasse
satis forte erit.

95. Κάλλος ὀλισθαίνει. Quo
facilius mendum sublatum
adpareat totum adpronam
locum.

Κάλλος γὰρ περίπυσον ἀμω-
μήτοιο γυναικός

Οἷζυτον μερόπεσι πέλει
πτερόεντος οἷσσι

Οὐφθαλμός δ' ὁδὸς ἐστὶν ἀπ'
ὀφθαλμοῖο βολάων

Εἶλε ὀλισθαίνει, καὶ ἐπὶ
φρένας ἀνδρός ὀδεύει.

ita diserte legunt, quae
prodierunt ad hoc tempus,
editiones omnes, etiam
emendatissima Röveri, qui
omnino hanc lectionem
retinendam censet. Equi-
dem vix adducor, ut cre-
dam hanc esse Poetae ma-
num, quem quovis fere pig-
nore contendere ausim no-
bis reliquisse Κάλλος ὀλισθα-
νει elegantissima repetitione
superioris vocis, quam cum
toto

Sed ardentibus domitus inopinato sagittis,
 Nolebas vivere perpulcræ expers Hierus.
 Cum oculorum vero radiis crescebat fax a 90,
 morum,
 Et cor (et) fervebat invicti ignis impetu.
 Pulchritudo enim celebris emendatae formae
 mulieris
 Acutior hominibus est veloci sagitta;
 Oculus vero via est, ab oculi ictibus
 Pulchritudo delabatur, & in corda viri de- 95.
 scendit.

Ce-

toto orationis cursu con-
 rumpit inficetum illud ε'λ-
 κος. Firmant hanc lectionem
 Codex Voss. Venet. &
 Bodlejanus B. apud Röve-
 rum, qui diserte habent
 κάλκος, nec non Regius,
 in quo testibus Francio
 & Rövero, κάλκος, qui
 egregie nobis erroris fon-
 tem aperit. Nempe κ & λ
 saepe inter se permutan-
 tur, quod & notavit Gul.
 Canterus in Syntagm. de
 ratione Emend. Graec.
 Auct. pag. 20, 21. inde
 cum haec vox abiisset in
 κάλκος, nec quisquam in-
 telligeret bonus aliquis
 corrector, quasi esset pro
 καλ ελκος emendabat κάλκος.

Sed cum misero huic
 locum plane non esse e-
 munctoris naris Criticus
 probe perspiceret repone-
 bat ε'λκος, quam vocem in-
 venerat v. 85. & versui 93.
 ubi mentio περιόντος ε'λκος,
 recte convenire sibi per-
 suadebat. Ita quoque le-
 gisse Scholiasten docent
 ejus verba: ε'λκος βολης τ' ε'μ-
 μάτων ε'λκος (ita legit Gro-
 novius) ε'μποιεῖται κάλκος.
 Denique, ut plane securus
 sis, ita locutus Achilles
 Tatius lib. I. pag. 17. quem
 noster in hoc, ut aliis mul-
 tis locis, religiose imitatus
 est: Ως ὃ εἶδον, εἶδους ἀπο-
 λώλκεν κάλκος ἧδ' ὀξύτερον π-
 τρώσκει βέλος, καὶ ἀλγὺν ἔφραζ-
 μων

Εἶλε δὲ μιν τότε θάμβος, ἀναιδείη, τρόμος,
αἰδώς.

Ἐ΄ τρεμε μὲν καρδίη, αἰδώς δέ μιν εἶχεν ἀλῶ-
ναι.

Θάμβος δ' εἶδος ἔριον· ἔριος δ' ἀπενόσφισεν
αἰδῶ.

Θαρσαλέως δ' ὑπ' ἔρωτος ἀναιδείην ἀγαπά-
ζων,

100. Ἡρέμα ποσσὶν ἔβαινε, καὶ ἀντίον ἵστατο κέ-
ρης.

Λοξά

μῶν εἰς τὴν ψυχὴν καταρρεῖ·
ὀφθαλμοὶ δ' ὁδὸς ἰσώκει τραύ-
ματι. Itaque statim, ut eam
contemplatus sum occidi. For-
ma enim ad inferendum vul-
nus telo acutior est, per ocu-
losque amatoris vulneri adi-
tum patefaciens, in animum
penetrat. Vide & lib. 6.
pag. 375. ἰσώκει γὰρ εἰς τὸ
τραῦμα τὸ καλὸν τὸ κάλλος κα-
θέλει, ὅσον δ' ἐκείνου ἐπὶ τοῖς
ὀφθαλμοῖς τὸ ἰσώκειν ἵσταται.
Confer praeterea elegan-
tissimum locum, lib. 5. pag.
307. ἡ δὲ τῆς θείας ἡδονῆς ἀλ-
γομαίως εἰσέρχεται, τοῖς σίγροις
ἀγκυλῶν· ἔλκεται δ' ἔριον·
τὸ εἶδός αὐτῆς, ἰσώκεισθαι
(Salmasius pag. 674. l. ἰσώ-
κεισθαι), τὸ τῆς ψυχῆς
καθέλει, καὶ ἀναιδείην τὴν
μερῶν. ἡ δὲ τὸ κάλλος ἀπορρεῖ

δι' ἀφαιρῶν ἀπὸ τῆς ἐμ-
πικῆς ἰλασμένη καρδίαν, ἰσώκει-
σθαι καὶ τὴν σφαιρῶν. Vo-
luptas autem, quae in viden-
do percipitur, per oculos il-
lapsa menti insidet, neque
visae imaginem secum raptam
animi speculo continenter im-
primit, atque effingit: pul-
chritudinisque fluxio ipsa per
occultos radios in amantis
pectus dimanans, amatae rei
formam insculpit.

ibid. ἀνδρῶν. ἀνδρῶν. Voss.

96. Θάμβος, ἀναιδείη. Scho-
liastes: Τότε δὲ αὐτὸν ἔλα-
βεν θάμβος ἀναιδής. Sed ho-
minis imperitiam satis ar-
guit ipse Poëta, qui di-
stincte mox voces has &
ordine explicat, quod &
facit Achilles. Tatius loco
inferius citando.

97. Ἐρεῖ-

Cepit autem ipsum tunc stupor, impudentia,
tremor, pudor:

Tremuit quidem (*ipſi*) cor, pudebat verò
ipsum capi.

Obstupuit vero pulcritudine optima, amor
vero ademit (*ipſi*) pudorem.

Audacter autem ob amorem impudentiam ad-
fectans,

Tacite pedibus incedebat, & e regione con- 100.
fistebat virginis.

Obli-

97. Εἵρεται μὲν καρδίη, κα-
δίη. Basil. cum aliis apud
Röverum. Elegantissimus
FRANCIUS καρδίην conjec-
tabat, quam conjecturam
nonnihil juvat Achilles Ta-
tius lib. 1. pag. 17. ἔρει-
ται τὴν καρδίαν. & praeci-
pue ipse Musaeus, qui hanc
loquendi rationem amat.
Ita v. 61.

Κραὶν γὰρ μελέων ἰσχυαί-
ται.

ubi pariter Voss. & Heins.
aliique apud Röverum Co-
dices legunt Κραὶν. & v. 107.

ὁ δ' ἰδοὺ θορὸν ἰάσθη.

ut & v. 167.

Θίρεται ὃ καρδίην γλοχερῶ
πυρὶ πάρεσι τοῦ Ἑρῶ.

Nam quod v. 91.

καὶ καρδίην πλάττει κ. τ. λ.
fecit ut melius casus con-
veniret cum praecedenti-
bus, αἵματα πυρὸς ἱρώται.
Eandem mihi conjecturam
conlato Tatii loco natam
fuisse non diffiteor, sed,
praecipue quia nulli Codi-
ces addicunt, nihil move-
rem.

97. Αἰδῶς ὃ μιν εἶχεν αἰῶναι.
Dignissimus est, qui con-
feratur locus Achillis Tatii
lib. 1. pag. 17. πάντα δὲ με
εἶχεν ὁμῶς, ἔπαινος, ἔκπληξις,
τρόμος, αἰδῶς, αἰσχύνη· ἐπὶ
ταῖς τὸ μέγεθος, ἐκτεπλήγμην
ὃ πάθος, ἔρειται τὴν καρ-
δίαν, ἔβλεπον αἰσιδῶς, ἠδὲ
μιν αἰῶναι. Temporisque mo-
mento eodem ὃ proceritatem
laudare, ὃ pulchritudine ob-
stupefieri, ὃ corde tremere,
C

Λοῦα δ' ὀπιπτεύων δολεράς ἐλέλιξεν ὅπω-
πας,

Νεύμασιν ἀφθόγγοισι παραπλάζων Φρένα κα-
ρῆς.

Αὐτὴ δ', ὡς ξυνέηκε πόθον δολόεντα Λεάν-
δρος,

Χαῖ-

Ἐ' oculis lascivius intueri, ac ne deprehenderet vereri coactus sum. Ultima melius verterentur, ac capi pudebat; id enim menti scriptoris melius convenire nemo non videt. Hic autem locus nobis ad verum intellectum verborum Musaei, αἰδώς δὲ μιν εἶχεν αἰλῶσαι spon- te ducit; haec enim non, quod vulgo fit, reddenda censeo: pudor vero ipsum tenebat captum esse, sed clarius: pudebat vero ipsum capi. Atque ita fere Doctiss. Berglerus, qui tamen minus recte Leandrum pudoris caussam, si quis cum virginem Sacerdotem tentasse senserit ac deprehenderit, constituisse putat, quae verior erat, quod adgnosceret, non esse viri vinci a femella, Ἐ' amore ei quasi mancipari, ut recte Heumannus, qui tamen minus recte: pudebat ipsum, quod captus esset, cum deberet capi. Mecum

facit, ut videtur, Kromajerus in eleganti Dissertatione Musaeo praefixa p. 19. ut adeo mirer ipsum reddidisse: pudor vero ipsum tenebat captum esse & non potius capi, ut dudum Florens Christianus:

Cor trepidat, vincique pudebat.

Ceterum ut Musaeus, αἰδώς δὲ μιν εἶχεν, ita dixit Homerus Iliad. ε. v. 416.

Τὸ δ' ὑπερ εἶχεν φέρει.

101. Εἰλέλιξεν. ἔλεξεν. Voss. εἰλέλιξεν. Basil. cum plurimis apud Röverum, qui hanc elegantissimam lectionem in Addendis omnino retinendam censet. Atque ita εἰλέλιξεν in aliis locutionibus frequens, ut apud Nonnum Dionys. lib. 15. p. 416. l. 8. lib. 24. p. 636. l. 7. lib. 31. p. 800. l. 12. l. 32. p. 806. lib. 23. lib. 44. p. 1138. l. 17. & in con-

Oblique vero intuens dolosos torquebat oculos.

Nutibus mutis in errorem inducens mentem puellae.

Ipsa vero, ut sensit amorem dolosum Leandri,

Ga-

compositis lib. 22. p. 590. l. 18. lib. 42. p. 1096. l. 23. Septem autem Codices apud Röverum legunt *ιλιλιζον*, quam lectionem plurima apud Nonnum loca firmant. Ita lib. 2. p. 72. l. 17.

*Εἰ δ' ἐκ ἀνάλιν σφαλιστὴς
ιλιλιζον ὀπασῆς.*

& lib. 7. p. 212. l. 16.

*Υψιφανὴς ιλιλιζον ἀπέρμο-
να κόκλον ὀπασῆς.*

Ut & l. c. p. 216. l. 17.

*Αἰγυθίος δ' ιλιλιζον ἀλάρμο-
να κόκλον ὀπασῆς.*

Nec non lib. 9. pag. 250. l. 33.

*Θ' φιλάρως ιλιλιζον ἀπορμή-
τιο σφραγῆς.*

Confer praeterea lib. 10. p. 272. l. 14. p. 280. l. 10. lib. 19. p. 520. l. 30. lib. 48. p. 1256. l. 7. quae loca tantum indicasse suffecerit:

reliqua enim, in quibus eadem verbi forma quidem occurrit, sed non significatus, ne lectori taedium oriatur, (tantus est numerus) sciens praetereo. His inductam mentem cogitatio subiit, an non vera in Musaeo lectio esset *ιλιλιζον*: sed ne sic *ιλιλιζον* loco movere, ausus fui, quod tuetur unus ejusdem Poetae locus lib. 4. p. 118. l. 30.

*Εἰ ποτὶ δούκων φρενοπερί-
κονλον ὀπασῆς*

Ὁ φιλάρως ιλιλιζον.

qui non fugit diligentiam Elegantissimi Röveri. Plures praeterea Musaei Codices, eademque vocis forma, licet in aliis locutionibus, Nonno, ut liquet ex locis adductis, non inusitata, satis hanc lectionem tuentur.

102. Παροπλάζον φέρ-
κονλον. Est imitatio Nonni
C 3 Dio.

Χαίρειν ἐπ' ἀγλαΐῃσιν ἐν ψυχῇ δὲ καὶ αὐ-
τῇ

105. Πολλάκις ἰμερόεσσαν τὴν ἀπέκρυψεν ὀπιπνὴν,
Νεύμασι λαθριδίοισιν ὑπαγγελεῖσα. Λεάν-
δρῳ,

Καὶ πάλιν ἀντέκλινεν. ὃ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἰάν-
θη,

Ὅττι πόθεν ξυνέηκε, καὶ ἔκ ἀπεσεύσατο,
κέρη.

Ὅφρα μὲν οὖν Λεάνδρος ἐδίξετο λαθριὸν ἔ-
ργον,

110. Φέγγος ἀνασεύλασσα κατήϊεν ἐς δύσιν Ἡώς.

Ἐκ

Dionys. lib. 42. p. 1096.
l. 27.

Ἐπὶ ἀκλήθις ἀφ' ὧν ἀ-
λάξαι φέρεται κέρη.

105. Ἀπέκρυψεν. Tres
Codices ἐπέκρυψεν, duo in
margine ἐπέκρυψεν apud Rö-
verum, Error natus quod
, & : facillime permutantur,
quod notum. Sic in Colutho de Raptu He-
lenae v. 22. pro

Ζηὺς μὲν ἐπ' οὐλύμπιοις Περ-
σεΐδαν ὃ θαλάσσης.

Ἐκ δ' ἐμλισηνέτος ἰππο-
μίον Εὐαιῶος

Μυσάων λιγύφωτον ἄγωνχον
ἐν ἧλθεν Ἀπόλλων.

Legendum αἶπ' οὐλύμπιοις.

106. Ὑπαγγελεῖσα. ita
Basil. ἐπαγγελεῖσα Voss.

110. Ἡώς Aurora verti-
tur in editione Basil. aliis
que, Kromajero placuit
801, quemadmodum & v.
287. quod cum Rövero
secutus sum. v. 102. au-
tem

Ἀπὸ πύκτου πρὸς Ἡώ,

Notat diem. Varios hujus
vocis significatus tradunt
Grammatici, de quibus post
citatos a Doctiss. Valcke-
naerio

Gavisus est suam ob pulchritudinem; tacite vero & ipsa

Saepe gratam sumpsit occulit faciem, 105.

Nutibus occultis signa amoris praevenit dant

Leandro,

Et rursus ex adverso ipsi innuit. ille vero in-

tus animo gaudebat,

Quod amorem senserit, & non renuerit puella.

Dum igitur Leander quaerebat occultam ho-
ram,

Lucem contrahens descendit ad occasum sol, 110.

E

naerio ad Ammonium in V.

Ημίονο consulendus Tze-
tzis ad Lycophr Cassandr.

V. 16. Ηώς χρηματίζονται τὸ
πρῶτον μίχρη δ' ὑπέρβατος
καὶ ἄλλοι ὑμῖν, καὶ
τὸ πρῶτον ὑμῖν καὶ ὑμῖν δια-
τημα, ὡς ἐπὶ τῷ,

Ηώς δὲ μοι ἔστιν

Η δὲ δουδεκάτη, ὅτ' ἐς ἱλίου
πύλην.

καὶ καθολικῶς αὐτὸν ὡς λέγει
καὶ ὅτι αὐτὸν καὶ ὑμῖν, ὅτι
αὐτὸν καὶ ὑμῖν καὶ ὑμῖν καὶ ὑμῖν
καὶ ὑμῖν καὶ ὑμῖν καὶ ὑμῖν,

Ηώς δ' ἐπὶ λήξει.

καὶ ὅτι αὐτὸν αὐτὸν μίχρη καὶ
καὶ ὑμῖν καὶ ὑμῖν καὶ ὑμῖν καὶ ὑμῖν,

Εἰς τὸν ὅτι, καὶ αὐτὸν ὡς
καὶ ὑμῖν.

Primus locus exstat apud

Homer. Iliad. φ. 80. Secun-

us Odyss. E. 1. Quid dif-

ferat haec vox ἀβήμιον,

tradit Ammonius l. c. Η-

μίονο Ηώς διαφέρει. Ημίονο

καὶ ὅτι ἐπὶ τῷ καὶ ὑμῖν μί-

ον αὐτὸν. Ηώς (ita lego

cum Valken. non Ηώς) ὅ

τὸ συναντῶν. Totum au-

tem locum scriptoris hujus

obscurissimum esse acutissi-

mo Editori facile largior,

nec quomodo in clariori

lucē constituendus adhuc

video, nisi excidisse ali-

quid statuamus: forte enim

Ἐκ περ' αὐτῆς δ' ἀνέβαινε βαθύσκιος Ἐσπερος
ἀστὴρ.

201 Αὐτὰρ δ' Ὀδυσσεύς μετεκίβηεν ἐγγυθὶ κέρης,
Ὡς ἴδ' κικλόμενον ἐπιθρόνισσας ὁμίχλην,
Ἡρέμα μὲν θλίβων ῥοδοειδέα δάκτυλα κέ-
-κλιπτομένης;

115. Βυσσόθεν ἐξανάχιζεν ἀθέσφατον ἤ δὲ σκω-
-πῇ;

Οἶάτε

illa verba: ἢ ἡσίοδος Non-
-τὸς γινελογῶν κ. τ. λ. ut &
δ' (vera haec conjectura
Valck. pro δ') πάλιν ἡσίο-
-δος θάλασσαν ἀποκρίνεται. κ. τ. λ.
per parenthesin sunt infe-
renda, quod non infue-
tum esse Ammonio docet
locus plane similis in V.
Ἀργυλας. Post verba autem
inserta, ultimo saltem loco
deberet sequi exemplum
ex Poëta, Homero vel
Hesiodo, quod παπύριον
ἀσώματον denotaret, sed li-
brariorum supina incuria
& ignorantia neglectum.
Non dissimili certe ratio-
ne loco deposito succur-
rendum esse persuasus sum.

111, Ἀνέβαινε. ita Basil.
cum reliquis omnibus, prae-
ter solam editionem secun-
dam, in qua legitur ἀνέ-
βαινε, non improbante Rö-
vero, quia nullis editio

haec glossis est inquinata.
Firmat hanc conjecturam
Nonnus Dionys. lib. 7. p.
218. l. 24.

Ἐσπερον ἀνέβαινε καὶ ὁ δὲ
-σκιος πλίσσεται.

lib. 12. p. 296. l. 12.

Ἀρπυίαι ἀνέβαινε ἀπὸ φου-
-σφύρας.

sic lib. 5. p. 146. l. 13.

Ἐσπερίαι ἀνέβαινε φάος ψευ-
-δύμοις αἰῶσι.

confer lib. 13. p. 376. l. 3.
lib. 33. p. 872. l. 17. lib.
38. p. 964. l. 31.

114. μὲν. Basil. 3. Voss.
& quinque alii apud Rö-
verum Codices. Elegantis-
sima haec lectio cursum
Orationis molliorem facit,
quae si vulgatam sequaris
durior est. Nihil tamen in
textu (ut vocant) inmutare

E regione autem adparuit umbrosa Hesperus
stella,

Sed ipse audacter adibat prope puellam,
Ut vidit atratas insurgentes tenebras,
Tacite quidem stringens roseos digitos puellae,

Ex imo suspirabat vehementer, illa vero si- 115,
lentio,

Tan-

tare ausus fui, cum ipse
Poëtae hanc duritiem ad-
scribendam alius non mul-
to elegantior locus docet,
qui occurrit v. 320.

Πολλὰ μὲν λιλύμενοι θα-
λάσσης Ἀφροδίτην,

Πολλὰ δ' αὖτ' ἄναξ Περ-
σειάνα θαλάσσης·

Ἀτρίδες ὃ Βορίην ἀμύμονα
κάλλει νόμους·

Ubi copulae inelegans,
mea quidem sententia, est
defectus. Praeterea v. 213.

Καὶ μιν ἐπισπείουσι σὺν ὄψο-
μαι δύναι Βαίτην,

Ὅς θραύει Ὀρίαντα, καὶ ἄβρο-
χοι ἰλίοι Ἀμύμονος·

Πατριδὸς ἀντιπύροιο πολὺ γλο-
κὸν ἄρμονι ἰκίμεν.

Sed hoc loco plane duris-
simo Doctissimi Canteri

elegantem, quicquid alii
censeant, emendationem
ἰψὶ δύναι, omnino recipien-
dam esse docebimus. Ita
nascitur optimus sensus &
constructio minime inpe-
dita, istud enim ἰκίμεν
convenit cum ἔσσομαι v.
212. permutatione modo-
rum non inusitata, quod &
ibi ostendemus, admissa.

114. κέρει. Memoria lap-
sus Thomas Munckerus ad
Antonin. Liber. cap. 41.
p. 333. citat κέρει, cum in
omnibus aliis Codicibus
MSS. & editionibus habe-
tur κέρει.

115. Βόρριον ἰκίμεν
ἀτρίδαν. Βόρριον Voss. Ita
Rosweytha de Gestis Od-
donis I. T. I. Scriptorum
Rerum Germanic. Meybo-
mii p. 725. v. 745.

Ex aegri latebris ducens
suspiria cordis.

Οἷόν τ' ἡνωμένη, ραδίην ἐξέσπασε χεῖρα.
Ὡς δ' ἐρατῆς ἐνόησε χαλὶφρονα νεύματα κέ-
ρης,

Θαρσαλέης παλάμη πολυδάδαλον ἔλκε χιτῶνα,
Ἐσχατὰ τιμήντας ἄγων ἐπὶ καίθεα νηῶ.

220. Οκναλέοις δὲ πόδεσσιν ἐφέσπετο παρθένος Ἡ-

211. Οἷά περ ἐκ ἐθέλουσα, τοῖσιν δ' ἀνενεύκατο Φωνήν,
Θηλυτέροις ἐπέεσσιν ἀπειλείδουσα Λεάνδρῳ

Ξεῖνε, τί μαργαίνεις; τί με, δύσμορε παρ-
θέγον ἔλκεις;

Ἀλ-

117. Χαλὶφρονα νύμφα. χα-
λὶς, ὁ κέρματος οἶκος, ὁ μαμνητός
ἢ καὶ πεχάλασμένος τις φρίσσας.
Hesychius. FRANCIIUS.

118. Θαρσαλέης παλάμη.
Basil. Θαρσαλέη Ven. Θαρ-
σαλή Codex ab If. Vossio
conlatus, qui hic jam de-
finit, quae elegans est &
vera forte lectio, a qua
non multum abijt Ven. cum
casus istos permutari in
Codicibus tritum. Non
parvum pro hac lectione
pondus est in Nonno, qui
saepe hunc loquendi mo-
rem secutus est. Ita lib. 26.
Dionys. p. 680, l. 17.

Ἐσχατὰ παλάμη πολυδά-
δαλον ἀσπίδα πέλει.

& lib. 34. p. 850. l. 20.

Μελιχίη παλάμη πεφιδυμέ-
νον ἰγχοῦς αἶψαν.

ut & lib. 37. p. 940. l. 10.

Αἰδομένη παλάμη πατανομέ-
νη ἵππου ἀνέλαυν.

praeterea lib. 37. p. 946.
l. 7.

Προσμένη παλάμη, προστά-
γρια κήφισι, ρίπας.

Confer lib. 43. p. 1126.

l. 30. lib. 48. p. 1260. l.

13. lib. 48. p. 1284. l. 23.

120. Οκναλέοις δὲ πόδεσσιν.

Sic Kromajervs, qui tamen

minus accurate vertit Pi-
gre, & Röverus cum sep-

tem

Tanquam irascens, roseam retraxit manum.
 Ut vero amatae sensit remissos nutus puel-
 lae,
 Audacter manu artificiosam traxit vestem,
 Ultima venerandi ducens ad penetralia templi.
 Pigris autem pedibus sequebatur virgo He- 120.
 ro,

Tanquam nolens, talemque emisit vocem,
 Feminis verbis minans Leandro:
 Hospes, quid insanis? quid me, infelix,
 virginem trahis?

Alii

tem aliis. Plures cum Basil.
 Ο'κταλίως. Prius recepi. Ita
 Nonnus Dionys. lib. 32.
 p. 816. l. 19.

Ο'κταλίως ὃ πόδισσι ἰχάσθ-
 ῃ καὶ τοῖς Ε'ιχθίοις.

& l. 32.

Σιγαλίως ὃ πόδισσι ἰδύσασθαι
 δύσκειται ὅλην.

Sic lib. 33. p. 32. l. 25.

Ο'κταλίως ὃ πόδισσι μόγις
 βραδύς ὥς Μοῖρῃς.

Conferri velim lib. 34. p.
 860. l. 30. & lib. 43. p.
 1134. l. 2. qui locus primo
 fere similis est. lib. 44. p.
 1154. l. 22. lib. 47. p. 1204.
 l. 10. lib. 45. p. 1176. l.
 27. lib. 48. p. 1256. l. 32.
 p. 1266. l. 32.

121. Τόλιν δ' ἀνενόητο φωνήν.
 Coluthus de Raptu He-
 lenae v. 167. 259. 288. di-
 xit ὅτι α. φ. Sic Nonnus
 Dionys. lib. 6. p. 198. l. 10.
 Idem lib. 37. p. 942. l. 9.
 dixit:

Καὶ αἱ ἐπισυμμένη τρομερὴν
 ἐνενόητο φωνήν.

quod rarius est, & forte
 in ἀνενόητο mutandum,
 quod in hac re proprium
 fere est. Atque ita quoque
 Musaeus v. 172. Quod au-
 tem paucos Codices infe-
 dit ἀνενόητο omnino con-
 ruptum hic est.

122. Α'παλείψασα, ἐπαλείψασα
 Whitfordus. leg. ἀπαλείψασα.
 FRANCIVS.

123. Ζῆλον, ἢ μεγαλήν;
 C 5 Sic

Ἀλλήν δ' αὖτε κέλευθον ἑμὸν δ' ἀποδείξει χιῶνα
 125. Μῆνιν ἑμῶν ἀπόειπε πολυκτείων γυναικῶ-
 ρων.

Κυπρίδας ἔσσι' εἰκὼς θεῆς ἱέρειαν ἀφαισ-
 σείν.

Παρθενικῆς ἐπὶ λέκτρον ἀμύχανόν ἐστιν ἰκέσθαι.
 Τοῖα μὲν ἠπεύλησεν, εἰκότα παρθενεκῆσιν.

Θηλαίης δὲ Λέανδρος ἐπὶ κλύεν οἷστρον ἀπει-
 λῆς,

130. Ἐγὼ πειθομένῳ ἀνιμῇ παρθεναίων
 Καὶ γὰρ ὅτ' ἠιθέοισιν ἀπέλειψαι γυναῖκες,
 Κυπρίδων δ' αὖτε αὐτάγγελοί εἰσιν ἀπει-
 λαί.

Παρ-

Sic & Nonnus Dionys. lib.
 45. p. 1160. l. 32.

Καὶ μετὰ μαργαρίτας ἔτι
 δαίμονι καὶ μὲν ἐγείρει;

Nec non lib. 37. p. 942.
 l. 19.

Φαῖνε, τί μαργαρίτας ἐγείρει
 μῶμον ἀνὰ πτερόν;

Faune, quid festinas insa-
 ne communitatem repre-
 bensionem accendere?
 vel potius quid insantis c. v.
 accenderis? Quid enim hic
 faciat festinare non video.

129. Ἐπεὶ κλύεν. Bassi:
 cum plurimis aliis, quod

auctoritate Homer. Iliad.
 O. v. 270. recte firmavit
 Röverus. Ven. & B. legunt
 αἷς ἔκλυεν. atque ita Nonnus
 Dionys. lib. 18. p. 498.
 l. 28.

Μέθ' ὅτ' αἷς ἔκλυεν φωνή.

Verum metro ita laboranti
 melius succurrit editio se-
 cunda, quae legit ὅτ' ἔκλυεν
 atque hanc lectionem mi-
 nime spernendam tuetur
 idem Nonnus lib. 35. p.
 878. l. 14.

Δαίμονιν δὲ γυναῖκες ὅτ'
 ἔκλυεν τοῖσι ἡρώ.

Nec

Alia ito via, meamque dimitte vestem!

Iram meorum evita (*time*) locupletum pa- 125,
rentum!

Veneris non te, decet! deae sacerdotem soli-
citare;

Virginis ad lectum difficile est pervenire.

Talia minata est, convenientia virginibus.

Feminearum autem Leander ubi audivit fu-
rorem minarum,

Sensit persuasorum signa virginum. 130.

Etenim quum juvenibus minantur feminae,

Venerearum consuetudinum nuntiae sunt
minae.

Vir-

Nec non lib. 48. p. 1248.
L. 2.

Καὶ Σμέλως ἐπεὶ παῖδα φε-
ρίσθαι ἐκείνῃ μύθη.

131. Α' παλαιάσι. ἀπὸ τοῦ
μυθῶ. Cod. Reg. alii con-
tra metrum ἐχθαίρουσι apud
Röverum, qui recte rejicit
has lectiones, quas non
fabricassent boni librarii,
si stylum Musaei accuratius
adtendissent; qui easdem
voces, praecipue cum dic-
torum rationem reddit, re-
petere solet. Supra v. 36.

Μῶρον ἀλυσσόμενῃ ζαλήμονα
δαλυσσόμενῃ

Καὶ ὅς ἐπ' ἀγλαίῃ ζαλήμονα
νὴς αἰσι γυναῖκες.

Arque ita aliis locis.

132. Κορυδαίνον ὀάρων. Or-
phim Scholiastes: Ὀμήριον
ἔ' δὴ τῆς μελέτης. Ita v. 230.

Προνοχίαν δ' ὀάρων κρυφίως
προβίαντες αἰθλῆς.

Orpheus Argon. v. 1324.

εἰδὲ καὶ κυρφοῖς ὀάρων λίκον
τῶν τε κλειθῶν

Παρθένων ἔχουσαν, ὅς ποῖς
ἄρμιν ἀγιάθω.

Quod si vero maritali con-
suetudine, concubitu-
que

Vir-

Παρθενικῆς δ' εὐδοκίαν εὐχρόον αὐχένα κλ-
 σας

Τοῖον μῦθον ἔειπε, πόθεν βεβωλημένος οἶσ' ἔρω·
 335. Κύπρι Φίλη μετὰ Κύπριν, Ἀθηναίη μετ'
 Ἀθήνην,

Οὐ γὰρ ἐπιχθονήσιν ἴσην καλέω σε γυναί-
 ξιν,

Ἀλλὰ

*Virginitatem defloravit,
 suus maritus eam du-
 cito.*

Saepissime tamen notat
confabulationes. Ita Nonnus
 lib. 31. p. 790. l. 33. lib.
 38. p. 968. l. 8. lib. 40.
 p. 1016. l. 20. lib. 48. p.
 1258. l. 30. p. 1276. l. 10.
 & l. 32. aliisque locis, quae
 non coacervo. Vid. & He-
 siodum in *Ἔργois* v. 789. &
 in *Theog.* v. 205. saepe
 autem, quemadmodum &
 in quibusdam locis jam ci-
 tatis, notat *sermones de re-
 bus Venereis*. Ceterum de
 vario hujus vocis signifi-
 catu consule Ez. Spanhe-
 mium ad Callim. Hymn. in
 Lavacr. Pall. v. 66. & ad
 h. l. Röverum.

134. Πόθεν βεβωλημένος δι-
 σ' ἔρω. π. 134. Venet. a-
 pud Röverum, atque ita
 forte in suo invenit Scho-
 liaſtes, notat enim; τοῖον

τὸν λόγον εἶπε τῷ πόθεν βεβω-
 λμένος τ' ἔρωι. Sed nihil mu-
 ta. δις ἔρωι, enim, ut recte de-
 finit Ammonius in V. Μα-
 ρία. est *μαρτιάδης ἐπιθυμία*. Ita
 Coluthus de Raptu Hele-
 nae v. 95.

Ὅθεν φιλόπ' ἔρωι ἔρωι ἔρωι
 ἔρωι ἔρωι.

Nonnus lib. 4. p. 122. l.
 27. lib. 7. p. 218. l. 17.
 lib. 11. p. 316. l. 14. lib.
 13. p. 384. l. 10. lib. 15.
 p. 424. l. 33. p. 430. l. 1.
 lib. 16. p. 456. l. 31. lib.
 26. p. 690. l. 10. lib. 31.
 p. 794. l. 2. lib. 33. p. 836.
 l. 11. lib. 34. p. 848. l. 15.
 lib. 37. p. 956. l. 16. lib.
 41. p. 1068. l. 10. lib. 42.
 p. 1090. l. 33. p. 1102. l.
 12. Sic & lib. 7. p. 216.
 l. 15.

Ζεὺς ὃ περὶ γλῶσσι πόθεν δι-
 δοκίμους οἶσ' ἔρωι.

Quae phrasis, pro eo quod
 Mu.

Virginis autem bene olentem bonique colo-
ris cervicem osculatus

Tale verbum ait, amoris ictus furore:

Venus cara post Venerem, Minerva post 135
Minervam,

Non enim terrestribus aequalem voco te mu-
lieribus,

Sed

Musaeus π. βιβλαρίωνος α. dixit, in deliciis ipsi habita recurrit lib. 10. p. 288. l. 7. lib. 42. p. 1084. l. 1. Ceterum hic consule Rö-
verum, qui inter Ἰσος & Ἰσος Ἰσος recte distin-
guit: hoc autem apud Nonnum crebro quoque recurrit, ut quisvis notare potest: lectorem enim exemplorum, quae notavi, numero obrutum ne tedium capiat, vereor.

136. Εἰς χθονίαν Ἰσος---
γυναῖκα. Ita omnes editiones, & plures MSS. constanter; nec male. An tamen in his lateat manus auctoris equidem dubito. Suspicionem injicit lectio trium MSS. V. Ven. & Reg. apud Röverum, qui diserte praeferunt ἐν χθονίαν Ἰσος---γυναῖκα, quod cur spernamus? Ἰσος quidem cum casu secundo construi

sine exemplo putabam; sed res in vado. Ita enim Achilles Tatius lib. 8. p. 475. Καὶ κατὰ λόγον ἔπος ὁ λοιπὸς τῶν καλῶν χορὸς ἔκαστος τῶν αἰσίων Ἰσος ἔχων. Sic vulgo. Sed omnino emendandum, quod tamen huc non facit, cum Doct. Salmasio pag. 704. αἰσίων. Absorpta videtur prima vocis syllaba, quae in nonnullis forte Codicibus scribebatur, ut centies α & i permutantur, Ἰσος, a praecedentis vocis ultima. Juvat Longus Pastor. lib. 2. p. 61. in eadem fabula: τὸ ὄργανον τοῦ, καὶ τὰς καλὰς καὶ ἐνδύσας αἰσίων, καὶ ὅτι καὶ ὁ ἔρως αἰσίων αἰσίων. Instrumentum animo suo concipit, dispares cera conjungendo calamos, ad testandum disparem illis fuisse amorem. Sed in viam. Nonnus lib. 8. p. 234. l. 21.

Τῶν

Ἄλλα τε θυγατέρισσι Διὸς Κρονίαιος εἴσχω.
 Ὀλβιος, ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὀλβία, ἥ τε-
 κέ, μήτηρ,
 139 Γαστήρ, ἥ σ' ἐλόχευσε, μακαρτάτη· ἀλλὰ
 λιτάων

140. Ἡρετέρων ἐπαύσε, πόθεν δ' ὀκταίρου ἀνέγ-
 κην.

Κύπριδος ὡς ἱέρεια, μετέρχεο Κύπριδος ἔργα.
 Δεῦρ'

Τῷ δέμας ἴσος ἔχουσα δίδω-
 χει ἢ δέμας Ἡρα.

Cui corpus aequale habens
 transiit in domum Ju-
 no.

Idem lib. 22. p. 586. l. 2.

Χοίρεσι σέλας ἴσος ἀκούσθη-
 σε σέλας.

Candidae subar aequale ja-
 culans Lunae.

Nec non lib. 25. p. 674.
 l. 14.

Ἀνδρὶ ἔχον τύπον ἴσος, ὅς σ'
 λελύκειν ἰούων.

Ut & lib. 37. p. 928. l. 4.

Μῦθος ἔχον τύπον ἴσος ἐξ
 χρίσκει τειχέως.

Sig & ἴσος occurrit apud

eundem lib. 25. p. 642. l.
 27.

Τὸ καὶ τῶν ἀγῶνα, πρὶν
 ἴσος ἴσος βαλχῶ.

Nec tantum cum casu se-
 cundo, sed & cum quarto
 junctum invenitur ἴσος a-
 pud eundem lib. 26. p. 667.
 l. 12.

Καὶ δέμας ἀμείζονα μετα-
 τρεπτοῖ ἴσος ὀρόντων,

Γαμβροῖ ἀεσιλάφῃ μιμή-
 σαι Διολάδης.

Et corpus mutans versati-
 le simile Orontem,

Generum superbi imitaba-
 tur Deriadei.

140. ὀκταίρου Ita in Non-
 no Dionys. lib. 5. p. 166.
 l. 13. pro

Παι-

Sed te filius Jovis Saturni ad similes.

Beatus, qui te genuit, & beata, quae peperit, mater,

Venter, qui te enixus est, beatissimus. Sed preces

Nostras exaudi, amorisque miserrere necessitatis.

Veneris ut sacerdos, exerce Veneris opera.

Huc

Παιδοφόνος ὡκτοῦρος ἀμεμ-
φίας.

Filii homicidas miserrare irreprehensibiles.

legendum ὡκτοῦρος.

141. Μιτρεχίς Κόπεδος ἔργα. Recte contra Pareum, qui μιτρεχίς volebat, vulgatam lectionem defendit Röverus ex Homero Iliad. E. v. 429. Sic Nonnus Dionys. lib. 1. p. 24. l. 26.

μιτρεχίς ἔργα
ἀσπῆς,

Οἰεσμένους μύρατα δακρυ-
πῆς πόθεν εὐνῆς,

Ποιτοπάρῳ ἱφελῆς δακρυ-
πῆς ἀσπῆς.

Pertransiens ve-
ro ἔῃ ipsa,

Oestro agitata miraena
serpentina desiderium
lecti.

Per mare incedentium ex-
borruit cum Diis pug-
nantem halitum dra-
conum.

Mallet vertere: Cum adiret vero ἔῃ ipsa o. a. m. serpentis desiderium lectum, vel potius exercens desiderium cum serpente concubium. Cum isto autem loco conferri meretur Achilles Tatius lib. 1. p. 59. apud quem legitur ὁμορῶς, quod & in Nonno forte quis reponeret, ut obfuerit similitudo ultimae praecedentis vocis literae; sed ego Vulgatam lectionem non temere sollicita-

Δεῦρ' ἴθι, μυκτόλευε γαμήλια θεσμά θεαί-
νης.

Παρθένον οὐκ ἐπέοικεν ὑποδρῆσαι Α'Φροδίτη,
Παρθενικαῖς δ' Κύπρις λαίνεται. Ἡ'ν δ' ἐθελή-
σης

145. Θεσμά θεῆς ἐρόεντα, καὶ ὄργια πιστὰ δαΐ-
ναι,

Ε'51

141. Omittit hunc ver-
sum editio Basileensis.

143. *ἰπίουα*. Pareus edi-
dit *ἰπίουα*.

ibid. *ὑποδρῆσαι*. *ὑποδρῆσαι*
Basil. aliaeque apud Röve-
rum. mendose. Nonn. Dio-
nyf. lib. 34. p. 862. l. 16.

Α'τι λάτεις ὑποδρῆσαι Διο-
νύου.

Sic. lib. 40. p. 1026. l. 5.
p. 1028. l. 4. lib. 43. p.
1116. l. 23. Attamen lib.
48. p. 1264. l. 25. occur-
rit:

Μὴ γὰρ κίη μετὰ πότμον ὑπο-
δρῆσαι Α'Φροδίτη.

Quem locum Pareus addu-
cit edens & in notis ὑποδρῆ-
σαι. Sed in Nonno om-
nino legendum ὑποδρῆσαι.

145. *ὄργια πιστὰ*. Duo
Codices *πιστὰ* apud Röve-
rum, sed qui recte notat
Veneris sacra per excel-

lentiam dici posse *πιστὰ*, at-
que hinc *foedera amantum*.
Vox autem *ὄργια*, quae
proprie *Sacra Liberi* notat,
varios induit significatus,
& quaevis *mysteria* denotat.
Nonnus Dionys. lib. 4. p.
126. l. 32.

Καὶ Αἰγυπῶνα Διο-
νύου

Ἐνία φοιτητῆς Ο'σείδους
ὄργια φανῆναι.

ibid. l. 27. Cadmus, qui
Graeciae literas induxit,
dicitur,

Πάτρια θεοποιῆς διδασκάλος
ὄργια τέχνης.

*Paterna divinae doctus my-
steria artis.*

Sic lib. 41. p. 1074. l. 21.

Κάδμος ἐν γλῶσσῳ διδάσκει
ταῖς ὄργια φανῆναι.

Sic lib. 35. p. 868. l. 10.

Ἐἴ ποτε ἔνθα
Φανῆναι

Huc ades, initiare nuptialibus legibus
Deae!

Virginem non decet ministrare Veneri,
Virginibus Venus non gaudet. Si vero vo-
lueris

Instituta Deae amabilia, & caerimōnias fidas 145.
(veras) scire,

Sunt

Φάρμακα λυσίπονα Παιχόρος
ὄργια τέχνης.

lib. 38. p. 966. l. 22.

Ἰδμων δ' αἰολόμητις, ἐπεὶ
μάθην ὄργια Μενέως

Οὐρανίης κύκλου, ἐπισταμένης
ἱτὺν ἄστρον.

Idmon vero varia consilia
sciens, postquam di-
dicisset orgia Musas

Uraniae circularem cogno-
scentis vitam astrorum.

Quemadmodum & lib. 41.
p. 1072. l. 16.

Σὺ λᾶβον, ᾧ ἰσι πάντῃ τετιό-
χαται ὄργια Διτμῶν.

Atque ita sacra Veneris hoc
loco vocat Poëta, quo-
cum conferri velim, quem
ipsum respexisse non vane
conjeceris, Achillem Ta-
tium lib. 4. p. 219. ubi

Clitophon ad Leucippen:

Μίχεται ποῦτε, εἴ ποιν, χηρὸν ὀ-
μαίνῃ τῇ Ἀφροδίτῃς ὄργια;

Quousque tandem, inquam,

Veneris fructu carendum

nobis erit? Quo loco ve-

hementer adridet, quem-

admodum in libris esse,

& potius legendum inq-

net Cl. Salmasius pag. 607.

elegantissima lectio χρησέ-

μεν. Sic apud Suetonium

in Julio Caesare cap. 66.

Aut quidem vetustissima na-

ve impositos, quocumque ven-

to in quasunque terras jubeo

avebi. Cum viris Doctis

omnino legendum, non

jubebo; quod minus sapit

minantem ducem. Praesen-

tia autem tempora pro fu-

turis eleganter adhibentur,

sed parum intellecta con-

rumpendi Scriptores saepe

ansam dederunt. Calli-

machus Hymn. in Dian. v.

D

Δ' λ' α'

Εἴσι γάμος καὶ λέκτρα. Σὺ δ', εἰ φιλέεις Κυ-
 θέρειαν,
 Θελξινόων ἀγάπαζε μελίφρονα θεσμόν ἐρώ-
 των,
 Σὺν δ' ἱκέτην με κόμιζε, καὶ, ἣν ἐθέλῃς, πα-
 ρακοίτην,

Τόν

Ἀλαπαζίμῃ ὑπείλυσαι

Αὐγδαμῇ ὀβείης.

Quod non intellexit Henr.
 Stephanus, qui perperam
 in ἀλαπαζίμῃ mutat. Epigr.
 I. v. 6.

Σὺν μοι

Βάλισσας, ποτὲρην εἰς ἐμὴν
 ἵκῃσιν ἄγω.

Lactantius de Mort. Pers.
 cap. 18. Ille vero ajebat ei
 indecens esse, si post tantam
 sublimis fastigii claritatem in
 humilis vitae tenebras deci-
 disse & minus tutum quod in
 longo imperio multorum sibi
 odia quaesisset. Vir. Doctus
 Jo. Columbus legendum
 putat & pro ei, quod ele-
 gantia non caret; recte
 enim cohaeret cum seqq.
 & minus tutum. Nec tamen
 plane necessarium. Ei enim
 pro sibi aliquando occur-
 rit, ut notum. Nec decere
 cum casu tertio insuetum.
 Quod enim P. Bauldri in-
 trudit futurum esse, solito

more inscitiam prodit.
 Plautus Milit. Glorios. 3.
 I. v. 10.

Quippe si resciverint ini-
 mici consilium tuum

Tuoque tibi consilio occlu-
 dunt linguam & con-
 stringunt manus,

Atque eadem quae illis vo-
 luisse facere faciunt
 tibi.

Multus in hac locutione
 Hyginus, ut patet ex Indi-
 ce Locutionum Rariorum
 aucto a Th. Munckero in
 V. Infinitivus. Orpheus Ar-
 gon. v. 291.

Εἴ δ' ἄγε φωνῇ

ἑαδὲς ἐπὶ τὴν ὁδὸν, Μενέλαος ἐπὶ
 κοίτην αἶψα

Ἀλαίδην.

& v. 301.

Καὶ θῆκαν ἱέρεια κοίτην
 αἶψα.

Theo.

Sunt nuptiae & lecti. Tu autem, si amas
 Venerem,
 Mulcentium mentem ama suavem legem a-
 amorum,
 Tuumque servum (*tibi supplicem*) me ac-
 cipe, & si velis, conjugem,

Quem

Theocritus Idyll, 27: 60.

Θῆς μοι πάντ' ὁρῶν, πῶχ' αὖ
 ὅσσον εἶδ' ἄλλα δαίνας.

Confer Achillem Tat. lib.
 8. p. 479. Aristaen. I. 13.
 Proprium autem hoc est
 Vaticinantium. Ovid. He-
 roïd. ep. 5: 117.

Graja juvenca venit.

Ubi videndus Summus Bur-
 mannus. Lucas in Euang.
 cap. 23. v. 29. ὅπ' ἰδὲ,
 ἔχοντα ἡμέραις εἰς αἴς ἱρῶσι
 Μανάσαι αἱ εἶραι κ. τ. λ.

148. Ἡ' ἰδέλῃς. Basil. cum
 omnibus aliis. Unus Kro-
 majerus edidit ἰδέλῃς, in-
 probante merito Rövero.
 Graecos ita locutos equi-
 dem non nego, quippe ita
 Nonnus Dionys. lib. 20.
 p. 544. l. 1.

Ἐμπης δ' ἦν ἰδέλῃς παρῆ-
 μου.

Sed rarissima haec con-

structio, nec apud Non-
 num, nisi unico hoc loco,
 ni fallor, obvia, cum in
 plurimis alteram usurpet,
 sic lib. 10. p. 288. l. 6. lib.
 16. p. 446. l. 13. lib. 17.
 p. 480. l. 20, & 24. lib.
 19. p. 510. l. 24. & l. 31.
 lib. 24. p. 638. l. 19. lib.
 29. p. 748. l. 22. aliisque
 locis plurimis. Theocritus
 Idyll. 27: 35.

Ὁ δ' αὖθις τ' Πᾶνα, καὶ ἦν
 κ' ἰδέλῃς μοι διαῖται.

Versu 144. Poëta noster
 dixit ἦν δ' ἰδέλῃς, quomo-
 do saepe idem Nonnus, ut
 lib. 2. p. 74. l. 31. lib. 6.
 p. 196. l. 12. lib. 8. p. 234.
 l. 3. lib. 10. p. 286. l. 18.
 lib. 16. p. 442. l. 21. lib.
 19. p. 510. l. 25. lib. 31.
 p. 792. l. 23. p. 796. l. 23.
 lib. 34. p. 854. l. 21. aliis-
 que locis plurimis. Tantum
 lib. 5. p. 168. l. 7. occur-
 rit ἦν δ' ἰδέλῃς, pro quo
 Vir Doctissimus Gerartus
 D 2 Fal.

Τάμνοσι Εἶρω ἤγρευσεν, εἰς βελέεσσι κίχης
 σας.

150. Ως δὲ φασὶν Ἡρακλῆα θοός χερσάρρατις Εἶ-
 μῆς

Θητεύειν ἐκόμizεν Ἰαριδανίην ποτὶ νύμφην.
 Σοὶ δέ με Κύπρις ἔπεμπε, καὶ ἔσοφός ἦγα-
 γεν Εἰμῆς.

Παρθένος ἔσε λέληθεν ἀπ' Ἀρκαδίας Ἀταλάντη·
 Ἡ ποτε Μελανίωνος ἐρασσάμενα φύγεν ἑυ-
 κλῆν,

155. Παρθενίης ἀλέγασαι Χολωσάμενης δ' Ἀφραδί-
 της,

Τὸν πάρος οὐκ ἐπόθησεν, ἐνὶ κραδίῃ θέτο πά-
 σῃ.

Πείθεο καὶ συ, Φῶλη, μὴ Κύπριδι μῆνιν ἐγει-
 ρῆς.

Ως

Falkenburgius in Lection.
 & Conject. ad h. l. legen-
 dum putat ἢ ἰθίλης: infeli-
 citer sane. Quanto rectius
 perpetuum loquendi mo-
 rem Poëtae secutus repo-
 suisset ἢ δ' ἰθίλης? Hoc &
 occurrit apud Musaeum
 v. 180. ubi uni Codici scri-
 benti ἢ δ' ἰθίλης, praesi-
 dium est in Nonno lib. 6.
 p. 440. l. 10. ubi dicit:
 ἢ δ' ἰθίλης. nec non lib.

21. p. 570. l. 8.

ἢ δ' ἰθίλης πῶτα κάμψον ὀ-
 μνείαν εἰς χόλον μῆ-
 δων.

Si quis tamen potius hic
 legendum putet ἢ δ' ἰθίλης
 & ἢ δ' ἰθίλης, quemad-
 modum primo, quem ad-
 duxi, loco, pro ἢ δ' ἰθί-
 λης, ἢ δ' ἰθίλης me non diffi-
 cilem habebit; quamvis peri-
 culosiores tales emendatio-
 nes,

Quem tibi Cupido venatus est, suis sagittis
adsecutus;

Sicut audacem Herculem celer auream ge- 150
stans virgam Mercurius

Servitum duxit Jardaniam ad puellam.

Tibi vero me Venus misit, & non sapiens
adduxit Mercurius.

Virgo non te latet ab Arcadia Atalanta;

Quae olim Milanionis amantis fugit lec-
tam,

Virginitatem curans; irata autem Vene- 155
re,

Quem prius non amavit, (eum) in corde
posuit toto.

Perfuadere & tu, cara, ne Veneri iram exci-
tes.

Sic

nes, si Codices non fa-
veant.

151. *Ιαρδανίη*. *Ιαρδανίη*
Vatic. & B. quemadmo-
dum Ven. *Ιαρδανίη* apud Rō-
verum. Eodem modo in
Palaephato pro *Ιαρδάνη*,
Tollium restituisse *Ιαρδάνη*
memorat Jac. Gronovius
ad Herod. l. 7. p. 797. Qui
scriptor eam ancillam Jar-
dani vocat: Heraclidæ
enim ipsi memorantur *εἰς*

δῶκε πρὸς *Ιαρδάνη* *γυναικί*
καὶ *Ηρακλῆος*. quod ut con-
ciliet Gronovius putat in
imperio Asiaticis simili, ubi
praeter Reges omnia ferva,
Omphalen, Jardani licet
uxorem, *δῶκε* dici posse.

153. *Δίληπ*. In editione
Basil. mendose legitur *λί-
λυπ*.

157. *Εγέρῃς*. Conruptus
in hac voce Nonius Dyo-
nys. lib. 44. p. 1152. l. 6.

Ὡς εἰπὼν, παρέπεισιν ἀναινομένης Φρένα κα-
ρης,

Θυμὸν ἐρωτότοκοισι παραπλάγξας ἐνὶ μύ-
θοις.

160. Παρθενική δ' ἄφθόγγος ἐπὶ χθόνα πῆξεν ὀπωπὴν,
Αἰδοῖ ἐρυθρόωσαν ὑποκλέπτουσα παρείη.
Καὶ χθονὸς ἔξεεν ἄκρον ὑπ' ἵχνεσιν, αἰδομένη
δὲ

Πολλάκις ἀμφ' ὤμοισιν ἐὼν ξυνέεργε χιτῶνα.
Πειθᾶς γὰρ τάδε πάντα προάγγελα. Παρθε-
νικῆς δὲ

165. Πειθομένης ποτὶ λέκτρον ὑπόσχεσίς ἐστι σιωπῆ.
Ἦδη καὶ γλυκύπικρον ἐδέξατο κέντρον ἐρώ-
των,

Θέρ-

Α' α' ὅτι καὶ μανίης μεδίω,
καὶ λόσσαν ἀγείρω.

Οἶκτον ὁμῶ καὶ ζῆλον ἀνελ-
γίη Περιφονίῃ.

Sed quod etiam insaniae in-
perio, et tabiem ex-
cito.

lib. 22. p. 600. l. 7.

Δάκρυα Νηιάδισιν ἀδακρύ-
τισιν ἰγνίην.

Ita saltem legitur in editio-
ne Hanoviae impressa A.
1610. sed legendum ἰγνίην,
ita lib. 1. p. 40. l. 6.

lib. 31. p. 784. l. 5.

Καὶ χέλοι ἄλλοι ἴγνιεν ἱρ-
οραῖα ὡς πόντος.

Καὶ πάλιν οἶτρον ἰγνίην

Vide praeterea lib. 43. p.
1116. l. 27. Absolute Or-
pheus Argon. v. 415.

lib. 4. p. 120. l. 16.

Ἦ δ' οἷς Ἡρακλεῖ κατάντα
μαρμαίοντις

Ὡς καὶ ἰγνίην

Ε'

Sic fatus, persuadendo flexit recusantis men-
tem puellae,

Animum (ejus) amorem parientibus errare
faciens verbis.

Virgoque tacta in terram defixit oculos, 160.

Pudore rubefactam abscondens genam;

Et terrae radebat summum vestigiis, pudi-
dibunda autem

Saepe circa humeros suam contraxit vestem,

Persuasionis enim haec omnia praenuntia.

Virginis enim (certe)

Persuasae ad lectum promissio est silentium. 165.

Jam & suavamarum susceperat stimulum amo-
rum

Ure-

Εἰς Φολοῇ δέχεται ἐπὶ μένος
αἶμα ἱερῶν.

160. Εἰς χθονὶ πᾶξεν ἱππο-
πῆν. Ita Coluthus de Exci-
dio Ilii v. 296.

Εἴς τινος ἢ δ' ἱράσσαν ἐπὶ
χθονὶ πᾶξεν ἱπποπῆν.

Illud ἐπὶ χθονὶ occurrit &
apud Homerum Iliad. A.
88.

Οὕτως ἐμὸν ζῶντος, καὶ ἐπὶ
χθονὶ διακομίσσεται.

Locum enim non inspexit

Voetius, qui citat ἐπὶ χθονὶ.

161. Εἰς χθονὶ πᾶξεν. ita Whit-

fordus. forte ἱπποπῆν.

FRANCIUS. Conjecturam

Viri Doctissimi juvat Basi-

leenensis editio, & S. apud

Röverum, & in quibus,

quamvis corrupte, ἱπποπῆν

σεν & ἱπποπῆν scribitur.

In reliquis omnibus ἱπποπῆν

σεν, quemadmodum & in

Nonno scribitur, Dionys.

lib. 9. p. 266. l. 20. atque

ita aliquoties occurrit ἱππο-

πῆν, & ἱπποπῆν.

162. Ἐπὶ χθονὶ πᾶξεν ἱππο-

Θέρμετο δὲ κραδίην γλυκερῷ πυρὶ παρθένος Ἡρώ,
Κάλλει δ' ἱμερόεντος ἀνεπτοίητο Λεάνδρου.

Ὅφρα μὲν ἔν ποτὶ γαῖαν ἔχεν νεύσσαν ὀπώ-
πην,

170. Τόφρα δὲ καὶ Λεάνδρου ἐρωμανέεσσι προσώποις
Οὐ καίμεν εἰσορόων ἀπαλόχρουν αὐχένα κέρ-
ρης.

Ὅψε δὲ Λεάνδρῳ γλυκερὴν ἀνενείκατο Φω-
νὴν,

Αἰδῶς ὑγρὸν ἔρευθος ἀποσάζουσα προσώ-
πῳ

Ξεῖνε, τεοῖς ἐπέεσσι τάχ' ὄν καὶ πέτρων
ὀρίναις.

175. Τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε κελεύθερος;
Οἷ μοι. τίς σ' ἐκόμισσεν ἐμὴν εἰς πατρίδα
γαιᾶν;

Ταῦτα δὲ πάντα μάτην ἐφθέγγαιο. Πῶς γὰρ
ἀλήτης

Ξεῖ-

iv. Basil. cum pluribus a-
liis; quinque scribunt ὡς,
atque ita Röverus edidit.
Nihil verius. Sic plane
Nonnus Dionys. lib. 10.
p. 276. l. 4. de Iño in mare
se praecipitante:

ὡς φασὶν τρομεροῖσιν ὡς
ἔχουσιν ἤλατο πόιντο.

Sic ubi dixit, trepidis ve-
stigiis defiliit in pon-
tum.

Quo loco inductus hic ma-
lui vertere: Et terrae ra-
debat summum vestigiis sive
pedibus, quam subter vestigia,
quod non plane perperam
quem facturum dicit Cael.
Kro-

Urebatur autem cor dulci igne virgo Hero,
 Pulcritudineque suavis stupefcebat Leandri.
 Quando igitur (*illa*) in terram habebat in-
 clinatos oculos,

Tum & Leander amore furente vultu 170.
 Non defatigabatur spectando teneram cervi-
 cem virginis.

Tandem autem Leandro suavem (*hanc*) emi-
 sit vocem, (*Hero*)

Verecundiae madidum ruborem stillans a fa-
 cie:

Hospes tuis verbis forsan & caute mo-
 veas.

Quis te fallentium verborum docuit vias? 175.

Hei mihi! quis te duxit meam in patriam
 terram?

Haec tamen omnia frustra locutus es. quo-
 modo enim vagus

Hospes

Ktomajerus, sibi tamen placere alteram interpre-
 tationem, quae mihi ta-
 men non aequè adridet.
 Erudite autem Vir Cel.
 hunc locum contra nugas
 Parei explicavit.

169. ὁ παππὸν. male vul-
 go ὁ μίχλην. FRANCIVS.

ἁμύχλην. Basil. quoque cum
 aliis multis, sed veram
 lectionem, quam & Scho-
 liaſtes in ſuo Codice inve-
 niſſe videtur, dudum Viri
 Docti reduxerunt.

176. Ἐκόμεστον. ἐκόμεστον.
 Basil. Sic in Nonno Para-
 phr. Joann. cap. 19. v. 61. pro
 D 5 E κ-

Ξείνος ἔων , καὶ ἄπυστος , ἐμῇ φιλότῃτι μι-
γείης ;

Ἀμφαδὸν δ' δυνάμεσθα γάμοις ὁσίοισι πελάσ-
σαι·

180. Οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέεσσιν ἐπεύαδεν· ἦν δ' ἐθε-
λήσης

Ὡς ξείνος πολύφοιτος ἐμὴν ἐς πατρίδα μίμ-
νειν ,

Οὐ δύνασαι σκοτόεσσαν ὑποκλέπτειν ἀφροδίτην.

Γλῶσ-

Ἐκτελεῖ ὑψόφωτον μέγαρον
ἐκόμεσιν ἰησῶν.

Legendum ἐκόμεσιν.

177. Εἰφθίγξας. ἰφθίγξατο.
Basil. Sic in So. legi & e-
didisse Rondellum, sed in
notis conrexisse monet Rö-
verus. Eadem menda in
fedit Nonno Dionys. lib.
40. p. 1040. l. 24.

Εἴτε σὺ Παῖων ὀδυνηφάτος,
εἰ πέλις αἰθῆρ

Ποικίλος, Ἀστροχίτων δ' φα-
λίζεις. Εὐνύχιος γὰρ

Οὐρανὸν ἀστερόεντες ἐκαστά-
ζουσι χιτῶνες,

Οὐρανὸν ἐνμυτίσσειν ἐμὴν ἀ-
σπάζει φωνήν.

Sive tu Paeon dolorem mi-
tigans, sive es aether

Varius, Astrochiton vero
adpellatur. Noctur-
nae enim

Caelum stellatae illustant
tunicae,

Auribus benevolis meam
amplectere vocem.

Caecus est, qui non le-
gendum mecum censet,
Ἀστροχίτων δ' φαλίζεις, Astro-
chiton vero adpellaris. Ver-
bis parco in re clarissima.
Forte & in Paraphr. Euang.
Joannis cap. 4. ubi vulgo
scribitur:

Οὐδὲ μὲν εἶρετο Πέτρος ἅπ-
θρας, εἰδὲ ἦς αὐτὸν

Τολμήσας ἐρίειν, ἢ δίζεις,
ἢ πὶ μετ' αὐτῆς

Φθίγγεις;

melius legeretur πὶ δίζεις;
ἢ ἢ μ. α. Φθίγγεις. Certe
ita facer Scriptor v. 27.
εἰδὲς μέντοι εἶπε. Τί ζητεῖς; ἢ
ἢ

Hospes quum sis & ignotus, meo amoris mi-
scearis?

Palam non possumus nuptiis legitimis jun-
gi;

Non enim meis parentibus (*id*) placuit. Si 180.
autem voles

Ut hospes vagabundus mea in patria mane-
re,

Non potes furtivam celare Venerem.

Lin-

ὦ λαλῆς μετ' αὐτῆς; Hunc
autem presse sequitur Non-
nus in talibus.

178. Ἄπυρος, ἄπιρος. Ba-
fil. Legendum ἄπυρος cum
H. Stephano. Vulgatam de-
fendit Rondellus. FRAN-
CIUS. Probarunt hanc lec-
tionem Cel. Dorvillius nec
non Röverus, quibus sum-
mo jure parui. ξείνος autem
& ἄπιρος juncta reperiuntur
apud Nonnum Dionys. lib.
14. p. 410. l. 22. & lib.
36. p. 904. l. 13.

ibid. ἐμῇ. in ora veteris E-
ditionis scribitur ἐμοῖ.

179. Δυναμέθαι. In qui-
busdam scribitur δυναμέθαι.
Sed mendose. Sic apud
Phavorinum: Σοὶ πάντες μα-
χόμεθα, παρ' Ὀμήρου, ἤγειν | α/φ
σι. Ut & Hesychium loco
etiam citato a Valckenae-

rio ad Lesbonactem p. 186.
cum in Homero Iliad. E. v.
875. recte legitur μαχόμε-
θα.

181. Πολύφαιτος. Pareus
mallet πολίφαιτος, atque
ita Cod. Ven. apud Röve-
rum. Mirum tamen, addit,
ni Poëta scripserit περίφαι-
τος, quemadmodum Nonnus
in Dionysiis. Id quam-
vis non spernerem, ta-
men contra Codices nil
moveo.

182. Σκοπίσσαι. Cum in
B. πείσσαι & Rondell. σκο-
πίσσει offenderet, acute
Elegantissimus Röverus π-
κίσσαι legendum conjecit;
verius tamen in Add. Vul-
gatam satis sibi placere fa-
tetur lectionem, sed σκο-
πίσσαι Ἀφροδίτην elegantius
verti posse furtivam Vene-
rem

Γλώσσα γὰρ ἀνθρώπων· Φιλοκέρτομος· ἐν δὲ
σιωπῇ

Ἐξέγον, ὅπερ τελέει τις ἐνὶ τριόδοισιν ἀκεί.

185. Εἰπέ δὲ, μὴ κρύψῃς, τέον ὄνομα,· καὶ σέο
πατέρα·

Οὐ γὰρ ἐμὸν σε λέληθεν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυ-
τόν· τὸν Ἡρώϊ

Πύργος δ' ἀμφιβόητος ἐμὸς δόμος ἀρανομή-
κης,

Ἐνὶ ναιετάσῃσιν ἀμφιπόλῳ τινὶ μένῃ

Σησιάδος πρὸ πόλῃς ὑπὲρ βαθυκύμονας ὄχ-
θας

Γεί-

rem quam tenebrosam, quod
in versione secutus sum.
Confer ad h. l. Pareum.

183. Ἐν δὲ σιωπῇ. ut su-
pra v. 104. ἐν ἡσυχίᾳ. &
Omissa praepositione v. 115.
ἢ δὲ σιωπῇ κ. τ. λ. Generale
autem hoc est effatum, de
iis, quae secreto gesta fa-
cile in hominum notitiam
perveniunt, atque adeo
hic tantum noctem fraudi
& rebus obscoenis accom-
modam minime cum Pareo
intelligendam puto.

184. Ἐνὶ τριόδοισιν ἀκεί.
Optime locum cepit An-
dreas Papius vertens:

In trivisque aliquis, tacite
quae gesserit, audit.

Pessime Daniel Pareus, qui
notat: *Chuit*. Alibi Grae-
cus Antiphon in Politico:
ὅπερ τι δοξῇ καὶ σωφροσύνης,
καὶ εὐκλείας, καὶ ἑὶ ἀκρίαν
&c. Putavit vir bonus ἀκρί-
αν idem hic esse, quod
Latini dicunt *bene*, *male*
audire, quod a mente Mu-
saei remotissimum.

188. Μένη. Forte μένη ut
ad Hero referatur. FRAN-
CIUS. Sic & MS. exhibe-
re monuimus supra ad v.
33, neque haec elegans
mihi displicet conjectura.

189. ὄχθας *undas* Inter-
pres in editione Basil. ver-
tit. Rectius alii *βαθυκύμονας*
ὄχθας reddunt *profundas un-*
das

Lingua enim hominum amans conviciorum:
& in silentio (*clam*)

Opus, quod perficit aliquis, in triviis audit.

Dic vero, ne celes, tuum nomen, & tuam
patriam!

Non enim meum te latet: mihi nomen incly-
tum Hero.

Turris autem circumsona mea domus praeal-
ta,

In qua habitans cum ancilla quadam sola

Sestiensem ante urbem super (*ad*) profun-
das undas habentia littora

Vici-

das habentia littora. Proprie autem hanc vocem notare *ripam fluvii* contra Annam Fabri alios docuisse hic monet Kromajerus. Sic Ammonius in V. οὐχὲν μὲν γὰρ εἰσι ποταμῶν χεῖλη. Migrante hanc observationem saepe scriptores, ut hic Musaeus. Contra Nonnus Dionys. lib. 23. p. 600. l. 19.

Αἰνὴς δ' βέρβερη φύλα παρ'
ῥόας ἀόει τύπτει

Εἰς ὠχρὰς ἱτρίψει.

& l. 27.

Ὅν δ' ἐπὶ δὴν ὠχρὰ θῖνα φε-
ρισσοπέος ποταμοῖο.

utraque enim vox proprie de *littore maris* usurpatur. Vid. & pag. 602. l. 17. Eodem modo *ripa* pro *littore maris* occurrit apud Lactantium de Mort. Persec. cap. 36. *Diversas ripas armati tenebant.* Sermo autem est de Propontidis litoribus. vid. Vir Doctas Jo. Columbus. Virgilius *Aeneid.* lib. 8. v. 82.

*Candida per silvam cum
foetu concolor albo*

*Procubuit, viridique in li-
tore conspicitur sus.*

Servius: LITORE] *fluviali* scilicet. Ita v. 43.

Lito.

190. Γαίτονα πόντον ἔχω συγεραῖς βελήσι τοκή-
ων.

Οὐδέ μοι ἐγγύς ἔασιν ὀμήλικες, εἰδὲ χορεῖαι
Ἡρώων παρέασι· αἶψα δ', ἀνὰ νύκτα καὶ
Ἡῶ,

Ἐξ αἰλᾶς ἠνεμόφωνος ἐπιβρέμει ἔασιν ἡχή-
Ως Φαμένη ροδέην ὑπὸ Φάρει κρύπτε παρείην,
195. Ἐμπαλιν αἰδομένη, σφετέροις δ' ἐπεμέμφε-
το μύθοις.

Λαίανδρος δὲ, πόθεν βεβωλημένος ὄξεί κέν-
τρῳ,
Φράζετο, πῶσκειν Ἐρῶτος ἀεθλεύσειεν ἀγῶ-
να.

Ἄνδρα γὰρ αἰολόμητις Ἐρῶς βελέεσσι δαμά-
ζει,

Καὶ

*Litoreis ingens inventa sub
ilicibus suis.*

Ad quem locum notat i-
dem: LITOREIS] *Licet*
possimus etiam de fluvio litus
dicere: ponit tamen discre-
tionem, ut hic, sub ilici-
bus. paulo post, Viridiq.
etc. Ipse Servius ad v. 57.
sic ergo ἔρ nunc ducam a
litore fluvii non recedentem
significat. Ovidius Heroïd.
ep. 6: 34.

*Milite tam forti ripa te-
nenda fuit.*

Consule Nic. Heinsium ad
h. l. Graevium ad Flor. 2.
2. §. 1. &, quos laudat
Wopkensius in Obs. Misc.
Vol. x. p. 12.

193. Ἡμιόφωνος. ἡμιόφ-
ωνος Basil. Prius retinui Vi-
ris Doctis obsecutus, sed,
quod in versione relictum,
ventosi mutavi in ventosus:
Construenda enim haec
vox non cum αἶλας sed ἔχαι.

194. Κρύπτει. Sic Basil.
cum reliquis, praeter P.
& Vo. in quibus κλείπτει,
nam

Vicinum pontum habeo, invisis consiliis pa- 190.
rentum.

Neque me prope sunt coetaneae, neque cho-
reae

Juvenum adsunt; sed semper, noctu & interdiu,

Ex mari ventosus insonat auribus sonitus.

Sic fata, roseam sub veste celabat, genam,

Rursus pudefacta, suaque increpabat dic- 195.
ta.

Leander autem, amoris percussus acuto
stimulo,

Cogitabat, quomodo Amoris certaret certa-
men.

Virum enim varius consiliis Amor sagittis
domat,

Etiam

nam Kromajerus errorem
tandem emendavit, notan-
te Rövero. Nonnus Dio-
nyf. lib. 36. p. 696. l. 21.

Ἰππὺς γὰρ φορέοντες ἐλαλότις
αἰτὺγα κόρης,

ψευδομένοι κρύπτουσιν ἀληθείαν
κύκλον ὀπώπης.

& loco plane simili lib. 42.
p. 1098. l. 22.

Πάρθενος ἄτακτον ὄμμα φυ-
λασσομένη Διονύσου

Φάρτι μαρμαίρεισαν ἐὼν ἔκρυ-
ψε παρὰ τὴν.

Alteram lectionem quidem
juvat ipse Poëta v. 161. &
Achilles Tat. lib. 6. p. 359.
καὶ κλείπτει τὴν ἀλήθειαν τῇ
πέπλῳ. Sed contra Codi-
cum consensum nil moveo.

198. Αἰολόμητις. Quidam
αἰολόμητιν, sed minus recte,
ut jam monuit Doct. Röve-
rus. Sic & Amor Nonno
vocatur Dionyf. lib. 33. p.
24. l. 14.

Δεύτερος αἰολόμητις ἔρως τε-
χέμενοι θύμῳ

ἔρως

Καὶ πάλιν ἀνέρος ἔλκος ἀκέσεται· οἷσι δ' ἀ-
νάσσει

200. Αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ βουληφόρος ἐστὶ βροτοῖ-
σιν.

Αὐτὸς καὶ ποθέοντι τότε χρειώσθησε Λεωνδρῷ.

Οὐδ' ἄλαστήσας πολυμήχανον ἔννεπε μῦθον.

Παρθένε, σὸν δι' ἔρωτα καὶ ἄγριον οἶδμα
περήσω,

Εἰ πυρὶ παφλάζοιτο, καὶ ἄπλοον ἔσσεται ὕδωρ·

205. Οὐ τρομέω βαρὺ χεῦμα τέην μετανεύμενος εὐ-
νήν,

Οὐ βρόμον ἠχήμεντα περικτώσοιμι θαλάσσης.

Ἀλλ' αἰεὶ κατὰ νύκτα Φορεύμενος ὑγρὸς ἀκοί-
της

Νήξομαι Ἑλλήσποντον ἀγάρρουν· Οὐχ' ἔκαθεν

γὰρ

Ἀντία σεῖο πόλῃος ἔχω πτολίεθρον Ἀβύ-
δου.

Μ8-

Γμρόν δέπης εἴλε, καὶ ἔ-
ξαπ Τειπυγινείη.

Quemadmodum Venus δα-
λόμης dicitur Colutho de
Excidio Ilii v. 80.

206. Περιπτώσοιμι, ita
V. Ven. Cod. Reg. S. nec
non St. & L. in marg. id-
que voluit Cod. A. in quo
legitur περιπτώσοιμι. Reli-

qui omnes scribunt βαρυδά-
ποιε, Basil. βαρυδάποιε. Prius
retinui Eruditissimo Röve-
ro, qui an illud non reti-
nendum esset valde dubi-
tare se profitebatur, non
parvos stimulos subji-
cente. Nonnus Dionys. lib.
17. p. 476. l. 11.

Δησιν ἐπερλασία νύκην
καὶ

Etiam rursus viri vulneri medetur; quibus-
que dominatur

Ipse omnium domitor, his etiam consulit, ho- 200.
minibus.

Ipse etiam amanti tunc auxiliatus est Leandrô.

Tandemque ingemens solers dixit verbum:

Virgo, tuum propter amorem etiam aspe-
ram undam transibo,

Et si igni ferveat, & innavigabilis fuerit aqua.

Non timeo gravem undam, tuum adiens cu- 205.
bile,

Non fremitum sonantem exhorresco maris;

Sed semper per noctem vectus (*per aquas*)
madidus maritus

Natabo (*per*) Hellespontum valde fluentem;
non longe enim

Contra tuam urbem habeo oppidum Abydi.

Tan-

Καὶ Ζατύρης πτόσσειντας.

p. 478. l. 14.

Σὺς Σατύρης πτόσσειντας ἰ-
μῶν δὲ πᾶντας ὀλίγ-
ου.

Sic lib. 26. p. 682. l. 2.

Ψυχῆς θάλασσαν ἔχουσι καὶ ὁ
πτόσσειν Εἰνὸς.

Nec non lib. 36. p. 908. l.
22.

Τί πτόσσει Διόνοισι; π' τοι
δόλος ἀπὸ κυδοιμῶ;

Sic καὶ πτόσσειν, exstat a-
pud Homerum Iliad. Δ. v.
224. & 340. Iliad. E: 254.
476. & πτόσσειν v. 634. &c.
E 213. O.

210. Μένον ἐμοὶ ἕνα λύχρον ἀπ' ἡλιβάτε σέο πύ-
γῃ

Ἐκ περάτης ἀνόθρηνε κατὰ κνέφας ὄφρα
νοήσας

Ἐσσομαι ὀλκαῖς Ἐρωτος, ἔχων σέθεν ἀσέρα
λύχρον.

Καὶ μιν ὀπιπτεύων ἐκ ὄψομαι δύντα Βω-
τήν,

Οὐ

213. Ὀπιπτεύων. in B. le-
gitur ἐπιπτεύων; quemad-
modum innūmeris, imo
omnibus locis apud Non-
num in Dionysiacis. Recte
autem Doctiss. Röverus
pro *aspiciens* vertendum
potius *observans* in Add.
monuit. Ita Nonnus lib. 7.
p. 213. l. 18. de Jove na-
tantem Semejen diligenter
observante:

Πατρὸς ὀπιπτευτῆρος Ἐρωτος ἀν-
τιπύριον ἔσῃ.

Idem lib. 20. p. 536. l. 1.
Argum vocat:

Ζητὸς ὀπιπτευτῆρα βοοκραίρων
ὀμνισάμην

& lib. 31. p. 796. l. 24. de
eodem:

Ζητὸς ὀπιπτευτῆρα βοοσκόπων
ἄλλων ἐγείρεις.

Aliisque locis.

ibid. Ὀψομαι. Ὀψιμίδοντες
Papius. ὀψι δύνοντες Canterus
Nov. Lection. l. 2. ex Ho-
mero Odyss. E. 272. ὀψι
δύνοντες Βωώτις. quo respexit.
Pro σὺν ὄψομαι Codex Re-
gius ἔβλεψα. quoq; omnis
difficultas tollitur. Prae-
stat tamen Canteri emen-
datio. FRANCIUS. Ad in-
ficetam lectionem ὄψομαι,
quae omnes Editiones &
Codices fere infidet, sta-
biliendam multi multa con-
menti, sed infeliciter. Da-
niel Pareus, se probare
illorum sententiam, qui
αὶ & αὶ conripi posse sta-
tuunt, fatetur: Hoc au-
tem tempore, quo Bootes,
five temo superavit stellas,
sublimem esse noctem En-
nium testari. Illud vellem
pluribus, quam uno Or-
phei loco adstruxisset, ex-
emplis; alterum, si id
vo-

Tantum mihi quendam lychnum ab excelsa 210
tua turri

E regione ostende per tenebras; ut (*illum*) in-
tuens

Sim navis Amoris habens tuam stellam (*stel-
lae loco*) lychnum;

Et ipsum observans non spectem occidentem
Booten;

Non

voluit, nescio quid juvet. Voetius veram lectionem nondum inventam putat, cujusque tamen conjecturam, Papii sc. & Canteri, commodam esse. Ego Canteri tantum veram puto. Heumannus difficultatem non vidit. Schoettgenius & *ei* conripi, & contrariam sententiam a Bentlejo speciose magis, quam vere demonstratam, putat, quod ut prolixius ostenderet, instituti rationem non pati. Sed non video, cur non aequae commode id facere potuerit ac Casaubonus, Jentsius, alique in suis ad scriptores, quos inlustrabant, notis. Verius puto difficultatem hujus rei absterruisse Cel. Virum, nec vanam conjecturam hanc esse docet locus Homeri, quem unicum tantum laudat, Iliad. A. 18.

Υμῖν μὲν θεοὶ δαΐον ἐλύμπια
δάματα ἔχοντες.

Si quis enim ibi synizesin esse statueret, nihil reponi posset. Atque ita ipse Hesiodus in *Θεογ.* v. 44.

Θεῶν γένος αἰδαῖον πρῶτον
κλέπτειν ἀειδῆ.

Sic locum Theognidis v. 653.

Ἐυδαίμων εἶναι, καὶ θεοῖς φι-
λος ἀθανάτοισι.

Cepit Cel. Jo. Alberti ad Jac. ep. 2: 23. Atque ita Orpheus Suffimine Vestae p. 178. v. 5.

Οἱ καὶ θεοὶ μακάραν θήτῃ
ἐνέγμα πρῶτον.

Homerus Odyss. E. 215.

Πότνια θεὰ μὲν μοι ἔδε χάρις
εἶδα καὶ αὐτὴς.

Deinde monet Bootem oc-
cid-

Οὐ θρασύν ὀφείλου, καὶ ἄβροχον ὀλκὸν Ἀ-
μαξῆς.

215. Πατρίδος ἀντιπόροιο ποτὶ γλυκὺν ὄρεμον ἰκοί-
μην.

Ἀλλὰ, Φίλη, πεφύλαξο βαρυπνείοντας ἀήτας,
Μη

eidere iv. Nonas Martias ex Ovidio, eoque tempore tempestates in mari adhuc saevire. Kromajerus hic tacet. Eruditissimus Röverus bono iudicio Canteri emendationem probavit, nec non Francius, cui tamen minus recte aliquo in pretio fuit illud ἑλψω, quod & aliquando mihi inciderat, sed mox damnavi. Est enim manifesta glossa, quemadmodum recte censuit Röverus, nec quicquam juvat sensum, qui in voce ὁψομαι corruptissimus, nec cuiquam tamen animadversus, ne ipsi Cantero, qui tantum, ne illud ~~αὖ~~ conripere-
tur, metuisse videtur. Quis enim, quaeso, sensus in his, *Ostende mihi lychnum, quem observans non adspiciam occidentem Bootem?* Bootem fera nocte occidere norunt & qui nondum aere lavantur, sed quid denotet occidentem stellam videre id non expedio. An tales se-

queretur bonus Leander? Alii omnes certe *nitidas, clare fulgentes*, & certas. Valerius Flaccus lib. 2. v. 61.

*Atque adeo non illa sequi
mibi sidera monstrant*

*Quae delapsa polo reficit
mare: tantus Orion*

*Jam cadit; irato jam stridet
in aequore Perseus.*

*Sed mihi dux, vetitis qui
nunquam conditus
undis*

*Axe nitet serpens, septenosque
implicat ignes.*

Ubi v. primo omnino cum Vossio legendum puto *monstrat*, quod tamen non ad Argo, quemadmodum ille, sed ad Palladem refero, ut v. 49.

Nec me tantum Tritonia cursus

*Erudit, saepe ipsa manu
dignata carinam est.*
&

Non asperum Orionem, & siccum tractum
Plaustrum,

Patriae (*tuae*) oppositae ad dulcem portum 215.
veniam.

Sed, cara, cave graviter flantes ventos,

Ne

& v. 53.

*Quanta quoties &
Palladis arte*

*Incaustum decimae cecidit
tumor arduus undae.*

Nisi quis putet Musaeum
per *diva Bootem* intelligere
stellam quae non semper
splendet, sed secundum Ser-
vium ad Virg. Georg. I. 229.
verno tempore occidit, &
quidem IV. Nonas Martias
ut Schoettgenius ex Ovidio
hic notat. Fateor ita melio-
rem sensum gigni: sed non
perfectum. Quid enim huc
facit *& diva*? quo monen-
dum erat occidere Boo-
tem? ne dicam longiuscule
petitum id videri, non-
ne constructio, quod su-
pra ad v. 114. monui, du-
ra, imo vix ferenda in
scriptore, nedum eleganti
Poëta? nonne sublata ista
scabritie optimus sensus, &
elegans orationis cursus
redditur? Certe qui moni-
tus haec omnia concoquere

poterit, illi durum stoma-
chum non invideo. Eaedem
fere rationes valent, si quis
interpretaretur: stellam,
quae, fera quamvis nocte,
tamen occidit, nec toto
tempore fulget, quamvis
haec omnium revera opti-
ma interpretatio &, si ve-
ra lectio, tantum admitten-
da. Nemo tamen putet me
id agere ut exemplum hoc,
quo diphthongus *ae* sequen-
te consonante conripitur
aliis eripiam, cum contra-
riam plane foveam senten-
tiam, quam, ne nimium
haec nota crescat, in Ani-
madversionibus latius ad-
structum ibo. Recte quoque
hunc locum cepit Florens
Christianus, qui vertit:

*Intuitusque illam, non
mersum fera Bootem.*

Sic Papius *seri signa Bootae*
reddit. Nam Gulielmus de
Mara, & Whitfordus omi-
serunt. Ceterum elegan-
tissimi loci inventionem de-
bet noster Ovidio Heroid.
ep. 18. v. 149.

Μὴ μὲν ἀποσβέσωσι, καὶ αὐτίκα θυμὸν ὀ-
λέσω·

213. Αὐχλὸν, ἐμὲ βιότοιο Φαειφόρον ἡγεμονῆα.

Εἰ ἐτεὸν δ' ἐθέλεις ἐμὸν ὄνομα καὶ σὺ δαή-
ναι,

220. Ὅνομαί μοι Λειάνδρος, εὐσεφάνε πόσις Ἡ-
ρῶς.

Ὡς οἱ μὲν κρυφίοισι γάμοις συνέθεντο μι-
γῆναι,

Καὶ

*Nec sequar aut Helicen,
aut, qua Tyros uti-
tur, Arcton:*

*Publica non curat sidera
noster amor. &c.*

*Est aliud lumen, multo
mibi certius istis,*

*Non erit in tenebris quo
duce noster amor.*

Confer totum locum op-
pido elegantissimum. Side-
rum autem nomina & reli-
qua mutuatus est ab Ho-
mero l. c. ubi de Ulyxe &
Calypsone discedente:

Πηλιάδας τ' ἰσορῶντι καὶ δ-
ψὲ δύνουσι Βόωτην

Ἀΐετον δ', ἧν καὶ ἄμαξαν
ἐπὶ κλητὴν καλίστην

Ἡ' τ' αὐτῷ ἐρίφει, καὶ τ'
Ὀρίωνι δοκεύει·

Οἷη δ' ἄμμορος ἔστι λοστράν
Ὀκτανοῖο,

Quem locum nostrum sal-
tem imitatum esse nemo,
nisi durae frontis negare
sustinebit. Id si verum ju-
diciū Musaei omnino de-
sidero, qui cum eleganter
scribere posset, quemadmo-
dum Canterus emendavit,
hemistichio Homeri Car-
minis tantum inserto, omnia
collutulare maluerit, quod
videant illi, an h. l. in Poë-
tam cadere velint. Talia
autem hemistichia carmi-
nibus suis inferere, ut sum-
mos Poëtas non puduit, ita
nec nostrum, quod vel hic
locus docet v. 214. qui
con-

Ne ipsa exstinguant, & statim animam per-
dam;

Lychnum, meae vitae luciferum ducem.

Si verum autem vis meum nomen & tu sci-
re,

Nomen mihi Leander, formosae (*eleganti 220.*
redimitae corona) conjux Herus.

Sic hi quidem clandestinis nuptiis consti-
tuebant misceri,

Et

constat ex Nonno Dionys.
lib. 20. p. 534. l. 32.

Οὐ θρηνησὶν ὁ δῖος ἀνείμε-
ρος.

& lib. 23. p. 618. l. 14.

Ἀΐονος ἀπὸς κέρηνα, καὶ ἄβρο-
χον ἄλκον αἰμαίνης.

Ut mittam alia loca, quae
in notis & Animadversio-
nibus recurrunt.

217. Καὶ αὐτὰς θυμὸν ὁ-
λίωσεν Pareus hunc versum
sequenti postponit, sed in-
vitis Musis & Gratiis. Ve-
rius Viri Docti Berglerus
& Kromajerus in Disserta-
tione sua p. 19. haec ver-
ba per parenthesin inclu-
dunt. Ceterum καὶ non a-
gnoscat editio Basileensis.

219. Εἰ ἐπὶ δ' ἰθὺς. Εἰ
ἐπὶ δ' ἰθὺς, Basil. cum ple-
risque aliis. Prius cum pau-

cioribus Röverum secutus
recepit. Eruditissimus Dor-
villius omnino legendum
censet Εἰ δ' ἐπὶ ἰθὺς, ac-
que ita apud Homerum oc-
currere Εἰ δ' ἐπὶ, notat Rö-
verus. Sed alterum Εἰ ἐπὶ
non rarius obvium est apud
eundem Poëtam, ex. gr.
Iliad. B. v. 300. E. v. 104.
Nonnum Dionys. lib. 3. p.
102. l. 26. lib. 42. p. 1100.
l. 16. Illud autem Εἰ δ'
ἰθὺς occurrit ib. p. 1101.
l. 9. & apud Homerum
Iliad. Z. v. 150. Φ. v. 487.
nusquam, quod scio, Εἰ δ'
ἰθὺς. Nam quod in Hesio-
di Ἔργοις v. 106. pro Εἰ δ'
ἰθὺς MS. I. Graevii, ut
monet in Lection. cap. 3.
scribit Εἰ δ' ἰθὺς similiter
corruptum puto.

220. Πόντος. Leandrum sta-

Και νοχλήν Φιλότητα, και ἀγγελίην ὑμε-
ναίων,

Δύχνης μαρτυρίῃσιν, ἐπισώσαντο Φυλάξειν;
Ἡ μὲν Φάος τανύειν, ὃ δὲ κύματα μακρὰ
περῆσαι.

Παν-

tim hic in nomine omen
rapere, quod putat Pareus,
nimis quaesitum, nec a
Poëta forte cogitatum.

223. Φυλάξειν. φυλάσσειν
Basil.

224. Φάος. Ita recte Ba-
sileensis cum reliquis aliis
editionibus, & MSS. soli
Pareus & Kromajerus con-
tra omnium Codicum fi-
dem, ne monito lectore, e-
dere ausi sunt φαί, quod mi-
ror secutum Eruditissimum
Röverum, nec non Fran-
cium, qui ita emendarat
in margine, praecipue
cum altera lectio habet,
quo se tueatur. Quidni e-
nim si Homero & Hesiodo
φαῖ & φαῖς una syllaba pro-
nunciare vitio nemo vertit
& hic licebit Musæo φαῖς?
Quidni cum saepe in aliis
vocibus simile quid obser-
vare licet? Sic πολίως dua-
bus syllabis extulit Aschy-
lus. Consule Eruditissi-
mum Spanhemium ad Cal-
lim. Hymn. in Jov. v.
87.

Ἐσπίεως καὶ τοῦ γε πλαῖ, τὰ
καὶ τοῖ νοχλή.

Nisi quis, quemadmodum
Bentlejus aliique, hic le-
gendum censeat τῶσιν. Vul-
gatam tamen tuetur Try-
phiodorus de Ilii Excidio
v. 380.

Ἐσπίεως ὃ πλεόντων ἀναλί-
μας ἀναδοῇσιν.

Nisi & hic scribendum ἀνα-
δοῇσιν. Homerus Iliad. ψ. v.
195.

Βορέη καὶ Σειφύρω, καὶ ὑπὲρ
σχιστοῦ ἰσθμοῦ καλὰ.

v. 226.

Ἡμεῖς δ' ἑωςφόρος εἴσι, φῶς
ἱρίων ἐπὶ γαῖαν.

Si quis tricetur in hisce ex-
emplis omnibus brevem
syllabam absorberi a lon-
ga, hic vero ubi duae na-
tura breves aliam longe
esse rationem respondere
possem primam in φαῖς pro-
duci, ut a Nonno in Pa-
raphr. Evang. Joann. cap.
20. v. 42.

Eis

Et nocturnum amorem & nuntium nuptiarum,

Lychni testimoniis pacti sunt servare;

Illa quidem, lychnum extendere, hic autem, undas latas transire.

Per-

Εἰς τρεῖς φάτα μῶτον ἐγχε-
μαι ὅππῃσι λαόν.

Sic autem Homerus Iliad.
Ω. v. 736.

Χωόμενος ᾧ Ζεὶ δῶκεν ἀδελ-
φίδι ἐκπύω ἔκπυε.

Nec non v. 769.

Δαίμονι, ᾧ γαλίῃσι, ᾧ εἰκα-
στῇσι ἰσπίσασθαι.

Confer Doctiss. Graevium
Lect. Hesiod. cap. 1. Vel
syllabae positione longae
eandem esse rationem re-
gererem, ut apud Hesio-
dum in Ἔργois v. 492.

Μέτ' ἑαυ γυώμῃσι πολλῶν,
μέθ' ἄλλοις ὁμήροισι.

Homerum Iliad. Ω. v. 734.

Αἰθελύωνι ᾧ ἀνακτος ἡμε-
λίχῃ ᾧ ἥς Ἀχαιοί.

& Orpheum Argon. v. 484.

Ἰλίου Διὸς ἀνδρῶν, Πιτῶν ἰ-
πιδίσι ἔχουσιν.

Sed hic elidi ante Δ, de-
quo ad v. 318. potius cre-
derem. Vel responderem
duas breves eodem numero
posse haberi, quemadmo-
dum ex gr. apud Hesiod.

in Ἔργois v. 502.

Δαίμονι ᾧ δμῶνσι, ἑλῖος
ἦν μίσση ἴσσης.

& v. 647.

Βέλῃσι ᾧ χρεῖα πρὸς φονγῇ
καὶ λιμὸν ἀπὸ πῦρ.

Ubi χρεῖα una syllaba pro-
nunciandum tamen, quod
rarissimum, conripitur. Nisi,
quod Graevius in Lect.
cap. 15. monet duos Co-
dices scribere, βέλῃσι ᾧ
quis amplecti velit, ut v.
477, 478. Vel potius syni-
zesh in βέλῃσι statuere,
quemadmodum v. 261.

Ἄνθρωπος ἀντιφάσις βασιλῆ-
ων, οἱ λυγροὶ τοῖσιν.

Certissimae enim emenda-
tioni Graevii cap. 6. omni-
no subscribendum. Vulgo
βασιλῆων. Ita Θουγ. v. 94.

Εἰς τὸ βί μυσάων καὶ ἱερῶν
λυ Ἀπόλλωνος.

Ita certe scribitur in anti-
quis Scholiis ad H. L. & Di-
dymo ad Homer. Iliad. A.
v. 167. ut notat Graevius.
Sed in editionibus hujus
E 5 Poë.

225. Παντοχίδας δ' ἀνύσαντες ἀκοιμήτων ὑμεναί-
ων,

Ἀλλήλων ἀέκοντες ἐνοσφίσθησαν ἀνάγκη,

Ἡ

Poëtae non habetur illud
δ', quod forte ortum ex
praecedenti versu:

Ὅτι πρὸς Μυρτάων ἰσθὺς ἔστι
ἀνέκοντες.

Quo loco Scholia, notante
Graevio, scribunt αἶα, π.
Sed male. An metuerunt ii,
qui nobis hanc lectionem
procuderunt, ne οἱ contri-
peretur? Sed securis esse
licuerat; ultima enim in
αἶα facile produci potest
ob sequentem litteram.
Quemadmodum Homerus
Iliad. 4. v. 315.

Μῆτις πρὸς δρυὸς μέγ' ἀμεί-
νων, ὅτι βίηφι.

Μῆτις δ' αὖτις ἀνέκοντες, ὅτι οἱ
κατὰ πότιν.

Conf. v. 318. &c. Hesio-
dus in Ergon. v. 113.

Ὁ νότος πρὸς τόντον καὶ αἰζών.

Quemadmodum recte hunc
cum multis aliis locis resti-
tuit sagacissimus Graevius
Lect. Hesiod. cap. 3. Si
quid mirandum, illud
effici non incommode pos-
set; cum praecedentibus
certe non male cohaerebit.

201

21

Nec rariores tales synize-
ses apud Latinos. Propertius
lib. 4. El. 7. v. 7.

Eosdem habuit secum, qui-
bus est elata, capillos,

Eosdem oculos.

Quo loco omnino facien-
dum puto cum iis, qui
crasin admittunt; quam-
vis. Eosdem in sex libris.
Vid. Broekhusius. Virgilius
Georg. lib. 1. v. 481.

Fluviorum Rex Eridanus.

Ubi trisyllabum est Fluvio-
rum, quemadmodum Con-
nubium apud Poetas, utre-
cte synaeresin in ea voce a-
gnovit Scholiastes Statii ad
Theb. 2. v. 340. secus ac Ser-
vius, de quo Eruditissimum
Munckerum in eleganti
Dissertatione Hygino prae-
fixa pag. 8. consuli velim,
ubi ex barbaris Inscriptioni-
bus alia exempla dabit.
Rosweytha de Gestis Od-
donis v. 12. p. 311.

Præemittet extimius.

Hoc si cogitasset Interpres
Delphinicus Petrus Cal-
lyus, quantum puerilem no-
bis

Pernotaciones autem exsecuti vigiliū nup- 225.
tiarum,

A se inviti separati sunt necessitate,

Ea

bis dedisset emendationem
in Boëthio de Consol. Phi-
los. lib. 4. Metr. 5. 21.

*Cedat inscitiae nubilus er-
ror.*

Ubi vitio creatus Censor
satis pro imperio, spreta-
que omnium Codicum,
quos parum curat plerum-
que, auctoritate reponit

Cedat insciti nubilus error.

At ego nihil mutandum
censeo. Olim cogitabam
Poëtam contra antiquorum
morem secundam syllabam
conripuisse, quia similem
naevum deprehendisse mi-
hi videbar, eodem h. lib.
Metr. 4. v. 5.

*Quos serpens leo, tigris;
ursus, aper*

*Dente petunt, iidem se
tamen ense petunt.*

Quod & monuerat Sitz-
mannus. Sed consultis no-
tis ineditis Viri Eruditissi-
mi Gualtmii Vlamingii;
qui ex Codice MS. quem
Tertium vocat, omnino scri-
bendum putat *apri*, quem-
admodum jam Barthius

Adv. lib. 44. cap. 6. ubi
legit *ursi & apri*, divina
verat, nec non Vallinus,
eique obsecutus Callyus
ediderat sententiam, quod
ad hunc locum attinet, fe-
re muto. Barthio autem
scribenti *ursi & apri*, favet
aliquo modo CD'O. qui a-
gnoscat &: quamvis nihil
mutarem, cum tales ele-
gantes copulae defectus
Poëtae sint in deliciis. Con-
fer ex. gr. lib. 3. metr. 9.
v. 26.

Te cernere finis,

*Principium, vector, dux,
semita, terminus i-
dem.*

Nec tamen a violatarum
metri legum crimine plane
absolvi potest Boëthius,
qui contra Veterum mo-
rem ultimam vocis *Ceres*
syllabam conripit lib. 3.
Metr. 1. v. 4.

*Ut nova fruga gravis Ce-
res eat.*

Lubens scriberem *Ceres*
gravis; sed nullus Codex
favet. Lib. 4. Metr. 3. v.
14. primam in *ululare* pro-
ducit:

Flere

Ἡ μὲν ἐὼν τοτὶ πύργον, ἃ δ' ἀρφραῖν ἀνδρῶν
νύκτα,

Μήτι παραπλάζοιτο, λαβὼν σημεῖα πύργου,

Πλῶς

Flete dum parat, ululat:

Quemadmodum secundam
in *Corpora*, lib. 5. Metr.
4. v. 4.

E corporibus extimis;

Quae seculi in turpissimam,
quam ne optima ingenia
penitus effugere potue-
runt, barbariem ruentis
clarissima sunt indicia.

228. λαβὼν. Sic emen-
dandum locum corruptum
conjectura ductus certissima
jam ante annum vidi, prae-
cipue cum librariorum perpe-
tuo voces βαλὼν & λαβὼν
inmutasse in Codicibus no-
veram. Sic in Herodoto
lib. 1. cap. 46, pro κατὰ
βαλὼν ἀντὶ ἀνταγομένη πύ-
ργου. Jac. Gronovius ex
Codice Mediceo edidit κα-
τὰ λαβὼν. Vide ipsum pag.
807. Cap. 63. pro συλλαβὼν
& χρηστέρων Th. Gale vult
συμβαλὼν, contrarium de-
fendente Gronovio pag.
815, quem & confer ad
cap. 91. pag. 826. In Po-
lytaeno Strateg. lib. 4. 2.
§. 13. pro πῶς μὲν ὁ πύργος πρὸς
ἐπιλαβερμένους μέγαν, Castuba-
nus recte legit πρὸς βαλόμε-
νους.

Nunc cum video acu-
tissimo Berglero, nec non
Kromajero, qui omnino
videndus, eandem conje-
cturam in mentem venisse,
eamque amplecti Elegan-
tissimum Röverum, in tex-
tum (ut vocant) recipere
non veritus fui. Non e-
nim spero quenquam id
mihi vitio versurum, cum
& alias Virorum Doctorum
certissimas conjecturas Le-
ctoribus exhibuerint sae-
pissime Editores, ipsius e-
viam Musaei. In vulgata e-
nim lectione βαλὼν nullus
sensus; ad λαβὼν autem pro-
pe accedunt tres Codices,
in quibus λαβὼν, apud Röve-
rum. Qui pro λαβὼν σημεῖα
πύργου insuper legendum
censet λόχου, defendere
sententiam poterit v. 301,
ubi pro

Διακρίνῃ ὃ εἰ πύργου.

Quidam legunt λόχου. Sed
ut ibi Röverus nihil mu-
tandum, sic nec h. l. con-
sultum puto. Miserrime au-
tem corserunt haec Inter-
pretes. Whitfordus ver-
tit:

Ζυγὸς

Et quidem suam ad turrim, hic autem, ob-
scuram per noctem,

Ne quid erraret, capiens signa turris,

Navi-

*Juvenis ne noctis
in umbra*

*Signa sub obscurae fallans
incognita turris*

Multa cavens.

Florens Christianus:

*Missis turris signo, ne for-
san aberret.*

Gulielmus de Mara:

*Ne quid aberraret, signis
pro turre statutis.*

Miror hunc quasi suae o-
pinioni faventem solum
laudasse Kromajerum, nisi
propterea quod transivit
verterit; sed & Florens
Christianus:

*In bene fundatae populos
enavit Abydi.*

Unus sensum percepit Andr.
Papius:

*At providus ille,
Signa notans turris, ne se
nox falleret atra.*

Sic Ovidius ep. 19: 35.

*Protinus in summa vigi-
lantia lumina turre*

*Ponimus, adhaeretae signa
notamque viae.*

Intellige igitur Leandrum
Abydum sera nocte na-
tantem respexisse Hero-
nem lucernam tenentem,
vel ipsam lucernam ex tur-
re suspensam. Sic apud O-
vidium ep. 18: 117. Lean-
der:

*Digredimur flentes, repe-
toque ego virginis
aequor,*

*Respiciens dominam, dum
licet, usque meam.*

Ne quid tamen dissimulem,
longe felicius scenam con-
posuisse mihi videtur inge-
niosissimus Naso, quam
Musaeus, qui amatorem
sera nocte domum se refe-
rentem lucernae ministe-
rio usum canit, ad quam
oculos flectere debebat,
cum Abydon versus iter
instituendum, quod ita
procul dubio natatori diffi-
cillimum esse debuit. Prae-
terea, si lumen Leander e
litore Abydeno vix videre
potuit, ut refert Ovidius
ep. 18: 31.

*Lumina quoniam etiam sum-
ma vigilantia turre,
Aut*

Πᾶσι βαθυκρήπιδος ἐπ' εὐρέα δῆμον· Ἀβύ-
δω.

230. Παννυχίων δ' ὁρίων κρυφίως ποθέοντες ἀέ-
θλως

Πολλάκις ἤρήσαντο μολεῖν θαλαμηπόλον ὄρφ-
νην.

Ἡ δὲ κυανόπεπλος ἀνέδραμε νυκτὸς ὁμίχλη,
Ἀνδράσιν ὕπνον ἀγῆσαι, καὶ ἔ ποθέοντι Λεάν-
δρῳ.

Ἀλλὰ πολυφλόισβοιο παρ' ἡιόνεσσι θαλαίσσης
Ἀγ-

*Aut videt, aut acies no-
stra videre putat.*

Is enim verbis indicat lu-
men tantis tempestatibus
noctu surgentibus obscu-
rius fulsisse, & aliquando
vix apparuisse, quemad-
modum Virgilius *Aeneid.*
lib. 6. v. 452.

*Ut primum juxta stetit,
adgnovitque per um-
bras.*

*Obscuram, qualem primo
qui surgere mens*

*Aut videt, aut vidisse pu-
tat per nubila lunam.*

Quomodo, quaeso, nata-
tor atra nocte id respexit?
Quamvis id non adeo ur-

geam, cum secundum Mu-
saeum facile lumen videre
pōtuit. Confer. v. 234. &
seqq. Ovidius autem mari
se commisisse amatorem sub
auroram canit: ita enim
ep. 18: 114

*Famque, fugatura Titbo-
ni conjuge noctem,*

*Praevius aurorae Lucifer
ortus erat.*

Eo autem tempore lucer-
nae nullus usus.

230. Παννυχίων, Πανυχίων
Basil. cum plerisque, nec
non Florente Christiano
qui vertit:

*Tota nocte ambo furtivae
murmura rixae
Optabant.*

que

Navigabat (*natabat*) profundi fundamenti ad
 magnam populum Abydi.

Nocturnarumque consuetudinum clandestina 230.

desiderantes certamina

Saepe optarunt, ut venirent cubiculum or-

nantes tenebrae.

Jam atrata cucurrit noctis caligo,

Viris somnum adferens, sed non amanti

Leandro;

Sed (*is*) multifremi apud litora maris

Nun-

quo quid ineptius? Quo-
 modo enim, quaeso, ama-
 tores certamen amoris per-
 ficere cupidi *per totam no-*
ctem optassent, ut *nox ad-*
veniret? Recte igitur Πανυ-
 χίαν retinui cum Rövero a-
 liisque. Ceterum nota hic
 ut, vix subeunte Aurora
 digressi, mox iterum votis
 exoptent noctem amato-
 res, quod eleganti Βερχυ-
 λογία hic expressit Poëta.
 Similem observo apud Lu-
 cam Euang. cap. 24. 31.
 Αὐτῶν δὲ διηγεῖσθαι οἱ ἀφθαλ-
 μοί, καὶ ἐπιγίγσασθαι αὐτῶν καὶ
 αὐτοὺς ἀφανῆς ἰγίσεσθαι αὐ-
 τῶν. Quam paucis verbis
 hic describitur, quomodo
 Christus ex oculis discipu-
 lorum evanuerat? Ne mo-

ra scilicet longior esset in
 descriptione, quam ipsa
 re, ut loquitur Vir Acutissi-
 mus Jer. Marklandus ad
 Stat. Sylv. 1. 2. v. 144.
 Vid. & ad illum locum
 Elegantissimus Gevartius
 Papin. Lecton. cap. 17.
 p. 66. & praeterea idem
 Marklandus ad 2. 1. 146.
 nec non 3. 1. 135. in Ad-
 dendis. qui usum hunc in
 locutionibus variis osten-
 derunt.

231. Θαλαμηπόλοι, οἱ τῆς
 θαλαμῆς διατριφῆσαν. FRAN-
 CIUS. Nonnus Dionys. lib.
 7. p. 218. l. 33.

καὶ γλαυκὴν μένουσιν Αἰδὸς
 θαλαμηπόλοι ὄφρυν.

236. Πο-

235. Ἀγγελλὴν ἀνέμιψε Φαινομένων ὄμμαϊν,
 Μαρτυρίην λύχνῳ παλιγκλάστῳ δοκεύ-
 ῳν,
 Εὐνῆς τε κεφαλῆς τηλεσκόπον ἀγγελλί-
 τῳ.
 Ὡς δ' ἴδε κυανέης λιποφεγγέα νυκτὸς ὁμί-
 χλῳ

Ἡρῶ, λύχνον ἔφαινεν ἀναπτομένοις δὲ λύχνῳ
 240. Θυμὸν Εἴρωσ ἔφλεξεν ἐπείγομένοις Δεάνδρῳ·
 Λύχνῳ καιομένῳ συνέκαιετο, παρ δὲ θαλάσ-
 σῃ

Μαι-

235. Πολυκλάστῳ. *multum*
afflendi, si sic legendum.
 Aliae editiones πολυκλάστῳ
 (ut Basil. aliaeque multae.)
 Forte scribendum πολυκλά-
 στῳ, quam identidem in vocat
lucernam. Cephalus apud O-
 vidium 7. Metam. Caligula
 apud Sueton. cap. 50. Ca-
 tull. 51. Confirmat hanc
 conjecturam Leander apud
 Ovidium v. 30. & mox ip-
 se Musaeus. FRANCIVS.
 Sed, quod pace viri Do-
 ctissimi dixerim, locus O-
 vidii parum juvat:

*Rupe sedens aliqua specio
 tua littera tristis,*

*Et quo non possum corpore,
 mente feror.*

Nihil hic de invocata lu-
 cerna, ut nec in seqq.

*Lumina quin etiam summa
 vigilantia turre*

*Aut videt, aut acies no-
 stra videre putat.*

Neminem in hac emenda-
 tione moveat quod voces
 πολυκλάστῳ & πολυκλάστῳ
 nimis differant: Videtur
 enim olim lectum πολυ-
 κλάστῳ, cum facilis per-
 mutatio literarum & τ.
 Voces autem illas con-
 fundi patet ex v. 230. ubi
 πολυκλάστῳ edidit Röverus
 ex Codicibus, cum in aliis
 πολυκλάστῳ, quae lectio
 ex glossa in utrumque lo-
 cum inrepsit forte. Vulga-
 tam

Nuntium opperiebatur lucentium nuptiarum, 235.

Testimonium (*signum*) lychni lugubris ob-
servans,

Lectique clandestini procul speculantem nun-
tium.

Ut vero vidit nigrae obscuram noctis caligi-
nem

Hero, lychnum ostendit: accenso vero lychno

Animum Amor ussit festinantis Leandri: 240.

Lychno ardente ipse etiam ardebat. ad mare
autem

Infau-

tam tamen, ne quid dissi-
mulem, lectionem defen-
dere posses admissa pro-
lepsi, quam non videtur
attendisse Vir Acutissimus,
λύχνον nimis subito πολύ-
κλυτον vocari ratus, quod
me quoque olim adeo of-
fendebat, ut de sanitate
loci dudum dubitaverim.
Optime hanc prolepsin ex-
pressit Papius vertens:

*Luminis indicium exspe-
ctans, miserabile quan-
dam.*

Atque ita Virgilius Æneid.
lib. 7. v. 717.

*Quosque secans infaustum
interluit Allia no-
men.*

Lucerna autem πολύκλυτος
vocatur, quae extincta leti
caussa fuit Leandro; quem-
admodum Virgilius Æneid.
3: 138.

*Miserandaque ve-
nit.*

Arboribusque satisque lues.

Ubi Servius: MISERAN-
DA] Metonymia, quae mi-
seranda facit.

241. Παρ ἧ θαλάσσης. Θα-
λάσσης, Basil. cum pluribus.
Prius Röverum secutus ta-
men recepi. Supra v. 32.

Πύργον δὲ πρυγόναν ὡς
γίγναι ἰσθὶ θαλάσσης.

Ubi ipsum vide.

E

245. Θα.

Μαινόμενων ῥοθίων πολυηχέα βάμβον ἀκχ-
ων

Ἐτρεμε μὲν τοπρῶτον, ἔπειτα δὲ, θάρσος ἀ-
είρας

Τοίοισι προσέλεκτο παρηγορέων. Φρένα μύ-
θοις·

245. Δεινὸς Ἔρως, καὶ πόντος ἀμείλιχος· ἀλλὰ
θαλάσσης

Ἔστιν ὕδωρ, τὸ δ' Ἐρωτος ἐμὲ φλέγει ἐνδόμυ-
χον πῦρ.

Λάζεο

245. Θαλάσσης Ἔστιν ὕ-
δωρ. Ἐπὶ Rondellus non
inconcinne. FRANCIUS.
Vulgatae certe lectiōni
præstat, in qua nullus sen-
sus, qui ita optimus surgit.
Berglerus legebat ἀμείλιχον,
vel θάλασσα, atque hoc
probat Röverus, a quo non
discedo. Certe emendatio
facillima. ita v. 241. pro
θαλάσση plures scribunt θα-
λάσσης. Conferri autem
cum hoc loco debet Ana-
creon Od. 14: 9.

Τὶ γὰρ βαλώμεθ' ἔξω,
Μάχης ἴσα μ' ἐχέσθης;

Vertit Henn. Stephanus:

*Nam cur petamur extra,
Quum praelium sit intus?*

Ubi legendum ἔσθης, vel
ipsa interpretatio docet.
Charmides apud Ach. Ta-
tium lib. 4. p. 233. ἐπὶ πό-
λεμον ἴν' ἐξελεύσομαι βηκόων·
ἔνδόν μοι γὰρ ψυχῆς ἄλλος πόλε-
μος κἀθήσται. κ. τ. λ. Ele-
gantissime Ovidius ep. 18:
89.

*Frigora ne possim gelidi
sentire profundi,*

*Qui calet in cupido pecto-
re, præstat Amor.*

Conferri potest con no-
stro Poëta Nonnus Dio-
nyf. lib. 35. p. 876. l. 5.
de Morrheo se lavante:

Ψυχὴν δ' ὀϊκὸς φαί-
δρυνε θαλάσση,
οἷε-

Insanarum undarum multum sonantem fremi-
tum audiens.

Tremebat quidem primo, postea vero auda-
ciam attollens,

Talibus adloquebatur consolans mentem ver-
bis:

Gravis Amor, & mare implacabile: sed 245.
maris

Est aqua, verum Amoris me urit intestinus
ignis

Ad-

Θέριμον ἔχων Παφίης ὀλίγον
βίλος.

Lib. 42. p. 1084. l. 3.

τυχερὸν ὕδαρ Διόνυσος μάτην
πιει· ἢ δύναται γδ

Σβέσσας δίψαν Ἔρωτος ὄλος
ῥόος ἀκεταίοιο.

Εἶπε σὺν γένει, ὅπ' ἡλίκον
οἶδμα περήσας

Νυμφίος Εὐρώπης ἐκ ἑσβείων
ἱμεῖν πῦρ. κ. τ. λ.

Sic lib. 7. p. 216. l. 29.

Ἀκιδιοπέτω ὃ βι-
λέμιον

Βαῖς Ἔρως ἔφλεξεν οἷσιν τῇ-
σιν κεραιῶν.

Οὐδὲ χάσις νιφετῷ καὶ ἡ
φλογίῳ φερῇ

Ἀστροπὴ χάσμεσιν.

Seneca Hippolyt. v. 334.

*Spicula cuius sentii in i-
mis*

*Caerulus undis grex Ne-
reidum*

*Flammamque nequit rele-
vare mari.*

Illud autem ἐνδόμυχον πῦρ
occurrit lib. 4. p. 122. l.

17. lib. 25. p. 674. l. 9.

lib. 42 p. 1104. l. 9. Quem-
admodum πότις ἀμείχιλος,
lib. 4. p. 122. l. 17. loco
gemino:

Ἀλλ' ἐρείς ὅπ' πότις ἀμεί-
χιλος· ἐκ ἀλεγιζῶ

μαρτομένω ῥοθίῳ.

Qui locus priori Bergleri
conjecturae adversatur.

F 2

252. Α'μ-

Λάξεο τῦρ, κραδίη, μὴ δειδῶνι τήχυτον ὕδωρ.
Δεῦρό μοι εἰς Φιλότητα· τί δὴ ροθίων ἀλεγί-
ζεις;

Αἴγνώσσεις, ὅτι Κύπρις ἀπόσπορός ἐστι θαλάσσης,
250. Καὶ κρατέει πάντα, καὶ ἡμετέρων ὀδυνάων;

Σὺς εἰπὼν μελέων ἐρατῶν ἀπεδύσατο πέπλον
Ἀμφότερης παλάμῃσιν, ἐῷ δ' ἔσφιγγε καρτήν,
Ἡϊόνος δ' ἐξῶρετο, δέμας δ' ἔρριψε θαλάσ-
σην.

Λαμπομένῃ δ' ἔσπευδεν αἰεὶ κατεναντία λύ-
χνη,

255. Αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόσολος, αὐτόματος νῆυς.
Ἡρῷ δ' ἡλιβάτοιο Φαισφόρος ὑψόθι πύργῃ,
Λευγαλέης αὐρήσιν ὅθεν πνεύσειεν αἴητης.
Φάρεϊ πολλάκι λύχνον ἐπέσκεπεν, εἰσόκε Σησῆ
Πολλὰ καμῶν Λεϊάνδρος ἔβη ποτὶ ναύλοχον αἰ-
τήν.

260. Καὶ μιν ἐὼν ποτὶ πύργον ἀνήγαγεν· ἐκ δὲ θυ-
ράων

Νυμ-

252. Ἀμφότερης. Ἀμφότε-
ρις Basil.

255. Εῷ. Whitfordi e-
ditioni hanc, quae exci-
derat, vocem addidit
FRANCIUS.

256. Φαισφόρος ὑψόθι πύρ-
γι. Primam vocem ad He-

ronem referri nemo non
videt, & tamen fraudi fuit
Elegantissimo Whitfordo,
ut liquet ex ejus interpre-
tatione:

Hero flammiferae sed sum-
mo in vertice turris.
Quasi

Adsume ignem, cor, ne time effusam aquam.

Ades mihi ad amorem; cur fluctus curas?

Ignoras, quod Venus nata sit e mari,

Et dominatur ponto, & nostris doloribus? 250.

Sic fatus membra amabilia exuit vestem

Ambabus manibus, suoque adstrinxit capiti;

Littoreque exsiluit, corpusque dejecit in mare,

Splendentemque festinabat semper adversus lychnum,

Ipse remex, ipse classis, ipse sibi navis. 255.

Herò autem alta lucifera in turri,

Perniciosis auris undecumque spiraret ventus,

Veste saepe lucernam tegebat, donec Sesti

Multum fatigatus Leander venit ad portuosum litus;

Et ipsum suam ad turrim deduxit; ad fores vero 260.

Spon-

Quasi scriptum fuisset *φαι-σφόρυ*, nisi, quod malo, vir Doctus ob carminis leges inverterit epitheton,

257. *Λευγαλίας αὔρησιν*. Forte *Λευγαλίας αὔραισιν*, ut Plantin. FRANCIVS.

Favet ex parte Basil. aliaeque plures apud Röverum in quibus *αὔρησιν*. Sed nihil muta.

259. *Ποτὶ ναύλοχον*. Sola Basil. editio scribit *ποτὶ αὔλοχον*.

F 3

261. *Σιν-*

Νυμφίον ἀσθμαίνοντα περιπτύξασα σιωπῇ,
 Ἀφροκόμης ραδάμιγγας ἔτι σάζοντα θαλάσ-
 σης,

Ἦγ' ἄγε νυμφόκομοιο μυχθς ἐπὶ παρθενεῶ-
 νος,

Καὶ χροά πάντα καθῆρε, δέμας δ' ἔχρειεν ἐ-
 λαίῳ

265. Εὐσομῶ, ροδέῳ, καὶ ἀλιπνόον ἔσβεσεν ὀδ-
 μήν.

Εἰσέτι δ' ἀσθμαίνοντα βαθυσρώτοις ἐνὶ λέκτροις
 Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα Φιλήνορας ἴαχε μύ-
 θος.

Νυμφίε

261. Σιωπῇ. σιωπῇ Whitf.

264. Ἐχρειν. Alios scribere ἴχρειν Pareus notat.

265. Ρ'οδέῳ. Daniel Pareus, quamvis ediderat ροδέῳ, nec ullam diversitatem lectionis memorat, tamen hanc cedro dignam dedit notam: ἐλαίῳ ροδέῳ] Coelius Rhodiginus lib. 27. cap. 26. Antiq. Lection. notat ex Plutarcho. ρόθον dici, ἀπριῦμα πολὺ τ' ὀδυμῆς ἀφίησι, διὸ καὶ πύχιστα μαρμαίονται. Alii λ'οδ' ἔξην inflectunt, quod est clere. Sed nihil haec ad Musaeum, qui ρόδιον ἔλαγον vocat, quod Homerus Iliad. 4, v. 186. de Vene-

re Hectorem mortuum lu-
 gente,

Ρ'οδέῳ δὲ χεῖν
 ἐλαίῳ

Ἀμβροσίῳ.

Quem locum respexit Pollux lib. 6. cap. 19. segm. 104. τὸ δ' ῥόδιον ἔλαγον, ροδοῖν Ὅμηρος καλεῖ. ubi Vid. Jungermannus; quem miror illud ρόδιον in ρόδιον mutare, cum ρόδιος obvia sit vox, quae ni placeat, aequè commodè legere poteris ροδεον, ut Musaeus aliique non pauci. De ipso olei usu latius in Animadversionibus dicam.

267. Ἰαχε

Sponsum anhelantem complexa silentio,
Spumeas ex capillis guttas adhuc stillantem
maris,

Duxit sponsam ornantis ad penetralia virginalis
cubiculi.

Et cutem totam absterfit, corpusque unxit
oleo

Bene olenti, roseo, & mare spirantem ex- 265.
stinxit odorem.

Adhuc autem anhelantem alte stratis in lectis
Sponsum circumfusa blanda (*haec*) emisit
verba:

Sponse

267. ἰαχε μύθους. Ita Henr. Stephanus. Alii Codices ἰαχε. FRANCIVS. atque ita Basil. editio cum plerisque aliis, quemadmodum saepe Nonnus in Dionysiacis & Paraphr. Joannis. In Vaticano Codice scribitur ἰαχε, an voluit ἰαχε? Ita Tryphiodorus de Excidio Ilii v. 256.

Λισσόμενος ὃ γίγνεται δολο-
πλόκοι ἰαχετο μῦθον.

v. 419.

Μάτην ὃ χεῖς αἰ-
περ ἰαχε.

Nisi cum Rövero latere
ἰαχε velis, quod verum

puto, atque ita multi Codices: Quin & Andreas Papius ita jam olim legendum monuit, quod verissimum esse vel Nonni imitatio docet, qui centies hanc locutionem usurpavit. Ita Dionys. lib. 1. p. 14. l. 2.

Τοῖσι ἴπποις περὶ φοίτου Αἰχμῆ
πὸς ἰαχε ναύτης

lib. 2. p. 52. l. 28.

Ἀντιτύποις τομάτῃσι πο-
λύτροπον ἰαχε φανήν

Confer lib. 16. p. 452. l. 4. lib. 20. p. 548 l. 18 & l. 27. & innumeris fere aliis

F 4

Νυμφίε, πολλὰ μόγησας, ἃ μὴ πάθε νυμ-
φίος ἄλλος·

Νυμφίε, πολλὰ μόγησας, ἄλλης νύτοι ἄλμυ-
ρὸν ὕδωρ,

270. Οἴμῃ τ' ἰχθύοεσσα βαρυγδέποιο θαλάσσης·
Δεῦρο, τεὸς ἰδρωῖτας ἐμοῖς ἐνικάτθεο κόλ-
ποις.

Ὡς ἡ μὲν ταῦτ' εἶπεν· ὁ δ' αὐτίκα λύσατο
μίτην,

Καὶ

liis locis, etiam in conpo-
sitis. Absolute quoque oc-
currit lib. 4. p. 134. l. 23.

Καὶ οἱ ἀτυζομένοι λαοσσόος
ἰχθὺς δαίμων.

*Et ipsi trepidanti populos
servantem emisit vo-
cem Dea*

Ita vertitur, quasi scriptum
λαοσσόον, sed male. λαοσσόος
δαίμων est Pallas, de qua
ibi sermo. ἰχθὺς autem fae-
pissime ita occurrit, ut
lib. 10. p. 286. l. 10. &c.

268. Νυμφίε, πολλὰ μόγη-
σας, ἃ. in Codice Veneto
legi πολλ' ἱπαθίς πῶ, quam
lectionem forsan quoque
a manu glossatoris prove-
nire Röverus notat. Nihil
certius, esse vel violatae
metri leges evincunt: & e-

nim quod conripitur, ut hic
ἃ, produci deberet, quod
intolerandum. Fateor idem
dixisse Homerum Odysf.
Θ. v. 155. quod notat Rö-
verus, nec non I. v. 492.
Iliad. Ψ. v. 607. &c. Sed
nostrum eo respexisse mi-
nime credo. Quid? quod
elegans illa repetitio vo-
cum in initio versus plane
ita perditur. Haec autem
Nonno, cujus exemplum
secutus Musaeus videtur,
in deliciis habita, sic Dio-
nyf. lib. 5. p. 165. l. 1.

Λεπταλίας πόδας εἶδε, καὶ εἶπεν
ἰφρώσαστο περσέες

Λεπταλίας πόδας εἶδε, καὶ εἶπεν
ἰδὲ κύκλω πεδίλων.

Ita pag. 166. l. 2, 3. lib.
15. p. 428. l. 3, 4. lib. 16.
p. 458. l. 29.

Ὡς μὲν

Sponse, multa tulisti, quae non passus est
sponsus alius;

Sponse multa tulisti; satis tibi est falsae a-
quae,

Odorisque piscosi graviter frementis maris: 270.

Huc ades, tuos sudores meis deponere in
complexibus.

Sic illa haec locuta est; ille vero statim sol-
vit zonam,

Et

Ὡς μοι παρθενίης, τὴν ἤρπασ-
σεν ἱνῖον ὕδωρ,

Ὡς μοι παρθενίης, τὴν ἤρπασ-
σεν ὕπνιος ἱρώτων,

Ὡς μοι παρθενίης, τὴν ἤρπασε
Βάκχος αἰλήτης.

lib. 19. p. 510. l. 2.

Σὺν Στάφυλον, Διόνυσε, πα-
πύνας χαλκίος ὕπνιος,

Σὺν Στάφυλον, Διόνυσε, Χα-
ρυσίδε ἤρπασεν αἶ-
μα.

p. 512. l. 18, & 19. lib.
22. p. 582. l. 14, 15. lib.
24. p. 632. l. 15, 16. lib.
36. p. 892. l. 2, 3. lib. 40.
p. 1024. l. 15.

Τίς με λαβὼν κομίσσεται ἐς ἱ-
εὶά τέρπειν Δάφνης;

Τίς με λαβὼν κομίσσεται ἐς
εὐρυγέθεος Ὑδάσπη;

lib. 46. p. 1194. l. 9.

Οἷον θῆρα δάμασσαι ἐχίφε-
τα τίκτον Ἀγάυη;

Οἷον θῆρα δάμασσαι, δι' ὅμο-
τιν τι καὶ γαστήρ;

Οἷον θῆρα δάμασσαι, δι' ἱ-
σπέρμητιν Ἐχίον;

Δίερχο σάο λίοντα, τ' αἰεὶ
τύτθον αἶμα.

Δίερχο σάο λίοντα, τ' Ἀρ-
μονίη σίε μήτης.

Confer praeterea lib. 47.
p. 1124. l. 11, 12. & l. 31,
32. lib. 48. p. 1278. l. 3, 4.
& l. 32, 33. p. 1296. l. 18,
19. Quae minoris momen-
ti loca mitto. Vid. & quos
laudat Pareus ad h. l.

272. Μίτρεν. B. & Par.
F 5 μήτρεν

Καὶ θεσμῶν ἐπέβησαν ἀριστοῦς Κυβερεΐης.

Ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχόρευτος ἦν λέχος,
ἀλλ' ἄτερ ὕμνων.

275. Οὐ ζυγίην Ἡρην τις ἐπευφήμησεν ἀοι-
δός·

Οὐ

μήτην apud Röverum scribunt; quemadmodum & exemplar Bergleri, qui tamen recte nihil mutat. Permutatio enim harum vocum in Codicibus trita. Apud Polluc. 4. 18. 116. pro μήτρα MS. apud Jungermannum habet μήτρα. Sic in Dionysio Halicarn. lib. 2. p. 129. χιτῶνας ποικίλους χαλκίαις μίτρας κατεζωσμένοι. pro μήτρας emendanti Demistero ad Rosin. Antiq. p. 416. omnino subscribo. Hoc tamen defendit Phavorinus in V. Μήτην. Μήτην λύσαι λέγεται φυσικῶς. λύσει γὰρ ἔστιν, ἢ κήσεις· λέγεται ὅτι κατὰ ἰσορίαν· αἱ γὰρ πρῶτον πύκνυνται, λύσασθαι τὰς ζώας ἀνέλθουσαν τῇ Ἀρπιδος (Legendum forte ἀναλθίσαι τῇ Ἀρπίμιδι, certe τῇ Ἀρπίμιδι ut patet ex V. Μίτρα. & Scholiasta Apollonii Rhodii ad Argon. lib. 1. v. 288. quem ad verbum descripsit) ὅθεν καὶ λυσιζώνη Ἀρπίμιδος ἱερὸν εἶς Ἀθήναις. Eadem repetit in V. Μίτρα. unde

patet ipsum putasse voces has ejusdem esse significatus. Sed Phavorinus deceptus prava lectione videtur hanc adnotationem nobis cudisse, quod & alias Grammaticis non inusitatum. Eadem menda adhuc infedit Nonno Dionys. lib. 15. p. 416. l. 91.

Παρθένον ἀδάμαστον ἀτά-
σταλον εἰς γάμον ἔλ-
κον

Σφίγγειν ἐπὶ δαπίδοιο· ἑ-
νυσσάμενος ὃ καὶ ἡ

Σερενὶ ἱρμαίνουσαν ἀπιοφρη-
γίσσας μήτην.

*Virginem indomitam im-
probum in concubi-
tum trabens*

*Complexus est super solium.
Extentus vero in pul-
vere*

*Manibus amore insanis re-
signavit coronam mu-
liebrem.*

Legendum omnino μήτραν,
quod

Et leges inierunt benevolae Veneris.

Erant nuptiae, sed sine choreis; erat lectus,
sed sine hymnis;

Non zygiā (*jugalem*) Junonem quisquam 275,
invocavit Poëta;

Non

quod sequentia clarissime
docent, quin l. 27. diser-
te vocat

Κύκλῳ μίτρην.

Interpres, qui legisse vi-
detur μίτρην, vertit *coro-
nam muliebrem* favente Pha-
vorino qui notat in V. Μί-
τρα λέγεται ὁ γυναικεῖς ὁ κε-
φαλῆς ἀνάδισμος. Sed haec
ad Nonnum nihil, ut qui-
vis videt. Eundem erro-
rem commissum a P. Fabro
& Parco in hoc Musaei
loco interpretando latius
in Animadversionibus re-
futabo.

275. Ζυγίην Ἡῤην. Legen-
dum cum Falkenburgio
Ἡῤην. Atque ita Edit. Plan-
tiniana. *Juno Pronuba*. (V.
Servius ad Virgil. *Aeneid*.
4. v. 45. & 59.) Sic & e-
mendarat Leopardus Mi-
scell. 20: 5. V. ad hunc lo-
cum Pareum, & Falken-
burgium ad Nonnum. Ἡῤην
jam olim & ipse emenda-
veram, quo nihil verius.
FRANCIUS, Editio Basil.

Ἡῤην cum reliquis omnibus,
etiam fere MSS. tantum
P. Vo. & Kromaj. & post
hos Elegantissimus, quem
consuli velim omnino, Rö-
verus Ἡῤην ediderunt, quos
merito secutus sum. Ita
Pollux lib. 3. cap. 3. Segm.
39. διὰ τὴν καὶ Ἡῤα πέλειαν,
ἢ Ζυγίαν. V. Kuhnius. Non-
nus Dionys. lib. 32. p. 804.
l. 9.

Οἶδ' αὖ γὰρ ὡς Ζυγίην κικλή-
σκομαι.

Quae verba ipsius Junonis.
ibid. l. 25.

Ἡῤα γὰρ αὐτὴ

ὡς Ζυγίην γεγαῖα, καὶ ὡς
μεδίοντα γενέθλης

Κυπερίδις βελίσσει ὑπεύου
ἠδ' ἀπαίτην.

lib. 47. p. 1226. l. 25.

Αἰὲ γὰρ Ἡῤην,

Ἡῤα Ζυγίην καλέουσιν, ἀπαρο-
γάμοιο θείης.

ibid. αἰῶδες. Sic Basil. cum
plurimis. In aliis αἰῶδαν.

276. Δαί-
δαν.

Οὐ δαίδων ἤσραπτε σέλας θαλαμηπόλον ἐυ-
νήν.

Οὐδὲ πολυσκάρθμῳ τις ἐπεσκίρτησε χορείῃ ,
Οὐχ ὑμέναιον ἄεισε πατῆρ , καὶ πότνια μή-
τηρ·

Ἀλλὰ λέχος σορέσασα τελεστογάμοισιν ἐν αἵ-
ραις

280. Σιγῇ πασὸν ἔπηξεν , ἐνυμφοκόμησε δ' ὁμί-
χλη·

Καὶ γάμος ἦν ἀπάνευθεν ἀειδομένων ὑμεναί-
ων.

Νῦξ μὲν ἔην κείνοισι γαμοςόλος , ὕδὲ ποτ'
Ἡὼς

Νυμφίον εἶδε Λέανδρον ἀριγνώτοις ἐνὶ λέκ-
τραις.

Νήχε-

276. Δαίδων. δαίδων. Basil.
editio.

280. Σιγῇ πασὸν ἔπηξεν.
Dum verso Pollucem lib.
8. cap. 3 Segm. 37. ὅ ἃ
ᾧ τῇ ἐνὶ τῇ παρπύκωμα
πασός. Sed velum lectum am-
biens cortina, incidi in eam
cogitationem, an non πα-
σός hic esset velum tori,
quemadmodum jam Scali-
gerum lib. 3. Poët. cap. 101.
cepisse notat Pareus. Sed
attentius locum confide-

ranti vulgatam interpreta-
tionem loco non move-
re tutius esse videtur.

290. Κρυπαδία --- φιλότιμος.
Ita locutum Mimnermum
docet Pareus his versibus:

Τριτάτην, ὅτι μοι μετὰ τῶν
μελῶν.

Κρυπαδία φιλότιμος, ἢ μελί-
χα δῶρα, καὶ ἐνὶ.

Pro μελίχα (bis editur in
Comment. ejus μελίχα,
quod

Non taedarum inluminabat splendor, nuptia-
lem lectum;

Neque peragili quisquam saltavit chorea,

Non hymenaeum cantavit pater, & veneran-
da mater;

Sed lectum sternens perficientibus nuptias in
horis

Silentium thalamum fixit, novam nuptam ve- 280.
ro ornavit caligo;

Et nuptiae erant longe a canendis hyme-
naeis.

Nox quidem erat illis nuptiarum ornatrix, ne-
que umquam Aurora

Sponsum vidit Leandrum valde (*ipse*) notis
in lectis.

Nata-

quod ineptum esse metri
leges violatae docent) *dōra*
Pareus emendat *μελιχιδω-
ρα καὶ ἰονη*. Omnia enim sin-
gulariter poni. Sed debuis-
set saltem aliqua auctorita-
te stabilire vocem hanc,
quam, donec id praestitum
video, a Graeca civitate
prohibendam puto. Quod
objicit omnia singulariter
poni futile est, cum sae-
pius contrarium apud Scrip-
tores obtineat. Mihi vide-

tur Poëta *μελίχα δōra* voc-
care, quae alii *dōra* *Λ'φρο-
δῖτης*. vocem autem *Λ'φρο-
δῖτης* omisisse videtur, quia
versu proxime praecedente
dixerat:

*Τίς ὃ βίος; τίς ὃ περὶν ἄ-
περ χερσὶν Ἀ'φροδῖτης;*

Quae verba laudarunt In-
terpretes Horatii ad lib. i.
ep. 6. v. 65. Et si vel non
praeceffisset vox *Λ'φροδῖτης*
recte locus se haberet. Non
adeo

Νήχεται δ' ἀντιπέρασ παλιν ποτὶ δῆμον Ἀβύ-
δος

285. Εὐνύχων ἀκόρητος ἔτι πνείων ὑμεναί-
ων

Ἡρώ δ' ἔλκεσ' ἱεπλος, ἔδς ληθῆσα τοκῆ-
ας,

Παρθένος ἡματίη, νυχίη γυνή· ἀμφοτέροι
δὲ

Πολλάκις ἠρήσαντο κατελθέμεν ἐς δίσιν
Ἡῶ.

Ὡς οἱ μὲν φιλότητος ὑποκλέπτοντες ἀνάγ-
κην

290. Κρυπταδίη τέρποντο μετ' ἀλλήλων Κυβερεΐη.

Ἀλλ' ὀλύγον ζῶσσκον ἐπὶ χρόνον· ἔθ' ἐπὶ δηρὸν
Ἀλλή-

adeo dissimili certe modo
fulmen, quod Jovis ignis
dicitur, ignem simpliciter
vocat Statius Theb. lib. 6.
v. 407.

*Annibus bibernis minor est;
minor impetus igni.*

Ubi alii *A. b. m.* ὁ Jovis,
impetus, igni. &c. Sed cum
viro Erudito in Observ.
Miscell. Vol. I. p. 320.
vulgatam lectionem omni-
no praeferendam existimo.
Ἄβρα autem Ἀφροδίτης sae-
pe memorantur a Poëtis.

Ita locutus Hesiodus Scut.
Here. v. 47.

Πανόχαι δ' αἶψ' ἔλαβ' σὺν
αἰδοίῃ παρθένοισι,

Τετρίμοις δ' ἄραισι πολυχρό-
νι Ἀφροδίτης.

Virgilius Aeneid. lib. 4. v.
33.

*Nec dulcis natos, Veneris
nec praemia noris.*

Ubi Servius: VENERIS
PRAEMIA] id est volupta-
tes. Homerus, ταῖς δ' ἄραις Ἀφρο-
δίτης.

Natabat autem in regione positi rursus ad po-
pulum Abydi

Nocturnos insatiabilis adhuc spirans hyme- 285.
naeos:

Ast Hero, longa induta veste, suos latens pa-
rentes, (*clam parentibus*)

Virgo diurna (erat,) nocturna mulier. utri-
que autem

Saepe optarunt descendere ad occasum auro-
ram. (*solem*)

Sic hi quidem amoris abscondentes neces-
sitatem

Occulta delectabantur inter se Venere.

290.

Sed exiguo vixerunt tempore; nec diu

In

φροδίνος. Atque ita scripto-
res omnia illa, quae cu-
rae Deorum singulorum
adtribuit antiquitas, ipso-
rum δῶρα, dona, praemia,
muneraque vocant. De vino
Orpheus in Fragmento a-
pud Grotium ad Germani-
ci Phaenomena pag. 5.

Σφαλλόμενοι δῶρα καὶ χοροῖς μα-
κάριοι Λυαῖοι.

Ut feliciter Vir Illustrissi-
mus emendavit pro Βάκχῃ.
Virgilius Georg. lib. 2. v.
454.

Quid memorandum aequè
Baccheia dona tuler-
unt?

Quo respexit Boëthius de
Consol. Philos. l. 2. Metr.
5. v. 6.

Non Bacchica munera no-
rant

Liquido confundere melle.

291. οὐδ' ἐπὶ δὴρ' ἐν. Sic
ex optimis Codicibus edi-
dit Doctiss Röverus, quem
secutus sum. Homerus Iliad.
l. v. 415.

Ω' λ' α'

Α'λλήλων ἀπόναντο πολυπλάγκτων ὑμεναίων·
 Α'λλ' ὅτε παχύνεντος ἐπήλυθε χείματος ὥρη,
 Φρικαλέας δονέουσα πολυστροφάλιγγας ἀέλ-
 λαις,

295. Βένθεα δ' αἰσθήρικτα καὶ ὑγρὰ θέμεθλα θαλασ-
 σης

Χειμέριοι πνείοντες αἰεὶ στυφέλιζον αἴηται,
 Δαίλαπι μαστίζοντες ὅλην ἄλα· τυπτομένης
 δὲ

Ἡ'δὴ νῆα μέλαιναν ἀπέκλασε διχθὰδι χέρσω
 Χει-

Ἄλτις μοι κλῖος ἰσθλόν, ἐπὶ
 δῆρὸν δὲ μοι αἰών

Ἐσσείμαι.

Quem locum adduxit Rö-
 verus. Basil: cum multis
 aliis ἔδ' ἐπ' ἀπὸν quo faciunt
 tres, in quibus ο. τ. δῆρὸν.
 Sed Röverus ibi potius le-
 gendum putat ἔδ' ἐπ' ἀπὸν.
 nec dissentio. Homerus I-
 liad. E. v. 119.

Οὐδὲ με φησὶ

Δῆρὸν ἔτ' ὄψιας λαμπρὸν
 φάος ἰελίοιο.

V. 284.

ἔδ' σ' εἶω

Δῆρὸν ἔτ' αἰχίσιας.

V. 895.

Α'λλ' ὅ μιν σ' ἐπ' ἀπὸν αἰεί-
 ξομαι ἀλγί' ἔχοιτε.

Γ. v. 41. Iliad. Ψ. v. 39P.

Ἐ'δ' οἱ γ' εἰς ἐπ' ἀπὸν αἰφί-
 ρασαν.

Aliisque locis. Alterum ta-
 men defendit locus, qui
 existat Iliad. B. v. 435.

Μηκίπ' οὖν δέ' αὖθις λεγώ-
 μεθα, μηδὲ π' ἀπὸν

Ἀμβρακώμεθα ἔργον.

Sed & ibi emendandum pu-
 to μηδ' ἐπ' ἀπὸν.

294. Πολυστροφάλιγγας πο-
 λυστροφάλιγγας editio Basil.

295. Θέμεθλα. Basil. θέ-
 μεθλα.

296. Χειμέριοι. χειμέριον le-
 gere Cel. Dorvillium mo-
 nui supra ad v. 13.

ibid. αἰεὶ στυφέλιζον. ἰπτεστυφέ-
 λιζον Basil.

298. Ἀπὸ-

In vicem fruebantur multivagis nuptiis ;
 Sed quando pruinosa venit hiemis hora,
 Horrendas commovens multarum vortigi-
 num procellas,
 Profunditatesque infirmas & madida funda- 295.
 menta maris
 Hiemales spirantes semper verberabant venti,
 Turbine percutientes totum mare; vapulante
 autem (eo)
 Jam navem nigram fregerat bifida (in) terra
 Hiema-

298. Α'πέκλυσσι διχθάδι χίερ-
 σω. Steph. ἀπέκλυσι. Papius
 ἀπέκλυσι pro ἀπέκλυσσι. ἐπέ-
 κλυσι Regius. ἀπωκ. vetus
 liber in margine. FRAN-
 CIUS. Vix difficilior in
 toto Musaeo locus exstat,
 certe qui me magis excer-
 cuit. Pareus putat respici
 ad morem Veterum, qui
 naves hyeme in partes sol-
 vebant, de quo Hesiodus
 in Εργοις. v. 627.

Οὔπλα δ' ἐπάρμενα πάντα
 πῶ' ἰγκάθιο οἴκῳ,

Εὐνόσμως τολίσας νῆας πτό-
 ρα ποικίλοισι,

Πηδάλιον δ' ἐνεργὲς ὑπὲρ κα-
 πῶ κριμάσαο.

Armamenta vero disposita
 omnia domi tuae repone,

Recte contrabens navis a-
 las pontigradae.

Clavum vero fabrefactum
 super fumum suspen-
 dito.

Sed an naves demtis arma-
 mentis, velis clavoque
 frangi dici queunt? Id non-
 dum credo. Miror ipsum
 non emendasse διχθάδα; ita
 clarius certe significaretur
 navis in duas partes fra-
 cta, quemadmodum legisse
 Scholiasten videntur indi-
 care haec verba: τότε τὴν
 βαθεῖαν νῆα εἰς δύο διέλυσα εἰς
 τὴν ἔγχε. quae ita restituit
 Gronovius: διελὼν εἰς τὴν γῆν
 ἔγχε. Longe eruditior est
 conjectura Cel. Dorvillii
 qui legit:

G

Τοῦτο

Χειμερινὴν καὶ ἄπιστον ἀλώσκαζον ἄλα ναυτῆς.

300. Ἀλλ' ἔχειμερὶς σὲ φόβος κατέρυκε θαλάσσης,
Καρτερόθυμε Λέανδρε· διακτορὴν δέ σε πύργε,
Ἡθάδα σημαίνουσα Φαεσφορίην ὑμεναίων,
Μαινομένης ὥτρυνεν ἀφειδήσαντα θαλάσσης,
Νη-

Τυττομένην δ

Ἡθῇ ἢ αὖ μίλαγον ἀνέλκυσσε
διχθάδι χέρσῳ.

ἀνέλκυσσε & ἀνέλκυσσε subducere
navem usitatissimae locutio-
nes in hac re. Longus Pa-
stor. II. pag. 41. loco gemi-
no: ἔφ' ἀσφαλὶς ἐδόκει, μίλα-
γον αὖτε ὥστε καὶ τὴν ναὺν ἀνέλκυσ-
σεν ἐπὶ τὴν γῆν, ἡύκτι χειμῆριον
δειδομένο. pro ὥστε ἐσώσης.
P. Moll emendat ἐσώσης.
Nōtum autumnī tempesta-
tes & imbres timentes Ve-
teres naves subduxisse. V.
Hesiod. in Ἐργείοις v. 674.
& seqq. Hunc esse verum
verborum sensum fere per-
suadeor: nam quod Kroma-
jerus in Diff. & nota ad h.
I. magno conatu probare
nititur naves hyeme ulte-
riori usui ineptas frangi,
certe nostro loco, ubi hye-
malis temporis instantis est
descriptio, convenire, non-
dum persuasit. Nec credo
ἢ αὖ μίλαγον contra receptam

significationem notare usū
vitiatam navem. Nec quid
sit διχθας χέρσος adhuc sa-
tis liquidum mihi videtur.
Kromajerus putat esse lit-
tus vel portum; διχθάδα di-
ci, quia interfluente aqua
dividuntur littora, ut Hel-
lesponti, & ipso in portu
hinc atque hinc vastae ru-
pes. Ego ampliandum cen-
seo.

303. Μαινομένης ὥτρυνεν.
Basil. cum novem aliis
scribit μαινομένης σ' ὥτρυνεν,
quod forte non de nihilo,
si totum locum perpendas:

διακτορὴν δὲ σε
πύργε

Ἡθάδα σημαίνουσα Φαισφο-
ρίην ὑμεναίων,

Μαινομένης σ' ὥτρυνεν ἀφειδή-
σαντα θαλάσσης.

Vides Pleonasmum pronomi-
nis σὶ non plane inelegan-
tem, & forte inepto
librario indignum. Plane
sicut Hesiodus in Frag-
men-

Hiemale & infidum vitans mare nauta.

Sed non hiberni te timor coërcebat maris, 300.

Magnanime Leander; nuntius sed te turris,

Consuetam significans lucem nuptiarum,

Furentis impulit securum maris,

Cru-

mento ex Scholiaſte Lycophronis:

Ὅς με μακρὸν γὰρ ἰθὺς αἶψα ἔχων
αἰὲν ὅπως βίῃσιν

Ἐπὶ μὲν ἔτι ζῶντος γυναικὸς
μερόπων αἰθεράπων.

Euripides in Phoenissis:

Ἐμὸν μὲν, εἰ καὶ μὴ καὶ
Ἐμὸν καὶ χόρῳ

Τιθεάμενος, ἀλλ' ἔνι ζῶντι
μοι δοκεῖ λίσσιν.

Judas in Epist. v. 5. Ὑπο-
μνήσας ὅτι ὑμᾶς βέλομαι, εἰδὼ-
ντες ὑμᾶς ἀπαξ τῶν. Vid. om-
nino Vir Elegantissimus
L. Bos ad ep. Pauli ad
Roman. 7: 12. & quae no-
tarunt Cl. Salmasius, &
Cel. Dukerus ad Flor. lib.
2. cap. 6. §. 19. Non raro
autem literas, syllabasque
duplicandas omiserunt. Ita
in Vibio Sequestro pro: A-
chelous per Rhebiorum fines
in Maliacum mare decurrit,
Doctiss. Hesselius recte re-
stituit per Perrhaebiorum f.
In Floro 2. 2. §. 13. pro circa
Camerinensium saltum pluri-

mi Codd. scribunt circa Me-
rinensium f. Vid. Salmasium
ad 1. 13. §. 17. & omnino
Withofium in Specim.
Gunter. cap. 3. ubi plu-
rima loca simili modo con-
rupta feliciter sanavit. Sed
cum in reliquis omnibus ha-
beat *Μαριόμινος ὕδρευσι*, &
saepe ita literae geminen-
tur nihil mutare ausus fui.
Suspicabar aliquando

Μαριόμινος ὕδρευσι ἀφει-
δήσιν & θαλάσση.

parva admodum mutatio-
ne; nam *θαλάσση* & *θα-
λάσσης* &c. permutari jam
vidimus in his notis. Quam
facile autem literae sequen-
tis vocis priori adhaereant
& vicissim nemini latet.
Conf. v. 259. v. 184. &c.
Ut autem *ὕδρευσι* ποτὶ δῶμα
dixit Homerus Odyss. p. v.
75.

Τήλεμαχος, ἀφ' ὕδρευσι ἐμὸν
ποτὶ δῶμα γυναικῆας.

Musaeo dicere licuit *ὕδρευ-
σιν εἰς θαλάσσαν*, vel *θα-
λάσ-*

Νηλειῆς καὶ ἄπιστος. ὄφελλε δὲ δῶσμορος Η .

ρῶ

305. Χείματος ἱσαμένοιο μένει ἀπάνευθε Λεάνδρῃ ,
Μηκέτ' ἀναπτομένη μινυώριον ἀστέρα λέκ-
τρων .

Ἀλλὰ

λάσση, ut eleganter tertius
casus pro quarto cum prae-
positione ponitur. paullo
ante v. 298. ex emenda-
tione Dorvillii,

Ἡ δὲ ἡὰ μίλαριαν αἰέλουσε
διχθαδὶ χέρσφ .

& v. 253.

Δίμας δ' ἔρριψε
θαλάσση .

v. 327.

Χύσις ὕδατος ἔρρει
λαίμῳ .

Nonnus Dionys. lib. 34.
p. 848. l. 4.

Ἀ' χαλῶν δ' οἱ π' ἔρριψε κατη-
φῆ κάππισον ὑνῆ .

lib. 45. p. 1174. l. 32.

Καὶ ἔ πίπτουσιν κενίη .

lib. 47. p. 1208. l. 32.

Καὶ μογίαν χροὶ πίπτει γί-
ραν φυθεργὸς ἀλαύς .

Atque ita in aliis locis plu-
rimis. Orpheus Argon. v.
1018.

Α' δ' ἔρριψε χέρας

ἀθανάτοις ἥϊρον .

Inter Latinos Virgilius
multus in hac locutione, ut
monet Servius ad Æneid.
lib. 1. v. 6. LATIO] Hoc
est in Latium. Et est figura
usitata apud Virgilium. Quod
enim per accusativum cum
praepositione dicimus, ille per
dativum ponit sine praeposi-
tione alibi, It clamor coelo.
Ita Georg. lib. 2: 451.

Nec non ἔ torrentem un-
dam levis innatat al-
nus

Missa Pado.

Servius: PADO] Pro in Pa-
dum. Æneid. 7. v. 761.

Ibat ἔ Hippolyti proles
pulcherrima bello

Virbius.

lib. 9. v. 681.

Consurgunt geminae quer-
cus, intonsaque coelo

Attollunt capita.

XI: 192.

It

Crudelis & perfidus; debebat autem infelix
Hero

Hieme instante manere sine Leandro, 305.

Non amplius accendens brevis temporis stel-
lam lectorum.

Sed

*It coelo clamorque virum
clangorque tubarum.*

*Hinc alii spolia occisis de-
repta Latinis*

Conjiciunt igni.

lib. 12: 379.

*Cum rota praecipitem &
procurfu concitus axis*

Impulit, effuditque solo.

v. 681.

*Dixit, & e cursu saltum
dedit ocuis arvis.*

lib. 6. v. 177.

Aramque sepulcra

*Congerere arboribus, coelo-
que educere certant.*

v. 126.

*Facilis descensus
Averno.*

Ita omnino legendum,
quemadmodum etiam edi-
dit Heinſius, atque olim
lectum testatur Servius: *Le-
gitur & Averno, id est ad
Avernum.* Atque ita Broek-
huſius ad Propert. 2. 1. v.

20. Vulgo *Averni.* lib. 4.
v. 25.

*Vel pater omnipotens adi-
gat me fulmine ad
umbras,*

*Pallentis umbras Erebo,
noctemque profundam.*

Ita nonnullos locum ce-
piſſe testatur Servius no-
tans: EREBO] *id est in
Herebo, alii Herebi legunt,
aut Herebo, ad Herebum;*
ut, *It clamor coelo.* Si vera
haec explicatio notabile
eſſet exemplum caſuum
permutatorum; ſed mihi
plane non adridet, ut
nec ipſa lectio; ſed, quem-
admodum Heinſius etiam
edidit, omnino praeferrem
Erebi. lib. 7. v. 642.

Qui bello exciti Reges.

Atque ita aliis in locis.
Horatius Carm. lib. 1. 24.
v. 16.

*Quam virga ſemel borrida,
Non lenis precibus fata
recludere,*

G 3

Ni-

Ἀλλὰ πόθος καὶ μοῖρα βιήσατο· θελγομένη
δὲ

Μοιραίων ἀπέφαινε, καὶ οὐκέτι δαλὸν ἐρώ-
των.

Νῦξ ἦν, εὖτε μάλισα βαρυπνεύοντες ἀῆται,
310. Χερμερίης πνοιῇσιν ἀκοντίζοντες ἀῆται,

Ἀθρόον

*Nigro compulerit Mercu-
rius gregi.*

Ubi Scholiastes ineditus :
NIGRO] Id est ad nigrum
gregem umbrarum, & est fi-
gurata locutio. Sic Virgilius,
viridi compellere hibisco.
id est, ad bibiscum. Locus
est Eclog. 2. v. 30. ubi
Servius quoque : ad bibi-
scum compellere. Propertius
lib. 1. 3. v. 35.

*Tandem te nostro referens
injuria lecto,*

*Alterius clausis expulit e
foribus?*

Phocas Grammaticus in
vita Virgilii:

*Consule Pompejo vitalibus
editus auris.*

Scholiastes in Arati Phae-
nomena de Callisto: Quae
dum in montibus vagaretur,
a quibusdam pastoribus appre-
hensa, cum puero perducta
est ad Lycaonem: post tem-

pus Lycæi Jovis templo con-
fugiens, cum eam Arcas fi-
lius sequeretur. Boëthius in
Confess. Fidei pag. 295.
Ut assumptum hominem ----
secum Dei filius coelesti ha-
bitationi sustolleret. Hygi-
nus fab. 108. castraque tran-
stulerunt Tenedo. ubi Vir
Eruditissimus Th. Muncke-
rus plura notavit: Cui,
quamvis fatear in plurimis
exemplis posse subintelligi
in, ut saepe sextus casus
cum praepositione, poni-
tur pro quarto quod in A-
nimadversionibus late do-
cebimus, & jam notavit
vir Doctus ad cap. 92. ta-
men de omnibus id non
concederem, tum ob con-
sensum Grammaticorum,
tum diserta exempla ab
ipso prolata ad cap. 15.
quale & illud Boëthii est.
Hisce exemplis Santolium,
qui in Hymn. p. 30. scrip-
serat

Ut coelo trabat exsules.

pro

Sed amor & fatum cogebari (*eam.*) allecta (*capida*) autem

Parcarum ostendebat, non amplius facem amorum.

Nox erat, quum maxime spirantes venti,
Hiemalibus flatibus jaculantes venti, 310.

Col-

pro ad coelum, facile liberari a censura Cel. Mone-tae Menag. T. III. pag. 409. aequi rerum arbitri non aegre concedent. Ex usu tertii casus pro quarto cum praepositione vexatissimum locum Laetantii de Mort. Perf. cap. 46. statuit Imperator praelium diei Kalendarum Majarum. explicat Bauldri, conlato cap. 38. ubi de Gothis: Maximiano se tradiderunt, malo generis humani. pro statuere in diem, & in malum. Atque hoc modo utcunque illud ferri posse etiam Columbus post alias conjecturas monuerat. Ampl. Cuperus vel diei positum esse pro die, vel scribendum diem censet. Ego nihil mutandum censeo, sed priorem Cuperi conjecturam secutus diei pro die positum verosimilius puto ob locum geminum plane Virgilii Ecl. 8. v. 87. de bucula:

Propter aquae rivum viridi procumbit in ulva

Perdita, nec serae meminit decedere nocti.

309. Βαρωνίσσης αἴτης. Sio Codex Regius. Βαρωνίσσης αἴτης Vetus editio (nec non Basil.) & Plan-tin. FRANCIVS.

310. Α'κορίζοντες αἴτης. ἀκορίζοντες αἴτης duo Codices. αἴμας Ven. Nihil muta. Repetitio vocum in fine versuum non inusitata. ita ex. gr. Nonnus Dionys. lib. 15. p. 428. l. 7.

Χαιρίαν πλάσσει σάφροισ
ἔκτοθι μήτρης

Ναὶ δαμάλη, ναὶ μόχρ σάφροισ
ἔκτοθι μήτρης.

In Paraphr. Joann. 19: 104.

Ἰπὸς Γαυῆς

Οὕτως Ἰδαίῳ βασιλεὺς Γα-
λιλαῖος ἦσεν.

G 4

313. Ε'πὶ

Αἰθέρον ἐμπίπτουσιν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσ-
σης

Δὴ τότε Δειανδρὸς πέρ, ἐθήμονος ἐλπίδι νύμ-
φης,

Δυσχελεύων πέφροητο θαλασσαιῶν ἐπὶ νώτων.

Ἡ δὲ κύματι κύμα κυλινδετο, σύνθετο δ' ὕ-
δωρ.

315. Αἰθέρι μίσγεται πόντος· ἀνέγρετο πάντοθεν ἡ-
χή

Μαρυαμένων ἀνέμων· Ζεφύρῳ δ' ἀντέπνεεν
Εὖρος,

Καὶ Νότος ἐς Βόρέην μεγάλας ἀφείηκεν ἀπειλάς·

Καὶ κτύπος ἦν ἀλίαςτος ἐρισμαράγιοι θαλάσ-
σης

Αἶνο-

313. Ἐπὶ νώτων, ὑμετέρων
Basil.

314. Σύνθετο δ' ὕδωρ. Ve-
tus Editio & Plantin. Ovi-
dus:

*Inque modum cumuli con-
cava surgit aqua.*

FRANCIUS. σύνθετο etiam
Basil. quod recte defendit
Röverus. in reliquis σύγχυτο.

315. Ἡ χῆ. ἡ γῆ. Basil.
Prius recte retinuit Röve-
rus.

317. Αἰφίηκεν. ἰφίηκεν. id
est ἰφίηκεν Basil. cum aliis.

318. Ἐρισμαράγιοι. ἰε-
σμαράγιοι Basil. cum multis
aliis. Prius usitatus. Non-
nus Dionys. lib. 3. p. 88.
l. 7.

Ἐρισμαράγιοι ὁ χορεία.

& l. 20. Φιλοσμαράγιοι Κε-
ρυβάντων. lib. 1. p. 16. l. 33.

Βαρυσμαράγιοι εἶχα λαίμων.

Aliisque locis pluribus;
cum alterum nusquam oc-
currat. Veram tamen le-
ctionem conservasse nobis
Editionem Juntinam se-
cun-

Collecti irruunt in littus maris:

Tunc Leander consuetae spe sponsae

Valde sonanti ferebatur maris in dorso.

Jam ab unda unda volvebatur, adcumula-
batur vero aqua;

Aetheri miscebatur pontus; concitabatur un- 315.
dique fremitus

Pugnantium ventorum: Zephyro autem con-
tra spirabat Eurus,

Et Notus in Boream magnas inmisit mi-
nas;

Atque fragor fuit vehemens valde frementis
maris.

Gra-

clindam apud Röverum; in
qua legitur *ἑισμαχόμενος*,
persuasissimus sum, quae
cum indoctorum librario-
rum captum superaret, par-
tim in *ἑισμαχόμενος*, partim
vero in *ἑισμαχόμενος* muta-
rant, quod plerisque simi-
libus locis fere contigit.
Nonnus Dionys. in Inscrip-
tione lib. 22. p. 4. l. 15.

*Αὐτοῦτοι εἰσὸς ἐν Βορέα μίχ-
θον ἔργα πείλονται.*

Non debuerat ibi in mar-
gine poni *μίχθον*, cum &

aliis locis primam conri-
piat Poëta, ut recte ob-
servavit Ger. Falkenbur-
gius in notis ineditis, quas
descriptas ex Codice Bi-
bliothecae Leidenfis vir
Humanissimus P. Burman-
nus mecum communicavit,
ad hunc locum: *μίσθον* U-
tenhovius. lib. 13. p. 366.
(l. 31.)

Βράδυν ἤδη εἰς μίχθον ἴδαν.
& lib. 14. p. 398. (l. 19.)

Α' πείβεται εἰς μίχθον ἴδαν,
Haec in margine Codicis
G 5 ad.

Αἰνοπαθῆς δὲ Λεάνδρος ἀκηλήτοις ἐνὶ δυνάμει

320. Πολλάκι μὲν λιτάνευσε θαλασσαίην Ἀφροδίτην.

Πολ-

adscripserat vir Doctus. Nunc circumfertur *μόθον*, mea quidem sententia, pessime. Ita lib. 23. p. 616. l. 1.

Ὁ δὲ προχοῶς ἰεῖδμαισι ποσειδάωνι κεραυνῶ.

Claudianus in Fragmento Gigantomachiae v. 1. p. 807. edit. A. 1665.

Κόπρῃς δ' ἔτι βίλος φέρει, ἐθ' ὅπλων ὡς ἐκόμεζεν.

& v. 4.

Καὶ πλεμπὲς ἱσφίγξει πυκνῇ
ᾠδὴ πλίγμην σιμῆς.

Orpheus Argon. v. 1144.

Εἰςβαίρειν ἐκείνουσι κεκμηό-
ως ἄμμιγ' ἐτάμευς.

v. 1148.

Ἀπρῶϊ Ζίφουσι κακιδέρκα-
μαι· ἐδ' ἀπείμαστον.

Pythia apud Herodotum lib. 1. cap. 47.

Οἶδ' ὅτ' ἐγὼ ψάμπε τ' ἀρεθ-
μόν, καὶ μέτρα θαλάσσης.

Quae verba paulo aliter producit Oenomaus apud Euseb. de Praepar. Evang. lib. 5. cap. 24. Homerus Iliad. II. v. 857.

Ὁ δὲ πόντος γάλατα, λιπὲς
ἀνδράτῳ καὶ ἥβῃ.

Hesiodus in Fragmento ex Scholiaste Lycophronis:

Ὁς με μακρὸν γε ἔθικας ἔχει
αἰῶνα βίοιο.

In alio ex Eustathio:

Ἀπκιοι, ἢ μάλα δὴ σε πο-
νηροτάτην καὶ ἄριστον

Ζεύς ἐπένουσι πατήρ.

Theocritus Idyll. I: 113, 116. &c. Oppianus in Cyneget. lib. 3. v. 478.

Τέρπ' εἶμα, λιπ-
αλίοι σε

Ἐνὸς ἐραρίδαας γαλακτέ-
χρως ἄμφις ὀδόντες.

Inmerito Viro Docto in Observ. Miscell. Vol. III. pag. 57. adeo durus visus hic versus ut, quia sic locutus Homerus, emenda-
ret

Gravia autem passus Leander inplacabilibus
in gurgitibus

Saepe quidem precabatur aequoream Vene- 320
rem,

Saepe

ret Γλαυκῶχρεος. Sed recte
jam vulgaram vindicarunt
in notis additis Viri Eru-
ditissimi, quos consuluisse
cum illis, quos laudant,
operae erit. Quid? quod
simili modo Hesiodus in
Fragmento ex Strabone
scripserit:

Γαλακτοφύγωνιαι αἶαν ἀπά-
ταις οἰκί' ἔχοντων.

Ita saltem locum laudat
Gujetus in notis, quamvis
Graevius ediderit Γλαυκῶ-
φάγων. Statius lib. 5. Sylv.
3. v. 222.

Spectatur athletes

Ille magis.

Sic post Salmasium &
Gronovium emendat Cel.
Marklandus pro *Acestes*,
qui paucula quoque nota-
vit. Nec tantum in eadem
sed & diversis vocibus syl-
labarum conreptarum ex-
empla desunt. Homerus
Iliad. II. v. 31.

Αἰσάρετ' ὅς σιν ἄλλος ἐνέσ-
κει δ' ἑλγιστοῖς περ.

Orpheus Argon. v. 484.

Γλαυκῶχρεος, Πιτῶν ἱπ-
πῶν ἔχοντες.

Tolle hinc monstrum il-
lud lectionis in Fragmen-
to Hesiodi ex Scholiaste
Pindari:

Ἡδὲ δ' οἱ κατὰ θυμὸν ἀέρον
φαίνετο βελή,

Ἀπὸν μὲν χιόλ. κρύψαι δ'
ἀδόκητον μάχαιραν,

Καλὴν, ἣν οἱ ἱπποὶ ἀε-
κλυτοὶ ἀμφιγυνοῦσι.

Emenda, inquam, ἀδόκητον
μάχαιραν: vel, si omnino
hoc durius videatur, sal-
tem ἀδόκητον μάχαιραν: Vi-
sum est inopinato occultare
ensem. ἀδόκητον quoque con-
jectasse Franc. Gujetum se-
ro video.

320. Λιτάνους. λιτάνους
quatuor, quod usitatissi-
mum. Nonnus Dionys. lib.
6. p. 190. l. 22.

Πάσι τοις λιτάνοις χεῖρ' ἐκ-
τήναι ὄδω.

lib. 3. p. 240. l. 22. lib.
15. p. 428. l. 32. lib. 38.
p. 976. l. 20. Nec usquam,
quod

Πολλάκι δ' αὐτὸν ἀνακτα Ποσειδάωνα θαλάσσης·

Ἀτθίδος ἔ Βορέην ἀμνήμονα κάλλιπ' ἑ νύμφης·

Ἀλλὰ οἱ ἔτις ἄρηγεν, Ἐ' ρως δ' ἔκ ἤρκεσε μοί-
ρας·

Πάντοθι δ' ἀγρομένοιο δυσαντεῖ κύματος ὄρμηϊ

325. Τυπτόμενος πεφόρητα· ποδῶν δέ οἱ ὤκλασεν ὄρμηϊ,

Καὶ σθένος ἦν ἀδόνητον ἀκοιμήτων παλαμάων·
Πολλῇ δ' αὐτόματος χύσις ὕδατος ἔρρεε λαιμῷ,

Καὶ

quod scio, λιτάμενος, apud illum occurrit, cum illud saepissime. Hesiod. in θιογ. V. 469.

Τοτ' ἔπειτα φίλος λιτάμενος πεφόρητος.

324. Πάντοθι, δ. ita Basil. cum plerisque aliis. Venetus Codex scribit πάντοθεν, quod non displicet Rövero quia ingratam repetitionem τοτ' δ. Ego nihil muto, quia repetitio haec non inusitata, ex. gr. v. 97.

Αἰδῶς δὲ μιν ἔχον ἀλγίστην.

Θάρβει δ' αἶδος αἶσαν ἔρρεε δ' ἀπὸ πύθωνος αἰδῶς.

Θαρταλίας δ' ὑπὸ ἔρρεε καὶ τ. δ.

Quin, mea quidem sententia, minus eleganter hic abesset. Pro πάντοθεν videtur scriptum πάντοθεν, quemadmodum quidam Codices hic & v. 334. agnoscunt; dein δ in , mutatum, ut v. 333 pro ἡ' λ' δ' in eadem Codice scribitur ἡ' λ' δ' . Sic autem & δ' repetit Callimachus Hymn. in Iov. v. 32.

τὴ

Saepe autem ipsum regem Neptunum maris:

Atthidis non Boream inmemorem reliquit
nymphae;

Sed ipsi nullus auxiliatus est; Amor autem
non coërcuit fata.

Undique autem adcumulati male obvio flus
ctus inpetu

Impulsus forebatur; pedum autem ei defecit 325.
vigor,

Et vis fuit immobilis inquietarum manuum.

Multa autem spontanea effusio aquae fluebat
in guttur,

Et

πὶ δ' οἱ δίχα πα-
λὺ δίδω,

Εἴα δ' ἔχον μέγα χῶμα.

Dubito enim an recte Georgius Arnaldus Animadv.
Cap. x. p. 59. ultimo loco
emendat r.

325. Τυπύματος. Θεωπ-
ματος Basil. cum plerisque
aliis. Prius retinui cum Rö-
vero.

Ibid. ἰερὴ. ἄρην emendat
Eruditissimus Dorvillius,
eamque vocem satis boni
commatis esse docet. Se-
quor cum Doct. Rövero,

327. Αὐτῶμαθς χύσις. αὐ-
ματς Rondellus FRAN-
CIUS. Forte displicuit χύσις
αὐτῶμαθς pro αὐτῶματς. Sed
inmerito. Nam adjectiva in
ς & ρς, aliaque multa vo-
cibus masculinis adjungun-
tur. Hesiodus in Θεωγ. v.
610.

Ὅς δ' αὖ τίτμη ἀταρτήρῳ
γυῖβλῃς.

v. 657.

Ἀλκτὴρ δ' ἀθανάτων ἀρῆς
γένητο κρυφαῖο.

Ubi Gujetus hoc notan-
dum monet, Aristaenetus
lib.

Et potum inutilem impetiosi potavit saluginis
maris;

Et jam lychaum infidum exstinxerat amarus
ventus,

Et animam & mortem multum passi Leandri 336.

Ille

et pluviam adjungere, equi-
dem dubito. Certe tam an-
xie Poëtas Recentiores
haec hoc non curasse li-
quidum est ex Gunthero,
Poëta, pro seculo quo vi-
xit, optimo Ligor. 9: 234.

*Cumque sibi fidae tetigisset
moenia Cumae*

Belligeras vires, atque au-
xiliaria poscens

*Agmina, plura suis ultro
conlata petitis*

Accepit fidae gavifus ple-
bis amore.

lib. 4. v. 547.

*Protinus angusto mituntur
ad ardua colle &c.*

Hanc nitente manu pren-
dunt &c.

*Non dubitant nisi vestigia
ferre per auras.*

Quid? ipse magnus ma-
gister Æneid. 7. v. 17.

*Atque in prae-
sepibus urfi*

Saevire, ac formas magno-
rum ululare luperum;

Quos hominum ex facie de-
saeva potentibus her-
bis &c.

Idem offendit Barthium in
Statio Theb. lib. 5. v. 691.

*Volucres equitum prae-
terat alas*

*Fama recens, geminos alis
amplexa tumultus.*

Vid. vir Eruditus in Ob-
serv. Miscell. Vol. I. p. 318.
qui in suo Codice monet
vocibus geminos alis super-
scribi *que suis*, ut voluerit
forte

Geminosque suis am-
plexa tumultus.

Quam lectionem tamen,
elegantem licet, vulgatae
non praefero. Ita enim fe-
re Virgilius Æneid. lib. 7.
v. 458.

Olli somnum ingens rum-
*pit pavor: ossaque &
artus*

Per-

Ἡ δ', ἔτι δηλύνοντος, ἐπ' ἀγρύπνοισιν ὀ-
πωπαῖς

Γῆατο κυμαίνουσα πολυκλαύτοιςι μερίμναις.

Ἡ λυθε δ' ἠριγένεια, καὶ ἔκ' ἰδε νυμφίον Ἡ-
ρῶ,

Πάντοθι δ' ὄμμα τίτκινεν ἐπ' εὐρέα νῶτα Θα-
λάσσης

335. Εἶπε ἔσαθρήσειεν ἀλώμενον δν παρακοίτην

Λύχνη σβεννυμένοιῳ· παρὰ κρηπίδα δὲ πύρ-
γῳ

Θρυπτόμενον σπλάδεσσιν ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἄ-
κοίτην,

Δαιδάλεον ῥήξασα πέρι γήθεσσι χιθῶνα,

Ροιζή-

*Perfudit toto proruptus
corpore sanguis.*

& lib. 12: 542.

*Te quoque Laurentes vi-
derunt, Æole, campi*

*Oppetere, & late terram
consternere tergo.*

*Occidis, Argivæ quem non
potuere pbalanges*

*Sternere, non Priami re-
gnorum everfor A-
cbilles.*

*Tantum hic occurrit ver-
bum compositum.*

331. Ἡ δ', ἐπ' ἀγρύπνοισι. Ve-
tus editio & Plantin. αἰείπ
δ' ἰδύσθαι. Ἡ δ', ἐπ' ἀγρύπ-
νοισι. H. Stephanus. FRAN-
CIUS. Hoc cum Rövero re-
cepi: illud agnoscit Basil.
male.

337. Θρυπτόμενον, ita Ba-
sil. cum omnibus reliquis,
praeter Venetum Codi-
cem, cum quo Röverus po-
tius legeret Δρυπτόμενον. Sic
Homerus Odysl. E. v. 426.

Εἶδ' ἀπὸ μὲν πρὸς τὸν ἄλκιμον
ὄντα ἰδὲ ἀράχην.

Iliad. v. v. 187.

176

Illa autem, morantē adhuc, (*Leandro*)
 vigilibus oculis
 Stabat fluctuans luctuosis curis.
 Venit autem aurora, & non vidit sponsum
 Hero,
 Circumquaque oculos dirigebat in lata dorsa
 maris,
 Sicubi videret errantem suum maritum 335.
 Lychno extincto. apud fundamentum vero
 turris
 Dilaniatum scopulis ut vidit mortuum mari-
 tum,
 Artificiosam dirumpens circa pectora vestem,
 Cum

Ἰνα μὴ μιν λυγρὸν ἴδωσι
 σάκων.

Quae verba repetit Iliad.
 η. v. 21. Simplex vox oc-
 currit Iliad. η. v. 323.

Περὶ μὲν δὲ βραχίονα
 δαυρὸς ἀκονη

Δρύψ' ἀπὸ μυνίης.

Hesiodus Scut. v. 243.

Κάλλιστον ὅθ' ἔβριον, κατὰ δ'
 ἰδρύπῃσι παραίης.

Achilles Tattius lib. i. p.
 45. Ὑπὸ δὲ τῷ δένδρῳ πλάδαν

τὸ πρόσθεν αἰχμύλῳ, καὶ ὑπὸ
 τοῖς περὶ δένδρῳ τράμασι,
 ὅσαι τ' δένδρῳ ἦσαν αἱ αἰχμαί.
 Alciphron lib. 3. epist 51.
 p. 392. ὡς ἄμεινον ἔμοι ὀλόν-
 θης ἢ παλάθας ἐπιμασάδ' ἢ
 Ἀττικῶν, ἢ ἂν τὸ πρὸς τῷ
 τοῖς χρυσίον ἀποδύππιναι.

Quare satius est grossos ἢ
 caricis manducare Atticas,
 quam propter istorum aurum
 lancinari. Ita enim recte
 inserto ἂν emendavit lo-
 cum Berglerus, conferens
 ad h. l. Homer. Iliad. p.
 (Odyss. voluit) v. 482.

H

Hinc

Ροιζήδον προκάρημος· ἀπ' ἡλιβάτε πέσε πύργῳ.

340. Καδδ' Ἡρώ τέθνηκεν ἐπ' ὄλλυμένῳ παρακοί-
τη,

Ἀλλήλων δ' ἀπόναντο καὶ ἐν πυμάτῳ περ ὀλέ-
θρῳ.

Hinc ἄδρυπτος apud Non-
num Dionys. lib. xi p. 302.
l. 23. lib. 15. p. 424. l. 10.
lib. 41. p. 1062. l. 31. Du-
bito tamen an haec vera
lectio & non potius ex al-
tera orta, quae saepe a-
pud Nonnum θηvia, ex.

gr. lib. 37. p. 940. l. 6.

Θρύπτει δ' ἄκρα μέταπτα.

340. καδδ' ita Basil. cum
plurimis, in paucis καδδ'.
Prius retinuit recte Röve-
rus. Sic Homer. Iliad. ii.
v. 410. aliisque in locis.
Ibid.

Cum strepitu praeceps ab alta cecidit turri.

Atque Hero mortua est super mortuo mari- 340.

to,

Suique invicem potiti sunt etiam in ultima
pernicie.

Ibid. πέθηκεν ἐπ'. In aliis τέ-
θηκεν ἐπ'. Prius, quod etiam
agnoscit Basil. egregie tue-
tur Summus Röverus. Cum
hoc loco confer Achill.
Tatium lib. 3. p. 165. εἰ
δὲ ἡμᾶς ἀποκτεῖναι θέλεις, μὴ

διασέτης ἡμῶν τὴν πλειυτήν.
εἰ δὲ καὶ θέλεις ἡμᾶς βορὴν πί-
πτωαι γυνέας, εἰς ἡμᾶς ἰχθὺς
ἀναλωσάτω, μὴ γαστὴρ χορη-
σάτω, ἵνα καὶ ἐὼ ἰχθύσιν κενῇ
ταφῶμεν.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT
5300 S. DICKINSON DRIVE
CHICAGO, ILL. 60637

TEL: 773-936-5000

ANIMADVERSIONES

A D

MUSAEUM.

REHOBOTH BEACH

CLUB

REHOBOTH BEACH

ANIMADVERSIONES

A D

MUSAEUM.

CAPUT I.

Imperativus modus in precibus usitatus. Defensus Homerus. Quos Deos invocent Poëtae? Callyus notatus. Pindarus & Homerus invocati. Binae emendationes in Nonno probatae. Emendatus Polyaeus. ἑμίπρος tuus. Per θεῶν, Divam, intelligitur Musa sive Calliope vel Erato. Homerus explicatus. Conjectura in Claudiano. Imperatores invocati ab adulatoribus. Γάμος, γαμήν, σὺνῆμα, σὺνῆμα, nuptiae, conjux in re turpiori pudenter usurpata. Antoninus Liberalis & Hesiodus explicati; In hoc variae Lectiones. ἵππ' & qui ad remotius relata. Amor militiae comparatus; variaeque inde ductae locutiones. Tibullus defensus. Petronius semel, Boëthius bis emendatus. detracto pro detracto & similia. Distinctio vocum ἄγαν & φίλον neglecta.

I. **E**πεὶ, θεῶν. Imperativum modum adhiberi a Poëtis in precibus & petitionibus quis nescit? Et tamen ineptam censuram Protagorae effugere non potuit magnus Homerus, qui scripserat,

Μῆνιν αἰεὶδε, θεῶν, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος·

Quia imperaret is, qui precari debebat. Sed vindicatus ab Aristotele Poët. cap. 19. Consule Ampl. Cuperum Apoth. Homer. p. 98.

Ibid. θεῶν. Quamnam hic Deam invocet Poëta dissentiunt Interpretes. Voetius ipsam Venerem intelligit non adeo inepte. Plerorumque certe Poëtarum mos est initio operum invocare Deos praesides eorum, quae dicturi sunt, proprios. Fallitur

H 4

enim

enim P. Callyus, qui ad Boëth. de Consol. Philos. lib. i. Metr. i. v. 3. Poëtas *non solere magnum quoddam carmen aggredi, nisi Musis invocatis*, monere non erubuit. Sed recte contra misellum hunc Interpretem, qui de Venatione scripserunt Dianam; Lucretium de Rerum Natura Venerem invocare, observavit Doctiss. Vlamingius. Hic autem, quomodo cum Deos providentiamque negat, Venerem invocet Vid. Tycho Brahe in Syllog. Ant. Matthaei ep. 52. ad Pontanum. qui putat ad exemplum aliorum Poëtarum sic fuisse exorsum, ideoque sub hoc nomine latere voluptatem corpoream, quam Deam subinde vocare non veretur. Ita Venerem invocat Ovidius Art. Amat. l. 2. v. 15.

Nunc mihi, si quando, Puer & Cytherea, favete:

Claudianus Proserpinam a Plutone raptam scripturus Deorum infernorum opem implorat lib. i. v. 20.

*Dii, quibus innumerum vacui famulantur Averni
Vulgus iners &c.*

*Vos mihi sacrarum penetralia pandite rerum
Et vestri secreta poli.*

Hinc ipsum Pindarum in Carmine Lyrico Statius lib. 4. Sylv. 7. v. 5. Nam nec ipsorum defunctorum vatum auxilium poscere pudor erat. Ita Nonnus ex. gr. Homerum faventem optat Dionys. lib. 13. p. 354. l. 3.

Ἀλλὰ λιγαίνων

*Ἡγεμόνας, ἃ Ὀμηρον αἰοσητόρε καλέσσω
Εὐεπίης ὄλον ὄρμον.*

Ita scribitur in notis Falkenburgii, cum in textu pessime Ὀμηρον *finitimum*. lib. 32. p. 812. l. 4. lib. 25. p. 656. l. 17.

Παμ-

Παμφαῖς υἱὲ Μέλητος Ἀ'χαΐδος ἄφθιτε κήρυξ,
 Ἰλῆκοις· σέο βίβλος ὁμοχρόνος. Ἡ'εργενείη· κ. τ. λ.
 Πνεῦσον ἐμοὶ τὸν ἄσθμα θεόστυτον· ὑμετέρης γὰρ
 Δεύομαι εὐεπίης.

Ita optime locum sanavit Ger. Falkenburgius, &
 post illum Ampl. Cuperus Apoth. Hom. pag. 12.
 Vulgo ὑμετέρης. Eadem menda infedit Polyaeno
 Strateg. lib. 4. praef. ubi pro τὰς ἀρετὰς τῶν ὑμετέρων
 παργόνων scribendum ὑμετέρων, quemadmodum re-
 cte Interpres. ὑμέτερος autem pro tuus obvium. A-
 riadna de Theseo quæsta apud Nonnum lib. 47.
 p. 1224. l. 27.

αἴθε καὶ αὐτῇ
 Ὑμετέρης μίτον ἄλκην ἴδω πομπῇα κελεύθῳ.

Mercurius Baccho p. 1242. l. 26.

Εἰς δόμον ὑμετέρης κροτορόφον ἤγαγον Ἰγῆς.

Vid. lib. 34. p. 862. l. 8. lib. 35. p. 868. l. 9, 21.
 lib. 35. p. 882. l. 4, 24, 26. lib. 40. p. 1038. l. 23.
 Consule notata Summo Burmanno ad Valer. Flacc.
 lib. 8. v. 173. Sed in viam. Alii potius intelligunt
Musam, & quidem Calliopen, quemadmodum Cel.
 Kromajerus in Dissert. p. 17. Quamvis Voetii sen-
 tentiae versum 14. & 15. non adeo obesse putem,
 quia aliquid ingratum Veneri Musæus expete-
 ret, cum Poëtae hæc non anxie adeo curent. An
 magis convenit Simaetham Lunæ opem invocan-
 tem apud Theocr. Idyll. 2: 79. ingratissimum hunc
 sermonem instituere ad Divam:

Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρῃ μὲν ἐλιχρυσόῳ γενεῖας,
 Στήθεα δ' εἰλβοντα πολὺ πλέον ἢ τὸ Σελάννα.

Vix putem. Hoc tamen verius videtur. Ita Home-
 rum *Deam* invocantem cepit Max. Tyrius Dissert.

16. felicius, quam Eustathius, qui de mente Poëtae cogitabat, locis adductis a Cupero Apoth. Homer. pag. 129. Consentit Horatius de Art. Poët. v. 141. reddens initium Odyssae:

*Dic mihi Musa virum, captae post tempora Tro-
jae,
Qui mores hominum multorum vidit & urbes.*

Nec non Maro:

Musa mihi causas memora.

Nec Latinis Poëtis insuetum *Divam* ponere pro *Musa*. Statius Achill. 1. 1.

*Magnanimum AEaciden formidatamque Tonanti
Progeniem, & patrio vetitam succedere coelo
Diva refer.*

Claudianus in Pr. Conf. Stilich. lib. 2: 5.

Mitior incipiat fidibus jam Diva remissis.

Ita legendum forte ex Cod. Mediceo apud Hein-
sium, qui tum *incipias* mallet. Vulgo *Musa*, quae
vox glossa videtur. Calliopen invocat quoque Ho-
ratus Carm. lib. 3. 4. v. 1.

*Descende coelo, & dic age tibia
Regina longum Calliope melos.*

Quid si tamen intelligenda Erato? Ovidius Art.
Am. lib. 2. 15.

*Nunc mihi, si quando, Puer & Cytherea, favete:
Nunc Erato, nam tu nomen amoris babes.*

Sed nihil affirmare ausim. Notissimus autem mos
faciles in carmina Musas, & numina optandi apud
Romanos, cum ad unius flagra deducti essent
Qui-

Quirites, apud nonnullos paullatim obsolevit. Hic enim adulatores, ut gratiam ab Imperatoribus ini-
rent, scripta sua ipsis dedicare, seque numine ip-
forum, pessimorum quamvis Poëtarum, afflari ja-
ctare non erubescabant. Audi Lucanum lib. 1. ad
Neronem sermonem instituentem:

*Nec, si te pectore vates
Accipiam, Cyrrhaea velim secreta moventem
Sollicitare Deum, Bacchumque avertere Nysa.*

Ita de Domitiano Statius lib. 5. Sylv. 1. v. 11.

*Nos tibi laudati juvenis rarissima conjux
Longa nec obscurum finem latura, perenni
Tentamus dare justa lyra: modo dexter Apollo;
Quique venit juncto mihi semper Apolline Caesar
Annuat.*

3. Γάμον coitum, quamvis potuissent connubium, ut
saepe apud Musaeum, vertunt significatione usita-
tissima. Solent enim hujusmodi honestis vocabu-
lis non raro rem turpem minusque honestam ve-
lare auctores. Nonnus Dionys. lib. 15. p. 416. l.
21.

*Παρθενικὴν ἀδάμασον αἰτάσθαι εἰς γάμον ἔλκων
Σφίγξεν ὑπὲρ δαπέδοιο.*

lib. 16. p. 454. l. 7. p. 456. l. 5.

Κτείνεις γὰρ ποθέοντα, καὶ ἔ γαμέοντα διώκεις.

p. 458. l. 2, 5. aliisque locis. Achilles Tatius lib.
1. p. 59. Ὅταν ἔν εἰς τὸ γάμον ἐθέλωσιν ἀλλήλοις συνελ-
θεῖν. lib. v. p. 285. de Tereo: ἔ γλαῖτταν τὸ φιλο-
μήλας φοβέται, καὶ ἴδων τὸ γάμον αὐτῇ δίδασκε μηκέτι
καλεῖν. p. 312. βρῆστα ἔν με κατεφίλει καὶ ἀπῆται τὸ
γάμον. Aristaenetus lib. 1. ep. 21. p. 142. ἐλπίζο-
μενός εἰν ὁ γάμος, ἡδὺς, εὐχαρίας, καὶ λίαν εὐκλαῖος·
γέγο-

πύργον, περιεφρονήθη. Quemadmodum acute & vere distinxit Elegantissimus Mercerus. Ita intelligendus Antoninus Liber. cap. 10. Ὅτι πρῶτος αἰγγεῖλε Κορώνιδά τ' Φλεγύα θυγατέρα γαμηθεῖσαν Ἀλκυονίδι. Cum primus de Coronide Phlegyas filia indicium detulisset, eam Alcyoneo esse nuptam. vel potius cum A. concubuisse, nisi velis eodem sensu capere verba Latina. Hesiodus in Fragmento ex Scholiaste Pindari ad Pyth. Od. 3.

τῇ μὲν ἄρ' αἰγγελος ἦλθε κόραξ ἱερῆς ὑπὸ δαίδ' ὧς
Πυθῶ ἐς ἠγαθέην, ἣ ἔφρασεν ἔργ' αἰδέηλα
Φοίβῳ ἀκερσικόμῃ, ὅτε Ἰχὺς γῆμε Κόρωνιν.
Εἰλατίδης Φλεγύας διογνήτοιο θυγατέρα.

Quae verba diverse admodum adducit Munckerus ad Antonin. Lib. cap. 32.

τῇ μὲν ἄρ' ἦλθε κόραξ Φάσεδ' ἄρα ἔργ' αἰδέηλα.

Sed prior lectio praestat. Dein pro ἀκερσικόμῃ emendatius legitur ἀκερσεκομῇ; sicut & ὅτ' ἄρ' Ἰχὺς γῆμε κ. Ita autem duo haec loca capiendā docet Hyginus fab. 202. Cum ea εἰς Ἰσχυς Elati filius concubuit. quemadmodum recte pro Chylus emendavit Doct. Munckerus. Eodem modo συνέιναι occurrit apud Ach. Tat. lib. 8. p. 493. Aristæn. lib. 1. ep. 21. aliosque plurimos; quemadmodum & συνελθεῖν, pro quo Scholiastes Aristoph. ad Plut. v. 303. de Circe & Ulyxe, ἣ πρὸς μίξιν αὐτῷ συνελθεῖν ἐπεθύμησεν. Quin & ipsum συνοικεῖν apud Alciph. lib. 1. ep. 19. p. 74. ἔχω πρὸς θαλάττῃ τ' κόρην Πανόπην νομίζων ἢ Γαλαττίαν ταῖς παιδεύσεσσι τ' Νηρηίδων συνοῖκον. Sic & Latini. Petronius cap. 25. *Plaudentibus ego universis, & postulantibus nuptias fecerunt.* Vid. Pythoeus & Erhardus. Quin *conjux* adulterio cognita Valerio Flacco lib. 2. 208. de Venere:

Intonuit signumque dedit Maevortia conjux.

Vid.

Vid. Burmannus & Heinsius. Conferri praeterea merentur, qui dudum similia exempla observarunt, Munckerus ad Anton. Lib. cap. 1. omnino ad Hygin. fab. 14. & Lactant. Placid. fab. 20. P. Voet ad Callimachum Hymn. in Apoll. v. 14. ad Hymn. in Del. v. 240. Ez. Spanhemius. Mercerus ad Aristæen. p. 142. Index Æliani, & Heins. ad Ovid. Art. Amat. 2: 11. Petitus Miscell. lib. 3. cap. 11. & omnino Vir Eruditissimus Franc. Ferdinandus de Cordova in Didascal. Multipl. cap. 39.

4. Καὶ Σηδὸν ἢ Ἀβυδὸν, ὅπη γ. ε. Η. Illud ὅπη ad priorem vocem Σηδὸς referendum quivis videt. Ita Virgilius Æneid. lib. 3. v. 167.

Hinc Dardanus ortus,

Jasiusque pater, genus a quo principe nostrum.

Ubi optime Servius notat: A QUO] Non ab Jasio sed Dardano: nam anteriori respondet.

9. Εὐνύχιον μετ' αἰθλον. In notis pag. 8. monui haec verba melius reddi *Nocturnum post certamen*, neque poenitet sententiae. infra v. 231.

Παννυχίων δ' ὁάραν κρυφίων ποθέοντες αἰέθλας.

& v. 197.

Φερίετο, πῶσκειν ἔρωτος αἰθλεύσειαν ἀγῶνα.

Juvat locus geminus Nonni, quem videtur respexisse, Dionys. lib. 16. p. 440. l. 30.

Ὅπως μετὰ λέκτροι τελέσω

Ἀϊατὸν ὄρεον ἄλλο γαμοςόλον αἶσρον ἐρώτων.

Amorem militiae comparare, & pulcherrimas inde arcessere locutiones Poëtis solenne. Nonnus Dionys. lib. 43. p. 1136. l. 23.

Ἦς πᾶσι πασι

Ἀθλοφόρον γαμίῳσι φερίεω σε κορύμβοις,

Ἰμερτὴν τελέσαντα παλαισμοσύνην Ἀφραδίτης.

Ita

Ita & Longus Pastor. 3. p. 85. Χλὴν ὃ συμπαλαί-
 σά σοι ταύτην ἢ πάλην, αἰμώξει ἢ κλαύσεται: ἢ αἵμα-
 τι κίεσται ποδῶ καθάπερ πεφορευμένη. Apud Ach.
 Tatium lib. v. p. 281. Tereus describitur Φιλομή-
 λης παλαίων πάλην Ἀφροδίσιον. Aristaenetus lib. i.
 ep. 10. p. 72. ὃ δ' ἐν τῇ παρθένῳ βραχία νυκτομαχή-
 σας ἰρωταῶς, τό τε λοιπὸν εἰρηναίων ἀπέλαυνεν ἡδονῶν.
 ita legit Mercerus pro ὡς δ' ἐν. Propertius lib. 4.
 i. v. 137.

*Militiam veneris blandis patiere sub armis,
 Et Veneris pueris utilis hostis eris.*

Lib. 2. El. x. v. 15.

*Evolat heu nostro quoniam de pectore nusquam
 Assiduusque meo sanguine bella gerit.*

Quo loco inductus Vir Doctus in Obs. Misc. Vol.
 II. p. 240. non damnaret in Tibullo lib. 2. El. 3.
 v. 63.

*Hic juvenum series teneris inmixta puellis
 Ludit, & assiduus praelia miscet Amor.*

Pro *assiduus*; sed minus necessarium id jure optimo
 visum alteri viro Erudito in nota addita. Hora-
 tius Carm. 3: 26. v. i.

*Vixi puellis nuper idoneus,
 Et militavi non sine gloria;
 Nunc arma defunctumque bello
 Barbiton hic paries habebit.*

Ubi Scholiastes MS. notat: *Miliciam allegorice vo-
 cat amorem, sicut & Virgilius praelia vocat coitum,
 ita: si quando ad praelia ventum est; & iterum no-
 cturna bella dicit.* Prior locus exstat Georg. lib. 3:
 98. alter Æneid. lib. xi. 736. ad utrumque idem
 notavit Servius. Ovid. Heroid. ep. 7: 32. Amor.
 3. 7. 68.

Nunc

Nunc opus exposcunt, militiamque suam.

Martialis lib. x: epigr. 38.

*O quae praelia, quas utrimque pugas
Felix lectulus, & lucerna vidit
Nimbis ebria Nicerotianis!*

Claudianus in Nupt. H. & M. Fescenn. v. 126.

*Tum victor madido profiliis toro
Nocturni referens vulnera praelii.*

Fulgentius Mythol. lib. 3. 6. p. 114. Noctu enim adveniens maritus, Veneris praeliis obscure peractis, ut invise vespertinus advenerat, ita in crepusculo incognitus etiam discedebat. Petronius cap. 24. Et pertractato vasculo tam rudi, Hoc, inquit, belle cras in promulside libidinis nostrae militabit. ubi conf. Gonsalvus de Salas. Videtur autem a manu Petronii profectum pertractato vasculo, quod elegans est & captum inepti librarii superare videtur, atque omnino latere in τῷ pertracto. Conposita enim non raro sonum simplicis vocis retinent. Ita in vetustissimis exemplaribus inveniri detracto, attracto &c. notarunt Docti. Consule Broekhusium ad Propert. 2. Eleg. 2. v. 11.

Ac veluti primo taurus detractat aratro.

Nec non Eleg. 24. v. 22.

Noctibus his vacui refaciamus iter.

Florus lib. 1. 7. §. 2. Scelere partam potestatem non melius egit, quam adquaesierat. Hanc esse lectionem vetustissimi Codicis Nazarii notat Salmasius, cui addi velim Doctiss. Dukerum. Servius ad Virgil. Aeneid. 6: 819. de Tarquinio, detractans ille responsioni capita decussit papaverum. Emenda & Boethium

thiam de Consol. Philos. lib. 3. 12. p. 169. *siquidem detractantium jugum foret, non obtemperantium salus.* ita diserte CD'O. vulgo *detractantium*. Sic Prof. 9. p. 137. legendum: *Hoc igitur, quod est unum simplexque natura, pravitas humana dispartit.* Ita enim edidit Glareanus recte pro *dispartit*, quod video jam occupasse acutissimum Vlamingium, qui monet ita scribere Murmellium, edit. Argentinam nec non MS. III. atque ita corrigendum in reliquis, quamvis in iis *par* eodem modo scribitur quo *per*, quod verisimilitudine non caret. Certe & in CD'O eodem modo pingitur *per*, quo mox *partibus*.

Ibid. αγειν. Hoc & v. 52. Poëta migrat Canonem Grammaticorum, qui hic est apud Ammonium in in V. Α'γειν ἢ Φέρειν διαφέρει. Α'γεται μὴ γὰρ τὰ ἔμψυχα· Φέρεται δὲ τὰ ἀψυχα.

Οἱ δ' ἦγον μὴ μῆλα, Φέρον δ' εὐήνορα οἶνον.

Locum exstare apud Homerum Odyss. Δ. v. 622. monet Valckenaerius. Sed ab ipso Homero aliisque optimis Poëtis non raro id neglectum reperio. Ita Iliad. O. v. 529.

Πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θάρηξ,
τὸν ῥ' ἔφορεν γυάλοιςιν ἀρηρότα· ἧ ποῖε φυλεὺς
ἦγαγεν ἐξ Ε'φύρης, ποταμῷ δ' ὅτ' Σειλλήεντος.

& Iliad. Λ. 631.

Πὰρ δ' ἰδέπας περικαλλέες, ἧ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραίος.

Odyss. Α. v. 184.

Αἴγω δ' αἰθωνα σίδηρον.

Theocritus Idyll. 17: 32.

Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρες ἦβας
ὄπλα· ἧ αὐτὸν ἄγχι γενεήταν Διὸς υἱόν.

&

& 27: 32.

Καὶ τί μοι ἴδνον ἄγεις γάμψ' ἄξιον, ἢν ἱπινεύσω.

Apollonius Rhodius lib. 1. v. 440.

Τῶν μὲν δὲ μοῖρα θεῶν χρεὼν τε περῆσαι
Εἰθάρτε καὶ ἄγοντας.

Ita legit Scholiastes probante Jensio Lect. Lucian.
p. 157. vulgo ἴχοντας. Nonnus Dionys. lib. 43. p.
1134. l. 21.

Ἀξιὸν ἴδνον ἔρωτος ἄρα ἱκομίσσασθαι Νηρείος
Ἡφαίστου σοφὸν ἔργον δαίμονα δαίδα νόμφη,
ὄλβον ἄγων.

Lib. 1. p. 8. l. 11.

Ἄξαιε μοι νάρθηκα.

Quae recurrunt p. 10. l. 10. si vera conjectura U-
tenhovii. conf. lib. 5. p. 174. l. 15. lib. 8. p. 236.
l. 24. lib. 36. p. 682. l. 31. p. 684. l. 3. lib. 42.
p. 1096. l. 16. lib. 44. p. 1146. l. 24. lib. 45. p.
1178. l. 17. Herodotus lib. 1. cap. 53. τοῖσι δ' ἄ-
γων μέλλει τ' Ἀνδρῶν ταῦτα τὰ δῶρα ἐς τὰ ἱερά. ser-
mo est de clypeo & hasta. φέρω pro ἄγω occurrit
apud Hesiodum in Ἔργοις v. 203.

Προσέειπεν ἀνδρῶν πομπιλόδερον,
Τῷ μάλ' ἐν νεφέεσσιν φέρον δνύχουσι μεμαρπῶς.

pro quo v. 208.

τῇ δ' ὅς, ἢ ε' αὖ ἰγὰ παρ' ἄγω.

CAPUT II.

Pluralis ponitur pro singulari. τίξαι, epistolae, carinae &
similia, pro τίξω &c. Horatius adfertur contra Benel-
jum. Epitheta frigida non raro & otiosa apud Poëtas
obvia.

ὀβία. αἰεὶς πολλόν, αἶσρος αἰεὶς elegantes locutiones. Nonni versio correctior. Ἰκαλός prima syllaba producta. τὶς eleganter abundat. *Karia lectio in Achille Tatio rejecta* In fine versuum participia poni contra Servium probatur. Locus Servii contra Broekhusium adsertus. Grammaticorum Canones incerti plerumque. Taurus Jovi, non juvencus, immolatus tantum, aliaque. Bentleji emendatio in Virgilio rejecta.

17. Τέζα τέλαινον. pro τόξον. ita Aristænetus lib. 1 ep. 10. p. 58. ἀλλ' ὅσον ἔχεν ἰσχύος περ ἐλκύνει τὰ τόξα, διαφῆκε τὸ βέλος. Sic arcus pro arcum dixit Statius Theb. lib. 1. v. 12.

cui sumpsit arcus.

Infelix Atbamas.

Ubi in aliis arcum. Vid. Observ. Misc. Vol. I. p. 157. & p. 317. Nihil tritius quam pluralem numerum poni pro singulari, & vicissim. Virgilius Æneid. 6: 41.

Teucros vocat alta in templa sacerdos.

Statius lib. 3. Sylv. 1. 117. ex emendatione Marklandi:

Nec mora: conscripta formantur imagine templa.

Vulgo formatur. tela. Florus 1. 1. § 12. Sabinis proditæ portæ per virginem. quam lectionem pulchre hoc modo tuitus est Eruditiss. Dukerus. Justinus lib. 1. cap. 6. §. 1. Lectis ille epistolis, eadem somno aggredi jussus est. præcesserat cap. 5. §. 10. Epistola, quia palam ferri nequibat, regis custodibus omnes aditus obsidentibus exinterato lepori inseritur, lepusque in Persas Cyro ferendus fido servo traditur. Atque hoc modo receptam lectionem in Horatio Carm. lib. 1. 14. v. 3. forte non incommode servare licebit:

Non-

Nonne vides, ut
Nudum remigio latus?
Et malus celeri saucius Africa
Antennaeque gemant? ac sine funibus
Vix durare carinae
Possint imperiosius
Equor?

Ubi *carinae* usurpantur de una navi. Sed Bentlejus, ut id culpanti Scaligero occurreret, legit *gemunt & possunt* sine interrogationis nota; perque *carinas* intelligit ipsas naves, ut adeo de una capi non sit necesse. Favet Codex Franeg. in quo scribitur *gemit & possunt*. Mihi tamen vulgata lectio nondum displicet, nec, si jam legas *gemunt & possunt*, necesse Bentleji interpretationem amplecti, cum, rejecta etiam interrogationis nota, idem sensus manere poterit.

20. Ἰμπερίως τε Λέανδρος ἔην, καὶ παρθένος Ἡρώ.] Ita v. 186. occurrit

Ἐμὸν δ' ὄνομα κλυτὸν Ἡρώ.

Sed frigide & non nimis eleganter illa epitheta hic adhibentur, & magis ad explendum versum, quam quia necessaria. Habet tamen quo se tueatur. Apud Poëtarum principem Homerum, in cuius peritia in epithetis adhibendis laudanda multus est Cuperus Apoth. Homer. p. 88, 89. & Hesiodum non raro occurrunt epitheta, vocabula, sententiaeque crebro repetita, quae facile abesse poterant. Quoties non ex. gr. recurrit Ἐκτὸρ ἐν πόντῳ, νεφέλη γένετ' Ἰδὸν Ζεὺς, nec non μῆνις Ζεὺς &c.? Et tamen saepissime sunt otiosa, quod merito improbat Acutissimus Marklandus ad Stat. lib. 1. Sylv. 2. v. 135. saepe etiam rei & personae minus convenientia, quod idem vituperat in Epistola Cri-

tica pag. 134. Idque jam notavit Servius ad Virgil. *Æneid.* 2. 7. *Virgilius pro negotiorum qualitate dat epitheta: quum Homerus eadem etiam in contrariis servet.* Unde cum non semper aeque haec observaverint Poëtae, emendationes locorum talium periculosiores habendae. Neque hoc omisit vatibus impingere *μισάνθρωπος* ille Timon apud Lucianum in cognomine Dialogo, ubi ipso initio post coacervata Jovis epitheta ita: *ἢ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλῶσι, ἢ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα. τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερίδης τὸ πῖπτον δὲ μέτρα, ἢ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς δὲ βυθμῶ.*

22. Πολίων-----ἀστέρης. Elegans locutio, quae & usurpata Nonno Dionys. lib. 13. p. 376. l. 19.

Καὶ θρασυῦς υἱὸς Ἀρης ἐὼν Πύμπλησαν ἰάσας,
Βισονίης Οἰάγρος ἐκώμασιν ἄστρον ἀνέρης.
Ὁρῶσα καλῶσα ἐπὶ γύναισι Καλλιοπομένης.

Ride stuporem Interpretis, qui vertit:

Bistonias Oeagrus accessit ad astrum terrae.

Puer videt ejecto *ad* intelligendum Oeagram astrum terrae Bistoniae advenisse. Melius retulisset *ἀστρον ἀνέρης* ad Πύμπλησαν, quemadmodum lib. 41. p. 1060. l. 19. Beroe appellatur

Λιβανήιδος ἄστρον ἀνέρης.

23. [κελαὶ ἀλλήλοισι] In notis pag. 11. nihil hic mutandum paucis adstruximus exemplis. Si quis plura desideret vel unus Nonnus abunde sufficiet. Ut brevis sim conferri velim loca, quae ex multis tantum indicabo. lib. 6. p. 184. l. 22. lib. 10. p. 282. l. 1. lib. 12. p. 342. l. 25. lib. 14. p. 396. l. 28. lib. 15. p. 424. l. 22. lib. 16. p. 446. l. 2. lib. 18. p. 506. l. 5. &c. &c.

24. Δίξέ μοι τινὰ πύργον. Minime protrita elegantia illud τινὰ hic plane otiosum: infra v. 63.

Εἰς ἧ τις Ἡρᾶς

Ὁφθαλμοῖς, γελῶν ἱκατὸν χαρίτεσι τεθῆλη.

Ita Achilles Tattius lib. 2. p. 95. παροτρύνει ἡ εὐαὶ αὐτῇ τὸ πῦρ ἢ ἀνάπτει φεῖ τῆς πτόρεως πολλὴν τινὰ φλόγα. Non placet, quod Salmasius p. 571. Anglicanum Codicem cum edito habere monet, ἡ pro τινὰ. Alciphron lib. 1. epist. 27. Ὁ μὲν τις λαβὼν δεκάθαιρς τὰ ἐνιζάνοντα τῷ βρωμάτων τοῖς ὀδύσει ἰνῶδη. Lucianus in Timone p. 101. ὡς ὑπεβρυχίων ἀπαλίων καλαδεδυμένων, μόγις ἐν τῷ κωλύειν περισσώθηται. Multus in hac locutione Nonnus. Ita in Paraphr. Joann. 19: 73.

Τῶτον ἰλὼν εὐρύμοις ἰλεγχίσει τινὶ πότμῳ.

Ita v. 95, 123, 132. &c. Coluthus de Rapt. Hel. v. 105.

Καὶ τις ὄρεστυλοῖο δορὴ μετοπίσθε χιμαίρης
Ἐκρεμάς ἡώρητο.

Theocritus Idyll. 1. 1.

Ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα ἢ αἱ πίτυς αἰπόλε τήν
Ἀ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελισσεται.

Quae pulchre inlustravit Dan. Heinsius in Lect. Theocr. cap. 2. p. 295. ubi ex Latinis Apulejum id non infeliciter imitatum observat.

28. Ναῖον. Non hoc tantum sed v. 17, 30, 31, 48, 99, 133, 211, 236, 242, 243, si standum Grammaticis, inperitiae in Poësi incredibilis specimen dedit Musaeus. Ausus enim in exitu versus participium conlocare, quod severe damnat Servius ad Virgilium Aeneid. lib. 3. v. 300. ET LITORA LINQUENS] Notandum sane, finitum esse verbum participio: quod raro apud Latinos est, apud Graecos

vitio/affirmationem. Nihil autem vidi magis; nam quod optima Graeciae vates, a quibus scribendi exemplum minoribus petendum, mille locis usurparunt, idne vitiosum dicendum? Vel unus enim Homerus in Iliade A. hujus compositionis exempla plurima subpeditat. Ita v. 9.

Ἀντὶς δὲ Διὸς Διὸς ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολαίης.

v. 31.

Ἰσθὶ ἐπαιχόμενῃ, καὶ ἐμὸν λείχεος ἀνιόσασα.

v. 46.

Ἐπαιγέτω δ' ἄρ' εἴτι ἐκ' ὤμων χωρύνετο.

Confer, si tanti tibi videbitur, v. 51, 168, 299, 351, 356, 360, 391, 413, 414, 434, 501, 507, 546, 592, 598. Hesiodum in *Θεογ.* 226, 227, 684, 685. aliisque locis plurimis. In Orpheo, Nonno, omnibus denique Poëtis talia singulis fere paginis occurrunt. Nec minus obvia apud Latinos, ex. gr. Ovidium *Amor.* 2. *Elég.* 2.

Vidi ego compedibus liventia crura gerentem.

Eadem Elegia:

Viderit ipse licet; credet tamen ipsa neganti,

Eleg. 9.

Si tamen exaudis pulchra cum matre rogantem.

Sed censorem hunc jam retudit post alios Elegantissimus Broekhusius ad Propert. lib. 3. *El.* 4. v. 46.

Dicere non norunt, quid ferat hora sequens.

Ubi aegre se, ut credat haec a manu doctissimi grammatici & in lectione Poëtarum tritissimi profecta esse, adduci fatetur. Sed ego, si in Codicibus bonae notae & satis antiquis reperiantur, non abjudicare ipsi ausim. Quis nescit perpetuum

mo-

morem Grammaticorum in optimis Scriptoribus modo ipsis displicerent, obvia quaeque damnantium, siue ritus siue locutiones & compositionem spectes? Quicquamne notius quam taurum Jovi mactari? Et tamen idem Servius non nisi juvenum ipsi immolatam nobis persuadere conatur ad Aeneid. lib. 3. v. 21. lib. 4. v. 221. & nescio quod ex neglecto ritu hoc, prodigium arcessit idem inculcat ad lib. 3. 279. Piaculum enim commissum fuerat tauro in Thracia immolato, ut diximus supra; Et licet multa fuissent secuta sacrificia: intelligebatur tamen adhuc numen iratum non desistentibus malis. Sed consuli velim Ampl. Cuperam Apoth. Hom. pag. 74. & Ez. Spanhemium ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 79. ubi discas quid placitis hisce tribuendum. Non dissimilem errorem ab Horatii Interpretibus commissum infra refutabimus. *Algam* non solum esse marinam herbam nec *ulvam* palustrem contra eundem adserere debuit Cel. Marklandus ad Stat. lib. 5 Sylv. v. 283. Duo epitheta uni voci adtribui idem damnat aequae infelicitate, ut videbimus ad v. 133. Non inuiorem censuram strinxit in Virgilium quod *Dorica castra* scripserat, malam dicens compositionem ab ea syllaba incipere, qua superius finitus sermo: quam ipse Broekhusius jam ad Tibull. 1. 1. 3. re-tudit. Neque in Grammatico hoc adeo mirum, cum Eruditissimis nostrae aetatis viris similia haud raro exciderint. Quis non miretur illud Britanniae nobilissimum sidus Rich. Bentleium ad Horat. Carm. lib. 1. Od. 34. secure pronunciare in verbis Virgilii Aeneid. 4. 265.

*Haud aliter terras inter coelumque volabat
Litum arenosum Libyae ventosque secabat.*

Sonum audiri auribus ingratisimum, & hinc ca-

villatum praeterea alia nonnulla aequè infelichter pro volabat reponere legebat? Sed de hoc paulo post agendi locus erit.

CAPUT III.

Αἷμα vel αἷμα γενέθλης pro genere. Αἷμα κομιζέας ex regione aliquis dicitur ubi natus. Emendatus Nonnus. Αἷμα sanguis, pro filio. Αἷμα κομιζέας a parentibus dicitur filius. Occurrit & de insula. Achilles Tatiος tentatus. Εἰς τὴν ἡμετέραν vel Εἰς τ. ν. initio versuum frequens. Probata emendatio Jēnsii in Veteri Poēta apud Diodorum Siculum, & Vallini in Boēthio. Dictiones eodem modo desinentes in exitu versuum invicem se sequentium, recte poni contra Bentleyum, & Persium forte, probatur ex Latinis & Graecis Poētis. Virgilii lectio adserta. γένος ἀδιδάχθε. Heinsii emendatio in Theocrito probata. Veneris, Vestae, Palladis, Leucippidum, & Hecates antistitae virgines erant. Nuptiae Sacerdotibus vetitae. Pueri & puellae sacra perficiebant, quia Diis accepta aetas. Acron emendatus. Sacerdotes prostrata pudicitia puniebantur. Nuptiae tamen a sacerdotio omnes non arcebant. Medea, forte & Hero virginis tatem ad tempus servare tenebantur.

30. Δ πατριφές αἷμα λαχῆσα. αἷμα sanguis, pro genere, unde quis ortum ducit, usitatissimum. Nonnus Dionys. lib. x. p. 280. l. 27.

Βυκερίων Σατύρων μινυάρον αἷμα κομιζέας.

& l. 31.

Γινώσκω τὸν αἷμα.

Theocritus Idyll. 29: 164. &c. Pro eo saepissime αἷμα γενέθλης Nonnus dixit ex. gr. lib. 3. p. 98. l. 6.

Νύμφα φίλη τί με τόσσον ἀχέρας αἷμα γενέθλης.
p. 106.

p. 106. l. 7.

Εἰ λάχες ἐκ Λιβύης Περσίδιον αἷμα γενέθλης.

Ita lib. xi. p. 302. l. 32. aliisque locis plurimis.
lib. 37. p. 938. l. 7. vocat

Βαλίον Ζεφυρηίδος αἷμα γενέθλης
Ἄρσενά δὲ νέον ἵππον ὁδοιπόρον ἄβροχον ἄλμης.

Orpheus Argon. v. 252. aliqui Scriptores saepissime.
Dicitur quoque aliquis, αἷμα κομίζειν e regione ubi
natus. Nonnus lib. 4. p. 116. l. 8.

Ἀτρεΐδης Διοσυρείης ῥοπὶ πατρίδος αἷμα κομίζει.
lib. 37. p. 926. l. 14.

Εἰ πέδον Αἰονίης, ἢ Φωκίδος αἷμα κομίζει.
Si solum Aoniae aut Phocidis sanguinem fert.

Emenda Εἰ πέδον Αἰονίης κ. τ. λ. Vulgata lectio ine-
pta est. Conf. lib. 47. p. 1222. l. 16. Ἄμα quoque
dicitur filius alicujus. Nonnus lib. 5. p. 152. l. 16.
de Aristaeo:

Ἄμα σοφῶ Φοιβοιο δὲ ὑπαλάμοιο Κυρήνης.

Lib. 47. p. 1242. l. 22.

Ζηνὸς γνήσιον αἷμα.

Horatius Carm. 3. 27. v. 63.

*Nisi berile mavis
Carpere pensum,
Regius sanguis.*

Recte Scholiastes MS. *Regia proles*. Filius etiam
αἷμα κομίζειν a patre vel matre dicitur. Apud Non-
num lib. 16. p. 448. l. 10. Nicaea ad Bacchum,

Οὐ θέλωμαι σίε λίκτεσσι, δὲ αἰ Διὸς αἷμα κομίζεσσι.
Lib. 26. p. 678. l. 7.

Οὐρανὸν γὰρ
 θυγατέρος φαίθοντος ἱεραφλεγέος εἰς πάππυ
 Αἶμα φέρεις.

Verba sunt Minervae ad Deriadem filium Hydaspis & Astridis Solis filiae, ut patet ex p. 696. l. 30.

Ὅν διερχὴ φιλότῃ πατὴρ ἔσπειρεν Ἰδασπῆς,
 Ἀστειδὸς εὐώδους ὀμιλήσας ὕμναίσι
 Κέρης ἡελίοιο.

Confer lib. 42. p. 1100. l. 12, 16. lib. 46. p. 1182. l. 6, 14. &c. Mira vero est admodum locutio, quae occurrit in oraculo, quod reperitur apud Achillem Tatium lib. 2. p. 93.

Νῆσος τις ἐστὶ φυτάνυμον αἶμα λαχῦσα.
Est ortum ducens plantae a cognomine terra.

Quem locum in mendo cubare dudum deprehendi, nec tamen quomodo restituendus divinare potui. Interea, donec molliorem medicinam alter adferat, audaci, quod fateor, conjectura repono

Εἰς ἣ τις νῆσος φυτάνυμον αἶμα λαχῦσα.

Quam phrasin in talibus initio versuum usitatissimam norunt vel mediocriter Graece docti. ita ex gr. Homerus Odyss. Δ. in fine.

Εἰς ἣ τις νῆσος μέσση αἶλι πετρῆσσα.

Vetus Poëta apud Diodor. Siculum lib. 3. cap. 66.

Εἰς δὲ τὴν Νύσης ὑπατον ὄρος, αὐθιον ὕλην
 Τηλε Φοινίκης, σχεδὸν Αἰγύπτιοι ῥοαῖον.

Ita legit Cel. Jansius Lect. Lucian. p. 184. ex lib. 4. & Scholiaste Apollonii Rhodii. Vulgo Ε. δ. τῆς Ν.

αἶμα

ἄριστον, quorum illud, cum construendum sit cum
ἄριστος minime ferri potest. Hesiodus in Fragmento
ex Scholiaste Sophoclis:

Ἔστι τις Ἐλπίς πολυλήϊος ἢ δ' ἐυλαίμων.

Ipse Achilles Tatius lib. 4. p. 249. Εἰς τὴν νῆσον
τινὲς καλύβας ἔχουσιν. Nec raro Viri Eruditi labo-
ranti carmini opem tulerunt transpositis vocibus.
Boëthius de Consol. Philos. lib. 2. Metr. 1. v. 8.

*Suique magnum monstrat esbentum, si quis
Visatur una stratus ac felix bora.*

Ita egregie ex conjectura restituit Vallinus, cum
in reliquis omnibus editis & MSS. fere perperam
legitur *Magnumque suis*; nisi quod in Lipsiensi E-
ditione metro salvo *Magnum quoque suis*, sed mi-
nus eleganter. Longius abit Barthius Advers. lib.
17. cap. 13. conatu parum prospere ita verba
transponens:

Dignumque risu monstrat &c.

Atque ita saepe alii simile quid tentarunt. Si quis
malit minore mutatione Ἔστι τις νῆσος - ejecto τὴν
sententiam defendere poterit iis, quae diximus ad
v. 224. pag. 74. Neque hoc displicet. An prae-
terea hic legendum φησάντων αἶμα videbimus ad
v. 138. Satis enim diu jam exspatiati sumus,
Ibid. Λαχῶσα. Versu sequenti occurrit

Κύπελλος ἢ ἱερῶν, γάμων δ' ἀδιδάκτους ἔδρα.

Ut adeo observare hic liceat modulationem quan-
dam, quam pariunt ultimae horum versuum di-
ctiones eodem modo desinentes. Acerbe more suo
Neronem ob hoc vitium carminis notavit Persius
Sat. 1. v. 92.

Sed

*Sed numeris decor est, & juncitibus addita crudis.
Clandere sic versum didicit, Berecynthius Atthius
Et qui caeruleum dirimebat Nereus Delphin.*

Sed observat Vir Eruditiss. Is. Casaubonus in Commentario ad h. l. eo tantum nomine carpi Poëtam, quod figuras has nimis frequentarit. Si enim in totum talia proscripserit Poëta, ne optimos quidem vates posse absolvi. Ego an Persio haec mens fuerit non ausim adfirmare. Certe nuper Persio non inferior Cel. Bentlejus talia confidenter proscripsit, ut vidimus Cap. praecedenti. At quo jure vatem principem Virgilium sollicitaverit vir Eruditus ex sequentibus locis parebit. *Aeneid. lib. 1. v. 319.*

*Venatrix, dederatque comam diffundere ventis
Nuda genu, nodoque finis collecta fluentis.*

Ita casus quatuor scribi in vetustissimis membranis testatur Heinsius in praefatione. v. 625.

*Ipse hostis Teucros insigni laude ferebat,
Seque ortum, antiqua Teucrarum ab stirpe volebat.*

Lib. 2. v. 124.

*Et mihi jam multi crudele caneant
Artificis sceus, & taciti ventura videant.*

v. 455.

*Saepius Andromache ferre incomitata solebat
Ad focos, & ovo puerum Astynacha traherebat.*

Lib. 4. v. 184.

*Haec tum multiplici populos sermone replebat
Gaudens, & pariter facta atque infecta canebat.*

v. 331.

Di-

*Dixerat: ille facis monitis immota tenebat,
Lumina, & obnixus curam sub corde premebat.*

Lib. 5. v. 385.

*Cuncti simul ore fremebant
Dardanidae, reddique viro promissa jubeant.*

Lib. 6. v. 844.

*Scipiadas cladem Libyae, parvoque potentem
Fabricium: vel te sulco Serrane ferentem.*

Lib. 8. v. 646.

*Nec non Tarquinium ejectum Porsenna jubebas
Accipere, ingentique urbem obsidione premebas
Aeneadae in ferrum pro libertate ruebant.*

Qvidius Metam. lib. 7. v. 57.

*Notitiamque loci melioris, & oppida, quorum
Hic quoque fama viget, cultusque artesque virorum.*

Horatius Carm. 4. xi. v. 31.

*age jam meorata
Finis amorum.*

Paullinus ad Ausonium:

*Qui corda falsis atque vanis imbuunt
Tantumque linguas instrunt.*

Rosweytha v. 426. p. 719.

*Moribus & facie similem matri venerandae
In quas per certe soboles mox stirpis amandae.*

Atque hoc non minus usitatum apud Graecos
Poetas. Tryphiodorus de Excidio Ilii. v. 462.

*Καὶς ὃ Τυδείδης μνησθὲν Αἰγιάλειος.
Ὀνόμα δ' ἐπταίησεν Ὀδυσσεύα Πηνελόπειος,
Ἀντίκλος δ' ὅτε κέντρον ἰδέξατο Λαοδάμειος.*

Hesiodus in Eργois. v. 1.

Musei

Μῦσας Πιερίθεν αἰοῖσθαι κλέυσαι
Διῦτε δὴ, ἐνέπτε σφέτερον πάτερ' ὑμνοῦσθαι.

In Theogonia v. 92.

Λίδοι μολιχίη' μετὰ δὲ πρέπῃ ἀγρομένοισιν.
Ὅια τοι Μυσαίων ἱερῇ δόσει ἀνθρώποισιν

Confer v. 185, 186. 226, 227. 228, 229. 249, 250.
256, 257. 289, 290. 321, 322. 351, 352. 684, 685.
807, 808. 958, 959. Nec abstinuit magnus Ho-
merus ex. gr. Iliad. Σ. 46.

Νημέτης τε, καὶ ἈΨιδῆς, καὶ Καλλιάνασα.
Εὐθα δὲ ἦν Κλυμένη, Γάνηρος τε, καὶ Γάνασα.

Iliad. Σ. 10, 11. A. 413.

τὴν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα θέτις κατὰ δάχρυ χέυσας
Ἰμῶι τέκνον ἴμον, τί νύ σ' ἔτρεφον αἶνὰ τεκῶσα;

Iliad. B. 87.

Ἡῶτε ἔθνη αἶνι μυλιασάντων αἰδησάντων.
Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰτὶ νέον ἐρχομενάων.

Quem locum auctor Vitae ipsius p. 307. (ubi mi-
nus recte legitur Ἡῶτ') adducit, & proprio nomi-
ne ὁμοιοπύτων vocari docet: ὅταν δὲ εἰς ὀνόματα
ὁμοίως κλινόμενα λήγῃσιν αἱ περιόδοι ἢ τὰ κᾶλα, καὶ
ταῦτα εἰς πτώσεις ὁμοίας, ὁμοιοπύτων τὸ τοῦ ἰδίου ὀνο-
μάζεται. Et talia carmini ingentem elegantiam &
venustatem conciliare existimat, secus ac Cel-
Bentlejus, hic minime audiendus, cujus emen-
dationem etiam refutasse Virum Eruditiss. Rich-
Johnson in Aristarcho Anti-Bentlejano didici ex
Biblioth. Anglic. T. I. P. II. p. 291. & seqq. Sed
ipsum librum videre non licuit.

31. Γάμων δ' ἀδίδακτος. nuptiarum expertus. Ita
Nonnus Dionys. lib. 33. p. 840. l. 22.

Αἴχῃ

ἄνθ' ὧν αἰδιδάκτοσ' ἀνυμφεύτων ὕμναιων.

Sic & lib. 29. p. 760. l. 15. πόθων αἰδιδάκτοσ' Ἀθήνη
occurrit, & γάμων α. l. lib. 2. p. 52. l. 30. Con-
fer If. Casaubonum Lect. Theocr. cap. 21. p. 280.
l. 5. ubi confert Idyll. 27: 49.

Μᾶλα τὰ πρῶτισα τὰδε χροῖοντα διδάξω.

Sed corruptissimum locum feliciter sanavit Doct.
Heinsius cap. 25. legens χροῖοντα πιαξῶ. An ta-
men non distinctio personarum v. sequenti a Ca-
saubono mutata ex loco Nonni Dionys. lib. 42. p.
1082. l. 5. retinenda sit dubito.

Ibid. Heronem Veneris sacerdotem γάμων αἰδιδά-
κτον hic memorari non adeo mirum, cum omnes
fere Sacerdotes virginitatem servare debebant.
De Vestae sacerdotibus, quae hinc sanctae & ca-
stae dicuntur, notante Broekhusio ad Tibull. 1. 5.
14. res nota. De Palladis idem testatur Callima-
chus Hymn. in Lavacr. Pall. v. 33.

Ἐξίτ' Ἀθηναία πρὸς τοὶ καταθύμιος ἵλα,
Παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ἀκιστοειδῶν.

Ad quem locum, quemadmodum & ad Hymn.
in Apoll. v. 110. plurima congefist Vir longe E-
ruditiss. Ez. Spanhemius. Tales Leucippides Phoe-
bes & Hilairae sacerdotes. Pausanias in Laconi-
cis: Πλησίον δ', Ἰλαίρας, ἢ Φοίβης, ὅτιν ἱερὸν. ὃ
ποιήσας τὰ ἱερὰ τὰ Κύπρια, θυγατέρας αὐτὰς Ἀπόλ-
λωνος φησὶν εἶναι. Κόρεσι δ' ἱερῶνται σφισι παρθένοι, κα-
τὰ ταῦτα ταῖς θεαῖς, ἢ αὐταὶ Λευκίππιδες. Talis So-
lis antistita apud Persas. Justin. lib. 10. 2. §. 3.
Solis eam (Aspasiā) sacerdotio praefecit, quo per-
petua illi ab omnibus viris pudicitia imperabatur. Vid.
Berneggerus. Talis Hecatae Sacerdos Medea. Va-
lerius Flaccus lib. 6. v. 450.

Es-

*Ergo opibus magicis & virginitate tremendam
Juno duri sociam conjungere quaerit Achivo.*

Vid. & lib. 8. v. 282. Hanc enim Sacerdotem
fuisse patet ex lib. 5. v. 239.

*Praeterea infernae quae nunc sacrata Dianae
Fert castos Medea eburos.*

Et Orpheus Argon. v. 903. Idque de aliis multis
referunt scriptores. Vid. Achill. Tatiuss lib. 8. p.
481. nec non Elegantissimus Broekhusius ad Tibull.
2. 5. v. 64. Neque viris nuptias contrahere lice-
bat, saltem Diis invitis, ut patet ex Hygino fab.
135. Laocoön Acoetis filius, Anchisae frater, Apollinis
sacerdos, contra voluntatem Apollinis cum uxorem duxis-
set, atque liberos procreasset, sorte ductus, ut sacrum
faceret Neptuno ad litus: Apollo occasione data, a Tenedo
per fluctus maris dracones misit duos, qui filios ejus Anti-
phantem & Thymbræum necarent. Quamvis Servius
ad Virgil. Aeneid. 2: 201. referat id ideo factum,
quia piaculum commiserat ante simulacrum numinis
cum Antiopa sua uxore cœundo. Hinc pueri & puel-
lae in sacris Deorum perficiendis adhibebantur,
quia aetas innocentior ipsis accepta & grata. Ta-
les erant Bassianus & Alexianus Maesae filii Solis
Sacerdotes, de quibus Herodianus lib. 5. cap. 3.
§. 4. οὐ μὲν βασιλεὺς φεῖ ἐτι θεῶν τίστας, ἀ δὲ
Ἀλεξιανὸς, δεκάτη ἔτις ἐπιβεβηκώς. ἱέρωντα δὲ αὐ-
τοὶ θεοὶ ἠλίου. Horatius lib. 2. ep. 1. v. 132.

*Castis cum pueris ignara puella mariti
Disceret unde precor.*

Ubi Porphyrius ad v. 125. notat: Antiquitus enim
pueris & puellis praecipiebatur cantare carmen, ut aetas
innocentior Deos placaret. ita Carm. lib. 2. 12. v. 17.
ubi vid. Acro. ut & ad lib. 4. 1. 25. nec non 1.
Od. 21. v. 1.

Dia-

Dianam tenerae dicite virgines

Intonsum pueri dicite Cynbium.

Ubi notat: Augustus ludos seculares instituit, quibus hymni Apollini Dianaeque dicebantur a nobilibus, quas pueri Apollini, Dianae virgines canebant. Ita vulgo circumfertur locus corruptissime. Emenda ex MSS. a nobilibus: pueri Apollini, Dianae v. c. Quod elegantius brevitate se commendat. Non tamen displiceret quos pro quas, quod typorum forte facinus. Auctiora vero haec exhibet Cruquii Commentator a n. pueris puellisque: a pueris quidem Apollini, a puellis vero & virginibus Dianae. Quam lectionem si fideliter ex MSS. exhibuit Cruquius, non spernem. Consule praeterea Ampl. Cuperum Apothi. Homer. pag. 69. ubi marmor inlustrat, in quo pueri forma mūbo: sacrificio adstat. Si vero forte accideret, ut quaedam virginitatem minus sancte servarent, gravi poena ut plurimum afficiebantur. Vestales mortem mansisse nemo nescit. Jo Junonis Argivae sacerdotio praefecta gravida cum esset, a civibus in vincula fuit coniecta, ut tradit Palaephatus cap. 43. Laocoontis poenam refert Hyginus l. c. Nec tamen sacerdotes; si nuptias iniverant, plane excludebantur, ut ex Homero &c. docuit Pottetus Archaeol. Graec. lib. 2. 3. p. 216. Quin nonnullae antistitae virginitatem tantum ad tempus, nubilem forte aetatem, servabant. Talis erat Medea praeter Jasonem jam Stiro desponsa, ut refert Valerius Flaccus lib. 8. v. 300.

Stirus prospectat ab unda

Conjugio atque iterum sponsae flammatus amore.

& v. 337.

Transferat ergo meas in quae volet oppida dotes

Colchis, & Amonius nobis succedat adulter.

Neque hoc alias inusitatum fuisse docuit Spanhe-

K

mius

mius l. c. Quid si talis quoque fuit Hero? Mirum certe, ni amatori objeceris aliquando virgo sibi perpetuam a viris abstinendam colendam, cum nunc tantum parentum locupletum iram v. 125, 189 & seqq. Fateor tamen v. 126. occurrere.

Ἡρώδης δὲ τοῖς ἱεροῖς ἀφάσται.

Sed quis nescit tangere virginem nedum sacerdotem sine parentum consensu nuptiis non legitimis inhonestum minusque licitum esse? quid si puella hoc tantum causata? Quid? nonne aequum a Dea veniam petere? nonne nefas in templo Veneris haec sacra peragere? Sed & incredibile juvenes tantis votis exoptasse nuptias Heronis, si ipsas adire virō negatum, nam quae occurrunt v. 82.

Ἐλθέ μοι ὅτι ἐπέσκηπεν τὴν ἱερὰν ἀφάσται,

τοῖν μοι, Κυβέρειά, νύνη παρεκστὴν ἀφάσται.

Non incommode ad Veneris consanum referri possent.

CAPUT IV.

Difficillimus Musaei locus varie explicatus. *Περγύων* majores, non parentes. *ἱερὰ δὲ ἀφάσται*. Sacerdotia certis familiis alligata. Trajectiones verborum. Lectio vulgata in *Vulgata* interprete defensa. Pauli locus explicatus. *Περγύων δὲ ἀφάσται* turris avita. Ab ovilibus aurae aliaque. Minucius Felix vindicatus, aliaque. Distinctio grammaticorum in vocibus *ἀφάσται* & *ἱερὰ* neglecta. Antiqua lectio *Æliani* probata. Caeteris praestantes Diis comparabantur; formosae puellae Veneri; juvenes Baccho. Bacchus pulcher non ohefus. Venatrices Dianae adsimilabant. Multis etiam simul Diis comparabant, aliquando & praeferebant. Dii Reges, Deae Reginae, & vicissim vocabantur. Musaei locus explicatus.

32. **Π**εργύων δὲ ἀφάσται. ita editio Basileensis cum aliis multis exhibet, addita interpre-

pretatione *Turrim a parentibus*. Cel. Berglerus male
vult *ἀπὸ μεγάλων*, vertens *semota a parentibus*, quem
secuti viri Docti Kromajerus & Röverus. Inter
difficillimos Musaei locos merito hic referri de-
bet; me certe quamvis diutissime exercuerit non
expedio. Vulgatam in novissimis editionibus ver-
sionem ferri non posse, quia *μεγάλοι*, nunquam,
quod scio, *parentes*, sed *maiores* denotat abunde
liquet. Aliud igitur quaerendum. Quibusdam forte
videbuntur jungenda *Κύριδος ἢ ἱερὰ δὸν μεγά-
λων*. Ita ἐκ *μεγάλων* in eadem re occurrit apud
Sponium in Miscell. pag. 335. τὰ πρῶτα τὰ παλαιὰ
ἀρχαῖα M. Aug. *παλαιὰ ἐκ μεγάλων*. Primi civi-
tatis M. Aurelii Fausti Pontificis a maioribus, cum
quo loco omnino conferendus iste apud Philostr.
de Sophist. lib. 1. p. 515. ἀρχαῖα μὲν γὰρ ἱερε-
ς τὰ Ἀέλαι αὐτὸς τε ἔχ, οἱ μεγάλοι αὐτῷ, παῖς ἐκ πα-
τέρων πάντες. Pontifex quidem Asiae factus est, ipse
nempe & majores ejus filius a patre omnes. De sacer-
dotiis autem intra certas familias, easque maxime
conspicuas, manentibus consuli meretur Vir Eru-
ditissimus Ez. Spanhemius ad Callim. Hymn. in
Lavacr. Pall. v. 35. l. c. capite praecedenti. Tale
fuit Veneris sacerdotium in insula Cypro, quod
consecuti posteri Cinyrae & Thamyrae, sed po-
stea sola Cinyrae familia, de quo vid. Diligentiss.
Meursius in Cypro lib. 1. cap. 17. Justinus lib. 18.
cap. 5. Primus illis appulsus terrae Cypris insula fuit;
ubi sacerdos Jovis cum conjuge & liberis, deorum mo-
ntu, comitem se Elissae sociumque fortunae praebuit,
pactus sibi posterisque perpetuum honorem sacerdotii. Id
si verum, sententia nostra de Herone ad nubilem
forte aetatem, saltem non perpetuam virginita-
tem servante non parum firmatur. Sed vereor ut
talis verborum trajectio eruditus se probare queat,
quamvis illas aliquando observent Docti, quem-

admodum Cel. Knatchbull in N. T. ex. gr. in Act. Apost. 13: 17. & Petr. 1. 1. 3: 20. &c. & in epist. Pauli ad Roman. cap. 9: 10. Viri Eruditi: ὁ πατήρ ὁ Ἰσαακ ὁ Πισβίαν, ἡ ἑὸς καὶ τὴν ἑξῆς, Ἰσαὰκ ὁ πατὴρ ἡμῶν. haec enim verba Cel. Havercampus ad Tertull. Apol. 16. p. 170. ipsumque secutus, vir longe Eruditissimus Jq. Alberti ad h. l. ita construnt: Πισβίαν Ἰσαὰκ ὁ πατὴρ ἡμῶν ἡ ἑὸς καὶ τὴν ἑξῆς. Rebecca, uxor patris nostri Isaac, ex una congressione prolem, quam suscepisset. Favet Hammondus, forte & Interpres Vulgatus, ver- tens: sed & Rebecca, ex una concubitu habens, Isaac, patris nostri. Ut opus forte vix sit emendatione Viri summi, qui in Vulgato tentabat reponere concubitum, ut in Glossis vox illa explicatur cum nimis illa emendatio abeat a vulgata lectione, nam & praeterea legendum, ut syntaxis recte co- haereat ex uno---Isaac patre nostro. Quid enim, quae- so, alias significaret ex uno? concubitum autem ver- tit Vulgatus usus Codicis a nostris diverso, in quo legebatur ἡ ἑὸς καὶ τὴν, cui conjecturae favet vox καὶ τὴν, quemadmodum reperiri in MS. testis est Elegantiss. Raphaelius in Adnot. ad h. l. ex Hero- doto, quam lectionem tamen hodiernae non prae- ferrem, quippe cum καὶ τὴν de semine recte dici pluribus ostendit Cel. Knatchbull. Ceterum hanc explicationem loco nostro admodum faventem pri- mo intuitu lubens amplectebam, sed mox difficul- tate aliqua premi animadverti. Neque enim vi- deo, quomodo verba ἡ ἑὸς denotare possint ex una congressione, vel cuius vocabuli ellipsis statuen- da; non certe καὶ τὴν, tum enim scribendum fue- rat ἐκ μιᾶς; aliud autem vocabulum in N. T. non est obvium, ut adeo confugiendum sit ad καὶ τὴν, cum αἶψα Poëticum est. Sed si jam omnia haec prorsus alveo fluerent, nondum video cur nos poe- niteat

niteat naturalis verborum constructionis, quae est: Ρεβέκκα ἐξ ἑνὸς κοίτης ἔχουσα Ἰσαὰκ κ. τ. λ. *Rebecca ex uno Isaaco gravis geminos peperit*, qui tamen dissimillimam sortem experti. Nihil hic in constructione vel sensu intricatum. Haec in chartam conjecta cum jam jam praeo mādanda essent subiit animum sagittatio consulendi Cel. Wolfii. Curas Philologicas in h. l. quem latius quidem sed tamen eadem ratione locum hunc explicuisse, in quibusdam mire conspirasse deprehendo, quod monuisse e re mea puto. Locum tamen Vulgati Interpretis in mendo cubare neque ullum praesidium esse in lectione κοίτης nondum persuadeor, quod corruptum ex κοίτη, vel genitivus singularis videtur, multo minus κοίτον Graecis esse tantum *somnum*, cum contrarium doceat vel unus Herodotus lib. i. cap. 9. μετὰ δ' ἐμὲ ἰσέλθοντα, παρέσαι δὲ ἡ γυνὴ ἡ ἐμὴ ἐς κοίτον. *Ubi fuera ingressus, aderit & uxor mea in cubiculum.* ita edidit Cel. Jac. Gronovius ex Codice Mediceo pro κοιτώνη, vel κοίτην quod tuetur Th. Gale p. 759. cum enim εὐνή, λέκτρον, κοίτη &c. *cubile* significantia vocabula pro concubitu ponuntur quidni & hoc recte adhiberetur? Erepto igitur nobis hoc loco alia quoque interpretatio verborum πύργου δὲ πρυγόνων quaerenda, quae, donec meliora doceamur, quemadmodum ante annum in prima hujus Carminis lectione succurrebat, vertemus *Turrim avitam*, i. e. quae a majoribus haereditate ad ipsam vel parentes devenerat, quemadmodum & Eruditiss. Whitfordus, quod non nisi sero vidi, cepit docente ipsius interpretatione:

Turrim

Fluctibus aequoreis vicina colebat avitam.

Sic fere eleganter apud Theocritum Idyll. 16: 33. fossor dicitur:

ἄνθρωποι δὲ πατρίων καὶ ἀσκήμονα κλάδων.

Statius Theb. lib. X, 46.

Balatusque tremens, pinquesque ab ouilibus auras,

i. e. auras ouilibus; Lucretius fulgor ab auro; Virgilius dulcesque a fontibus undae i. e. fontium vel fontanas; ut jam monuerunt Lexicographi. Pro eo Cicero in Fragmento:

Extremusque adeo duplici de cardine vertex
Dicitur esse Polus.

Videndus vir summus Hugo Grotius pag. 72. Id non intellectum fraudi fuit Interpretibus Minucii Felicis cap. 7. *Specula de libris memorias*, jam eos deprehendes initiasse ritus omnium religionum. ubi inepte Davilius legit: *specula de libris memoria* jam eos &c. merito reprehensus a Wopkensio Obs. Miscell. Vol. x. p. 19. qui tamen non felicius ipse conjectat *de his rebus*, vel hoc *de libris* ortum ex voce, quae praecedente versu exstat, *delubris*. Quicquid vero de hoc Musaei loco statuendum aliis videatur, interpretationi Whitfordi tantisper locus dandus videtur, donec difficultatibus, quas obmovimus, sublati certiora alii adferant, quando haec nostra in spongiam incumbere non gravate passi certiora docentibus dignas habebimus gratias. Si probari posset idoneis exemplis *πατρῶν* parentes denotare, revera omnium maxime id adrideret, cum & eo nos ducere videatur Nonnus Dionys. lib. 3. p. 104. l. 15. loco, qui conferatur, non indigno:

Μάρτυς ἔγω· πατέρων γὰρ Διὶ πατρὶ δώματα ναίω·
Οὐ Στερόπην, ἢ Μαῖαν ὁμοδόλον, ἢ δὲ Κελαινὴν
Σύγγονον ἰγγυὺς ἔχουσα συνέσιον·

Nisi

Nisi πατέρων ibi positum sit pro πατρών, quod & aliis usitatum est, atque ita intellexerit Musaeus.

33. Ἀλλ' ἢ Κύπρις ἀνὰσσα. *Altera Venus regina.* Si placitis Grammaticorum standum peccavit & hic Musaeus; debuisse enim ἑτέρῃ. Vid. Ammonius in V. Ἄλλος. & Thomas Magister, qui tradit: ἑτέρῃ ἐπὶ δυοῖν, ἄλλος ἐπὶ πολλῶν. Sed parum haec curant Scriptores. Orpheus Argon. v. 477.

Φίλτροις Ἰπσιπύλῃν ἐρατοῖς ἰδάμασσι ἤσαν.

Ἄλλ' ἢ ἄλλος ἐμικτα.

Herodotus lib. I. cap. 32. ὡς περὶ χάρις ἑδμήια καὶ ταρκεῖς πάντα ἐαυτῇ παρέχουσα, αἰὶα αἰὶο μὴ ἔχει, ἑτέρῃ δ' ἐπιδέεται. Herodianus 3. 10. §. 6. Plutarchus Lacæn. Apophth. T. II. p. 241. & 242. Achill. Tatiuss lib. I. pag. 3, 13, 29, 41. talisque locis plurimis. Lucas Evang. cap. 20. v. 11. cap. 22. v. 58. &c. Theocritus Idyll. 24. 61. 7. v. 36.

Βαυλοῖσι δ' ἀνὰσσα τῶν ἄλλων ὅτι αἰὶα.

Censuram Scholiastis in Poëtam strictam ineptam esse monuit recte Eruditissimus Casaubonus. Egregios vero legum latores, quas ipsi saepissime migrant! Ita enim Ammonius in V. Ἀποκρήρυκτος. Ἐκποιήτος δ', ὁ δόθεις ἐπὶ τῷ πατρὶς εἰς νύμφειαν ἄλλῳ pro quo Etymologus: ἢ ὁ δόθεις ἑτέρῃ εἰς νύμφειαν. Sic habet MS. apud Valckenaerium Animadv. ad Ammon. p. 27. Tantine igitur ut adeo aestuarent Viri Eruditi in Æliano V. H. 3. 44. ὁ δ' ἑτέρος αὐτῶν συνεπλάκη τῷ λοιπῷ τῷ καὶ ἑτέρῳ. Ubi, ut Grammaticis pareant, repositum eunt δεύτερος, quamvis ex tribus MSS? Ego certe metuo, ne ob Grammaticorum imperium boni correctores haec mutaverint.

Ibid. Ἀλλ' ἢ Κύπρις. Ipsius Diis immortalibus illos, qui caeteris longe praestabant inter homines, comparari maxima laus erat. Homerus Iliad. T. 286. ο.

258. r. 158. &c. Puellas, quae pulchritudine reli-
quas longo post se intervallo relinquebant Veneri
adsumilabant. Infra v. 68.

Κύπριδος ἀρήταις, νῆν διφαίνεται Κύπρις.

Homerus Iliad. II. 699.

Ἄλ' ἀεὶ Πάριονδ' ἐκείνη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

Iliad. T. 282.

Βελεῖς δ' αἶψ' ἔπειτ' ἐκείνη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

Conf. Odyss. A. 14. P. 37. Nonnus Dionys. lib.
3. p. 90. l. 29. lib. 7. p. 214. l. 21, 24. lib. 16. p.
446. l. 8. lib. 33. p. 828. l. 28.

Χαλκομέδην ἢ Κύπριν ἴσω Λιβανείο νοήσῃ
Οὐ δύνασαι Φίλε κῆρε διακρίνειν Ἀφροδίτῃ.

Fulgentius lib. 3. Myth. cap. 6. p. 113. de Psyche
ex Apulejo: juniorem vero tam magnificae esse figu-
rae, quae (quo legit Munckerus) crederetur Venus
esse terrestris. Ubi nec Diligentiss. Munckerum no-
stri Poetae loca fugerunt. Jucunde suavissimus Se-
cundus Basio vi.

Tu quoque cum Dea sis, Diva formosior illa

Concha per aequoreum quatin vaga ducit iter,

Basia cur numero caelestia dona coertes?

Alia loca mitto. Ita formosos juvenes Baccho compa-
rabant. Longus Pastor. lib. i. p. 30. αἱ μὲν γυναῖκες
ἐκ τῶ πλησίον ἀγρῶν εἰς ἐπικυρεῖαν κεκλημέναι, τῷ Δα-
φνίδι τὰς ὀφθαλμοὺς ἐπέβαλλον, ἢ ἐπὶ νῦν ὡς ὁμοίον τῷ
Διονύσῳ τὸ κάλλος. Apud Coluthum de R. H. v. 245.
Paris ipsi praefertur:

Οὐδ' εἰ τοῖον ἔτι κτεν ἐπὶ ἔργου ὕμνῳ θνήσκει.

Ἰλίοις Διόνυσος, ἢ εἰ Διὸς ἱστο γυνήσκει.

Bacchus

Bacchus enim non pingui aqualiculo deformis, sed juvenis formosissimus habitus a Veteribus, contra ac pingitur a pictoribus, quibus quidlibet audendi magna semper potestas fuit. Tibullus lib. 2. El. 2. v. 35.

Et tu Bacche tener jucundae confitor uvae.

Ubi notata Elegantissimo Broekhusio evoluisse volupe erit. Dianae comparabant venatrices. Nonnus lib. 13. p. 368. l. 23.

Τὸν ποτε Κυρήνη κεμαδοσῶτος Ἀρετερὺς ἄλκι.

Sic lib. 15. p. 422. l. 16. lib. 16. p. 444. l. 31. p. 446. l. 8. lib. 42. p. 1090. l. 20.

Ἀρετεμὶ πῇ σεο τόξα, τίς ἤρπασε σεῖο φάρετρεν.

Lib. 48. p. 1262. l. 6. Saepe etiam pluribus simul Diis similes praedicabant. Nonnus lib. 34. p. 860. l. 12.

Ἀτρεμε Χαλκομέδεια, ἰὲν ῥοδοδάκτυλε Πειθῶ,
Κύπελδος ἀβρὸν ἀγαλμα, καὶ εὐθώρηκος Ἀθήνης,
Βακχιάς Ἡελγένεια, καὶ εὐδύνεσσα Σελήνη.

Saepe ipsis Diis praeferebant. Nonnus lib. 15. p. 426. l. 19.

Εἰ τόσον ὡς Νίκαια πέλεν λευκώλενος Ἡρῇ.

Alia loca mitto. Confer quae hic notavit Pareus. Ibid. Κύπελς ἀνασσα. Deos reges, Deas reginas dici obvium. Homerus Iliad. 3. 326.

Οὐδ' ἔτε Δήμητρας, καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης.

Theocritus Idyll. 25: 78.

ὦ πόποι, οἷον τῦτο θεοὶ ποίησαν ἀνάντες.

Orpheus Hymno in Venerem v. 16, & 24. p. 152.
 Propertius lib. 4. El. 5. v. 63.

*Sed cape torquatae, Venus o regina, columbae,
 Ob meritum ante tuos guttura secta focos.*

Ubi Vid. Eruditiss. Broekhusius, nec non Ez. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 79. Brouerius de Adorat. Veter. p. 47. Contra Reges, qui in terris summum dignitatis fastigium escenderunt, Deorum titulo insigniti. Vid. Spanhemium ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 26. in Delum v. 166. & quae observavit Bochartus in erudita epistola de Jure Regio Tom. I. col. 1006. Hinc illa cognomina ex. gr. Joviorum & Herculiorum ab Imperatoribus adsumta, de quibus Lactantius de Mort. Perf. cap. 52. *Ubi sunt modo magnifica illa & clara per gentes Joviorum & Herculiorum cognomina, quae primum a Dioclete ac Maximiano insolenter assumpta, ac postmodum ad successores eorum translata, viguerunt? Nempe deleuit ea Dominus & erasit de terra.* ubi Vid. Cuperum.

Ibid. εαιοφροσύνη ἢ καὶ αἰδοῖ. castitate & pudore vertitur. Pareus priorem vocem intellexit de sapientia puellae, quod minus hic quadrat, cum ratio redditur cur aequalium commercio abstineret puella. Nisi velis intelligere sapienter instituisse Heronem, quae invidiam hoc pacto evitabat, quod non omnino displicet. Elegantius tamen Papius:

Casti sed plena pudoris.

Ita Claudianus de R. P. lib. 1 v. 272.

*Castaeque pudoris
 Illuxere faces.*

C A.

CAPUT V.

Venus & Cupido virginibus infesti. Musaei locus pessime a Scholiaste expositus. Minerva ab ineuntibus nuptias placabatur. Antiqua Statii lectio probata. Minerva nubentes exosa. Veneri & Cupidini, cum puellae nuptias inirent, sacra fiebant. Venerem sanguine etiam placari contra Interpretes Horatii docetur. Columba Veneri immolata. Scholiastes MS. semel, Acron bis emendatus, semel refutatus. Cruquii Commentator tentatus. Lenae Dii. Α'φροδίτη secundum Scholiasten fuit Minerva. Fons erroris. Κυθήραια Α'φροδίτη, Cytherea Venus & similia. Servius bis leviter emendatus. Antonemastivum.

36. **M**ῶμον κ. τ. λ. Aperta imitatio Nonni Dionysii lib. 16. p. 462. l. 1.

Μῶμον ἀλευαμένη φιλοκέρτομον ἡλικος ἤβης.

38. Κυθήραιαν διασκομένην Α'φροδίτην κ. τ. λ. Significat Poëta Heronem Venerem & Cupidinem libamentis pacasse. Scilicet haec numina virginitatem servantibus credebantur infesta, adeoque omni modo, ne irata ea experirentur, puellis erant concilianda. infra v. 143.

*Παρθένον, ἣν ἐπέκειν ὑποδρήσαν Α'φροδίτη,
Παρθενιαῖς ἢ Κύπρις ἰαίνεται.*

Quem versum contulit Pythoeus cum Pervigil. Vener. v. 40.

Ipsa vellet ut venires, si deceret virginem.

Achilles Tattius lib. 8. p. 473. εἴ τις ἄρα ἐστὶν ἀνδρὸς παρθενία, ταύτην ἐγὼ μέλει δὲ παρόντος πρὸς Λευκίππην ἔχω. ἡ μὲν γὰρ ἡγεῖται πολλὰ δὲ τῇ Α'ρτέμιδος ἰσχυρὰ δέσπονα Α'φροδίτη, μὴ νομισήσῃς ἡμῶν ὡς ὑβρισμένην ἣν ἠθέλομεν ἀπάτορα γενέσθαι τὸν γάμον. Non intellexit igitur suum Poëtam ignobilis Scholiastes, qui notat: Ἀλλὰ καὶ τῇ Α'φροδίτῃ, καὶ τῇ Α'θηνῇ

ναὺς αὐτὸν τὸ ἔρωτα θύοις ἀπεφύγειν (ita conjectat Doctiss. Abr. Gronovius pro παρῆν) ἢ Ἡρώ. Quid, quaeso, hic facit Minerva Diva casta & castis amica? Haec ne virgini placanda? Imo vero, o bone, nuptias inituris. ita Valerius Flaccus lib. 8. v. 224. de Jasone:

*Ipse autem invitae jam Pallados erigit aras,
Incipit Idaliae numen nec spernere Divae.*

Argivae puellae virgineas ipsi comas libabant. Statius Thebaid. lib. 2. v. 251.

*Innuptam lumine adibant
Pallada. Munychiis cui non Argiva per urbes
Posthabita est Larissa jugis. Hic more parentum
Jasides, thalamis ubi casta adolesceret aetas,
Virgineas libare comas, primosque solebant
Excusare thoros.*

Ubi nihil mutandum puto cum viro erudito in in Observ. Misc. Vol. I. p. 195. legente Huic m. p. & *justa adolesceret aetas*, quomodo & locum laudat Elegantiss. Broekhusius ad Tibull. lib. 1. El. 4. v. 22. Vide, quae notat Vir doctus in nota addita. Consule praeterea Ez. Spanhemium ad Callimach. Hymn. in Lavacr. Pall. v. 1. Cassandra apud Lycophronem de raptu Ajacis querelas fundens v. 359.

*Ἐλκυθήσομαι,
ἢ ποταμὸν δὲ βύδειαν, Αἰθυίαν, κόρην,
Ἀργυρὸν αὐδάξασα, τάρροθον γάμον.*

Ita v. 356. vocat μισονύμφην. ubi Tzetzes notat: *μισονύμφῃ τῷτο δῆλον, ὅτι ἡ τιμῶσα παρθέτιαν, τὰς νυμφευθεῖσας μισεῖ.* Nonnus Dionys. lib. 47. p. 1226. l. 27:

Ἄμν

Ὅμοσεν ἀρχαῖοις γαμήλιον θεῶν Ἀθήνης
Παλλὰδος ὄρκον ὁμοῦσα, τί Παλλὰδι καὶ Κυβερῇ;

Nec tamen nuptiarum praesidibus Diis Cupidini
& Veneri rem divinam factam fuisse, cum puel-
lae matrimonio jungendae erant, inficias eo. ita
Sosthenes Therсандρι nuptias persuasuras Leucip-
pae apud Achill. Tat. lib. 6. p. 385. τί θλάεις;
αἰνῶσθαι, καὶ θύει ἐπὶ τοῖς ἐντυχήμασιν Ἀφροδίτῃ. Pau-
sanias in Laconicis: ἑορταὶ δ' ἀρχαῖαν καλεῖσθαι Ἀφρο-
δίτης Ἡρας. ἐπὶ δ' ὁμοῦ γαμήμενη νενομίκασι τὰς
μητέρας τῇ θεῷ θύειν. Simulacrum ligneum vetustum
Veneris Junonis vocant. Ibi vero sacra deae facere
matres, cum filias elocant, solenne habent. Nonnus
Dionys. lib. 35. p. 872. l. 12.

Ἐσόμεαι Ἰδῶν καὶ ἐγὼ φίλος, ἀντὶ δ' Αὐδῆς
Κυδαλνεὺς θυέεσσιν ἐρυθροῖν Ἀφροδίτῃ
Κρυπταδὴν Μορφήν ὁμειυμένης

Vid. & lib. 26. p. 692. l. 10. & seqq. Justinus
lib. 18. cap. 5. Mos erat Cypriis, virgines ante nu-
ptias statutis diebus dotalem pecuniam quaesituras in
quaestum ad litus maris mittere pro reliqua pudicitia
Veneri libamenta soluturas. Adde Rivini Dissert. de
Majumis &c. in Collect. Graevii cap. 7. §. 24.
Theocritus Idyll. 27. 63.

Ῥέξω πόρτιν Ἐρωτι, καὶ αὐτῇ βῶν Ἀφροδίτῃ.

Ex quo loco quemadmodum & Virgilio in Dedi-
catione Aeneidos:

*Si mihi susceptum fuerit decurrere munus,
O Paphon, o sedes quae collis Idalias &c.
Non ego ibure modo aut pacta tua templa tabella
Ornabo, & puris fecta feram manibus:
Corniger hos aries humileis & maxima taurus
Victima sacrato tinget odore focos.*

(liceat

(liceat paulisper spatium) refutantur nagae Acronis ad Horatium Carm. lib. 1. 19. v. 14. ubi notat: *Repe autem verbenas, cespitem & ibus Veneri promittit, quae non placantur (l. placatur) sanguine &c.* Melius certe ipsum docere debuerat ipse Horatius v. 16.

Mactata veniet lenior hostia.

Quem locum Cruquius de columba cepit, quam Veneri immolari praeter alios testis est Ovidius Fast. lib. 1. v. 455.

*Ergo saepe suo conjux abducta marito
Uritur Idaliis alba columba focus.*

Ita emendat Nic. Heinsius in Adversariis, eruditionis Criticae thesauro opulento, quem erutum curae Eruditiss. P. Burmanni brevi debet orbis literatus, lib. 1. cap. 1. p. 3. vulgo in *calidis*. Ego tamen Horatii locum de majore hostia mallet interpretari. Ineptius ineditus Scholiastes: *Papbiae Veneri non licebat hostia (lege hostiam) immolari.* Inepte & Acron: *Id est factio sacrificio mansuescet, hoc est Glycera Veneri veniet, quam proterviam dixerat.* Ubi vox *Veneri* sede mota ponenda post sacrificio flagitante sensu, nec non Porphyrio & Scholiaste MS. jubentibus: Vel ejicienda cum Cruquii Commentatore, nisi, quod potius reor, & huic vox illa restituenda. Dein *veniet lenior* non de Glycera, sed Venere cape, de qua v. 9.

*In me tota ruens Venus
Cyprum deseruit.*

Lenes Dii saepe occurrunt. Ita in Carmine Saeculari v. 13.

*Rite maturos aperire partus
Lenis Ilithuia.*

Ubi

Ubi Acron: *id est propitia*. Claudianus de R. P. lib. 1. v. 16.

Lenisque simul procedit Jacebus.

Sed in viam. Credo bonum nostrum interpretem cum haec notaret putasse Ἀφροδίτην esse Minervam. Ne dubites miser aperte se prodit ad v. 182.

Οὐ δύνασαι σκοπέεσσαν ὑποκλέπτειν Ἀφροδίτην.

Ibi enim vocem ultimam explicat Νύμφην ἄγαμον, quo vix quicquam absurdius: quae vero sit illa Νύμφη ἄγαμος praeter Minervam, praecipue conlato h. l. non video. Sollicitum quidem me tenent iterum loca, quibus recte mentem sui Poëtae cepit ut v. 33. 43. 68. adeo ut facili negotio in hanc conjecturam inciderem Scholia illa e duobus male confuta, nisi crassa ignorantia & ignobilis hominis stupor incredibilis nihil benigne de ipso sentire suaderent. Ansam vero videtur dedisse v. 35.

Κύπερ φίλη μετὰ Κύπρην, Ἀθηναίη μετ' Ἀθήνην.

Nam Κυθήρειαν Ἀφροδίτην unam esse Deam extricare non poterat, cum tamen centies occurrat Φοῖβος Ἀπόλλων, Πάλλαξ Ἀθήνη aliaque, quae, quamvis rara, apud Latinos quoque reperias. Horatius Carm. lib. 1. 4. 5.

Jam Cytherea choros ducit Venus.

Vid. Bentlejus. Virgil. Aeneid. lib. 2. v. 615.

Jam summas arces Tritonia (respice) Pallas.

Ubi Servius: Duo antonomasia sunt sine proprio nomine. Emenda duo antonomasia. ita enim ad lib. 5. v. 704. Pro uno proprio duo Antonomasia. ad lib. 3. v. 251. PHOEBUS] Purus, impollutus: & est Ἀπολλῶν

pollinis fixum Antonomastium, quod alii dari non potest. unde patet vocem Servio hoc usu familiarem esse. Illud tamen occurrit apud eundem ad lib. 2. v. 171. Sane Tritonia Antonomastium est, i. vice nominis ponitur, quia proprium est Minervae. Verum & hic corrige Antonomastium.

CAPUT VI.

Publica sacerdos fuit Hero. Πανδήμιος ἱερὴν pessime ad Venerem Vulgarem refertur. Duplex Amathusia. Venus Coelestis & Vulgaris. Phavorinus Camers ter, Harpocratiōn semel emaculati. Adonis & Cytherea saepe junguntur. Emendatus Nonnus. Uno festo, & templo Dii honorati, quemadmodum Venus & Adonis, Diana & Apollo, aliaque. Non raro a generali & majori ad speciale & minus auctores venire contra Servium aliosque docetur. Antiqua lectio in Virgilio, ut & distinctio. Nemus & virgulta aliaque. Servius parum sibi constans. Cythera insula.

42. Πανδήμιος ἔλθεν ἱερὴν. Publica igitur Veneris sacerdos nostra in urbe Sesto, qualis Cereris Nicippe in urbe Thessaliae Dotio. Callimachus Hymn. in Cerer. v. 42.

Ἀντίκα Νικίππῃ (τὰν οἱ πόλις ἀρίτεστον
Δαμόσταν ἔρασαν) ἱείετο.

Statim Nicippae (hanc ei civitas sacerdotem
Publicam constituerat) assimilata est.

Confule notata Cel. Spanhemio. Intolerabilis stupor est Weitzii & Parei, (nam Voetius dubius haeret) qui intelligunt Venerem πάνδημον & plurima huc convasant de ipsa a Caelesti distincta, quam toto carmine non memorari certissimum est. Melius eos praecedentia docere debuissent, quibus diserte intelligi οὐ γνῖται patet. ita enim v. 38.

Α'Α' αἰεὶ Κυβέριαν ἱλασκομένη Ἀφροδίτην,
Πολλὰ κὲ τ' ἔρωτα παρηγορέσκε θυγαῖς,
Μητεὶ σὺν οὐρανῇ Φλογέην τρομέουσα Φαρέτην.

Mox sequitur versus hic Δὴ γὰρ κ. τ. λ. Quis non videt eandem Deam hic intelligi & ineptissimum hic suspicari castissimam sacerdotem ministrare Divae a meretricibus potius colendae, & tamen sua missa placasse divam omnino diversam & contrariam? Locus Catulli Epigr. 69. ex Meursio ad Lycophr. adductus nihil ad rem facit.

*Nam mihi quam dederit duplex Amathusia curam
Scitis, & in quo me torruerit genere.*

Duplex enim Amathusia est Venus, quae mas erat & femina, ut docuit Cel. Bentlejus ad Horat. Carm. 1. 6. 7. De Venere autem Coelesti & Vulgari vid. Cuperum Observ. lib. 2. cap. 1. laudatum etiam a Rövero ad v. 40. Theocritum Epigr. 13. Conferri meretur de gemina pulchritudine Achilles Tattius lib. 2. p. 141. loco eleganti: Δὴ γὰρ ἐγὼ νομίζω κατὰ ἀνθρώπους κἀπὴ πλανᾶσθαι, τὸ μὲν ἑρμῖον, τὸ δὲ πάνδημον, ὥσπερ ἔ κἀπὸς αἱ χορηγοὶ θεαί. αἰσθὰ τὸ μὲν ἑρμῖον ἄχθεται θνητῷ κἀπὸς δεδομένον, κὲ ζητεῖ πρὸς ἑρμῖον ταχὺ φεύγειν· τὸ δὲ πάνδημον, ἔρεπται κάτω, κὲ ἐγχρονίζει πρὸς τοῖς σώμασιν. De Venere Vulgari etiam audiendus Phavorinus in V. Πάνδημος Ἀφροδίτη, ἔτως ἐκάλει τὴν ἀφιδρυθεῖσαν πρὸ τ' ἀρχαίαν ἀγορᾶν, διὰ τὸ ἐνταῦθα πάντα τ' δῆμον συναγεῖσθαι τὸ παλαιόν, ἃς ἐκάλει ἀγορᾶς· ἐστὶ δὲ τὸ πάνδημον, παγῆσιμον. Locus corruptus. Lege ἐνταῦθα quod leve, & post τὸ παλαιόν inserte ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, nec non pro παγῆσιμον reponere πάγκοινον. Fundus emendationum est Harpocratio in eadem V. a Meursio ad Lycophr. in Cassandr. v. 112. quoque adductus, quem in Harpocratioe recte

emendasse ἀφιδρυθεῖσαν pro ἀμφιδρυθεῖσαν adparet
ex h. l. Corrige praeterea hinc τὸ παλαιόν pro τῷ π.

43. Ἀδώνιδι καὶ Κυβερείῃ. Saepissime haec numina
conjunguntur apud Nonnum, quemadmodum lib.
xi. p. 324. l. 25. lib. 16. p. 450. l. 16. lib. 42.
p. 1106. l. 32. lib. 48. p. 1264. l. 4. lib. 41. p.
1052. v. 4.

Καὶ Παφίης δόμον εἶδε γαμήλιον. ἡμερίδαν δὲ
ἔρνεσιν ἀρτιφύταισι βαθύσκιον ἄλσος ἐρέψας
Ἀμπελόεν ποτὲ δῶρον Ἀδώνιδι καὶ Κυβερείῃ.

Interpres reddidit:

*Et Paphiae domum vidit nuptialem. Vitium vero
Ramis per se crescentibus profundas umbras ha-
bens nemus coronans*

Vitium quoddam munus Adonidi & Veneri.

Quae nec ego, nec alter quispiam forte intelligit.
Emenda igitur.

Ἀμπελόεν πόρε δῶρον Ἀδώνιδι καὶ Κυβερείῃ.

*Vitum (Bacchus) praebuit munus Adonidi &
Veneri.*

Ex hoc autem loco patet unum Diis duobus fe-
stum in urbe Sesto celebratum, quemadmodum
quoque uno templo honoratos, quod & in insula
Cypro fieri consuevisse innuere videtur Orpheus
Hymno in Venerem p. 152. v. 24.

Εἴτ' ἐν Κύπρῳ ἀναστα τροφῶ σέο· ἐνθα καλαί σε
Παρθένοι ἀδμήται νύμφαι τ' αἰνὰ πάντ' ἐνιαυτὸν
Τῖμῃσι σε μάκαιρα καὶ ἄμβροτον αἶγνόν Ἀδωνιν.

Vid. Vir Eruditiss. Georgius Arnaldus de Diis
Παρέδροις cap. 25. pag. 177. Nec quidquam notius
scire quam plures Deos uno templo cultos fuisse.

Ser-

Servius ad Virgil. *Æneid.* lib. 6. v. 831. *Dictus autem Μόναικος (Hercules) quod in ejus templo nunquam aliquis Deorum simul colitur, sicut in Jovis, Minerva & Juno: in Veneris, Cupido. & ad lib. 2: 225. Delubrum dicitur quod uno tecto plura complectitur numina, quia uno tecto diluitur: ut Capitolium, in quo est Minerva, Jupiter, Juno. Ita in urbe insulae Cei Carthaea Apollo colebatur in fano Dianae, ut conligo ex Anton. Liber. cap. 1. Ταύτην ἰδὼν Ἑρμοχάρης Ἀθηναῖος χορεύσας Πυθίαις παρὰ τὸ βαμὸν & Ἀπόλλωνος ἐν Καρθαίᾳ, ἐπεθύμησεν αὐτῆς καὶ ἐπιγείψαι μῆλον, ἔρριψεν ἐν τῷ ἱερῷ τὸ Ἀγέτιδος.* Virgilio *Æneid.* lib. 6. v. 35. memoratur

Phoebi Triviaeque sacerdos

Deiphobe Glauci.

Atque unum ambobus templum vovet *Æneas* v. 69.

Tum Pbaebo & Triviae solido de marmore templum

Instituam, festosque dies de nomine Phoebi.

Ubi in aliis *templa*, quod perinde est. vid. dicta cap. 8. p. 130. ita v. 13.

Jam subeunt Triviae lucos, atque aurea tecta.

Ubi Servius: *Congrue Apollini & Dianae juncta sunt templa: ut & paulo post Phoebi Triviaeque sacerdos. Non deterius, puto, scripsisset eadem s. t. ut liquidum ex locis citatis. Aram unam Neptuno & Melicertae nautas posituros Inoni promittit Mercurius apud Nonnum lib. 9. p. 254. l. 12.*

Σοὶ πένοντες πλεύσαντες Φιλέμφορος εἰν αἰὶ ναύτης,
βαμὸν ἵνα σήσας Ἑνσεύχθονι καὶ Μελικέρτῃ
πέζων ἀμφοτέροις.

45. Ὅσσοι ναιετάεσκον αἰλιγεφίων εφ' ὧν ἦσαν.
Οἱ μὲν αἶψ' Αἰμωνίης, οἱ δ' εἰναλίας ἀπὸ Κύπρου.
Οὐδὲ γυνή τις ἔμιμνεν ἐνὶ πόλεισι Κυθέρων

Adtendas quaeso lector inlustre exemplum, quo prius generaliter de omnibus insulis locutus mox tamen inter caeteras gentes incolas Cypri & Cytherorum memorat. Similiter v. 49.

Οὐδὲ περιπτύοντι τις ἐλείπετο τῆμος ἰορτῆς,
Οὐ Φρυγίης ναέτης, ἢ γαίτονος ἀσὸς Αἰβύδα.

Certe ad περιπτύοντας hosce pertinebant jam Abydi incolae. ita v. 138.

Ὀλβιος, ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ Ὀλβίη, ἣ τέκε, μήτηρ.
Γαστήρ, ἣ σ' ἐλόχευσε, μακαρτάτη·

Quem locum erudite, ut solet, Cel. Dorvillius jam a ταυτολογίας vitio contra Alexandrum Pope vindicavit. sic & v. 274.

Ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχόρευτος ἦν λέχος, ἀλλ' ἄτερ ὕμνων·

Cum v. 277. occurrat

Οὐδὲ πολυσκάρθμω τις ἐπεσπύρτησε χορείη,
Οὐχ ὕμναιον ᾄσει πατήρ, καὶ πότνια μήτηρ·

Hesiodus in Theogonia v. 58.

Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἦν, οὐδ' ἔτρεπαν ὦρσι
Μηνῶν φθρόνταν, οὐδ' ἔματ' ἀπὸ πάλ' ἐτελείθη·

Unde patet non raro Poëtas a generali & majori descendere ad specialius & minus: Non igitur Virgilius Æneid. lib. 7. v. 674.

*Ceu duo nubigenae cum vertice montis ab alto
Descendunt Centauri, Hemolen Othrymque nivalem
Linguentes cursu rapido: dat cunctibus ingens
Silva locum & magno cedunt virgulta fragore.*

Non

Non inquam culpandus fuerat a Servio, quod a minore ad majus venire debuerat, neque haec censura adprobari viro Erudito in Observ. Miscell. Vol. I. p. 17. Vir doctus in nota subiecta ita capit Poëtam: ut *silva ingens* sive majorum arborum cacumina Centaurorum capitibus dederint locum: virgulta pedum incessu mota fuerint & protrita. acute. Sed tamen an hoc cogitaverit Poëta non ausim adfirmare. Idem lib. 6: 703. *nemus & virgulta* simili modo conjungit:

*Interea videt Aeneas in valle reducta
Seclusum nemus & virgulta sonantia silvis.*

Ubi olim lectum *silva* patet ex Servij nota: *quae est juxta praerupta fluminis*. Ita lib. 12. 521.

*Ac velut inmissi diversis partibus ignes
Arentem in silvam, & virgulta sonantia lauro.*

Ubi Servius: *Quaeritur quid sit virgulta sonantia lauro, scilicet ipsa virgulta tauri. cum Virgilii autem loco confer Ovidium Metam. lib. 8. v. 339. de apro Calydonio:*

*Sternitur incursum nemus: & propulsa fragorem
Silva dat.*

Idem Servius ad lib. 7: 54.

*Multi illam magno e Latio, totaque petebant
Ausonia.*

Notat: *Latium pars est Ausoniae; unde dixit primo, quod minus est: sic intulit totaque Ausonia. Pessime vero idem sibi constat: cum enim ad lib. 8: 71.*

*Nymphae, Laurentes Nymphae, genus omnibus
unde est.*

Notasset : NYMPHAE] Hic distinguendum, ut generalitatem sequatur specialitas, ut in Georgicis, Mater, Tyrrhene mater. (Corrige igitur distinctionem vulgatam Georg. 4: 321. ubi legitur *Mater Cyreno, mater.*) Nam vitiosum est post speciem genus inferre. idem tamen ad lib. 2: 250.

*Ruit Oceano nox,
Involvens umbra magna terramque polumque
Myrmidonumque dolos.*

Animadvertit: A generalibus ad specialia venire vitiosum est: nisi forte redeatur ad causam, ut hoc loco. Sed auctores sibi non metuisse ideo a ferula Grammaticorum patet ex iis, quae jam dicta sunt, quibus adde Virgil. lib. 12: 521. loco paullo ante adducto.

47. Εἰς τὴν πελοπόννησον Κυθήρων. Insula omnino hic intelligenda Veneri gratissima, de qua Phavorinus in V. Κυθήρες ἐν εὐδαιμόνι γενεῇ, νῆσος περὶ τῇ Κρήτῃ, ὥς φησὶν ὁ γεγράφας τὰ ἰόνικα, ἢ ποτὲ καὶ πορφύρεα ἐρρήθη, διὰ τὸ καλλιπὲς φέρειν πορφύρας ἐν ταύτῃ, καὶ ἡ Ἀφροδίτῃ Κυβέρεια, κατὰ τὸ Ἡσίοδου μῦθον λέγεται διὰ καὶ Ζαθέα ἵφη ὁ ποιητὴς, διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς μυθεομένην τὴν Κυβερίαν ἐκφράσιν. Vid. Hesiodum in Theogon. v. 198. & 192. Non debuisset dubitare Weitzius a Pareo hic adductus an de hac insula, an vero Cythero Atticae oppido locus intelligendus.

CAPUT VII.

Venus in Libano sedes habebat, ibique colebatur. Puellae montem hunc, vicinaque loca incolentes pulchritudine reliquas superabant. Venus Aphacitis. Λιβάνος ὄρεος ab odore fragrantissimarum arborum, quas mons gerit, non vero a thure, quod illic loci non crescit. Phavorini Etymologia vocis Λιβάνου, & mira narratio, de hoc monte. Lapsus Interpretis Vulgati. Florens Christianus refutatus,

ius, aliaque. Ε'ποιχίδας incedere. Incessus decoris non
contemnenda pars. Formosae puellae Lunae comparatae.
Emendatus Nonnus. Ο'φθαλμοὶ παῖδοι. Comparabantur
etiam Aurorae, & Lucifero. Commentator Cruquii &
Scholiastes MS. leviter emaculati. Nonni interpretatio
correcta. Locus Musaei a Scholiaste non intellectus. Color
puellarum niveus purpureo mixtus laudatissimus. Candidus
color & roseus. Diversa lectio in Virgilio rejecta. Cervix
rosea, pulchra. Rosae albae raro memorantur. Titius &
Cruquius refutati. Rosa florum pulcherrima, & Veneri
sacra.

48. **Ο**ὐ Λιβάνυ θυόεντος ἐνὶ πτερύγεσσιν χορεύων.
Venerem in monte Libano sedes habuisse
atque ibi cultam uno ore tradunt Veteres Scrip-
tores. Nonnus Dionys. lib. 4. p. 126. l. 6.

Ἐσὼ Λιβάνοιο κομίζων
Ἀστυρίην πλώσσαν ὑπὸ Θρήνης Ἀφροδίτην.

Lib. 42. p. 800. l. 27. de Junone a Venere disce-
dente:

Εἶπε δὲ Ἀστυρίην Λιβανηίδα δύσατο πέτρην.

Conf. lib. 33. p. 828. l. 28. lib. 41. ipso initio.
alia loca mitto. Æthicus in Cosmographia p. 716.
edit. Abr. Gronov. *Insula vero, quam (Tiberis)
facit intra urbis portum, tantae viriditatis amoenita-
tisque est, ut neque, aestivis mensibus, neque hyema-
libus pasturae admirabilis herbas debeat: Ita autem
vernali tempore rosa, vel cacteris floribus adimpletur,
ut prae nimietate sui odoris & floris insula ipsa Liba-
nus almae Veneris nuncupetur.* aliique plures. Cave
tamen huc referas locum Orphei in Hymno Vene-
ris pag. 152. v. 17.

Εἰ τε δὲ ἐν Λιβάνῳ Στυρίας ἴδος ἀμφιπολεύεις.

Quemadmodum laudatur in Parei commentario p.
62. sine sensu, cum legendum ut in aliis editio-

nibus locus exhibetur, εὐλιβάνη Συείης. Sedes haec adeo grata Deae, ut munere ejus mulieres, quae montem hunc vicinamque loca colebant prae caeteris essent forma liberali. Geographus Anonymus apud Bochartum Chanaan. lib. 2. cap. 14. *Helio- polis, quae propinquat Libano monti, mulieres specio- sas pascit, quae apud omnes nominantur Libanotides; ubi Venerem magnifice colunt: dicunt eam ibi habitare, & mulieribus gratiam formositatis dare.* Antoninus Liberalis cap. 34. refert Smyrnam filiam Theian- tis & Orithyiae nymphae (cujus filius formosus Adonis) natam in Libano a multis ob formae praestantiam ambitam. Talis Beroe Baccho ama- ta, de qua lib. 43. p. 1118. l. 25.

Καὶ διαρὴν μετὰ δῖον ἔχων Λιβανηίδα νόμφη.

Venus Cadmum laudans lib. 4. p. 116. l. 9.

Ἰμερόεις γὰρ

Ἐκ Λιβάνη νέος ἔτος, ὅπη Κυβέρεια χορεύει.

Non mirum ergo, si ad solenne hujus Deae festum Seston convenirent, qui Libanum inhabitabant. Olim locum hunc speciatim capiendum putabam de templo celeberrimo in honorem Veneris stru- cto Aphacis in Libano non procul a fluvio Ado- nide, unde nomen Aphacitidis ipsa adepta, cu- jus praeter Zosimum aliosque Scriptores, quo- rum testimonia produxit Diligentissimus Bochar- tus in Chanaane lib. 2. cap. 14. Col. 748. & 749. meminit Eusebius de Vita Constantini lib. 3. cap. 55. loco disertissimo, ubi de Imperatore omni modo id agente ut ritus & sacra Gentilium tolle- ret: Δεινόν τι ψυχῶν θήρατρον ἐπὶ τῇ Φοινίκῃ λανθά- νον ἔθνος, ἐξ ἀπόπτῃ συνεῖδεν. ἄλλος δὲ τῦτ' ἦν καὶ τέμε- νος ἐκ ἐν μέσαις πόλεσιν, καὶ ἐν ἀγοραῖς καὶ πλατείαις, ὅποια τὰ πολλὰ κόσμος χάριν ταῖς πόλεσι φιλοτιμεῖται.

τὸ δ' ἦν ἕξω πάντε, τριῶν τε καὶ λεωφόρων ἐκτός, αἰ-
 χρῶ δαίμονα Ἀφροδίτης, ἐν ἀκρωρείας μέρῃ δ' Λιβάνε
 ἐν Ἀφάκοις ἰδρυμένον· ἁολή τις ἦν αὐτῇ κακοεργίας
 πᾶσιν ἀπολαύσαις, ποδῇ τε ῥαυάνῃ διεφθορόσι τὸ σῶμα·
 γύναιδες γὰρ τινες ἄνδρες ἐπ' ἄνδρες, τὸ σεμνὸν τῆς Φυ-
 σίως ἀπαρνασάμενοι, θηλείᾳ νόσῳ καὶ δαίμονα ἰλεῦντο γυ-
 ναϊκῶν τ' αὖ παρσίνομοι ὁμιλίᾳ, κλεψιγαμοὶ δ' ὁμιλίᾳ
 (Valesius l. τε φθορᾷ) ἀρρήτοι τε καὶ ἐπιρρήτοι πρῶ-
 ξεις, ὡς ἐν ἀποσάτῃ (ἀπρὸς αὐτῇ Valesius l.) χάρις
 κατὰ τόνδε τ' νεῶν ἀπέχειν τε. Vide quæ notavit
 Valesius & Th. Smithi Adnotat. ad Monum. Pal-
 myr. VIII. p. 50. Atque ita optime intelligi pos-
 set, quæ essent Libani πτέρυγες; cur viros cho-
 reas ducentes hic memoret, cum reliquos tantum
 Abydo, Phrygia &c. simpliciter venisse narret.
 Verum nihil est quod nos ea cogat, cum Λιβανητῶν
 δα πτέρην sæpe memoret Nonnus aliique, choreas
 autem duxisse cultores hujus Divæ in reliquo
 monte non minus credibile sit quam in hac parte,
 quemadmodum de ipsa Venere id testatur Nonnus
 lib. 4. p. 116. l. 9.

Ἐκ Λιβάνε νέος ἔτος, ὅπη Κυθέρεια χορεύει·

Vid. lib. 3. p. 90. l. 20.

Ibid. Λιβάνε θυόεντος. Thus Libanum ferre notius
 esse dicit Pareus, adducens loca Isidori nonnulla.
 Sed errat. Dudum Isidorum, Serviumque, &
 Graeculos, qui ex nominis adlusione thus in
 Libano nasci ridicule elicuerunt, confutavit Sal-
 masius in Solin. pag. 1046. quique ipsum laudat
 Bochartus Phaleg. lib. 2. 18. col. 104. ut & Cel.
 Relandus in Palaest. lib. 1. cap. 48. p. 312. qui
 thus ibi crevisse aut crescere negat. Obstat qui-
 dem Cyrillus in Comment. ad Jesaiam lib. 5. T.
 IV. p. 848. loco, alio tamen scopo, adducto a
 Relando p. 320. Ὅρος ἐστὶ τῆς Φοινίκης ὃ Λίβανος, καί-
 δ' αὖτε

δροις τε ἢ καπαρέασιν ἢ πύλῃ κατὰ κομον ἢ αὐταῖς ἢ
 τοῖς ἑλβενοῖς φυτόις. Θαυμάζεται ἡ τούτης ἱερακῆ
 αἰτίας τὸ μνημονεύειν ὄρος, ὡς ἀφθονωτάτην ἔχει ἢ ὕλην
 ἢ δένδρεα τοῖς ἐνμνησάταις ἢ εὐσμοτάτοις καταπλη-
 τῆς. Sed cum antiquiores simile quid non tradant
 nec huic fidem habendam puto. Aliam Etymolo-
 giam dat Phavorinus: Λιβανος, δένδρον. ἢ ἢ ὄρος
 ἢ καλόμενον. Λιβανος ἢ εἴρηται, εἰονεὶ ὁ λειβόμενος ἢ
 σπυρόμενος. δοκεῖ γὰρ αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι ὅλον εἶναι
 πνεῦμα ἢ θεὸν· ἀνυφερεῖς γὰρ ἐστὶ ἢ αὐτὸν σέβονται κ.
 τ. λ. Quae unde habeat nescio, ut nec quae in-
 ferius: ἐστὶ ἢ ἢ ὄρος καλόμενον ἢ κατὰ νεμνητιαν ὄρος
 εἶχον λιβανωτὲς ἐντιθέναι τοῖς ἀγάλμασι. Melius igitur
 capi posset de odore reliquiarum arborum,
 quas mons gerit, fragrantissimarum, de quibus
 Cyrillus & Aethicus l. c. & Sacer Scriptor Hoseae
 cap. 14. v. 6. ἢ ἢ ὁσφρεσία αὐτῆς ὡς Λιβάνης. Et
 odor ejus ut Libani. Cantic. cap. 4. v. 14. Νάρδος ἢ
 κρόκος, κάλαμος ἢ κιννάμωμον, μετὰ πάντων ξύλων ἢ
 Λιβάνης. Vulgatus Interpres: *Nardus & stocus, fistu-
 la & cinnamomum cum universis lignis Libani.* ut adeo
 videantur Graeci usi Codice hoc in loco a nostris
 diverso in quo pro לבנון scribebatur לבן , quem-
 admodum contra v. 11. pro ἢ ὁσμὴ ἱματίων σου, ὡς ὁσμὴ
 Λιβάνης. Vulgatus: *Et odor vestimentorum tuorum sicut
 odor thuris.* Nisi, quod verum puto, Vulgatus secu-
 re vestigia Graecorum legens nomina propria con-
 fuderit & in Graecis scribendum Λιβάνης. atque id
 malo, quam, quod Parens putat, quia thus ibi of-
 ferebatur, quamvis nec hanc explicationem da-
 mnem. ita Oraculum apud Eusebium de Praepar.
 Euang. lib. 5. cap. 28. incolas Deli insulae voca-
 re videtur

Οἰκητὰς Δήλοις θυώδεος, ἡδ' ἱερῆας.

Fragrantis Deli cives, sacrosque ministros.

Ibid.

Ibid. iv) πτηνύουσι. recte Scholiastes ἐκ τῆς ἀνέργου, quo nihil tritius, nec tamen intellexit Florens Christianus puerili errore vertens:

Nullus odorati Libani falcabat in antris.

53. Οὐ τόνον Ἀθανάτων ἀγέμεν σπεύδουσι θνητὰς,
Ὅσων ἀγειρομένων διὰ καίλας παρθενικῶν.

Conferri meretur locus Longi Pastor. i. p. 2. de pictura egregia in insula Lesbo; ὥστε πολλοὶ τῷ ξένων κατὰ φήμην ἦσαν, τῷ μὲν νυμφῶν ἰκέται, τῷ δὲ αἰκόνος θεοταί. Ita Glyceria suspicabatur Menandrum non minus Bacchidis amore quam Isthmiorum causa iter suscepisse, apud Aciphtonem lib. i. ep. 29. p. 122. ex emendatione Bergleri: τὸ μὲν γὰρ δοκεῖν αὐτὸν ἐκ ἑλαττον ὧ σοι ἐντυχᾶν ἢ τῷ Ἰσθμίων ἐνεκεν τῷ ἀποδημίαν πεποιθῶς, ἢ πάνυ πείθομαι. vulgo ε' π. π.

55. Ἡ δὲ θεῆς ἀνὰ τὴν ἐπώχετο παρθένος Ἡρώ· in-
cessit virgo Hero recte vertitur. Verbum enim hoc pompam ac majestatem denotat. Claudianus de B. Gildon. v. 195.

*His fretus sociis, ipso jam principe major
Incedit.*

Propert. 2. 2. v. 57.

*Fulva coma est, longaeque manus; & maxima toto
Corpore; & incedit vel Jove digna soror.*

Tibullus lib. 2. El. 6. 33.

*Ut mea luxuria Namafis fluat: utque per urbem
Incedas denis conspicienda novis.*

Ubi Broekhusium consule. Nec sine ratione formam Heronis laudans Poëta incessus meminit, cum & ille non contemnenda pars decoris juvenes

nes amatores adliciens. Audi Ovidium Art. Amat.
3. 328.

*Discite faemineo corpora ferre gradu.
Est. & in incessu pars non temnenda decoris.
Adlicit ignotos ille, fugatque viros.*

Male Florens Christianus :

*Tunc ergo Deae delubra petebat
Virgo Hero.*

75. Οἷά τε λευκοπαῖδες ἐπαντίλασσε σελήη. Elegans
comparatio & crebra sumpta forte ex Ovidio Heroid. ep. 18: 71.

*Quanto cum fulges radiis argentea puris
Concedunt flammis sidera cuncta tuis;
Tanto formosis formosior omnibus illa est;
Si dubitas caecum Cymbia lumen habes.*

Qui locus non fugit Elegantissimum Broekhusium
ad Tibullum 3. 4. 29. ubi plura notavit vir Eruditus,
quemadmodum & Pareus ad h. l. qui tamen perverso
judicio inventionem adtribuit Musaeo. Idem Naso Metam. lib. 2.

*Quanto splendidior, quam caetera sidera, fulget
Lucifer; & quanto te, Lucifer, aurea Phoebe;
Tanto virginibus praestantior omnibus Herse
Ibat: eratque decus pompae comitumque suarum.*

Horatius Carm. lib. 2. 5. 17.

*Dilecta, quantum non Phobë fugax
Non Chloris: albo sic humero nitens,
Ut pura nocturno renidet.
Luna mari, Gnidiusve Gyges:*

Nonnus Dionys. lib. 16. p. 438. l. 23.

Λύχνα γυμνασθέντα, σέλας πέμποντα σελήνης,
p. 440. l. 19.

Ὀπλοτέρη γὰρ
Ἐμπεδον εἶδος ἔχουσα πέλει Νίκαια σελήνη.

Confer lib. 18. p. 494. l. 4. lib. 34. p. 844. l. 23.

Εἰσι τεληκοσίων Χαρίτων σίχες, ὧν μία μὲν
Πασαῖν περφέρουσα φαίνεται, ὅα κ' αὐτὴ
Φαιδρότεραις ἀκτῖσι κατακρύπτει σέλας ἄστρων,
Μαρμαρυγὴν ἑυκυκλον ἀκοντίζουσα σελήνη.

Lib. 38. p. 972. l. 14. & seqq. lib. 41. p. 1066.
l. 25. de Beroe.

Ἀ' αὐρῆς δ' ἐκρυπτεν ὁμήγευεν ἡλικος ἤβης,
Ὁ' φθαλμοὶ γελδώντες ἀκοντισῆρες ἐρώτων
Φαιδρότεραις χαρίτεσσιν, ὅσον πλὺτον ἄστρι καλύπτει
Ἀ' ννεφέλης ἀκτῖνας οἷσεύουσα σελήνη
Πλησιφαῆς.

Quo loco non deterius, puto, legeres ἐκρυπτον,
certe Φαιδρότεροι χαρίτεσσιν ὅσον κ. τ. λ. cum subin-
telligendum ἦσαν. ὁφθαλμοὶ Φαιδροὶ saepe occurrunt.
Aristaen. lib. 1. ep. 10. p. 58. τ' ὃ νέον ἐκόσμεν
ὁφθαλμοὶ Φαιδροὶ μὲν ὡς καλῶς φοβεροὶ δ', ὡς σάφρο-
νος. ut recte emendavit Vir Eruditus in Observ.
Miscell. Vol. I. p. 392. & dubitanter alter vir
Doctus Vol. III. p. 406. Confer praeterea Nonnum
lib. 47. p. 1218. l. 25. lib. 48. p. 1266. l. 17. A-
lias Aurorae comparare solent formosas. Theocritus
Idyll. 18. v. 26. de Helena:

Ἀ' ὡς ἀντέλλουσα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
Πόντια νύξ ὅτε, λευκὸν ἔπερ χαμῶνος ἀνέντος·
Ὡδὲ κ' αἰ χρυσεὰ Εἰλένα διεφαίνεται ἐν ἡμῖν.

Sicut aurora exoriens decorum ostendit aspectum
Sacra cum nox abit, hyeme candidum ver laxante,
Sic ἔ' aurea Helena elucebat inter nos.

Ita

Ita legit Casaubonus Edition. cap. 19. p. 377. pro
 αἷτε. aliter Doct. Heinsius cap. 23. p. 375. ita
 Nonnus lib. 16. p. 440. l. 18. lib. 34. p. 848. l.
 3. ipsique praeferunt aliquando ut ibid. l. 23.

Καὶ τὸ Φαεινὸν
 Χαλκομέδην ῥοδοῖσσα ῥοδοσεφείας πλέον ἤῃς·

Obvia quoque cum Lucifero comparatio est. Vir-
 gilius de Pallante Æneid. lib. 8: 589.

*Qualis ubi Oceani perfusus Lucifer unda,
 Quem Venus ante alios astrorum diligit ignis,
 Extulit os sacrum coelo tenebrasque resolvit.*

Quod Homericum esse observat Servius. Primum
 versum Acron confert cum Horatio Carm. lib. 3.
 Od. 9. v. 21.

*Quamquam sidere pulchrior
 Ille est.*

Commentator Cruquii & MS. Scholiaſtes vocem
 ubi omittunt, quæ restituenda ex Acrone &
 Virgilio. Nonnus Dionys. lib. 21. p. 574. l. 4. de
 Baccho:

Καὶ ταχὺς ἤλασε δίφρον ἰώιον εἰς κλίμα γαίης
 Τεύχεσσι ἀστρόπτεον ὡς Φωσφόρος.

*Et cito agitavit currum matutinum in clima terrae,
 Telis fulminans tanquam Lucifer.*

Vel potius

Armis fulgens ut Lucifer.

Talis Pallas Virgilianus.

58. Ἀπὸ τοῦ ἵππου φοιτῶντος πύκλα παρῶν,
 ὡς ῥόδον ἐκ καλῶν διδμηχίων.

Ele-

Elegans locus sed pessime a Scholiasta acceptus, ut patet ex notis ipsius: Χιονέων] Χιονόδης, λαμπρῶν, quae ita restituit Gronovius: χιονοδῶν, λαμπρῶν. & Φοινιάσεται] ἱλαμπρύνεται. Aliud voluit Poëta, cuius interpres optimus esse poterit Achilles Tatius lib. 1. p. 17. de Leucippe: λευκὴ παρεια, τὸ λευκὸν εἰς μέσον ἐφοινιάσεται, καὶ ἐμμεῖται πορφύρεον, οἷον εἰς τὸ ἐλέφαντα λευκὰ βάπτει γυνή. Hic color genarum puellarumque laudatissimus, atque a Poëtis decantatus. Tibullus lib. 3. El. 4. 30.

*Candor erat, qualem praefert Latonia Luna:
Et color in niveo corpore purpureus.*

Bion in Epithalamio Achillis & Deidamiae v. 171 p. 206. de illo:

Εφαίνετο δ' ἥντε κώρῃ
Καὶ γὰρ ἶσον τήναις θηλύνετο, καὶ τόσον ἄνθος
Χιονέας πάρεφρε παρρηῆς.

Aristaenetus lib. 1. ep. 1. p. 4. ἐκείνη γὰρ, ἵνα καὶ ἄλλος ἀφροδίσιον εἰς δύναμιν διαγράψω τοῖς λόγοις, λευκαὶ μὲν ἐπιρῖξ, καὶ ὑπέρνθηροι παρειαί, καὶ ταύτῃ πρὸς φαδρὸν ἐκμμεῖνται τὸ ῥόδον. Illum colorem describit Salomon Cantic. 5: 11. Ἀδελφιδός μου λευκός καὶ πυρρός, ἐκλελοχισμένος ἀπὸ μυελῶδων. Vulgatus Interpres: *Dilectus meus candidus & rubicundus, electus ex millibus.* Eleganter Propertius lib. 2. El. 2. v. 19.

*Nec me tam facies, quamvis sit candida, cepit:
Lilia non domina sint magis alba mea:
Ut Maeotica nix minio si certet Hiberno,
Utque rosae puro lacte natant folia.*

Ubi lectu dignissima notavit Broekhusius. Locum Propertii expressit Secundus Oda. xi. v. 9.

Ut

*Ut rubra puro lacte natans rosa,
Serpebat albas purpura per genas.*

Achilles Tattius lib. 5. p. 305. de Melite: ἦν δὲ τῇ ὄντι καλὴ, καὶ γράλακτι μὲν αὖν εἶπες αὐτῆς τὸ πρῶτον κεχειμῶς, ῥόδον δὲ ἐμπεφυτεῦσθαι ταῖς παρρηαῖς. quem locum respexit Broekhusius l. c. Suaviter ad Galateam Doris apud Janum Secundum Sylv. lib. 1. p. 236.

*Temet contemplare, precor; dabit unda colorem
Consimilem lacti, consimilemque nivi.
Atqui nulla quidem facies candore probatur,
Candida purpureis sit nisi tincta notis.*

Unde patet colorem, niveum purpureo mixtum laudatissimum fuisse. Saepe tamen colorem candidum tantum praedicant. Claudians de R. P. lib. 3. v. 88.

*Exhaustusque gelu pallet tubor, ille superbi
Flammeus oris honos, Et non cessura pruinis
Membra colorantur picei caligine regni.*

Aliique multi. Saepissime etiam rosis, mixto colore non memorato, comparant. ita Nonnus lib. 15. p. 424. l. 31.

Παρθενικῆς ὀρώων ῥοδοειδέα κύκλα πρῶτον.

Vid. & p. 434. l. 5. lib. 42. p. 1104. l. 1. Virgilius Aeneid. lib. 12: 606.

Et roseas laniata genas.

Horat. Carm. lib. 4. 10. 4.

*Nunc Et qui color est puniceae flore prior rosae
Mutatus.*

Ubi Actom. PUNICEAE] Sanguinei coloris ut:
Puni-

Puniceis inuicta rotis. Locus est Virgilii *Aeneid.* lib. 12. v. 77. *Perperam rosis* citat Titius ad Nemes. *Ecl.* 2. v. 44. sive ita emendaverit, sive in codicibus peioris notae invenerit. Conf. Theocr. *Idyll.* 18: 31. Hinc *roseus* pro *pulchro*. Horatius *Carm.* lib. 1. 13. v. 1.

*Cum tu Lydia Telephi
Cervicem roseam, cerea Telephi
Laudas brachia.*

Janus Douza (vide Commentariolum ipsius cap. 2. p. 654.) olim cum Fruterio se intellexisse *cervicem strophiiis i. e. sertis redimitam*, monet, sed jam capere de colore candido cum bicolores rosae ubique proveniant, nisi quis malit interpretari *laevo*, *floridum* & *αγλαόν* collum. Prius nullo modo tueri se potest; cum de nativo colore hic sermonem esse quis videat; neque alterum placet. Rosas albas provenire, & memorari a veteribus non inficias eo; cum Albricus de Deorum imaginibus cap. 5. p. 305. de ipsa Venere scribat: *rosisque candidis & rubris sertum gerebat in capite ornatum.* Atque ita Janus Secundus Basio I.

*Cum Venus Ascanium super alta Cythera tulisset
Sopitum teneris imposuit violis;
Albarum nimbos circumfuditque rosarum
Et totum liquido sparsit odore locum.*

Sed rara sunt ista exempla, praecipue in comparationibus similibus, ubi semper fere rosae purpureae memorantur, saepe etiam liliis albis opponuntur. Virgilius *Aeneid.* lib. 12. 67.

*Indum sanguineo veluti violaverit ostro
Si quis ebur, aut mixta rubent ubi lilia multa
Alba rosa.*

M

Apud

Apud Nemesianum Eclog. 2. v. 44. rosas, cum alias purpureas, pallentes sibi videri ait amator spretus:

*Te sine vae misero! mihi lilia nigra videntur,
Pallentesque rosae, nec dulcis rubens Hyacinthus.*

Nugas agere Titium, qui notat: rosas autem pallentes sibi videri ait, cum alioquin suapte natura aut candidae aut purpureae esse soleant, docet clare ipse Poëta v. 47.

*At tu si venias & candida lilia fient,
Purpureaeque rosae, & dulce nitens hyacinthus.*

Huc refer fabulam de rosa, prius alba dein rubra, de quo Interpretes ad Pervigil. Ven. v. 23. Tertia conjectura ipsius qua intelligit collum splens, & confert purpureos flores alio loco obvios reliquis praestat. Minus placet Cruquius, qui periphrasticôs intelligit pulchra & oblonga cervice spectabilem. Rectius Acron: *pulchram*, ut rosea cervice refulsit. ita Servius ad Virgil. Aeneid. lib. 2: 393. ROSEO] *Pulchro. Perpetuum Veneris epitheton.* Quemadmodum autem Horatius *rosam cervice* dixit, ita Petronius in Fragmento p. 667. edit. Burm.

Fundunt colla rosas, & cedit crinibus aurum.

Ceterum rosis non iamerito formosae comparantur, florum quippe pulcherrimis habitis. Rationem reddit Achilles Tatius lib. 2. p. 141. & τὸ ρόδον διὰ τὸ τοῦ ἄλλων ἐνμορφότερόν ἐστι τῶν φυτῶν, ὅτι τὸ κάλλος αὐτῆς φεύγει ταχὺ. Non igitur sine ratione Veneri consecravit antiquitas. Nonnus lib. 12. p. 332. l. 27.

*Φοῖβω Ζεὺς ἐπένευσεν ἔχειν μαντιᾶδες δάφνην
Καὶ ρόδα Φοινίσαντα ροδόχροι Κυπριγενίη.*

C A.

CAPUT VIII.

Κύλα pro κύλοι per Metaplasium, & similia. Formosae prae pulchro comparatae. Aristænetus tentatus & defensus contra Pauvium. Hyems campis gramina auferunt. Σῶμα ἰσᾶδι. Emendatus Nonnus. Pedes pulchri veteribus in pretio. Interpretis Nonni lapsus. Pulchris pedibus decori habebantur formosi. Veteres crura nudata habebant. Gentilium sacerdotes discalceati erant & nudis pedibus, sicut etiam ipsi Dii, nec non veneficae, quibus alter pes tantum nudus fuisse male statuitur, quique sacra loca adibant, ut & in dolore & luctu. Veteres Heroes pedibus nudis incedebant. Δωκίπυς Οἰρήνη. Defensus Euripidis locus contra Arnaldum aliosque. Furentes pedibus nudis currebant.

Ibid. κύλα pro κύλοι hic occurrunt, quemadmodum talia non raro observari possunt. Quaedam notavit Phavorinus in V. κύλα κατὰ μεταπλάσμιον γένος, οἱ τροχοί ---- τοῖς τε ᾧ μεταπλάσμιον σὺν ἄλλοις πολλαῖς, καὶ ὁ θυμὸς καὶ τὸ θυμὸν καὶ ὁ γὰρος παρ' Αἰχὺλῳ. φασὶ καὶ τὸ γάρον. οὕτε ᾧ καὶ ὀρείμανον καὶ ὁ ὀρείμανος. ita δάκτυλα habes apud Musaeum v. 114. Vid. Munckerum ad Anton. Liber. cap. 41. p. 333. apud eundem v. 142. γαμήλια θεσμοῖς διακνησ & v. 143. θεσμοῖς θεῶν ἐρόεντα. apud Aratum in Dioscem. v. 299. κέλευθα, & Oppianum in Halieut. lib. 1.

Καὶ σκολιαί, σκυτάλαι τε, καὶ ἱππέροισι κέλευθα.

Ita 2 MSS. cum tertium κέλευθοι. Vid. Vir Doctus in Obs. Miscell. Vol. III. p. 63, 64. sed recte alter Vir Doctus in nota addita nihil movendum docet, & retinendam vulgatam lectionem γένεθλα, atque ita ipse Oppianus Halieut. 1. 105.

Οἰζυθοντα, βατίδες τε, φῶν δ' ἐπὶ ῥοπλα γένεθλα.

Ubi similiter habes χένεθλον pro χενέθλη. ita λύχνα dixisse Herodotum notavit Pollux lib. 10. cap. 26. segm. 116. ubi notas consule. Talia sunt πύρεσσι apud Nonnum lib. 17. p. 480. l. 16. lib. 20. p. 546. l. 25. &c. μυχα lib. 34. p. 858. l. 5.

60. ροδαῖν λειμῶνα φανῆναι. Crebra comparatio apud id generis Scriptores, ex. gr. Achillem Tatium lib. 1. p. 61. τὸ γὰρ ὃ σώματος κάλλος αὐτῆς, πρὸς τὰ ὃ λειμῶνος ἤριζεν ἄνθη· παρτίσιν μὲν τὸ πρὸς-ωπον ἔσιλβε χροιάν, ῥόδον δ' ἀνέτελλεν ὡς τ' παρτίσιν. — Τούτῳ ἦν Λευκίππης ἐπὶ τ' πρὸς ὥπων ὁ λειμῶν. Nonnus lib. 15. p. 426. l. 5.

Χιονέων μελέων ῥοδόσις ἀνεφαίνετο λειμῶν.

Lib. 16. p. 442. l. 11.

Καὶ τότε κηῶντος ἔσω λειμῶνος ὁδεύων
Ἄνθεα πάντα δόκουνε τερηλότεα σύγχροα κέρης.

Paulo post l. 15.

Μὴ σέο κάλλος ἄμειψας εἰς ἄνθεα, καλλιφύῃ γὰρ
Παπταίνων ῥοδεῶνα, τεῶς ἐνόησα παρτίσιν.

Lib. 34. p. 848. l. 25.

Ὅποτε τοῖον ἄγχι ῥόδου λειμῶνιδες αὖραι
Παρθενικὴ χαρίεσσα, τεαὶ μεθέπυσσι παρτίσιν
Ἰαρινθὴν λειμῶνα, τ' εὖ χρόνος οἶδε μαραίνειν.

Aristaenetus lib. 1. ep. 10. p. 62. ἢ τούτῳ ἐξε-
φονίχθη τὸ πρὸς ὥπων, ὥς δοκεῖν ὅτι τ' παρτίσιν ἔδον
εἶχε τινὰ ῥόδων λειμῶνα. quae ultima verba Francius
in margine, sed sine loci indicio, notaverat. lib.
2. ep. 1. p. 194. γυνὴ ἴσικε λειμῶνι, ἢ ὅπερ ἐκινῶ
τὰ ἄνθη, τούτῳ γε ταύτῃ τὸ κάλλος· ἔως μὲν ἐν ἡ κόμη
τῇ λειμῶνι ἐπακμάζει, ἢ ἡ χροιά τ' ἄνθων· ἢρος δ'
παρακμάσαντος, πέπανται μὲν τὰ ἄνθη ... τὴν .. ὃ δ'
λει-

λαμῶν γέγηρθε· γυναικὸς τε αὖ πάλιν εἰ τὸ εἶδος
παρέλθῃ, καὶ τὸ κάλλος παρὰ δέσμη, τίς ἐστὶ; καταλείπει-
ται ἐν φροσύνῃ· ἀνανθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι σώματι ἢ πέ-
φυκε πρᾶσιζάνειν ὁ ἔρως· ἢ ᾧ αὖ ἐνανθές τε καὶ ἐνώδες
ἦ, ἐνταῦθα καὶ ἐκίττει καὶ μένει. Qui locus multis mo-
dis laborat. Corn. de Pauw geminat τὸ ἐπακμάζει,
dein τ. α. τῷτο δὲ vel κατὰ τῷτο δὲ ὁ λ. γ. & pro ἔστ
post Mercerum recte ἐστὶ reponit, nec non τὸ ἐνώ-
δες mutat in ἐνιδές. Prius forte minus necesse, si
repetas verbum ἐπακμάζει, vel in priore membro
intelligas verbum substantivum. Parum quadrat,
quod monet comam praeprato post veris laetitiam &
in ipsa hyemis crepidine non deesse, cum isto
tempore praeprata rigent, ut ait Horatius Carm. lib.
4. 12. v. 3. & hyeme diffugiente campis gramina
redire scriptores statuunt. Horatius lib. 4. Od. 7.
in descriptione verni temporis:

*Diffugere nives, redeunt jam gramina campis,
Arboribusque comas.*

Adde Secundum Sylv. 13. p. 222. Id hic sufficit.
Dein forte legendum πέπανται μὴ τὰ ἄνθη τῷτο vel
κατὰ τῷτο· ὁ δὲ λ. γ. floribus perit color, nisi velis
ταύτης scilicet χροίας. Pauwii εἰδές pro ἐνώδες ma-
nifeste falsum, cum ad verbum desumpta haec sint
ex Platonis Symposio, quem locum opportune ad-
duxit dudum Mercerus, ubi scribit: ἀνανθεῖ γὰρ καὶ
ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ καὶ ἄλλῳ ἰσχυρὸν ἢ ἐκίττει
ὁ ἔρως· οἱ δὲ ἐνανθές τε καὶ ἐνώδες τόπος ἦ, ἐνταῦθα καὶ
ἰκίττει καὶ μένει. Odorem autem bonum mulierum a
Poëtis aliisque memorari nec pueri ignorant. Suf-
ficit unus Musaei locus v. 133.

Παρθενικῆς δ' ἐνοδμον ἰσχυρὸν ἀνχένα κύσας.

61.

Νισσομένης ᾧ

Καὶ ῥόδα λευκοχίτωνος ἄπ' σφυγῶν λάμπεται κέρης.

M 3

Gemi-

Geminus locus est Nonni Dionys. lib. x. p. 280.
l. 7. de Ampelo:

Νεισομένης ᾗ

Ἐκ ποδὸς ἀργυρίου ῥοδῶν ἐρυθαίνετο λείμων.

Miror turpissimam Poëtae maculam non abster-
sisse eruditos Interpretes, nam de Pareo, qui bis
corrupte citat, non magnopere mirandum, cum
facillimo negotio integritati locum potuissent resti-
tuere hoc modo:

Ἐκ ποδὸς ἀργυρίου ῥοδῶν ἐρυθαίνετο λείμων.

Pratum rosarum paulo ante multis inlustravimus,
pedum pratum, qui dixerit ignoro. Veteribus au-
tem pedes pulchri in pretio fuerunt raroque in
describenda forma egregia omissi. ita Nonnus Lib.
35. p. 866. l. 13.

Καὶ γυμνῆς σκοπιάζεν ἀναισθημένης χροῖα κέρης,
Καὶ σφυρῶ λευκὰ δέκευς.

Lib. 7. p. 214. l. 29. de Semele natante:

Παρθένον ἀργυρόπεζαν ἔσω ποταμοῦ δοκεύει.

Lib. 14. p. 398. l. 26.

Οἰάθη ῥοδοῖσα, ἢ ἀργυρόπεζα Λυκάστη.

Ubi interpres vertit *auripedem Lycastem* supino er-
rore, quem etiam commisit p. 400. l. 5. ubi ἀρ-
γυρῶ ταρσῶ vertit *aureas plantas*, quemadmodum &
aliis locis. lib. 15. p. 426. l. 3.

Καὶ χροῖς ἦνθε καίματος ἐλευκαίνοντο ᾗ μηροί,
Καὶ σφυρῶ φοινίσαντο, ἢ ὡς κείνον, ὡς ἀνιμῶν,
Χιονέων μελέων ῥοδοῖς ἀνιφαίνετο λειμῶν.

Ita Ἀρετμῖς ἀργυρόπεζα lib. 34. p. 844. l. 31. &
Θέτις lib. 41. p. 1066. l. 6. lib. 42. p. 1082. l. 10.
Καὶ

Καὶ γλυκὺν αὐχένα Βάκχος ἰδέσκειτο, καὶ σφραγὶς
κέρως
Νειωσομένης.

Neque id ignorabat Dearum de forma contendendum arbiter Paris apud Coluthum de R. H. v. 132. qui ideo

Χρυσῶ δαιδαλέης ἐφείσασατο κόσμον ἐκείνης,
Καὶ πτέρης μετόπισθε, καὶ αὐτῶν ἴχνη τάρσων.

Theocritus Idyll. 10: 36.

Βαμβύκα χερσέας, οἱ μὲν πόδες ἀσφράγαλοι τεῦ.

Ubi Scholiastes— ἑρπυῖμοι, καὶ ὀρθαί. ἢ λευκαί. ὡς οἱ ἀσφράγαλοι. Horatius ad Venerem Carm. 4. 1. 25.

Illic bis pueri dic

Numen cum teneris virginibus tuum

Laudantes, pede candido

In morom Salium ter quatients humum.

Hinc Servius ad Virgil. Ecl. 10: 49.

Alit tibi ne teneras glacies secet aspera plantas!

Notat: ostendit illam pulchram. Ceterum adposuit admodum pedum pulchritudinem, roseumque colorem hic praedicat Poëta, qui spectatorum in oculos aequae ac candida facies incurrere poterant, cum apud Veteres saepe crura nudata habebant. Tales describuntur comites Europae apud Achillem Tatium lib. 1. p. 7. τὸ σκέλος ἅπαν γεγυμνωμέναι, τὸ μὲν ἄνω, ὃ ἁγῶνος, τὸ δὲ κατωτέρω πιδίαν. quem locum recte explicat Salmasius p. 541. Talis forsitan fuit Hero, quae forte quoque fuit nudo pede & discalceata, quomodo Gentilium Sacerdotes non parvo numero sacra discalceati, imo plane nudis pedibus peragebant. Lectu dignissima sunt

quae in eam rem observavit Vir praeclara eruditione insignis Jo. Braunius de Vestitu Sacerdot. Hebr. lib. 1. cap. 3. §. xi. & post illum Inlustr. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Cerer. v. 125. adde, si tanti videtur, Saubertum de Sacrif. cap. 9. p. 181. Ipsi Dii nudis pedibus exhibentur aliquando, quemadmodum ex. gr. Saxonum Deus antiquissimus Crodo apud Henninium n. 23. ad Tollii epist. Itiner. 1. Sed & multi alii tali modo incedebant, ut veneficae in sacris magicis. Horatius Sermon. lib. 1. 8. v. 23.

Vidi egomet nigra succinctam vadere palla

Canidiam, pedibus nudis, passoque capillo.

Qui locus docet non perpetuum esse, quod docet Cl. Braunius l. c. p. 65. veneficas alterum pedem nudum habuisse, nisi *pedibus nudis* pro pede nudo positum contendere velis. Non raro quoque, qui sacra loca adibant discalceati erant. Ideo Leucippe virginitatem probatura Panis antrum ingrediens veste sacra induitur calceisque caret apud Achillem Tatium lib. 8. p. 515. *ἰσολίσσας δὲ Λευκίππην ἱερᾷ σολῇ ποδῆρης χιτῶν, ὀθόνης χιτῶν, ζώνῃ κατὰ μέσον τὸν χιτῶνα, ταινία πρὸς ἡ κεφαλὴν φοιτιοβαφῆς, ἀσάνδαλος δὲ πρὸς* Praecipue vero locum id habebat in dolore & luctu. ita Nonnus lib. 5. p. 162. l. 8.

Φιλοσόφῳ ὃ μιν οἶνῃ

Νήλιπος ἀκρήδεμνος ἱμάσσετο πένθει μητῆρ.

Ita p. 164. l. 9. p. 264. l. 6. Najades etiam sine sandaliis Bacchi & Ariadnae nuptias canunt apud Nonnum lib. 47. p. 1230. l. 5. Alia mitto. Sed non tantum Hero, quamvis hoc maxime probent, nudis pedibus incessisse videri posset, quia sacerdos Veneris erat, sed & quia antiquo aeyo non om-

omnino id inusitatum. Huc refer loca nonnulla ex iis quae jam adduximus. Tali ex. gr. modo videtur incessisse Ampelus, cui mortuo induisse cothurnos Bacchum refert Nonnus lib. xi. p. 308. l. 23.

Καὶ νέκυός περ ἔοντος ἐδύσατο τὰρσά κοθόροισι.

Nec non Veteres Heroes Theseus, alique. Vide quae notavit Ampl. Cuperus Apoth. Homer. p. 34. ita capi non incommode posse quibusdam forte videbitur Anacreon Oda 31. v. 5.

Ἐμáινετ' Ἀλκμαίων τε
Χ' ὁ λευκόπυς Ὀρέστης,
Τὰς μητέρας κτανόντες.

In quo loco Juvenis Eruditissimus Georgius Arnaldus Animadv. Critic. cap. 5. p. 28. emendat Ἀλκμάιος Ὀρέστης, me non probante. Tutius enim verti posse cum interpretibus *Et pulchris pedibus praeditus Orestes*, quam quidquam hic novari putem. Nihil certe valet quod objicit elegans juvenis epitheton illud mulierculae magis convenire, quam Orestis, cujus inmanis statura septem cubitos superaret. Theseus erat heros inter mortales fortissimus, ut vel ex honorifico testimonio Nestoris apud Homer. Iliad. A. v. 265. patet, & tamen pulchri ejus pedes laudantur. Ita Ariadne apud Catullum de Nupt. Pelei & Thetidos:

*Quae tibi jucundo famularer serua labore
Candida permulcens liquidis vestigia lymphis.*

Ubi *candida vestigia* sunt pulchra, quemadmodum *pede candido* in loco Horatii jam cit. Aeron interpretatur *pulchro*. Pulchrum autem eum fuisse patet ex Hygino cap. 270. ubi inter eos qui *formosissimi fuerunt* refertur *Theseus Aegaei, & Aethrae filius*,
M 5 quem

quoniam Ariadne amavit. Aliae emendationes Virorum Doctorum non magni momenti videntur. Pauwii λευκόνες nullo modo placet, minus adhuc ο'λα-γώπες Ορέτης alterius, quae referuntur in Observ. Miscell. Vol. III. p. 6, & seqq. in notis. Χ'ω λευκόφρες vel χ'ω λευκόχρες quae protulit vir Eruditissimus, etiam minus necessaria: recte tamen idem illam Barnesii de albis cothurnis sententiam ex Istro Grammatico refutavit: vellem & alteram de Oreste in furore suo nudis pedibus corrente, cum id furentibus saepissime adscribatur. Nonnus lib. 9. p. 264. l. 5. de Inone in furorem a Junone acta:

Ἐκ θαλάμης ᾗ φυγῆσα δίδραμε δύσγαμος Ἰνώ-
Τρηχαλέας ἀπέδιλος ἐπισκαίρσα κολώνας·

Tales Bacchae describuntur lib. 14. p. 408. l. 3.

Ἄλλῃ τὰρσὰ φέρσα κατ' ἔρεα γυμνὰ πεδίλων
Προσὶ βάτης πατέσσα, ἢ ὀξύθειρας ἀκάνθας
Θηγαλέῃ σατὼν ἵχνος ἐπεσῆραξεν ἀχέρδω.

Ita l. 17.

Ἦν δὲ νοῆσαι
Παρθένον ἀκρήδεμνον ἀσάμβαλον ὕψοι πέτρης
Τρηχαλέῳ περῶνι πεπισκαίρσαν ἐρίπνης·
Οὐ σκοπὴν δ' ἔφειξε δυσέμβατον· ὃ πόδα κέρη·
Ὀξυπαγῆς ἀπέδιλον ὄνυξ ἐχάραξε κολώνης·

C A P U T I X.

Veteres Poëtae a recentioribus mendacii arguantur. Tres Gratias statuit vulgatio sententia, alii tamen duas. Homerus non unam sed plures fingit, alii tamen unam tantum. In nominibus ingens discrepantia. Orpheus tentatus. Emendatus Phurnutus. Bacchi & Junonis filias cum

cum aliis facit Nonnus, alibi tamen parum sibi constans Coronide natus canit, alii aliter. Aglaia Vulcani uxor. Pburnuti Interpres notatus. Sedes pulchritudinis praecipua oculi. Oculi pulchri raro omitti in formosarum forma describenda. Gratiae, & Cupidines in oculis & reliquis membrorum partibus excubant. Horatii Scholiastes MS. emendatus. Νῦς & Φρένες, κραδίη & θυμός, animus & mens, mentes & corda saepius junguntur. Gentes & mentes permutantur. Prosper tentatus. Scholiastae delirum acumen. Oculos & mentem jungunt. Tentatus Nonnus. Artificiosus Poetarum mos in carminibus aliquos introducendi, iisque longiorem sermonem tribuendi. καὶ τις, Atque aliquis eleganter ponitur.

63.

Οἱ ᾗ παλαιοί

Τρεῖς Χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι:

Aliquando Poëtae veteres mendacii arguuntur a recentioribus, ut Homerus a Nonno lib. 42. p. 1092. l. 9, in re quoque amatoria:

Γυναμμανέοντι ᾗ μύνω

Ὅν κόρος ἐστὶ πόθων, ἐψεύσατο βίβλος Ὀμήρου.

Homeri locum adnotavit Falkenburgius p. 1356. Neque talibus suae defunt Veneres. A Musaeo hic notari Hesiodum discimus ex Aristateneto lib. 1. ep. 10. p. 58: ἢ τοῖς ὄμμασι Χάριτες ἢ τρεῖς καθ' Ἡσίοδον αἰπὰ δεκάδων πελχορέναι δεκάς. Locus Poëtae invenitur in Theogonia v. 907.

Τρεῖς δὲ οἱ Εὐρυνόμῃ Χάριτας τέκε καλλιπαρήες,
Ὡκεάνη κέρη πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,
Ἀγλαΐην ἢ Εὐφροσύνην, Θάλιην τ' ἐρατεινήν.

Ubi reponentem Gujetum Ἀγλαΐην τε καὶ audio. Haec autem sententia, quae ternas Gratias statuit vulgatio est, quamvis non desint qui diversum numerum ineunt. Ita ab Atheniensibus Clitan & Phaennam, a Lacedaemoniis Auxo & Hegemonem

nem, adeoque binas tantum cultas esse ex Pausania docuit Eruditiss. Cuperus Apoth. Homer. p. 27, 28. Confer & Phurnutum cap. 15. Aliud agebat Ampl. Cuperus p. 27. cum unam tantum ab Homero statui ex opinione Heraclidis Pontici in Alleg. credebat. En verba Homeri Iliad. ε. 267.

Ἀλλ' ἰθὺς, ἰγὰρ δὲ κὲ τοι Χαρίτων μίαν ὀπλοτεσθῶν
Δάσω ὀπυιέμεναι, ἢ σὴν κεκλήσθαι ἄκοιτιν,
Πασιθέην, ἧς αἰὲν ἐέλδεαι ἥματα πάντα.

Eadem ratione potuisset elicere Musaeum v. 77. loco gemino unam Gratiam statuere,

Καὶ τάχα Κύπρις ἔχει Χαρίτων μίαν ὀπλοτεσθῶν.

Quod quam falsum sit nemo nescit. Quin diserte Homerus Iliad. p. 51.

Ἄϊματί οἱ δεύοντο κόμαι, Χαρίτεσιν ὁμοῖαι.

V. & Iliad. ζ. 381. Neque id tradit ipse Heraclides p. 468. (hunc enim locum respici puto) qui scribit: ὅθεν συνοικῆσαν ἐκ ἀπιθάνους τῷ τ' ὅλων ἀρχιτέκτονι (Vulcano) πεποίηκε τὴν Χάριν Homerus. Unam autem ponit Scholiastes Homeri Iliad. ε. v. 230. laudante Galeo ad Phurnutum p. 162. In nominibus autem Gratiarum non minor discrepantia. Scholiastes noster memorat Κάριος, Φρόνησον ἢ Ἐργον. Cum Hesiodo facit Orpheus Suffimine Gratiarum p. 156.

Θυγατέρες Ζηνός τε ἢ Εὐνομίης βαθυκόλπου,
Ἀγλαΐη τε, Θάληα, ἢ Εὐφροσύνη πολύολβε.

Ubi pro Εὐνομίῃ reponendum forte Εὐρυνόμη, cum Εὐνομίη sit filia Thetidis & Jovis. V. Hesiod. v. 902. favent Apollodorus, Hyginus nec non Phurnutus cap. 15. qui & aliis nominibus vocari scribit,

bit, ut Εὐρυδωμένην, vel, ut legitur in MS. Galei, Εὐρυδόμην, nec non Αὐτομεδέσσην, quemadmodum recte conjectasse mihi videtur idem vir Doctus pro Εὐρυμ. Eurynomen Oceani & Tethyos filiam memorat Hesiod. in Theog. v. 358. Eurynomen quoque Oceani filiam Homerus Iliad. Σ. 398. Sed frustra fere in fabulis quaeras constantiam. Cum Orpheo vero & Hesiodo facit Phurnutus, sed loco corrupto. Pro Εὐφρόνη enim omnino restituendum Εὐφροσύνη, favente Galei MS. Lactantius ad Stat. i. Theb. 286. pro *Thalia* habet *Pasithea*, quemadmodum *Pithanem* Proclus ad Hesiodum notante Eruditiss. Munckero ad Hygin. p. 10. quem consule, ut & Doctiss. Falkenburgium ad Nonnum lib. 33. p. 820. l. i. qui Pasitheam, quam Nonnus memorat, eandem ac Euphrosynem putat. Illic autem Poëta Gratias Bacchi filias facit. Matrem autem iis adsignat Junonem lib. 31. p. 794. l. 16.

Ἐκλυον εἰς ποθέεις καρείων μίαν, αἶψ' ἐνὶ θυμῷ
Οἷτρον ἔχον θαλάμοιο φυλάσσω, μὴ δ' ἄλλαν
Μητέρα Πασθέης ζυγίαν θαλαμηπόλον ἦεν.

Quemadmodum & Coluthus de R. H. v. 87. & v. 171. nec non Phurnutus. Parum autem sibi constans Nonnus lib. 48. p. 1280. l. 19. Coronidis & Bacchi filias facit:

Σιγήσω φιλότητα Κορωνίδος, ἥς ἄπὸ λέκτρων
Τρεῖς Χάριτες γεγάασιν ὁμόζυγες.

Munckerus ad Hygin. p. 10. laudat lib. 8. ubi diu frustra id quaesivi. Phurnutus tradit ab aliis matrem ipsarum tradi Euanthen, ab aliis Aglaiam vel ut emendat Gale Αἴγλην. Jovis filias facit Hesiodus l. c. Aglaiam autem Vulcanus duxit uxorem. V. Hesiod. v. 945. haec simpliciter Χάρις vocat.

vocatur Homero Iliad. Σ. 381. Nonno lib. 29. p. 760. l. 11, & 14. Phurnutus cap. 15. συνοικεῖν δ' Ὀμηρος ἔφη μὲν τῷ Χαρίτων ἠΨαίτω. Quae Interpres vertit *unam e Gratiarum numero cohabitare Vulcani* barbare & inperite.

64.

Εἷς δέ τις ἠΨας

Ὀφθαλμοὺς γελῶν ἑκατὸν χαρίτεσσιν τεθήλει.

Praecipuam pulchritudinis sedem in oculis esse formarum spectatores tradunt. Achilles Tattius lib. 6. p. 371. ἰδὼν δ' ὁ Θέρσανδρος τὸ κάλλος ἐκ ὤφθαλμοῦ, ὡς ἀρπαζομένης ἀστραπῆς, μάλιστα γὰρ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς κάθηται τὸ κάλλος, ἀφῆκε δ' ψυχὴν ἐπ' αὐτήν, καὶ εἰσήκει τῇ θεᾷ δεδεμένος. Ita p. 375. ἐπειδὴ γὰρ εἰς τὰ ὄμματα τῷ καλῶν τὸ κάλλος κάθηται, ῥέον δ' ἐκείθεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῷ ὁρῶντων ἴσεται. Oculos pulchros describit Aristaen. lib. 1. ep. 1. p. 4. Ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε καὶ διαυγεῖς, καὶ καθαροὶ φωτὶ διαλάμποντες τὸ δ' μέλαν αὐτῶν, αἱ κόραι μελῶνται καὶ τὸ κύκλῳ λευκόν, αἴγλη λευκοτάτη. (ita omnino legendum cum Cl. Pauwio) καὶ ἑκάτερον ὑπερβολῇ πρὸς τὸ ἕτερον ἐπιδείκνυται καὶ τὸ λίαν ἀνόμοιον, ἐνδοκίμῃ παρσκειμένον. ἔνθα δὲ τὰς χάριτας ἐγκαθιδρυμένας πάρεσι προσκυνεῖν. Achilles Tattius lib. 6. p. 373. εἴαν δ' ἰδὼς, καὶ τῷ μέλανος ἔχων δ' βαφὴν ἡρέμα τῷ λευκῷ σεφανεύμενος. Horatius Carm. lib. 1. 32. V. 11.

*Et Lycum nigris oculis, nigroque
Crine decorum.*

Ubi Acron: *Pulchrum enim hunc puerum Lycum Alcaeus dilexit. Pulchritudo autem puerorum saepe nigris decoratur oculis. Hinc in descriptione formosarum raro omittuntur. Acontius apud Ovid. Heroid. ep. 20. ad Cydippen.*

Tu

*Tu facis hac oculique tui; quibus ignea cedunt
Sidera; qui flammae caussa fuere meae.*

Hinc venustate plenissimae locutiones, quibus Gratiae & Cupidines oculis insidere dicuntur apud Aristaen. lib. 1. ep. 1. & 10. locis jam ante adductis. ita Theocritus Idyll. 18: 37.

Ὡς Ε'λένα· τὰς πάντας ἐπ' ὀμμασιν ἵμεροι ἐντί.

Atque ita Gratias, Cupidines, Veneresque in aliis corporis membris non minore elegantia locant. Horatius Carm. lib. 4. 13. v. 6. de Cupidine:

*Ille virentis ἔ
Doctae psallere Chiae.
Pulchris excubat in genis.*

Ubi Acron notat: *Multum decoram vult Chiam mulierem videri, vel quod virenti aetate sit, ἔ doctae psallere (saltare Scholiastes MS. corrupte) vel quod genis, id est facie pulchra sit, (vel oculis pulchri sit. l. pulchris sit MS. minus recte) ἔ ideo Cupidinem excubare in ejus genis (in genis i. in maxillis ejus MS.) induxit.* Alciphron lib. 3. ep. 1. τὸ ἧ ὅλον πρὸς ὄψιν αὐταῖς ἐνορχεῖσθαι τὰς παρεαῖς εἰποῖς αὖ τὰς χάριτας ἢ ὄρχομενὸν ἀπολιπύσας καὶ τὴν Γαργαφίαν κρήνης δαπνισαμένας. ita recte Berglerus pro ἀργαφίας. Atque ita vix ulli veterum cedens Secundus Basio XVI.

*Da tot basia, quot dedit
Vati multivolo Lesbia, quot tulit:
Quot blandae Veneres, quotque Cupidines
Et labella pererrant
Et genas roseas tuas.*

72. Ε'σπόμενον νόον εἶχε, καὶ ὀμματα, καὶ φρένας αἰδρωῶν. Eodem modo quasi ex formula junguntur νῆς & φρένες ab Orpheo Argon. v. 1115.

Παῖ-

192 ANIMADVERSION. AD

Παίδων ἡδὲ τοιαῦτον ἐπὶ Φρεσίν, ἡδὲ νόσῳ.

Apud Homerum saepe recurrit κατὰ φρενας ἢ κατὰ θυμὸν, ut Iliad. A. v. 411. aliisque locis. Idem non raro κερδίνην & θυμὸν jungit, quod dudum notatum H. Stephano in Thesouro L. G. Tom. II. p. 99. ita Hesiodus in Ἔργois v. 340. & Orpheus Argon. v. 766. atque ita in Oppiano Cyneg. lib. i. v. 423. reponit Vir Eruditus in Observ. Miscell. Vol. II. p. 201.

Καὶ σῖνος ἀφρεσὸν κερδίνην ἢ θυμὸς ἀναιδὴς.

Pro καρὰν κ. θ. α. ita Latini jungunt *animum & mentem*. Valerius Flaccus lib. i. v. 76.

Tu sola animos mentemque peruris

Gloria.

Ibi Vid. Burmannus. Ita *mentes & corda* Statius lib. i. Sylv. 2. 183. ex emendatione Marklandi:

Quas ego non mentes, quae non face corda iugavi.

ibi pluribus haec docuit Vir egregius. vulgo *gentes*. Contrariam labem in hac voce contraxit Prosper Carmine de Ingratis P. I. cap. xi.

*Dumque suis aditus Domino pandente ministris
Crescunt primitiae, fuerint omnino necesse est
Quaedam terrarum partes, ubi gratia nondum
Corda hominum tenebris absorpserat impietatis,
Et dira innumeri demersi nocte peribant,
Cum multae accepto fulgerent lumine gentes.*

Ita, mea quidem sententia, venustius legeretur, quam *mentes*, ut opponantur *gentes* iis terrarum partibus, quibus gratia nondum adfulserat. Si vulgata magis adrideat, *multae mentes* non inconmode opponentur *innumeris*, quod mihi tamen non per-

perplacet. Ceterum haec erant monenda, ut Scholiastae nostri solito more acumen hic fuisse obtusum omnibus pareret. en egregiam notam: *Α'κόλυσθον ὃ νῦν εἶχε πρὸς ταῖς Φρένας τῇ ἡθέρῳ.* Viden ipsum illud νόον referre ad puellam, quod nemo, nisi caecus, non animadvertit capiendum de juvenibus. Notandum praeterea Poëtam nostrum inferere hic ὄμματα, ut saepe Latini sociare amant oculos & mentem similiaque. Guntherus lib. 2. v. 421.

*Discurrunt oculisque notant ac mente sagaci
Naturam sedemque loci.*

Quemadmodum Ovidius Metam. x. 548. dixit

Oculos, animosque ferarum.

Et, qui instar reliquorum sit, Elegantissimus Secundus loco adposito Oda xi. p. 136.

*Una inter omnes florida virgines
Terram tenello sollicitans pede,
Versabat in gyrum sequaceis
Secum oculos, animosque turbae.*

Comparandus vero cum Poëtae nostri loco praeterea Nonnus, tanto magis quia opem medicam poscere videtur, lib. 33. p. 832. l. 25.

*Ὀκναλέοις ὃ πόδεσσι μόγισ βραδὺς ἦτε Μορρεὺς,
Ἐντροπαλιζομένα δεδοκημένος ὄμματι νύμφην,
Μεμφόμενος φαίθοντα ταχύδρομον ἐσπόμενον ὃ
Χαλκομέδην νόον εἶχεν ὁμόστολον.*

Vide an non eleganter refingere liceat ex nostro Musaei loco

*Ἐσπομένον ὃ
Χαλκομέδην νόον εἶχεν ὁμόστολον.*

N

Sequen-

Sequentem vero
Chalcomede mentem (Morrhei) habuit comitem.

Nisi velis Χαλκομέδην.

73. Καὶ τις ἐν θεοῖσιν ἰθαύμασε, ἃ Φάτο μῦθον.
 Egrege observat elegantem & artificiosum Poë-
 tarum morem in carminibus plerumque aliquem
 introducentium, cujus ore vota reliquorum vel
 questus aliaque exprimunt; longissimas etiam ali-
 quando texunt narrationes, cum usurpant plerum-
 que καὶ τις, quemadmodum Latini *Atque aliquis*.
 Nonnus Dionys. lib. x. p. 284. l. 30.

Καὶ μιν ἰδὼν Σατύρων τις ἐθέλγετο θέσπιδι μορφῇ,
 Καὶ κρυφίην ἐρόεσσαν ὑπακλέπτων Φάτο Φωνήν·
 Ἀνδρομένης κρηδὴς ταμὴν φιλοτήσιε Πειθώ.

Lib. 36. p. 904. l. 6.

Καὶ τις ἀρξέυσσεν ἰδὼν ὑψαύχεναν κέρην,
 Θαῦμα Φόλῳ κερσάσας, τρομερὴν ἐφθέγγετο Φωνήν·
 Ἄρες, Ἄρες λίπε τόξα κ. τ. λ.

Vid. & lib. 47. p. 1232. l. 7. lib. 48. p. 1258. l.
 28. Lucanus lib. 2. v. 67.

Atque aliquis magno quaerens exemplū furori,
Non alios, inquit, motus tunc fata perabant,
Cum post Teutonicos victor, Libycosque triumphos
Exsul limosa Marius caput abdedit ulva.

Statius Thebaid. lib. i. v. 171.

Atque aliquis cui mens humili laefisse veneno
Summa, nec impositos unquam cervice volenti
Ferre duces, Hanc ne Ogygiis, ait, aspera rebus
Fata tulere vicem?

Confer, si tanti videbitur, Ovidium Metam. lib.
 3. 404. Auctorem Elegiae in Obitum Drusi v. 191.
 Ne-

Neque haec elegantia fugit Eruditissimum Sannazarium de Part. Virg. lib. i. v. 236. ubi Davidem Christo in matris utero concepto apud matrem canentem introducit:

*Atque hic insignis funda, citharaque decorus,
Insignis sceptro senior, per opaca locorum
Dum graditur necitque sacros diademate crineis: &c.
Attonita subitos concepit mente furores,
Divinamque animam, & consuetum numine plenus,
Intorquens oculos venientia fata recenset.
Nascere magne puer.*

CAPUT X.

Musaei loca quaedam exposita. *Επιβαίνειν Σπάρτης* accedere Spartae, non adscendere. *καταβαίνειν*. Sparta plano loco condita. *Σπάρτη* & *Λακεδαίμων* disjunctive memorata unam urbem notant. Parcisi parentes diversi tribuuntur ab Hesiodo. *Λακεδαίμων* Cypri urbs. Spartanae puellae formosissimae. Deinias Weitzio male Poëta habitus. Varia lectio in Oraculo. Spartanarum puellarum castimonia decantata. Cursu, lucta &c. publice exercebantur. *Ἀγλαΐαι* formosae. Venus Gratiarum praeses, nec non Juno, & Phoebus. Gratiis formosae comparatae, earumque numerus forma egregia a Poëtis saepe aucta. *καταβαίνειν*. Nonni interpretatio quinquies emendata, aliaque. *Επιβαίνειν* concumbere cum aliqua. In coelo esse amatores potiti dilecta spernunt. In coelo esse. *Ἀφ' ὧν* tangere. Varia lectio in Ovidio rejecta. Intacta mulier casta. Juvenalis locus contra Marklandum adfertur.

74. *Καὶ Σπάρτης ἐπέβη, Λακεδαίμονος ἰδρακον*
ἄστυ. Non hic cogitarem cum Pareo de Sparta collibus circumdata, atque inde ad ipsam advenantibus adscensu superanda, cum centies verbum hoc usurpetur de iis, qui iter quodcumque ingrediuntur, etiam ubi potior *καταβαίνειν* usus nonnullis videretur. De Jove in Taurum

verso cum Europa mari se commissuro Moschus
Idyll. 2: 113.

Ἀκταίων δ' ἐπιβαὶς πρὸς ἄστυ θέν, ἥ τε Δελφίς.

Nonnus lib. 4. p. 132. l. 8.

Καὶ γαίης ἐπέβη Χαερωνίδος.

Lib. 20. p. 538. l. 29.

Ἀρεσβίης ἐπέβαινε.

Lib. 21. p. 608. l. 1.

Ἦρῃ δ' ὡς ἐνόησε δαῖκταμένων φόνον Ἰνδῶν,
Οὐρανόθεν πεπότητο δ' ὑψιπόρου ᾧ κελεύθε
Ἄστατος ἡνεμόεντι κατέφραγεν ἥρα ταρσῶ
Ἀνταλίη δ' ἐπέβαινε.

Confer lib. 24. p. 640. l. 2. lib. 25. p. 664. l. 8.
Theocrit. Idyll. 22: 59. 25: 155. aliaque loca,
quae congerere putidum esset. Contra καταβαίνειν
pro ἐπιβαίνειν usurpavit Homerus Iliad. Ω. 191. de
Priamo:

Αὐτὸς δ' ἐς θαλάμῳ κατεβήσατο κηῶντα,
Κέδελον, ὑψόροφον.

Parum juvat Pareum observasse Laconiae regio-
nem inter montes positam esse, cum de urbe
Sparta hic sermo sit, quam plano loco conditam
fuisse nos ignorare non sivit Strabo lib. 8. Ἐστὶ μὲν
δὲν ἐν κοιλωτέρῳ χωρίῳ τῷ τ' πολέως ἰδαφός, καίπερ
ἀπολαμβάνον ὄρη μεταξὺ. a quo non dissentit Poly-
bius lib. 5. quorum loca mihi subpeditavit Dili-
gentissimus Meursius Miscell. Lacon. lib. 4. cap.
x. hinc κοίλην Λακεδαιμόνα vocat Homerus Iliad. Β.
581. Non enim quenquam tricari velle sperem,
ob loca quaedam inaequalia, quae instar tumulorum
con-

conplectitur urbs adscensum ejus memorari posse. Eleganter autem hoc versu Poëta Spartam & Lacedaemona disjunctive memorat, cum tamen unam urbem tantum significare velit. Nugas agunt, qui hic distinctiones in Spartam regionem & Lacedaemona urbem cogitant, elegantiarum minime protritularum non capaces, quae tamen Poëtis in deliciis. Hesiodus in Theogon. v. 217.

Καὶ Μοίρας ἢ Κῆρας ἀγέμεναι νηλεοποιήσας,
Κλωθὴν τε, Λάχεσιν τε, ἢ Ἀτροπον.

Easdem has esse nemo nescit, & ipse docet v. 904. easdem Μοίρας vocans:

Μοίρας θ', ἧς πλείστην τιμὴν πόρε μητίετα Ζεὺς,
Κλωθὴν τε, Λάχεσιν τε, ἢ Ἀτροπον.

Ubi notandum Poëtam parentes ipsis dare Themidem & Jovem, cum v. 217. Nocte fatas canit, ut Hyginus Nocte & Erebo. Virgilius Æneid. lib. 2. v. 624.

*Tum vero omne mihi visum considerare in ignis
Ilium, & ex imo verti Neptunia Troja.*

Ita saepe voces idem significantes geminant. Homerus Iliad. A. 497.

Ἡερίη δ' αἰνέβη μέγαν ἔργον, ἔλυμπόν τε.

Spartam & Lacedaemona etiam jungit Homerus Iliad. B. 581.

Οἳ δ' εἶχον πόλιν Λακεδαιμόνα κητώεσσαν,
Φάριν τε, Σπάρτην τε, πολυτρήρανά τε Μίσην.

Miror vero quosdam Interpretes novarum rerum saepe satis cupidos hic non invenisse urbem Cypri mediterraneam, de qua Stephanus in V. Λακε-

δαίμων. Ἐστὶ δ' ἑτέρου Λακεδαιμόνων, Κύπρου μεσόγειος.
Sed bonum factum quod ipsis non repertus, cum
nihil huc facit.

75. Ἦν' ἡ μόθος ἢ αἶθλον αἰκίζομεν. Spartanarum
puellarum formam prae omnibus reliquis celebra-
tissimam apud Graecos fuisse nemo nescit, ipsa
Pythia etiam fatente in oraculo, quod conserva-
vit Scholiastes Theocriti ad Idyll. 14. 48.

Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἀργος ἄμεινον,
Ἴπποι Θρηϊκίαι, Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες.

Ridiculus error est Weitzii, qui versus hos tribuit
Deiniae rari nominis Poëtae, cum Scholiastes di-
serte scribit Ἴσορῆ γὰρ Δεινίας ὅτι οἱ Μεγαρεῖς— ἐπύ-
θοντο δ' θεῶν, τίνες κρείττονες τυγχανείεν· ὃ δ' ἔφη·
Γαίης κ. τ. λ. Eadem ratione Herodotum, Euse-
bium, aliosque, qui non pauca nobis conserva-
runt. Oracula Poëtis inferere in posterum licebit.
Ceterum versu primo Eusebius de Praep. Evang. lib.
5. cap. 29. legit ἔδας, quod & in Theodoretō &
Tzetze haberi verosimile, cum Franc. Vigerus nul-
lam diversitatem memoret. Illud tamen Ἀργος mu-
tandum non videtur, quippe quae διασημοτάτη πό-
λις Πελοποννήσου teste Stephano. Πελασγικὸν autem
Ἀργος proprio fere epitheto dicitur. Homerus
Iliad. B. 681.

Ὅσοι τὸ Πελασγικὸν Ἀργος ἴναον.

Quem locum respexit Stephanus in V. Πελασγία.
Sed in viam. Oraculo huic quicquid est Scripto-
rum calculum adjicit. Athenaeus lib. 13. p. 566.
καθίσας γεννώσης τ' Ἰπάρκτης τὰς γυναῖκας. Conf. Is.
Casaubonum cap. 2. p. 546. Nonnus lib. 47. p.
1106. l. 2.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
Εἰς τόκον, εἰς ὠδῖνας ἐνικήθη Λακεδαιμόνων.

Ita

Ita alii plurimi, quorum loca congeffit Diligentissimus Meursius Misc. Lacon. lib. 2. cap. 3. p. 105. & seqq. quem nec Musaei locus fugit. Coluthus de R. H. v. 217. Verum Theodoretus de Graec. Adfection. lib. 10. ansam hinc adripiens carpendi oraculum, inquit, Οὗτος ἡ τὰς Λακεδαιμονίων ἐπαινεῖ γυναῖκας, ἀδελφεὶς οἷς ἂν ἐθέλωσι μιγνυμένας. idque jure ipse fecisse videtur Vigerio in notis p. 21. Sed tamen Spartanarum castimonia omnibus est decantata, licet nudae a viris spectarentur. Plutarchus Oper. T. I. p. 48. ἡ δὲ γυμνασις τῶν παρθένων οὐδὲν αἰσχρὸν εἶχεν, αἰδέσθαι μὴ παρθένης, ἀκρασίας δὲ ἀπέσθαι· αἰδῶν ἔθισμόν αὖφελῆ ἢ ζῆλον ἐνεξίας ἐνεργάζετο, ἢ φρονημάτων τὸ θῆλυ παρέγευσεν ἢ ἀγενεῖς, ὥς μηδὲν ἥττον αὐτῇ ἢ ἀρετῆς ἢ φιλοτιμίας μεταστάν ἔσται. Misc. aliis unum addo Propertii sed elegantem locum lib. 3. El. 12. 1.

Multa tuae, Sparte, miramur jure palaestrae,

Sed mage virginei tot bona gymnasii:

Quod non infames exercet corpore ludos

Inter luctantes nuda puella viros.

Eruditissimus Berglerus cum Weitzio & plerisque Interpretibus de certamine pulchritudinis Spartaе instituto, locum intelligit quod in aliis locis solenne. Sed cum apud alium Scriptorem simile quid non legerim, amplector Cl. Kromajeri opinionem in Dissert. propositam, qui locum capit de more illo, quo virgines publice cursu, lucta, disco ac missilium jaculationibus exercebantur. Plutarchus Oper. Tom. I. p. 47. in Lycurgo: τὰ μὲν τοι σώματα τῶν παρθένων, δρόμοις ἢ πάλαις ἢ βολαῖς δίσκων ἢ ἀκοντίων διεπόνησεν. quae certamina ἐν ὧσι τῶν νέων facta fuisse tradit p. 48. Propertius lib. 3. El. 12. 1. c. a Kromajero. Sic αἰγλαῖαι erunt *formosae puellae*, quemadmodum καλῆ apud Lucianum in Dialogo Me-

nippi & Mercurii: Ἐνθα τ' ἄκινθος τέ ἐστι — καὶ ὅλως
τὰ ἀρχαῖα καὶ πᾶντα. Conferri meretur Summus
Hemsterhuisius pag. 13. Videtur autem Aristae-
nus elegantem hunc Poëtae locum imitatus fuisse
lib. 1. ep. 17. Πολλὰς τοίνυν ἄτε ταχὺς τ' πολιτείας
ἱππεύς, διελήλυθα πόλεις· καὶ πρὸς γε τῇ νέᾳ, καὶ πρε-
σβυτέρᾳ ἰσόρηκα Ρώμην· καὶ τοιαύτην ἐν ἑδαιτέρᾳ τεθέα-
μαι. εὐδαίμονες ἔν οἱ Παναρέτην εὐτυχῶντες ἔτιος ὑπερ-
φέρουσιν καὶ τέχνη καὶ καλλι. Scripsi locum ut vere
emendavit Mercerus.

77. Καὶ τάχα Κύπρις ἔχει Χαρίτων μίαν ὀπλοτε-
ργών.

Venuste. Gratiarum enim praefes Cypria Dea. Ari-
staen. lib. 1. ep. 1. ἦνίκα ἐν δέοι γεγάσεν Ἑλένη, ἥ
Χαρίτας, ἥ καὶ αὐτὴν γε καὶ ἀρχουσαν τῶν Χαρίτων. Hinc
in Catalectis Pythoei :

*Jupiter est genitor: peperit de semine coeli
Harmonia, & Veneris turba ministra fuit.*

Hanc enim Munckeri conjecturam ad Hygin. p.
10. alteri, quae reponit *Eunomia*, praeferrem. Vul-
go *Hemonia*. Sic pepulum Veneris elaborasse ipsam
testatur Homerus Iliad. ε. v. 338. aliaque mini-
steria alii referunt, ut Nonnus lib. 33. aliisque
locis. Idem tamen, adeo fabulatores dictorum me-
mores sunt, lib. 34. p. 844. l. 20.

Ὡς μὲν ἀχὺς,
τρεῖς Χαρίτες γεγάσι χορήτιδες Ὀρχομενεῖο,
Ἀμφιπόλοι Φοῖβοιο· χοροπλεκίος δ' Ἀναΐς
εἰσι τεληκοσίων Χαρίτων σίχες.

Et Coluthus de R. H. v. 87. Junonem ipsis prae-
ficit. Hoc autem Musaei loco vides Gratiis con-
parari pulcherrimam Heronem more apud Poëtas
admodum recepto. Bacchus de Ariadna apud Non-
num lib. 47. p. 1218. l. 22.

Πασι-

Πασιθέην ἑυδυσαν ἐγείρατε τίς ποῦδ' Ἰνάξω,
τίς Χάριεν ἐχλαίνασεν ἀνείμονα;

Sic alii plures. Saepissime autem solent numerum Gratiarum forma egregia augere. Aristænetus lib. 1. ep. 1. καλίστα δ' πάντων ἐκόσμησεν Ἀφροδίτη, καὶ Χάριτων συνειθίμωσα τῇ χειρὶ quique instar omnium sit Doctissimus Sannazarius in epigrammate longe venustissimo de Partu Nyfæae, quod habetur lib. 1. xi.

*Exultat palma Venus ἔξ nascente puella
Augentur Charites, Cypria turba, Deae.*

78. Παπταίνων ἰμώγησα. Verbum hoc notat diligenti cura, adtentoque oculo aliquid inspicere, & non raro ponitur de amatoribus dilectarum formam oculis vestigantibus. ita Nonnus lib. 1. p. 40. l. 12.

Ἀ'υχίνα παπταίνων γυμνέμενον· ἀμφὶ δὲ μορφῇ
Θέλγεται ἀπὸ πρῶσαλλον ἄγων ἀκόρητον ὀπωπὴν.

Vertit interpres Cervicem contrectans nudam aliud procul dubio agens, ut & lib. 8. p. 232. l. 12. de Latona errante:

Ἄστατα παπταίνουσα πολυπλανέων σφουερῶν νήσαν·

Ubi ridicule:

*Instabiles prehendens multum errantium radices
insularum.*

Sic lib. 46. p. 1188. l. 2.

Πενθέα παπταίνων δεδονημένον ἄλματι λύσεως.

Neque adhuc video cur lib. 14. p. 412. l. 5.

Ἐνθαδὲ παπταίνω τύπον αἰθέρος· αὐτόχυτον γὰρ
Κεῖνο τόπερ καλέεσσι Διὸς πόμα νέκταρ Ὀλύμπου,
Νηϊάδες χθονίοισι ἀναβλυζοσι κυπέλλοις.

Maluerit interpretari: *Hic sentio imaginem coeli, quam video.* Sed in viam. idem Nonnus lib. 35. p. 870. l. 23.

Θέλγεται δ' εἰσέτι μάλλον αἰνέμονι καλλιῇ μορφῇς,
Παπταίνων πρὸς θέσαν ἀνάμπυκα λευκάδα νύμφην.
Ἡ δέ μιν ὑπερόπτευε, ἢ αἰδομένη Φάτο Φανήν,
Ὡκυτέρην Μοῖρῃος ὑπεπτήσασσα πορείην.

Versu tertio scribe ὑπερόπτευε, alterum forte est typorum flagitium. Versu ultimo ὑπεπτήσασσα mallem vertere *metu percussa ob gressum M.* quam *aspiiciens. Pto circumspicere* occurrit Iliad. P. 84. & v. 115.

Ibid. πόρον δ' ἔκ εὐρον ὀπωπῆς. In hanc sententiam plura occurrunt apud Nonnum ex. gr. lib. 42. p. 1080. l. 16.

Οὐ δέ οἱ εἰσορόωντι κόρος πέλεν' ἰσαμένην γαῖρ
Πάρθενον ὅσων ἔπαυε, τόσων πλέον ἤθελε λεύσσειν.

Aliisque locis. Verba autem Musaei haec habes etiam apud Coluthum v. 253.

79. Ἀντίκα τεθναίνην λεχέων ἐπιβήμενος Ἡρῆς. Nota formis ardentium amatorum vota. Nonnus lib. 4. p. 120. l. 8.

Ἀντίκα γυμνὸν ἴδοιμι, ἢ ἰζομένοιο πέσσω
Δάκτυλον ὡς αἰέκυσσα, ἢ ὑμετέρῃ διαὶ κόλπῳ
Τεθναίνην, ὅτε μένον αἰφειδέα χεῖρα χαλαίῃας,
Ἀμφοτέρων θλίψειν ἐλεύθερον ἄντυγα μαζῶν.

Ita alii. Videtur autem noster in oculis habuisse Homerum Iliad. Σ. 98.

Ἀντίκα τεθναίνην ἐπεὶ ἔκ ἄρ' ἔμελλον ἱταίρῳ
Κτεινομένῳ ἐπαμῦναι.

Ibid. λεχέων ἐπιβήμενος Ἡρῆς. Centies hoc verbum, sicut & ἀναβαίνων, hoc sensu, apud Veteres ad-
cu-

cubilia altiora respicientes, occurrit, cujus rei exempla congerere putidum esset. Rarior usus est apud Nonnum lib. 8. p. 238. l. 2.

Εἰ δὲ γυναιμανίον ἐπεβήσατο κυανοχαίτης
Καὶ σε σοφῆς πρεβέβυλεν αἰσδυμένης Μιτανίππης,
Ἀμφαδὰ καμάσσει.

Ubi επιβαίνειας notat concumbere puellae.

80. Οὐκ ἂν ἔγωγε κατ' Οὐλύμπου ἱφικεῖρα θεὸς εἶναι.
ita ipse Bacchus in Ampelo furens lib. x. p. 286,
l. 1.

Καὶ μιν ἔχων ὅτε Βάκχος ὁμέσιον ἔ' μενεαῖνα
Αἰθέρα ναιετάαν μετανάστιος, ἔ' θεὸς εἶναι
Ἡ' θέλον' ἔ' φαέθων φασίμβροτος, ἔ' πόθον ἔλκω
Νέκταρος· αἰμβροσίης δ' ἔ' δεύομαι· ἔκ' ἀλογίζω
Ἀμπελος εἰ φιλεῖ με, καὶ ἔχθαι με Κροσίαν.

Et l. 27.

Κάλλος ἱμῶ Ζατύροιο φιλαίτερόν ἐστιν Οὐλύμπυ.

Quanta vero vis amoris his phrasibus exprimatur, patebit, si attendamus maximum & inusitatum gaudium alias venire iis locutionibus, quibus eo adfecti in coslo esse dicuntur. Statius lib. 1. Sylv. 2. 212.

Quis tibi tunc alacri caelestum munere care
Stella dies! quanto salierunt pectora voto!
Dulcia cum dominae dexter connubia vultus
Adnuit! ire polo, nitidosque errare per axes
Visus.

Videndus Vir politissimus J. Casp. Gevartius
Lect. Pap. lib. 1. 20. p. 71. coelo proximos vocat
Boëthius de Consol. Philos. lib. 2. 4. Quam mul-
tos esse conjectas, qui sese coelo proximos arbitrentur,
si de fortunae tuae reliquiis pars eis minima contingat.

82. 1é-

82. Ἰσχυρὸν ἀφαιρῶντα ita infra v. 126.

Κυρῆδος ἔσσι τοῖς θεῖς ἰσχυρὸν ἀφαιρῶντα.

Eodem sensu Latini vocem *tangere* usurpant. Propertius lib. 2. 25. 9.

Lynceu, tunc meam potuisti tangere curam?

Perfide, nonne tibi tunc cecidere manus?

Ita Martialis, Horatius Carm. 3. xi. 10. saepe Ovidius ex. gr. Metam 3. 354.

Sed (fuit in tenera tam dura superbia forma:)

Nulli illum juvenes nullae tetigere puellae.

Ita scribendum cum Eruditiss. Burmanno, non *dira*. Quod vero in quibusdam Codicibus reperiri notat Vir. idem summus *flectere* pro *tetigere* manum Glossatoris aperte prodit, qui id adposuit interpretationis gratia, sed inrito conatu. Quamvis enim *tangere* pro *flectere* usurpāri certissimum sit, ab hoc tamen loco alienus ille significatus, quod nemo non facile advertit. Hinc *intacta* puella Amor. 3. 7. 83.

Neve suae possent intactam scire ministrae;

Dedecus hoc summa dissimulavit aqua.

Quae vox inde *castam* designat apud Juvenalem Sat. 6. 161.

Sit formosa, docens, dives, fecunda, vetustos

Porticibus disponat avos, intactior omni

Crinibus effusis bellum dirimente Sabina.

Sed obstat Celeberrimus Marklandus, qui ad Stat. lib. 2. Sylv. 3. 73. emendat *sit castior omni C. Ep.* quia de Sabinis jam maritis id dici nequeat, & Scholiastes scribens, *Sit castior Sabinis quae foede-*

ra inter Tatium & Romulum fecerunt, antiquam hanc esse lectionem credere nos jubeat. Ego vero in Scholiasta nullum praesidium esse puto, quippe quem explicationem tantum vocis rarioris, nobis dare voluisse omnino credo. Multo minus hanc vocem Latio prohiberem, quae rarior licet conmode se tuetur, cum secundum analogiam rite deducatur ab *Intactus*, significatus autem & alibi reperiatur ex. gr. apud Statium Sylv. 3. 5. 6.

Et si egomet patrio de litore raptus
Quattuor emeritis per bella, per aequora, lustris
Errarem: tu mille procos intacta fugares.

Emensis l. Marklandus. Adloquitur hic Poëta uxorem Claudiam dudum virum passam. Si dicas *intactam* hic notare simpliciter a procis non tactam, quidni in nostro loco denotare posset Sabinam a permine praeter virum tactam? Juvat cognatae significationis vox *intemerata*, quae eodem modo pro casta ponitur apud Statium lib. 5. Sylv. 1. 60.

Si Babylonis opes, Lydae si pondera gazae,
Indorumque dares, Serumque Arabumque potentes
Divitias, mallet cum paupertate pudica
Intemerata meri.

Certe Priscilla haec jam taedis secundis erat jugata, & tamen eam *intemeratam* vocat respectu procul dubio virorum aliorum. Quo denique rariora apud Scriptores & praecipue Statium toties obvia cum vulgaribus commutarem?

CAPUT XI.

Νεύματα ἀφθογγα. Interpres Nonni bis reprehensus. Nutus loquaces, & similia. Papius reprehensus. Αἰαγίμων φύγος aliaque. Nonni interpres reprehensus. Κτανόπεπλος ομίχλη.

229. *Nocti caerulea palla tribuitur. Defensus Statius. Nox solem obscurare dicitur. Defensa Lucani lectio vulgata. Sidera pro Sole ponuntur, aliaque. Stellatus noctis pephus. Musaei locus explicatus. Pareus cum Scholiasta refutatus. Πολυδαίδαλος χιτὼν artificiosa vestis. Albas tunicas sacerdotes gestabant. Sacerdotes maximi civitatibus, Pontifices provinciis a Maximino praepositi candidis chlamydebis induti incedebant. Lactantii locus explicatus & vindicatus. Unus Pontifex provinciae praefectus a Maximino, non duo, quod putabat Bauldri. Praeter Sacerdotes Veterum Dii, aliaque plurimi candidati erant. Candidatis ministris, pro per candidatos ministros. Lactantii loca duo defensa. Sacerdotum vestes aliquando purpureae.*

102. **N**εύμασιν ἀφθόγγοις ὠδὴν πλάζων φρένα κέρης.
Muktus in hac locutione Nonnus lib. 1.
p. 34. l. 2.

Νεύμασιν ἀφθόγγοις πέλωρ ἐκάλεισε τυφάων.
Lib. 47. p. 1216. l. 7.

Νεύμασιν ἀφθόγγοις ἐπεδείκνυεν ἄζυγα κέρη.
Sic ἀφθόγγα δάκρυα habes lib. 24. p. 628. l. 21.

Δηελᾶδῃ βασιλῇ δυσάγγελος ἦκετο Θερπύς,
δάκρυσιν ἀφθόγγοισιν ἀπαγγέλλων φόνον Ἴνδαν.
Interpres vertit *Lacrumis non dicendis*, quod puerile. Digitum σιγάλεον κήρυκα vocat idem lib. 3.
92. l. 3.

Τανυσσαμένη τότε Κάδμω
δάκτυλον ἀντιτύποις νοήμονα μάρτυρα Φωνῆς
σιγάλεον κήρυκα δόμον σημῆνατο Παιθώ.

Sic emendavit Falkenburgius. Vulgo κήρυκα, sicut interpres praeconi quod futile. ita saepe idem, ut
p. 98. l. 3.

Ἀυτόματα κήρυκες ἀναυδαίς εἰσὶν ὀπιπταί.

.Ita

Ita lib. 4. p. 112. l. 5. lib. 5. p. 174. l. 33. lib. 33. p. 820. l. 17. &c. Sed in viam. Longo vero intervallo post se νεύματα illa ἀφθογγα relinquant Veneres Latinorum, qui dicunt *nutu loqui* &c. ita Ovidius Trist. 2. 453.

*Utque refert digitis saepe est nutuque locutus,
Et tacitam mensae duxit in orbe notam.*

Propertius lib. 3. 6. 25. Tibullus lib. 1. 2. 21.

*Illā viro coram nutus conferre loquaces,
Blandaque compositis addere verba notis.*

Ubi evoluisse Broekhusium non poenitebit. Secundus ocellos loquaculos vocat Basio VII.

*Non datur tua cernere
Labra, non roseas genas,
Ocellosque loquaculos.*

Digitis nutus quoque tribuitur in Scriptura Sacra Proverb. 6: 13. loco adposito: Ο' δ' αὐτὸς ἐννεύει ὀφθαλμῷ, σημαίνει ᾧ ποδὶ, διδάσκει ᾧ ἐννεύμασι δακτύλῳ. Nostro loco magis convenit Ovidius Amor. 1. 4. 17.

*Me specta nutusque meos, vultumque loquacem:
Excipe furtivas, & refer ipsa, notas.
Verba superciliis sine voce loquentia dicam:
Verba leges digitis, verba notata mero.*

Sed ad Ovidianam elegantiam *nutus illi muti* nullo modo adspirant. Ultimum autem hemistichium sumtum est ex Nonno lib. 42. p. 1096. l. 27.

Εἶπεν ἀκηλήτοις ὠδὲν πλάζων φρένα κέρης.

105. Εἴη ἀπέκρυψεν ὀπὺ πῆν. Minus recte Papius haec & sequentia reddit:

Inter

*Interdum vultus terra attollebat, amoenos,
Leandrum per signa monens occulta vicissim
Figebatque iterum.*

Aliter & recte reliqui. Vid. Kromajerus.

110. Φέγγος ἀνασείλασα κατήεν ἐς δύνειν Ἡΐας. *Lucem contrahens*—Sol recte vertunt, secus ac in Nonno lib. 20. p. 532. l. 5.

Τοῖσι δὲ τερπομένοισιν ἀνέδραμεν ἔσπερος αἶψῃ
Φέγγος ἀνασείλας χοροτερπέος Ἡΐα γενεῆς.

Ubi vertunt: *Lucem emittens*. Nihil ineptius. Varios significatus verbum hoc induit. μῆνιν ἀνασείλας habes apud Nonn. lib. 24. p. 630. l. 11. ἄλμα χορείης lib. 34. p. 852. l. 2. χιτῶνα lib. 48. p. 1266. l. 11. & p. 1268. l. 1. aliaque.

113. Κυανόπεπλον ἐπιθρώσκουσαν ὀμίχλην. eadem locutione utitur v. 232.

Ἢδη κυανόπεπλος ἀνέδραμε νυκτὸς ὀμίχλη.

Ita alii nocti vestem nigram dant. Nonnus lib. 38. p. 966. l. 9.

Κελαινιόοντι δὲ πέπλῳ
Κρυπτόμενον Φαέθοντα μεσημβρίας εἶχεν ὀμίχλη.

Orpheus Siderum Suffimine p. 102.

Ἀγάζοντες αἰεὶ νυκτὸς ζοφοειδέα πέπλον.

Juvenus initio lib. 2.

*Jamque dies prope decedens lumine pontum
Inciderat, furvaque super nox caerula pallam.
Sidereis pictam flammis per inane trahabat.*

Statius Theb. 3. 418.

*Nox subiit, curasque hominum motusque ferarum,
Composuit, nigroque polos involoit amictu.*

Lib.

Lib. 2. 527.

*Cooperat humenti Phoebum subtexere palla
Nox & caeruleam terris infuderat umbram.*

In quibus versibus miror Virum Eruditum in Observ. Misc. Vol. I. p. 219. carpere quod Poëta debuisset dicere *Coelum subtexere palla*, neminem enim esse, qui dixerit noctem obscurare Solem. Certe ita locutus Lucanus lib. 1. v. 14. loco laudato a viro Docto in nota addita:

Unde venit Titan & nox ubi sidera condit.

Eo, enim loco per *sidera* omnino intelligendum putem ipsum solem, quam conjecturam cum aliis prodiderat Vir Eruditissimus in Obs. Misc. Vol. III. p. 249. ipse tamen parum ea fidens, & varias conjecturas proponens, eruditas illas quidem, sed minus necessarias. Obscuri viro eleganti rarior usus vocis *sidera*, quam pro *sidere* poni ignorabat. ita tamen Guntherus senioris quidem aevi Poëta, sed eruditus, & Lucani adfiduus, ut multis docuit Celeberrimus Withofius in Specimine Guntheriano, imitator Ligur. lib. 6. v. 189.

*Cum tu cunctorum, quos ternunt sidera, Regum
Maximus & toto nulli cessurus in orbe.*

Per *sidera* intelligendum Solem patet ex perpetuo Poëtarum usu qui in talibus semper dicunt, *potentissimus eorum, quos sol adspicit &c.* Virgilius Aeneid. lib. 7. 217.

*Adferimur pulsi regnis, quae maxima quondam
Extremo veniens Sol aspiciebat Olympo.*

Claudianus Conf. 1 Stil. l. 159.

O

Ductor

*Ductor Stilicho tot gentibus unus
Quot vel progrediens vel conspicit occiduus Sol.*

Et quis non? Sed haec haec. Caligini vestem
etiam tribuit Avienus Ora Marit. v. 387.

*Debinc quod aetbram quodam amictu vestiat
Caligo, semper nebula condat gurgitem,
Et crassio rem nubilo praestet diem.*

In verbis quodam amictu nil mutandum probavit
Vir Erudit. in Obs. Misc. Vol. I. p. 387. in no-
ta. Stellatum peplum ei dat Fulgentius Mythol. r.
p. 24.

*Tum nox stellato mundum circumlita peplo
Caerula rorigeris pigrescere jusserat alis.*

Ibi Munckerum, quem nec nostri Poëtae locus
fugit, consule. Idem pag. 26. ac caerulanti peplo
circumlita. Orpheus Argon. v. 1026.

Νύξ δ' τίτ' αἰετοχίτων μέσσην ὀδύμνβι πορείαν.

Quod ipsi epitheton Lunae est v. 511.

118. Πολυδαίδαλον ἔλκε χιτῶνα. Interpres in edi-
tione Basileensi vertit *variam vestem*, quod ferri
nequit, nisi Poëtam dicamus oblitum eorum, quae
jam dixerat supra v. 62.

Καὶ ῥόδα λευκοχίτωνες ὑπὸ σφουγῇ λαίμπετα κέρης.

Vidit hanc difficultatem Pareus, sed ipsi superan-
dae impar statim addit: *Nisi velimus dicere, in sacris
operandis alba usam, domi alia; sibi ipsi contrarius
erit Poëta.* Mirandum acumen! At quis nisi om-
nibus sensibus fere orbus non videt Poëtam agere
de Sacerdote templum nondum egressa? Nonne
orationis totius filum, nec non v. 187. & prae-
cipue v. 226. ubi demum templo digressam canit:

*Ἀπὸ τῶν αἰκόντων ἐνοσφίσθησαν ἀναγκῇ,
Ἡ μὲν ἐν ποτὶ πύργου.*

Non.

Nonne, inquam, miselli Commentatoris ineptias luce meridiana clarius ostendant? Schollastes reddens πολυκέντητον non minus sibi aquam haesisse ostendit, cum tamen qui aere nondum lavantur videant haec vertenda: *artificiosam traxit vestem*, quemadmodum recte jam in ultimis editionibus castigatum video; relictum tamen, v. 338. ubi

Ααυδαίλον ῥήξασιν ἀπὸ τῆς αἰσῆς χιτῶνα.

Reddunt *variā vestem*, quam nos potius *artificiosam* sumus interpretati, nisi velis domi alia, in sacro cultu occupatam alba veste usam Sacerdotem, de quo cum nemine litigare vellem. Albas autem vestes plerumque induti erant Sacerdotes sacris operaturi. Id de Peruvianis testatur Antonius Zaratta in Historia Peruviana apud Sirkium Biblioth. Libr. Nov. Sept. & Oct. A. 1699. Tom. V. p. 671. ita Maximinus Sacerdotes Maximos, quos singulos singulis civitatibus, ut & Pontifices quos provinciis praeposuerat candidis chlamydibus ornavit, sicut tradit Lactantius de Mort. Persec. cap. 36. Locum bona cum lectoris, ut spero, venia, quia nemini haecenus intellectus, longiorem licet adponam: *Quibus annuens, novo more Sacerdotes maximos per singulas civitates singulos ex primoribus fecit, qui & sacrificia per omnes Deos suos cotidie facerent, & veterum Sacerdotum ministerio subnixi darent operam [ut] Christiani neque fabricarent, neque publice aut privatim colerent, sed comprehensos suo jure ad sacrificia cogerent vel iudicibus offerrent. Parumque hoc fuit, nisi etiam provinciis ex altiore dignitatis gradu singulos quasi Pontifices superponeret, & eos utrosque candidis chlamydibus ornatos jussit incedere.* Incredibile est quantas turbas hic dederint Critici, ut tolerabilem hinc sensum elicerent, in omnia se vertentes. Locum non tantum diffi-

lem, sed valde mendosum pronunciat. P. Bauldri
 Exercuit Interpretes praecipue *τὰ ὑποκείμενα*, unde
 Manroixius duos Pontifices singulis provinciis
 simul praepositos elicit; Burnetus unum punctis
 provinciae sacerdotibus praepositum, Bauldri duos
 ex *ἀκτιότε* dignitatis gradu, sed qui singuli quasi
 Pontifices Maximi essent, quod ut clarius intelli-
 gatur, reponit audacter sane; *ex altiore dignitatis*
gradu duos, singulos q. P. &c. Nihil horum. Sim-
 plicissima loci interpretatio est: Maximinum ut
 singulis civitatibus singulos Sacerdotes Maximos,
 ita provinciis singulos Pontifices praeposuisse, u-
 trosque autem candidis chlamydibus ornatos fuisse.
 Neque ullam video rationem cur tam studiose La-
 ctantius inculcaret *utrosque*, si *duos* modo memo-
 rasset, quasi verendum, ne lector unum Pontifi-
 cem candido chlamyde, alterum alia & commu-
 ni forte veste ornatum suspicaretur. Sed quid bo-
 hos horas perdo in refellendis ineptiis hujus emen-
 dationis, cum non duos sed unum tantum Ponti-
 ficem provinciae superpositum certissimum sit ex
 Eusebio Hist. Eccles. lib. 5. cap. 14. p. 254. Δι-
 τέρεις τε εἰδώλων κατὰ πάντα τόπον ἢ πόλιν, ἢ ἐπὶ
 τέτων ἐκάστης ἐπαρχίας ἀρχιερεῖς, ἧ ἐν πολιτείαις ἐνά-
 γη τρία ἢ μάλιστα ἑμφανῶς διὰ πάσης ἐμπρέψαντα λει-
 τυργίαις, μετὰ σεβασμῶν, σέβους ἢ δορυφορίας ἐκτάσσων.
Adhaec Flamines in singulis locis atque urbibus consti-
tuit; iisdem Sacerdotem cujusque provinciae praefecit;
eum qui cunctis in Curia muneribus egregie perfunctus
esset; addito ei militari satellitio. Viden' reliquis in
 una provincia Sacerdotibus maximis Pontificem
 fuisse praefectum, quem ipsis superiorem fuisse
 pulcre jam docuit Ampl. Cuperus? Nec tamen
 adeo Suffenus sum, ut in loco Lactantii sic expli-
 cato nihil esse, quod quenquam offendere queat,
 mihi persuadeam, quippe qui illa verba, *Et eos*
utros.

utrasque &c. minus eleganter prioribus cohaerere probe percipiam. Sed hoc seculo forte tribuendum, nisi & apud meliores, de quo tamen nondum mihi constat. Scriptores similia aliquando reperiuntur. Durius tamen haec Bauldriana emendatione, admissa redduntur, cum modorum simul & temporum permutatio hic non adeo elegans statuenda videatur. Sed in viam tandem. De candidis Sacerdotum vestibus confer hic Cuperum. Tales indutus Mopsus apud Valerium Flaccum lib. 4. v. 383.

Hic vates, Phoebeque fides non vana parentis,

Mopsus; puniceo cui circumfusa cothurno

Palla imos ferit alba pedes.

Quomodo locum legendum esse erudite docet Cl. Burmannus. Sic priscorum Dii exhibentur in monumentis antiquis, qualis repraesentatur nobis Saxonum Deus Crödo apud Henninium ad Toll. epist. Itiner. 1. p. 31. Conf. Hesiodum in Eeyois v. 198. Eas alii plures quoque gestabant. Angelis eas tribuit Lactantius cap. 49. Tunc demum, amisso visu, Deum videre coepit candidatis ministris de se iudicantem. V. Cuperum. Minime vero & hoc de loco convenit inter Interpretes, sed insolentia locutionis moti intrudunt circumdatum, vel ita vocem candidatis emendant, Cuperus reponit cum candidatis. Nil temere muto. Candidatis ministris videtur esse idem quod per candidatos ministros. Ne dubites eodem modo locutus auctor cap. 14. Nam ut illum ad propositum crudelissimae persecutionis impelleret, occultis ministris palatio subiecit incendium. Quamvis & hoc de loco in partes scindantur Docti, quorum emendationes non refero. Sed & hoc modo conjecit Ampl. Cuperus, dubius tamen, an non intelligendi ministri Diocletiani, quibus ne-

sciis palatium incendi fecit. Prior omnino sententia amplectenda. Ceterum harum vestium in nuptiis usum quoque fuisse conligo ex Achille Tat. lib. 3. p. 171. ubi de Andromeda: ἔθηκε ἡ συμφορᾷ ἐσολισμένη ποδῶν χιτῶν, λευκὸς δὲ χιτῶν. Heroïdum quoque veterum in usu tales vestes fuisse conligere licet ex eodem lib. 1. p. 9. Χιτῶν ἀμφὶ τὰ εἶνα τὸ παρὲν μέγας αἰδῶς, τὸν τεῦθεν ἐπεκάλυπτεν χλαῖνα τὰ κατωῖα σώματος. λευκὸς δὲ χιτῶν, ἢ χλαῖνα πορφύρεα. Nec tamen perpetuo albis vestibus, sed & purpureis utebantur, quod testatur Servius ad Virgil. Æneid. lib. 12. 169. Impolluta & pura dicitur vestis, qua festis diebus uti consueverant sacra celebraturi. Est autem linea & purpurea. Purpura maris vicem ad piandum praebebat, linum vero fluminis, quia cum vere primum in Oriente flumen imundasset sponte sua linum natum esse, Plinius Secundus dicit. Vide & quae ibi sequuntur.

CAPUT XII.

Vestis adprehensa in amore. Γενέτης, patres, genitores pro patre & matre. Explicatus Quidius. Duo epitheta aliquando & plura uni voci a Poëtis Graecis & Latinis aptantur. Tentatus Hesiodus. Horatius, Ovidius, & Claudianus adfert, aliaque. Boni odoris cervix. Candida cervix laudi ducitur. Collo dilectarum amatores oscula figebant. Acron notatus. Humeros manus, pectus, aliasque corporis partes osculabantur Veteres. Usus praepositionis μὲν apud Musaeum aliaque locutiones inlustratae. Ab arvis eorumque cultu locutiones ad sobolis generationem deductae. Σπείρει. Tentatus Nonnus. Ἀπὸ πατρὸς, φονεύοντα de patre prolem generante. Phavorini locus restitutus. Emendatus Hesiodus. Prima vocis φονεύοντος syllaba brevis est. Φιλέει, φιλικός, φίλος, & similia. Oraculum apud Achillem Tatium semel, Cohutbus bis emendatus. Nonnus emaculatus. Tentatus Orpheus. Defensus Plutarchi locus contra Potterum. Δοχεύει de patre adbibitum, sicut &

ἔ. parere aliquando. Locus Attii apud Ciceronem defensus. Τίκτειν de patre positum, ut contra creare ἔ. gignere de matre. Ἔργα Κόπρεας, Ἀΐνος, Πάλλας, Σαλός, αἷς aliaque plurima. Tentatus Hesiodus, Θαλὴς μεμηλόπης, Σαλὴς μεμηλόπης ἔργα, Σαλὴς μεμηλόπης. Inscriptio vetus apud Tolleum adserta. Staius ἔ. Propertius defensus. Ἔργα ἱρώτος, ἔργον, ὄπρ, in amore.

124. Ἐμὸν δ' ὀπίσκει χιτῶνα. Vestis adprehensae in re amatoria meminit & Nonnus lib. 48. p. 1270. l. 29.

Εἰ δέ τις ἀνὴρ
Χερσὶ ποθοβλήτοισι τέων ἐδρεζάτο πέπλων.

125. Μῆνιν ἐμὸν ὀπίσκει πολυκτεάνων γενετήρων. Notari velim vocabulum γενετήρων de utroque parente eleganter adhibitum. ita infra v. 180.

Οὐ γὰρ ἱμοῖς τοκίεσσιν ἐπειῶαδεν.
Nonnus forte lib. 3. p. 104. l. 15.

Μάστρς ἐγὼ πατέρων γὰρ ὀπίσκει δώματα ναῖα.

Ita Latini. Tertullianus III. ad uxorem: nec in terris filii sine consensu patrum rite ἔ. jure nubunt. Staius Theb. lib. 2. 463.

Mira equidem duco, sic primi sanguinis auctor,
Incestique patrum thalami.

Ad quem locum vir Eruditus in Observ. Misc. Vol. II. p. 211. & seqq. plurima congeffit post P. Burmannum ab ipso laudatum ad Ovidium Metam. lib. 4. v. 60.

Tempore crevit amor, taedae quoque jure cōssent;
Sed vetuere patres.

Verum, quod pace Virorum Summarum dixerim,

in loco Ovidii *patres* vulgato significato capiendos esse docet v. 155.

O multum miseri, meus illiusque, parentes.

Si enim per *patres* Poëta significare vellet *parentes* hic scribendum fuerat,

O multum miserieque mei illiusque parentes.

Quemadmodum olim editum esse testis est Hein-
sius, sed haec prae altera sordet lectio. *Genitores*
eodem sensu habes apud Catullum in Att. v. 58.

*Egone a mea remota haec ferar in nemora domo?
Patria, bonis, amicis, genitoribus abero?*

Ubi idem Vir Eruditus consulendus p. 331.

133. Εὐόδμον εὐχρόον ἀνχένα κύσας. Notari velim
duo epitheta uno vocabulo hic aptari, quemad-
modum & v. 13. si Scholiastae expositio vera,
de qua tamen merito dubitare licet. ita v. 42.
nec non v. 150.

Θοὸς χρυσόρραπις Ἑρμῆς.

Et 264.

Δέμας δ' ἔχειεν ἰλαίῳ

Εὐόδμῳ, ῥοδέῳ.

Ita & v. 294. Hujus compositionis apud Graecos
exempla satis superque obvia, qui aliquando plura
etiam aptant. Homerus Iliad. τ. 387.

Ἐκ δ' ἄρα σὺλειγγος ποταμίον. ἐσπᾶσατ' ἔγχος
Βελθὺ, μέγα, σαρβαν.

Iliad. τ. 73.

Ἄντα δ' ἄρ' Ἡφάισιο μέγας ποταμὸς βαθυδίνης.

Ita Iliad. α. 238. Hesiodus in Ἑργοῖς v. 195.

Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν οἷζυροῖσιν ἅπασιν

Δυσκίλοδος κακοχαρτος ὁμαρτῆσει συγερῶπης.

Conf.

Conf.

Conf. v. 63. 83. 739. in Scuto v. 124.

Δεύτερον αὖ θώρηκά περὶ στήθεσιν ἔδυνε
Καλόν, χρύσειον, πολυδαίδαλον.

In Theogonia v. 160. & v. 481.

Εὔθα μὲν ἴκτο φέρσσαι θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.

Verum hic loci legendum puto θοή, quod multo elegantius. Orpheus Argon. v. 14.

Καὶ διφυῇ περὶωπέα κυδρὸν ἔρωτα.

Lycophr. Cassandr. v. 5.

Αἰὲν ἄσπετον χέασα παρμιγῇ βοήν.

Nonnus lib. 37. p. 938. l. 8.

Ἄρσενά κ' νέον ἵππον ὁδοπόρον ἄβροχον ἄλμης
Γηραλήν νίκησεν ἐμὴ θήλειά Ποδάργη.

Ita & Latini. Virgilius Aeneid. lib. 6. v. 603.

Lucent genialibus altis

Aurea fulcra toris.

Lib. 3. v. 70.

Et lenis crepitans vocat Auster in altum.

Ita enim legendum, non *lene* recte docet Vir Eruditus in Obs. Misc. Vol. I. p. 10. contra Servium, qui vitiosum hoc vocat. Adde notam viri Docti p. 68. Miror igitur Cel. Bentlejum in Horatio Carm. lib. 1. 2. 46.

Lactus interfis populo Quirini.

Legere, quamvis quatuor libri, probantibus Hein-
sio & Broekhusio, scribant *Quirino*, usum hoc ar-
gumento, quia apud Ovid. Trist. 1. 3. 33.

Dique relinquendi, quos urbs habet alta Quirini.

Legi nequeat *alta Quirina*, ob adjectiva duo geminata, cum tamen ad Od. 4. 17.

Et domus exilis Plutonia.

Pluribus exemplis id adstruxit. Neque audio Virum Cel. in Ovidio Amor. 3. 6. 45.

*Nec te praetereo, qui, per cava saxa volutans,
Tiburis Argci pumifer arva rigas.*

Ad Horat. Carm. 1. 7. 14. sine ulla necessitate emendantem *pomifera arva*, cum *spumifer* omnino hic fluvio rapido conveniat docente P. Burmanno; epitheta vero duo saepe gementur. Sic & Claudianus in Pr. Conf. Stilich. 1. v. 133.

*Dicite Bisaltae, vel qui Pangaea juvencis
Scinditis, offenso quantae sub vomere putres
Diffiliant glebis galeae.*

Ubi Barthius cum Cod. Palat. mallet *ruptis*, Nic. Heinsius *quantis*. Ego contra Codices fere omnes nihil muto. *Quantas galeas* dixit pro *quot*, more loquendi praecipue huic seculo proprio. Tibullus l. 1. 46.

Martia cui somnos classica pulsa fugent.

Quin idem Eleg. 8. v. 17. tria epitheta geminat:

*Quid referam, ut volitet crebras intacta per urbes
Alba Palaeestino sancta columba Syro.*

Verum exosculor aureum Elegantissimi Broekhusii monitum; Ego te, *munditiae Latinae studiose*, monitum volo, uni hic columbae tria attribui epitheta, exemplo non facile alias reperiendo. Apud Latinos certe exempla diu quaesita non inveni: Graecos aliquando non abhorruisse liquidum ex locis adductis. Saepissime tamen vitari possunt geminata epitheta admissio

admisso copulae defectu, cuius in locis quibusdam laudatis etiam forte usus, atque ita Virgilium lib. 6. 552.

Porta adversa ingens, solidoque adamante columnae.

cepit Servius qui notat: *Distinctione excludendum est vitium de duobus epithetis.* ita ad v. 887.

*Aeneas instat contra, telumque coruscat
Ingens arboreum.*

monet: *Non sunt duo epitheta, sed Aeneas ingens telum coruscat arboreum.*

Ibid. εὐδμορ-αυχένα. Ita amator apud Aristaen- tum lib. 1. ep. 12. p. 80. puellae ambrosiam spi- rans collum praedicat: ὁ μὲν ἐν τεράχηνλος αὐτῆς ἀμ- βροσίας ὀδῶδε.

Ibid. εὐχροον αυχένα. Bonum hunc colorem candi- dum esse recte monet Voetius. Ita Aristaenetus lib. 1. ep. 1. p. 6. τεράχηνλος λευκός τε ἢ σύμμετρος τῷ προσώπῳ· καὶ ἀκόσμητος ἢ, δι' ἀβρότητα τεθάρρη- κεν ἑαυτῷ. Ovidius Heroïd. ep. 20: 57.

Hoc flavi faciunt crines, & eburnea cervix.

Horatius Carm. 3. 9.

Donec gratus eram tibi,

*Nec quisquam potior brachia candidae
Cervici juvenis dabat.*

Ita Sacer Scriptor Cant. cap. 7. 4. sponsae collum turri eburneae comparat.

Ibid. αυχένα κύσας. Inter varias corporis partes, quibus amatores oscula ferebant, erat & collum. Achilles Tattus lib. 2. p. 73. ἢ ὅ ταῦτα εἰ ποιεῖντος καρτερεῖ ἢ προσίηται, σὺν ἔργον ἤδη, δέσπιναν τε κα- λεῖν, ἢ φιλεῖται τεράχηνλον. Horatius Carm. 2. 12. 25.

Dum

*Dum flagrantia detorquet ad oscula
Cervicem aut facili saevitia neget
Quae poscente magis gaudeat eripi;
Interdum rapere occupat.*

Ita legendum cum Bentlejo, & Cl. L. Bos in Animadv. ad h. Poëtam cap. 7. p. 37. ubi notat ita quoque exhibere Codicem Franeq. quod verum est, sed superscriptum tamen *vel e. i. e. vel occupet*. Eadem Scholia interlinearia vocem *detorquet* explicant *inflectat*, ut & *facili saevitia* eleganter *levi luctamine*. Prius etiam ita explicat Acron, qui tamen sibi aquam haesisse clare docet notans; *Inflectit*; Describit fastidium mulieris detorquentis se ab osculis amatoris, id est, cum flagrantibus osculis tuis detorquet avertens se, ut magis incitet, ut: Et fugit ad salices & se cupit ante videri. Aut illud magis volens intelligi, quod cervicem vertat ad oscula, designans quod aut facile irascatur, aut facile blandiatur. Prima interpretatio adversatur genio Linguae. Quis enim unquam dixit *cervicem detorquere ad oscula* pro avertere ab osculis? Quid Poëta velit quisque videt. Sed pergamus. Callimachus epigr. 44. v. 5. ex emendatione certissima Bentleji:

Ελθὼν δ' ἐκ ἐνόησα τίς ἢ τίς, αἰδ' ἐφίλησας
Τὴν δέριν' εἰ τῆτ' ἐς' αἰδῆμ' αἰδῶ.

Alciphron lib. 1. ep. 28. σύ δέ ἐξαπινάως ἀναστὰς ἐπειρῶ τὴν δέριν' ἀνακλάσας κῦσαι. ibi Vid Erudit. Berglerus. Humeris etiam non raro inponebant Ovidius 3. Art. Amat. v. 307.

*Pars humeri tamen ima tui, pars summa lacerti
Nuda sit, a laeva conspicienda manu.
Hoc vos praecipue, niveae, decet. hoc ubi vidi,
Oscula ferre humero, qua patet, usque libet.*

Poly-

Polyphemus Galatææ manum osculari, si os non liceat, cupit apud Theocrit. Idyll. xi: 55.

Ὡς κατέρδυν προσ τὴν, ἢ τὰν χεῖρα τεύ ἐφίλασα,
Αἰ μὴ τὸ σῶμα λῆς.

Supplex Polycles apud Aristaen. i. 13. p. 92. Parnacii medici pectus exosculatur: αἰδ' ὁ πατήρ ἔτι μαῖλον ἰκέτευσέ, τὰ περὶ τῆς φιλῶν ἢ τῶν γονάτων ἀπτόμενος. Multa osculorum genera simul recenset Nonnus lib. 4. p. 122. l. 29. ubi de Harmonia:

Ἡλέκτρος κύσε χεῖρα ἢ ὄμματα ἢ πόδας ἄκρας,
καὶ κεφαλὴν ἢ στήνα ἢ Ἡμαθίανος ὀπωπὴν.

135. Κύπει φίλην μετὰ Κύπριν. Hac locutione frequentissimus est hujus praepositionis usus. Nonnus lib. 18. p. 502. l. 23.

Γηγενέων ὀλετῆρα μετὰ Κρονίδην σε καλέσω.

Ita lib. 19. p. 512. l. 5. Callim. Hymn. in Jov. v. 36. Apud Achillem Tatium lib. 7. p. 455. aedituus Dianæ Ephesinae rogatus a Clinia de Leucippes pulchritudine respondet: ἐκ ἄλλης τοιαύτης, ἴφην, μετὰ τῇ Ἀρτεμίδι εἶδον.

136. Ἰὼν καλέω σε γυναῖξιν. ita hoc verbum occurrit apud Nonnum lib. 18. p. 504. l. 19.

Ἄρεος κ' καλέω σέ χειρίονα.

Ita p. 502. l. 23.

Γηγενέων ὀλετῆρα μετὰ Κρονίδην σε καλέσω.

137. Ἄλλα σε θυγατέρεςσι Διὸς Κρονίωνος εἶσκω. Eadem locutio occurrit apud Nonnum lib. x. p. 276. l. 19.

ὃ γὰρ εἶσκω

Ὀυρεῖνοι Διόνυσον ὑπερβενχῶ μελικέρτη·

Ita

Ita lib. 25. p. 656. l. 19. lib. 38. p. 970. l. 5.

ἡελίῳ γὰρ

Δεύτερον ἀσερίπτορτι, φερσυνγία Βάκχον ἔσκαω.

138. Οἷος, ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὀλβίη, ἣ τέκε
μήτηρ.

Cum hoc loco dignissimus est, qui conferatur, Ovidius Metam. 4. 322.

*Sive es mortalis, qui te genuere beati,
Et frater felix, & fortunata profecto
Si qua tibi soror est, & quae dedit ubera nutrix.*

Et quae sequuntur oppido elegantia.

Ibid. ὅς σ' ἐφύτευσε. Ab arvis eorumque cultu ad sobolis generationem deductas locutiones non raro usurpant auctores. Virgilius Georg. lib. 3. v. 135.

*Hoc faciunt nimio ne luxu obtusior usus
Sit genitali arvo, & sulcos oblimet inertis.*

Ubi recte Servius: Bene rem turpem aperte a Lucratio tractatam vitavit translationibus, quas omnes ab agricultura transtulit. & mox GENITALI ARVO] pro muliebri folliculo, quem scilicet vulvam vocant, ut etiam Plinius docet, nam folliculus ante dicebatur. Hoc usu frequens admodum est verbum σπεῖρειν apud Nonnum, ut lib. 3. p. 100. l. 4.

Ἐνθάδε κέρην

Θηλυτόκως ἔσπειρε γοναῖς εὐπάρεθρος ἀνὴρ.

p. 102. l. 7.

Βῆλος ἐπασχυτέραν γενεὴν σπερμῆνατο παῖδων.

Ita lib. 5. p. 170. l. 17. lib. 48. p. 1282. l. 12.

Εἶχα

Εἶχε δὲ Ναρκίσσῳ φερώνυμα φύλλα κορύμβαν
 ἡδέεα χαρίεντος, ὃς εὐπετάλῳ παρὰ Λατμῷ.
 Νυμφίος Ἐνδυμίων, κεραῆς ἔσπερε Σελήνης.

Locus corruptus. Erudit. Falkenburgius legit ὅς
 vel ὄν. Posterius rectum. Quid si legamus praete-
 rea κεραῇ ἔσπερε Σελήνῃ? ita apud Hesiod. in Theog.
 v. 337. habes

Τηθύς δ' Ὠκεανῷ ποταμὸς τέκε δινήεντας.

Aliisque locis plurimis, quae mitto. Ἀρῶν hoc
 significatu frequens apud eundem, ex. gr. lib. 3. p.
 102. l. 14.

Ἦρσε τοσαυτίων μινυῶεα πάνα παίδων.

Ita p. 106. l. 23. Sic & voces inde deductae. ita
 lib. 5. p. 152. l. 17. dixit

Ἀυτονόην ζυγίων ἀρότων νυμφεύσατο θεσμός.

Ubi Interpres misere caecutivit. Lucianus in Tr-
 mone p. 109. εἰ δέ τις ἔμπαιιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς
 τὴν οἰκίαν νόμῳ παρθενῶν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων.
 ad quem locum pauca notavit Eruditiss. Hemster-
 huiusius p. 105. hinc & ἀροτῆς apud Nonnum lib.
 3. p. 102. l. 3.

Ζῆνα Λίβυν τέκε Βῆλον ἱμῆς ἀροτῆος γενέθλης.

Aliisque locis plurimis, quae mitto. ita verbo
 φυτεύειν idem Poëta saepius usus, ut lib. 1. p. 16.
 l. 23.

Ὅφρα φυτεύσῃ.

Τάνταλον ἔρεβιναν αἰσίφρονα φῶρα κυκέλαν.

Lib. 2. p. 62. l. 7. lib. 7. p. 220. l. 16. & l. 28.
 lib. x. p. 280. l. 14. loco adposito & nostro fere
 gemino:

Τίς σε πατήρ ἐφύτευσε; τίς ἔρηνι τέκε γαστήρ;
Τίς Χαρίτων σε λόχευσε; τίς ἤρασε καλὰς Ἀπολλων;

Missis aliorum locis audiamus unicum Phavorini in V. φυτεύειν ἐπὶ φυτῶν λέγεται, ἥ γε ἢ ῥίζαν αὐτῶν καταβάλλειν. ὥστε τέττε καταβάλλειν ἀρχὴν ἐν πράγματι λέγομεν, ἢ ἐπ' ἀνθρώπων. αἷς Εὐεπίδης, ὅς τοι φυτεύει Πέλοπα. ἢ φυτεύειν ἀντι ὅ σπείρειν ἐπὶ πατρός. ἢ παρέρχεται ὥστε τέττε φῖτος, ὁ πατήρ, ἢ ἔστι ὅ φῖτος, ἢ φιτύω σημαίνει τὸ φυτεύω, ὥστε βολὴ ὅ εἰ. Ἡσιόδης, φιτύσας φαίδιμον υἱόν. quem locum transpositione restitues. legendo: ἢ φυτεύειν α. τ. σ. ε. π. αἷς Εὐεπίδης, ο. φ. π. dein emenda φιτύσας. Respicit enim locum Hesiodi in Theogon. v. 985.

Ἄνταρ τοι κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱόν.

Ita omnes forte editiones sed mendose exhibent: Emenda ex Phavorino φιτύσατο, quod & reperiri apud Etymologum docuit me Henr. Stephanus in Thes. L. Gr. in hac voce, atque ad Etymologi marginem Doctiss. If. Vossium simili modo locum Sophoclis in Trachiniis emendasse mihi ostendit, quae viri egregii est humanitas, Eruditiss. Valckenaerius, eamque emendationem certissimam esse evincit non tantum Grammaticorum consensus, qui merito plurimi sit, sed & perpetuus veterum Poëtarum usus primam vocis syllabam nunquam non conripientium, si a paucis locis discesseris, quae indocta librariorum natio corrupit, ex hac observatione omnino corrigenda. Inter haec refer Oraculum, quod exstat apud Achillem Tatium lib. 2. p. 93.

Νῆρος τις ἐστὶ φυτάνυμον αἶμα λαχῆσα.

Ubi, si conferas dicta cap. p. patebit legendum

Ε' 51

Εἰς) δέ τις νῆσος Φιτώνυμον αἶμα λαχῆσα.

Sic in Colutho de R. H. v. 122. legendum

Καὶ χρόνος ἐυκελαίδων δονάκων ἐπὶ Φιτῆ ἑάσας.

Non φυτῆ. quemadmodum v. 383. pro νεόφυτον emendandum

Κασσάνδρῃ νεόφυτον αἶπ' ἀπροπόληος ἰδῆσα.

Vox tamen hinc deducta φυταλιῇ apud Coluthum, aliosque & praecipue Nonnum plurimis locis producit ex. gr. lib. 31. p. 796. l. 5.

Ἡ δ' ἢ κομίζεν
βάλσάμεν ἰμείρεσα, καὶ Ἰνδῶν δονακῆος
φυταλίν. ἑτέρῃ δ' ποδῶν ἐυάδεα ποίην.

Ultima verba turpissima faedat macula, quam absterges, si legas

Ἑτέρῃ δ' πόδων ἐυάδεα ποίην.

Pedum olentem herbam quis in rerum natura esse fando audivit? at rosam florum pulcherrimam Venerique sacram famulas ipsius Gratias legere convenientissimum est. Similem errorem emendavimus supra cap. viii. p. 182. Verum crediderim istis locis primam produci ob concursum tot syllabarum brevium, quod centies Poëtae faciunt, idque observo in loco Orphei Suffimine Jovis p. 112.

Ἀσραπαῖε, βρονταῖε, κεράνιε, φυτάλμει Ζεῦ.

Id ni placeat, scribe φυτάλμει Ζεῦ. Vocabula autem Φιτύω &c. bonae satis notae esse docent Grammatici, & usus Veterum Scriptorum. Plutarchus Laecaen. Apophth. Tom. II. p. 241. ἐκ ἐμὸν τὸ Φίτυμα. qui & mox refert epigramma:

P

Εἴρη

Ἐρρε κακὸν Φύτυμα διὰ σκότοι, ἔ δια μῆσος
Εὐρώτας δειλαῖς μὴδ' ἐλάφουσι ῥέοι.

Mirror Doct. Potterum Archaeol. Graec. lib. 3. cap. 12. p. 504. ubi locum hunc ex Lacon. Instit. perperam laudat edere φύτυμα, quod an in ullo MS. habeatur equidem dubito. Si ita emendavit, vel auctor, cui sua non raro sublegit, hanc labori supersedere potuisset, cum vulgata lectione non tantum non melius, sed & longe deterius sit. Plura exempla conlegisse Virum Eruditum in Observ. Miscell. Vol. II. p. 196. & seqq. multaque loca conrexisse, inter quae & Hesiodum sero deprehendo, de quo viri Doctissimi consensu mihi gratulor, praecipue cum in tempore viderim.

139. Γασήρ, ἥ σ' ἐλόχευσε. Plerumque verbum hoc adhibetur de matre prolem pariente, sed & de patre apud Orpheum Argon. v. 133.

Τὴς ποτε νύμφῃ
Λαοθόῃ Μερέτοιο παρευνηθεῖς ἐλόχευσε
Κυλλήνης μεδέων χρυσόρραπις Ἀργειφόντης.

& v. 157.

Οἶνεὺς τ' ῥ' ἐλόχευσε καὶ Ἀλθαίῃ ῥοδόπηχυν.

Hinc varios induit significatus inde derivatos. Idem Orpheus v. 43.

Ἡδ' ὅσον Αἰγυπτίων ἱερὸν λόχον ἐξελόχευσα.

& v. 252.

Καὶ οἱ Διὸς σῆθέων ὅπα λείριον ἐξελόχευσα.

Ut autem λοχεύειν, proprie de matre positum, aliquando de patre adhibetur, eodem modo verbo *parere* utuntur Latini, de quo Vid. Sanctius in Minerv. 1. 7. & Perizonius n. 10. ita ex. gr. L. Attius

Attius in Trachiniis apud Ciceron. de N. D. 2. 8.
de Deianira Oenei filia:

Quantum una vecors Oenei partu edita.

Quamvis aliter locum hunc capiat Cel. Broekhu-
sius ad Propert. 4. 7. 65. cujus explicationem licet
non probem longe tamen praefero emendationi
Cel. Bentleji corrigentis *Oeneo patre edita*. Cur non
minore mutatione legit *Oeneo partu edita*, ut *Oeneo*
sit tertius casus? Sed nihil hic movendum satis su-
perque evicit vir Eruditus in Observ. Misc. Vol.
I. p. 408, 409. Eadem ratio est verbi *τίκταν* de
patre adhibiti ab Hesiodo in Theog. 208. & 287.
Homero Iliad. ε. 434. Achille Tatio lib. 1. p. 37.
aliisque. Contra *creare* de matre habes apud Vir-
gilium Aeneid. lib. 12. 271.

Quos fida crearat
Una tot Arcadio conjunx Tyrrhena Gilippe.
Nec non lib. 7. 282.

Patri quos daedala Circe
Subposita de matre nothos furata creavit.

Et alibi. Vid. Doct. Dukerus ad Florum lib. 1. 6.
§. 1. *Nec obscuritas inhibuit, quamvis matre serva
creatum. Gignere de matre quoque usurpavit Vir-
gilius in Ciri v. 65.*

Ipsi seu Lamiae mater sis, sive Crataeis,
Sive illam monstro genuit Persaea bifirmi.

Sicut & ignobilis aliquis versifex in Jo. Bapt. Fer-
retii Musis Lapidariis lib. 1. Memor. 36. p. 64.

O Fortuna fidem quantam mutasti maligne.
Quam genuit genetrix, secum tenet in lare Ditis.

Nec non Boëthius in Confess. Fidei. p. 294. *sub*
P 2 *quo*

quo exstitit beata virgo Maria — quae humani generis genuit conditorem. idque jam ostendisse ad Cicer. Tusc. Quaest. 1. 42. Davisium monet Burmannus ad Phaedr. 3. 15. 14. De vaccis usurpavit Columella de R. R. lib. 6. cap. 22. §. 1. *Nam & vietas prae vetustate, quod gignere desierunt.* ita emendat Heinsius Advers. lib. 3. cap. 8. p. 459. vide tamen novissimos Interpretes.

141. Κύπεδος ἔργα, pro nuptiis & concubitu centies fere occurrunt apud bonos Scriptores. Achilles Tatius lib. 4. p. 237. τὸ μὴ γὰρ ἔργον Ἀφροδίτης ἢ ὄρον ἔχει ἢ κόρον. Anton. Liber. cap. 21. αὐτὴ τὰ μὴ ἔργα τῷ Ἀφροδίτης ἐξύβρισεν & μοχ Ἀφροδίτη ᾧ, ὅτι αὐτῆς ἡτίμασε τὰ ἔργα. ita cap. 37. & 38. Hesiodus in Ἔργοις V. 521.

Οὕτω ἔργ' εἰδυῖα πολυχρύσα Ἀφροδίτης.

Eodem modo Ἄρης ἔργα pro bello apud Coluth. de R. H. 182. Πάλλαδος ἔργον apud Nonnum lib. 24. p. 634. l. 29. & lib. 38. p. 858. l. 20. Sic Virgil. Æneid. 5. 284.

Olli serva datur, operum baud ignata Minervae.

Ἔργον ἔνυξ Nonn. lib. 43. p. 1130. l. 10. Sic ἔργα μελίσσης pro melle apud Nonn. lib. 13. p. 366. l. 27. ἔργον αἰωῆς lib. 17. p. 468. l. 1. ἔργα θαλάσσης pro piscatura lib. 20. p. 552. l. 24. & in Paraphr. Joann. 21. 12. ἔργα κωδοιμῆ lib. 27. p. 712. l. 8. Θαλάσσια ἔργα Hom. Iliad. B. 612. Odyss. E. 67. ναὺς ἔργα Coluth. de R. H. 225. Hesiodus in Ἔργοις V. 231.

Θαλίης ᾧ μεμηλότα ἔργα νέμονται.
convivia autem celebrant.

Graevius cap. 6. intelligit per Θαλίης μεμηλότα ἔργα convivia, seu opera pertinentia ad convivia, quae
grata

grata sunt convivis. Heinſius & Guſetus legunt
θαλῆς ᾗ μεμνηότες. ita Nonnus lib. 37. p. 926.
l. 4.

Ἡμέτεροι γὰρ
παντοίας ἀρετῇσι μεμνηότες οἷσι μαχηταί.

Graevio favet alius locus Nonni lib. 42. p. 1104.
l. 4.

Μὴ πάλιν ἄλλον ἔρωσι μεμνηότα μῦθον ἀκέρη.

Sed scribenda forte vox ἔρωσι litera majuscula; al-
terum certe nunquam offendisse me memini, un-
de mallem in Hesiodi loco legere

Θαλῆς ᾗ μεμνηότα ἔργα νέμονται.

Ex MS. Graevii. Posses & θαλῆς μεμνηότες ex
Homero Iliad. E. v. 708.

Ὅς ῥ' ἐν Ἰλῇ ναίεσκε, μέγα πλῆτοιο μεμνηὼς.

Sed pergamus. γύμναδος ἔργα occurrunt in Inſcrip-
tione inventa in insula Chio apud Tollium in epist.
Itiner. I. p. 5. & Hennin. p. 20.

Ἄρτι σε ἔθαλλοντα νέοις ἐπὶ γυμνάδος ἔργοις
Ἀβας καθίσεις ἀνθεσι τερπόμενον.

Henninius p. 21. pro νέοις legendum putat νέων;
ego secus cenſeo. idem enim denotat quod νέων
ἔργα γυμνάδος, quod Poëta forte vitavit ne duo
caſus ſecundi a voce γυμνάς penderent, quod ta-
men non ſine exemplo eſt. ita apud Statium *animi*
equeſtres pro equitis occurrunt lib. 1. Sylv. 1. 46.

At ſonipes habitus animosque imitatus equeſtres.

Male Cel. Marklandus conjeſtat *heriles*. Propertius
2. 6. 13.

Unde mihi patriis gnatos praeſtere triumphis?

Nic. Heinsii enim conjectura in notis ad Propert. p. 685. legentis *Latiis triumphis* minus est necessaria. Recte vero Cel. Henninius Ἀβας pro Ἡβης poni vidit. ita Theocr. Idyll. i. v. 44. nec raro Doricae voces aliisque dialecti occurrunt in carmine diversa dialecto scripto. ita apud Plutarchum in Lycurgo T. I. p. 43. Tyrtaeus:

οἷσι μέλει Σπάρτας ἱμερόεσσαν πόλιν.

Pro ἔργα ἀφροδίτης saepe etiam occurrit ἔργα γάμων, ex. gr. apud Nonnum lib. 42. p. 1100. l. 27. p. 1104. l. 5. ἔργα ἔρωτος apud Long. Past. 3. p. 80. & 83. & simpliciter ἔργον apud Achillem Tat. lib. i. p. 35. 37. 39. & lib. 5. p. 309. Procopium in Supplem. Hist. Arcan. editum a Cel. Moneta Menag. Tom. III. p. 256. eodem significato apud Ovidium occurrit opus Amor. 3. 7. 67.

*Quae nunc ecce rigent intempestiva valentque,
Nunc opus exposcunt militiamque suam.*

& lib. i. Eleg. 4.

*Saepe mihi, dominaeque meae properata voluptas,
Veste sub injecta dulce peregit opus.*

Ita Martialis, & alii. Hinc ἐνεργεῖν apud Alciphr. lib. 3. ep. 55. p. 412. οἷος ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀπαντῶν ὁρώτων ἐνεργεῖν. Ubi pudicas tales locutiones esse discas ex Eustathio apud Cel. Berglerum.

C A P U T X I I I.

Repetitio earundem vocum, vicinarum admodum licet, multis exemplis demonstrata. Adfertur locus Hesiodi. Δόμος pro dolio. Antiqua Virgilii lectio. Voces derivatae & compositae saepe repetuntur. Boëthius emendatus. Vindicatus locus Apollonii Rhodii. Defensa vetus Propertii lectio

Etio plurimis in locis. Ponere urbem. Doctus Epicurus summo jure vocatur. Virgilius semel, Valerius Flaccus aliquoties adsertus, ut & Seneca, aliaque. Statii loca quaedam defensa. Decus & forma junguntur. Claudianus & Guntherus adserti. Vindicatus Justinus variis locis. Bellum Graeciae, pro eo, quod Graeci inferunt, recte dici contra Sbefferum probatur, aliaque. Defensus Florus, & Virgilius. Tentatus Ovidius. Vindicati Valerius Flaccus, Statius, & Ausonius. Tentatus Claudianus. Emendatus Mimucius Felix. Ardua & erecta montium. Tentatus Avienus. Vindicatus locus Statii. Labens manus. Adsertus locus Longi.

145. **Θ**εσμὰ θεῆς ἐρώεντα. mox v. 147. habes μελίφρονα θεσμόν ἐρώτων. & paulo ante v. 142. γαμήλια θεσμὰ θεαίης repetitione ejusdem vocis sane vicina, quam & v. 296, 299, 300. aliisque locis observare poteris. Hanc si nonnemo culpare, saltem in Poëta seculo non optimo florente excusare, audacior forte emendare sustinebit, ego secus censeo; cum utriusque Linguae auctores probatos, Historicos, Poëtas, aliosque eandem vocem, quae paulo ante, saepe & in eadem re, praecesserat, centies repetere solere dudum deprehenderim, atque adeo merito virorum in arte Critica praestantissimorum, non tantum, qui praecipiti nimis calore lati multa loca cōrumpunt, sed & moderatiorum aliquando, emendationes, quibus nullum praeterquam in vitiosa, ut vocant illi, repetitione praesidium est, merito suspectas habeam. Ne vero fortius locutum me, quam re ipsa praestare possum, existimes, en loca, quae mihi notavi, sat multa, plura, si quis id exigat, daturus. ita Herodotus lib. I. cap. x. μαθεῖσα ἡ πόλις ποιεῖν ὅτι ἔανδρος, ἥτε ἀνέβωσεν αἰχμηθεῖσα, ἥτε ἔδοξε μαθεῖν. cap. xi. ἐκάλεσε ἡ γυνὴ. ὅτι, ἥδεν δόκειον αὐτὴν ἡ πρηνέων ἐπίστασθαι, ἥλθε καλεόμενος. ἐάθει γὰρ ἡ πόλις, ὅπως ἡ βασίλισσα καλεῖται, φοιτᾷ.

τῶν. μοχ ἢ αὐτόν σε αὐτίκα ἔτιω σποθήσκειν δέῃ· ὡς
 αὖ μὴ πάντα πειθόμενος Κανδαύλῃ, ἔ λοιπῇ ἴδῃς τα μὴ
 σε δέῃ. ita cap. 2. & 3. aliquoties habes αἰτέειν δίκας.
 alia loca longe plurima non coacervo. Homerus
 Iliad. I. 251.

Φράζου, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἥμαρ.
 ὦ πέποι, ἢ μὲν σοι γε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
 ἥματι τῷ.

Conf. v. 266, & 269. Hesiodus in Ἔργοις v. 27.

ὦ Πέρση, σὺ ᾗ ταῦτα τεῶ ἐνικάτθεις θυμῷ,
 Μηδέ σ' εἰς κακὸν χάρτος ἀπ' ἔργα θυμὸν ἐρύκοι.

Conf. v. 20, 21. v. 51, 52, 53. v. 96.

Μένη δ' αὐτόθι ἑλπίς ἐν ἀρρήκτοις δόμοις
 ἔνδον ἔμιμνε πίθος ὑπὸ χεῖλεσιν, ἔδ' ἐ δύραζε
 ἔξέπτη. πρὸθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο.

Ubi Seleucus praeterea emendat πίθοιοι & ita qua-
 tēr in paucis versibus (occurrit enim & v. 94.)
 repetitam eandem vocem haberes. Verum cassa
 nuce magistelli hanc ineptam non emerim con-
 jecturam, quippe quae ingrata, & si absit, nun-
 quam quaerendam fundit παντολογίαν. Fateor ra-
 riori usu hic occurrere δόμον, sed non ideo loco
 protinus movendum, praecipue cum lectionem
 adferat vox δύραζε quae magis quadrat in domum,
 quam dolium. Quid? anne nidos avium domos
 a Poëtis vocari magis proprium, quam dolium hoc
 ingens, cui inclusa tot mala? Quid? minusne
 inproprie δόμοι vocantur arcae, quibus vestes ad-
 fervantur? ita tamen Euripides in Alcest. v. 158.
 confer omnino Eruditissimum Cuperum Observ.
 lib. 3. cap. 18. Sed pergo. Orpheus quoque repe-
 tit Argon. v. 1150. ἀναστήσεσθε, cum praecessit v.
 1147. ἀνστήσεσθε. idem Hymno in Venerem v. 21.

Τερ-

Τερπομένη χαίρεις θνητῶν κυκλίσαι χορείαις,
 ἢ Νυμφαῖς Τέρπῃ κυανώπιδεν ἐν χθονὶ δία.

Idem Argon. 717.

Ὅς ῥ' ἐπιδέκτο
 Ἥρωας Μινδάς, ξενίῃ δ' ἐπιδέκτο τραπέζῃ.

Callimachus Hymn. in Del. 6. & 10. Theocritus Idyll. 27: 66, & 69. Moschus Idyll. 2: 18, 19. Oraculum apud Achillem Tatium lib. 2. p. 93. ubi v. 2. φέρσας & 4. φέρειν occurrit. quale & illud apud Scholiastem Aristophanis Plut. v. 9. Judas epist. v. 6. Justinus in praef. §. 1. Prorsus rem magni & animi & operis adgressus. mox. §. 2. nonne nobis Pompejus Herculeam audacia orbem terrarum adgressus videri debet. ita aliis locis multis. Virgilius lib. 8. 240.

*Umbrosae penitus patuere cavernae
 Non secus ac si qua penitus vi terra debiscens
 Infernas referet sedes.*

Ita v. 252. loco notabili:

*Faucibus ingentem fumum (mirabile dictu)
 Evomit, involvitque domum caligine caeca
 Prospectum eripiens oculis, glomeratque sub antro
 Fumiferam noctem commixtis igne tenebris.
 Non tulit Alcides animis, seque ipse per ignem
 Praecipiti injecit saltu, qua plurimus undam
 Fumus agit, nebulaque ingens specus aestuat atra.
 Hic Cacum in tenebris incendia vana vomentem
 Corripit.*

Lib. 7. v. 464. scripserat Poëta:

*Exultantque aestu latices; fuerit intus aquae amnis
 Fumidus, atque alte spumis exuberat amnis.*

Ubi nunc ex emendatione Vari & Tuccae legimus aqua. ita enim Servius: Hanc autem diaeresin Tucca & Varus fecerunt. Nam Virgilius sic reliquerat.

Furit, intus aquae amnis & exuberat ut aquae amnis. *quod satis asperum fuit.* Dele ut aquae nisi Poëtam scripsisse velis atque ut aquae *s. e. a.* Sed recte haec correxerunt post obitum Virgilii viri Doctissimi. Inepte autem in quibusdam editionibus exhibetur *Furit intus aquae vis.* lib. 12. 298.

*Obuius ambustum torrem Corynaeus ab ara
Corripit, & venienti Ebuso plagamque ferenti
Oscupat os flammis. Olli ingens barba reluxit
Nidoremque ambusta dedit.*

Idem in Culice v. 50.

*Tondentur tenero viridantia gramina morfu.
Pendula projectis carpuntur & arbuta ramis: &c.
Haec suspensa rapit carpento cacumina morfu.*

Ovidius Metam. 8. 233.

*Icare dicebat: pennas adspexit in undis,
Devovitque suas artes; corpusque sepulcro
Condidit, & tellus a nomine dicta sepulti.*

v. 278.

*Praeteritae cessasse ferunt Letoidos aras.
Tangit & ira Deos. At non impune feremus.*

v. 377.

*Nec jaculis iisset, nec equo loca pervia, silvas.
Persequitur Telamon: studioque incautus eundi.*

Valerius Flaccus lib. 2. 65.

*Axe nitet serpens septenosque implicat ignes.
Sic ait; & certi memorat qui vultus Olympi
Pleïones Ilyadumque locos; quo sidere vibret
Ensis & Aëtaeus niteat qua luce Bootes.*

vs. 75.

*Cum primus equis exegit anhelis
Phoebus Athon, mediasque diem dispersit in undas.
Cer-*

*Certatim remis agitur mare: rostraque cursu
Prima tremunt.*

vs. 252.

*Jam fuge, jam dubiae donum rape mentis, & en-
sem*

*Tu potius miserae retine. tunc excipit artus,
Obnubitque caput, tacitumque ad conscia Bacchi
Templa rapit.*

Ita v. 162, & 167. habes geminatum implet aliis-
que locis. Apud Statium lib. 5. Sylv. I. v. 147. *alta*
occurrit & v. 151. & *aura* v. 149. & 153. Apud
Boëthium de Cons. Phil. lib. 2. Metr. V. v. 16.
saeva, ut & v. 21, & 25. repetitur, & *arma* v. 18.
& 20. Guntherus Ligur. 2: 426.

*Ne protinus agmina jungi
Possent auctus aquis fluvialibus obstitit amnis.
Ast ubi detumuit fluctus, positoque furore
Coepit habere vadum, nec dum residentibus undis
Protinus evectus validorum miles equestrum
Non tam flumineas transt, quam transnatat un-
das,
Functaque confidunt sociatis agmina campis.*

Ita enim recte emendavit Cel. Withofius in Spe-
cim. Gunth. cap. 2. p. 46. pro *cuncta*, de qua-
rum vocum permutatione adeas ante alios Hein-
sium Advers. lib. 1. cap. 13. p. 141. idem lib. 1.
v. 269. ex emendatione Withofii cap. 1.

*Quid juvenis de laude loquar? quid fortia primae
Acta juventutis? quid, quod peregrina secutus
Castra dei, primis tyro famosus in annis
Gessit?*

Vulgo *armis*. Vid. & lib. 4. 486, 489. 489, 490.
lib. 9. 434. & 437. lib. x. 76.

Ipse

*Ipsæ per hostiles numero militum campos
Undique discurrens hostilia quæque gerendo.*

Ita Rosweytha p. 725. v. 760, 761, 763. Plura loca describendi taedium jam me tenet, & te procul dubio legendi, quisquis es, Erudite Lector. Non possum tamen, quia semel in hanc palæstram est descendendum, hac occasione non adferre numerum non minorem locorum, in quibus voces non quidem eadem, sed tamen derivatae & compositae vicina admodum sibi in sede locari ab auctoribus frequenter admodum clarissimum est. Ex Poëtis tantum, quia ipsis præcipue hoc argumento vulnera infliguntur, loca dabo, atque ante alios e Virgilio, qui multus est in his repetitionibus. sic lib. 7. 458.

Olli somnum ingens rumpit pavor: ossaque & artus

Perfudit toto proruptus corpore fudor.

Ita v. 222, & 225. lib. 2. v. 25.

*Nos abiisse rati & vento petiisse Mycenæ.
Ergo omnis longo solvit se Teucria luctu:
Panduntur portæ. juvat ire.*

v. 67.

*Namque, ut conspectu in medio turbatus inermis
Constitit, atque oculis Phrygiæ agmina circum-
spexit:*

*Heu quæ nunc tellus, inquit, quæ me æquora
possunt*

Accipere? aut quid jam misero mihi denique restat?

Confer v. 158, 161. v. 186.

*Coeloque educere jussit:
Ne recipi portis, aut duci in moenia possit.*

v. 243.

v. 243.

*Substitit, atque utero sonitum quater arma dedere.
Instamus tamen immemores coecique furore,
Et monstrum infelix sacrata sistimus arce.*

Conf. v. 315, 317. 337, 338. 340. 491, 496. v. 498.

Fertur in arva furens cumulo, camposque per om-
nis

*Cum stabulis armenta trahit. Vidi ipse furentem
Caede Neoptoleum.*

Vid. v. 553, 555. 637, 641. lib. 8. v. 238.

Inde repente

Impulit. impulsu quo maximus insonat aether.

Addam loca ex Culice, quia eorum usus postea in
refutanda Heinsii emendatione, v. 105.

*Quae subter viridem residebant coerula muscum.
Jam medias operum partis evectus erat Sol:
Cum densas pastor pecudes cogebat in umbras.
Ut procul aspexit luco residere virenti.*

Conf. 100, & 106. v. 145.

*Carmina per varios edunt resonantia cantus.
His suberat gelidis manans e fontibus unda,
Quae levibus placidum rivo sonat orta liquorem.*

v. 166.

*Tollebant aerae venientis ad omnia visus.
Jam magis atque magis corpus revolvibile volvens
Attollit nitidis pectus fulgoribus.*

Vid. v. 204, 207. v. 211, 213. v. 237, 240. v. 277.
281. v. 290.

*Nec divae corrupti munera lingua.
Sed tu crudelis, crudelis tu magis, Orpheu,
Oscula cara petens rupisti iussa Deorum.*

Conf.

238 ANIMADVERSION. AD

Conf. 382, 386. Tibullus lib. 4. El. I. v. 99.

Adversisque parant acies concurrere signis.

Sequitur v. 202.

Rectus ut aequatis decurrat frontibus ordo.

Conf. 204. & 211. v. 118, 125. Ovidius Metam. 8. 248.

*Ut, aequali spatio distantibus illis,
Altera pars staret.*

Statius lib. 4. Sylv. 4. 1.

*Noti tibi vatis amorem
Corde exire veta, nec enim Tyrinthius almae
Pectus amicitiae. cedit tibi gloria fidi
Theseos, & lacerum qui circa moenia Trojae
Priamidem, caeso solatia traxit amico.*

Lib. 5. Sylv. 1. v. 110. ex emendatione Marklandi:

*Vicisti gaudia certe
Ipsius, affuso dum pectore prona sacratos
Ante pedes avidae domini tam magna merentis
Volveris. Aonio non sic in vertice gaudet.*

Ita lib. 1. Sylv. 2. v. 27.

*Cessent mordaces obliqui carminis astus
Fama tace, subiit leges & frenae momordit.*

Herc. Surrent. v. 152.

*Nudosque virorum
Certatus & parva suae simulacra coronae
Quin age & ipse libens proprii certaminis actus
Invieta dignare manu!*

Boëthius de Conf. Philos. 4. 6. 38.

Et

*Et quae motu concitat ire
Sistit retrahens ac vaga firmat
Nam nisi rectos revocans itus.*

Lib. 5. Sylv. 3. 149.

*Quantus equos pugasque virum decurrere versu
Maeonides, quantumque pios ditavit agrestes
Aescraeus Siculusque senex: qua lege recurat
Pindaricae vox flexa lyrae.*

Huc refer, semel enim haec molestia devoranda, loca in quibus repetitio haec obvia in fine periodorum. ita Herod. lib. I. cap. x. Εκ δ' αὐτῶ μὲν χωεῖς ἢ ἀρεμὴ εἶσαι, ὅθεν περ καὶ ἐκεῖνος ἐμὲ ἐπεδέξατο γυμνῶν. ὑπνωμένῳ δ' ἢ ἐπιχείρησις εἶσαι. ita in prooemio, nec non Aelian. V. H. 2. 9. aliisque locis. Boëthius in Conf. Fidei p. 294. *Reges instituti leguntur: quorum post Saulem primatum David de tribu Juda legitur adeptus fuisse, qui primus ex gentibus legitur imperasse.* p. 295. *Sed huic tam sanae atque veracissimae fidei exstiterant (emenda, si quid video, exstiterunt) multi qui diversa garrirent: & praeter alios Nestorius & Eutyches repertoires haereseos exstiterunt.* Alias repetitionum species enumerare non est animus. Tot exemplis convicti Viri Eruditi tandem, nisi omnia me fallunt, libenter fatebuntur, Criticos plurimos & primi praecipue ordinis, in restituendis id generis locis, laterem lavasse, quorum numerum non exiguum oblata hac occasione vindicare conabor. Restitue igitur Apollonium Rhodium Argon. lib. I. v. 942.

Ἄρκτον μιν καλέουσιν ὄρος πλαναιετάοντες,
Καὶ τὸ μὲν ὑβελισαί τε καὶ ἄγελαι ναεταάσαι
Γηγένεες, μέγα θαῦμα περικτίονεσσιν ἰδέσθαι.

Inmerito pro arido ac jejuno locum hunc a Cel.
Bent.

Bentlejo habitum esse, qui inmani certe mutatione legebat v. 943. ἀμφιμένοντα, dudum docuit Doct. Jensus Lect. Lucian. lib. 2. cap. 6. p. 177, 178. nec potuit refutare Erudit. Arnaldus Animadv. Crit. cap. 6. p. 31. Sed de h. l. postea adhuc agendi dabitur occasio. Sed quia graviora passi & plura longe vulnera Romani Scriptores, ipsis ut succurramus par est. Retineatur igitur vulgata Propertii lectio lib. 3. 9. 19.

*Ut qui pacato statuisset in orbe columnas,
Tam dura traheret mollia pensa manu.
Persarum statuit Babylona Semiramis urbem.*

Ad hunc locum Heinsius in notis p. 704. monet: *id statuit & statuisset non conveniunt. alterum corruptum.* Miror Virum Eruditum emendationem non protulisse, cum in promptu esset *posuit* vel *posuisset*, quo significatu obvium hoc verbum apud Virgillum Æneid. lib. 6. v. 18.

*Redditus his primum terris, tibi, Phoebe, sacravit
Remigium alarum, posuitque immania templa.*

Ita lib. 5. v. 59. ubi videatur Servius. Hieronymus in interpretatione Judithae 1. 3. *posuitque portas ejus in altitudinem turrium.* Verum nihil hic muto, ut nec Eleg. 21. v. 6.

Es qua septenas temperat unda vias.

Ubi Gujetus (V. Heins. p. 737.) perperam vult *perforat*, quia sequitur v. 22.

Vittrices temperat ira manus.

Sic lib. 3. El. 20. v. 26.

*Illic vel studiis animum emendare Platonis
Incipiam, aut hortis, docte Epicure, tuis.
Persequar aut studium linguae, Demosthenis arma,
Librorumque tuos, docte Menandro, sales.*
Curs

Cum unanimi consensu repraesentent omnes Editiones & MSS. tamen Nic. Heinsius conjectat *Ludorum--culte M.* neque enim placet bis repetitum *docte*. Idem torfit Broekhusium, sed qui alia viam expedire conatur legendo scilicet, *dux Epicure*, Epicurum enim fuisse indoctum. adeo autem conjectura hac fidit vir Elegans, ut in ipsum textum invexerit. Nollem factum. Vulgatam enim lectionem & nomen Nobilissimi Philosophi, hanc injuriam ipsi inferri dolens, strenue & erudite defendit Cel. Vlammingius ad Boëthium de C. P. lib. 3. Metr. xi. 15. ubi observat Broekhusii emendationem suis membranis & omnibus Codicibus adversari; apud optimos Poëtas epithetorum abusum esse ingentem; Torquatum apud Cicer. lib. i. de Finibus. ipsum *doctum* potius quam *indoctum* vocandum esse adserere; nec tam praeclare potuisse de vita moribusque hominum disserere sine cognitione historicorum; imo inter Historicos relatum a Vossio; nosque ablegat ad Gassendum; *doctos* dici eleganter *duces*, qui enim in arte aliqua excellunt eo titulo ornari, Epicurum autem in Physicis parem vix habuisse; tandem ita vocari a Petronio cap. 122,

*Ipse pater veri doctus Epicurus in arte
Fussit.*

Ita enim diserte scribere Codicem Tragurianum. Haec breviter ex nota longiori delibasse non poenitet. Nihil novandum quoque puto lib. i. El. 2.9.

*Adspice, quot submittat humus formosa colores,
Et veniant hederæ sponte sua melius:
Surgat & in solis formosius arbutus antris.*

Neque enim audio Bentlejum ad Horat. p. 38. *frondosior* emendantem, quia arbutus rara fronde
Q est;

est; ut nec Erudit. Heinsium Advers. lib. 2. cap. 6. p. 247. qui magno molimine repositum it *po-*
masior. Sanam quoque contendo esse vulgarem le-
ctionem Eleg. 9. v. 9.

Quid tibi nunc misero prodest grave dicere carmen?

Quamvis occurrat v. 6. *Dicere* & v. 8. praee-
dente,

Atque utinam posito dicar amore rudis.

Veterem hanc esse lectionem vel inde patet quia
Heinsius p. 663. emendat *ducere*, quemadmodum
editum est a Broekhusio, quod miror, nulla le-
ctionis varietate memorata. sana etiam antiqua
scriptura lib. 3. 23. 17.

*Nunc demum vasto fessi respiscimus aestu,
Vulnera & ad sanum nunc cohere mea.*

Quamvis praecessit v. 10.

Elicere aut vasto Thessala saga mari.

Minus recte Heinsius Advers. 1. 9. p. 94. & in
notis p. 738. legit *insano aestu*, quod parum
mihi placet, & ne concurrat haec vox cum *sanum*
ibi legit *ad platum*, conjectura forsan non sper-
nenda, quamvis alteram lectionem tueatur Broek-
husius. Nullo quoque modo adfurgere possum Cel-
Marklando ad Stat. lib. 2. Sylv. 1. v. 45. in Vir-
gilio lib. x. v. 96. pro

Cunctique fremebant

Caelicolas adsensu vario. ceu flamina prima

Cum deprensa fremunt sylvis.

Conjectanti *gemunt*. Nulla ratio quoque est cur
Heinsius in Valerio Flacco lib. 2. v. 141.

Huic

*Huic Dea cum lacrymis, & nota veste Neaerae
Icta genas.*

Bulæi *Picta* rejiciat, eo argumento, quia infra v. 150. occurrit *Picta manus*. quamvis ipsam lectionem minime probem, cum persuasus sim cum Zinzerlingo & Burmanno (nam quod in nota occurrit *picta*, typorum videtur flagitium) legendum *Ficta genas*, i. e. eumentita, neque enim unquam Lesbias mulieres genas pictas habuisse, qualem tamen, si quid efficere vellet, Fama simulare debebat, legere me memini. v. 254. iterum Heinſio displicet,

Tacitumque ad conscia Bacchi

Templa rapit.

Cum v. 257. sequatur *tacita*, inmerito, ut jam Cel. Burmannus observavit, qui & v. 138. secure legit:

*Manet illa toro; famulasque fatigat
Velleribus: tardi reputant quae tempora belli
Ante torum, & longo mulcent insomnia penso.*

Quam lectionem omnium conjecturis praefero: certe *Litoribus* absurdum est, & explicatio Vossii inepta, & ipsi Valerio contraria, qui v. 135. canit:

Illā abit, & mediam gaudens defertur in urbem.

Toro tamen non placet prae veteri lectione *virum*, quam probant Aldus, Zinzerlingus, & Vossius, nec non Codices. Idem tamen Heinſius, quod mirere, v. 43. pro

Ac velut ignota captus regione viarum.

Raptus coniecit teste Burmanno, cum tamen v. 39. *raptos* praecesserat, & vulgata lectione deterius est. In Seneca paucis defungar. In Here. Oct. v. 621.

*Cupit hic gazis implere famem:
 Nec tamen omnis plaga gemmiferi
 Sufficit Istri; nec tota sitim
 Lydia vincit; nec quae zephyro
 Subdita tellus, stupet aurato
 Flumine clarum radiare Tagum;
 Nec si totus serviat Hebrus,
 Rutaeque dives cingat Hydaspes,
 Intraque suos currere fines
 Spectet toto flumine Gangem.*

Ad hunc locum, quem praetervectus fuit Gronovius, varia notavit Vir Eruditus in *Observ. Misc. Vol. I. p. 77, 78. nec non p. 287. & seqq.* *Gemmifer Ister* merito displicuit, sed non in *Indi* vox erat mutanda, vel *Austri*, sed potius in *Euri* cum Nic. Heinsio; an enim *plaga fluvii* recte dicatur dubito. Pro illo alioqui faceret Boëthius de *Conf. Philos. lib. 3. metr. x.*

*Aut Indus calido propinquus orbi
 Candidis miscens virides lapillos.*

Libya, quae conjectura Lincolnienſis, optime refutata a viro docto p. 288, & 289. nec placet alterum illud: *N. s. votis s. Eurus*, quamvis nondum mihi constet de veritate vocis *Hebrus*, licet ab ultima seculorum memoria auriferum hunc fluvium celebratum autumet, sed auctoritate nulla fultus, Doct. Henninius ad *Toll. epist. Itiner. r. p. 28.* cum utique, si quid mutandum, nihil verius sit emendatione eorum, qui *Hermus* restituunt, favente perpetuo ipsius imitatore Boëthio l. c.

*Non quicquid Tagus aureis arenis
 Donat, aut Hermus rutilante ripa.*

Neque placet, quod monet Vir Eruditus melius
 con-

convenire *soli f. H.* ob repetitionem vocis *tatus*, quamvis non inde sequeretur Poëtam ita scripsisse, cum nihil hac Tragaedia sit miserius, quae parcius erant Poëtae, siquid video objicienda, cum similia toties occurrunt: quare damno quoque Lincolnienſis conjecturam legentis *torto*, quae vulgaris est emendatio, & centies, saepe tamen infelici successu, a Criticis tentata. Minus necessaria quoque videtur conjectura Summi Gronovii in *Herc. Fur. v. 22.* legentis,

*Escendat licet,
Meumque vitæ teneat Alcmena torum.*

Pro locum, quia praeceſſerat v. 4.

Lorumque, coelo pulsa, pellicibus dedi.

Venio ad Statium ab acutissimo Viro Jerem. Marklando, quemadmodum multis in locis felicissime sanatum, sic aliquando, ubi minus necessaria medicina, tentatum, ut ex gr. lib. 3. Sylv. 3. III.

*Quis sublime genus formamque insignis Hetruscae
Nesciat? haud quanquam proprio mihi cognita visu,
Sed decus eximium formae par reddit imago
Vultibus.*

Ibi enim reponit *decus famamque*, quia mox sequitur *formae*. Sed ipsum jugulemus suo gladio. Sequitur enim eodem v. *decus eximium*, ut, si hoc argumentum firmum, nullius momenti ipsius emendatio sit habenda, quam tamen veram puto. *formam* tamen in *famam* mutandum nondum persuadeor, cum non de *fama* Hetruscae, sed pulchritudine hic sermo. *Decus* autem & *forma* junguntur quoque lib. I. Sylv. I. v. 17.

Nec veris majora putes: par forma, decorque.

Recta etiam vulgata lectio lib. 3. Sylv. 3. v. 179.

*Haud aliter gemit perjuria Theseus,
Littore quo falsis deceperat Ægea velis.
Tunc inmane gemens faedatusque ora.*

Ubi idem Vir Doctus tentabat fremens. forte tamen nihil mutandum addit cum fremere potius iratorum sit quam moestorum. recte. Nihil etiam mutem lib. 3. Sylv. 4. 90.

*Tunc junctis crinem incidere sagittis,
Atque auro gemmisque locant: rapit ipsa cadentes
Mater, & arcanos interat Cytherea liquores.
Tunc puer e turba, manibus qui forte supinis
Nobile gemmato speculum portaverat auro,
Hoc quoque demus, ait, patriis nec gratius ullum
Munus erit templis, ipsoque potentius auro.*

Ubi idem Vir Doctus legit gemmato orbe. Nollem factum. Non majore successu lib. 4. Sylv. 6. v. 67.

*Seu clausam magna Babylona refrigerat hasta,
Seu Pelopis terras libertatemque Pelasgam
Obruerat bello; magnoque ex agmine laudum
Fertur Thebanos tantum excusasse triumphos.
Ille etiam magnos fatis rumpentibus actus.*

Emendat longoque ex agmine laudum. Retinerem quoque Thebaid. lib. 2. v. 39.

*Medium cava nubila montis
Infedere latus.*

Licet v. 36. occurrat infiditur, quamvis alteram lectionem insumfere, quam tuetur Vir Eruditus in Observ. Misc. Vol. 1. p. 185. in nota. non plane spernam. Nescio quo modo etiam vulgata blanditur lectio Claudiani de R. P. lib. 2. 26.

Sal-

*Saltem communi sole fruuntur.
Sed mihi virginitas pariter coelumque negatur:
Eripitur cum sole pudor.*

Nollem certe Nob. Heinſius. *luce* contra Codices, quos certe non memorat, in textum invexiſſe, praecipue cum in illa lectione elegantior repetitio, quamvis alias voces iſtas ſaepe conmutariſſe, tritum. Vid. Markland. ad Stat. 3. Sylv. 3. v. 53. Neque in mendo cubare crediderim v. 306.

*Accipe Lethaeo famulas cum gurgite Parnas.
Sit fatum quodcumque voles. Haec fatus evantes
Exhortatur equos.*

Quae diverſa admodum ibi cogitat Vir Celeberr. animum dubium ſatis arguunt. Vulgatam firmant haec Lucani ab ipſo adlata:

*Sive canit fatum, ſeu, quod jubet ille, canendo
Fit fatum.*

Nec non Virgilius Aeneid. 1. 262.

*Fabor enim, quando haec te cura remordet:
Longius & volvens fatorum arcana movebo.*

Tutius quoque, ut videtur, ſummus Withoſius in Specim. Gunther. p. 136. intactam reliquiſſet vulgatam Guntheri lectionem Ligur. lib. 6. v. 180.

*Haec igitur tanto radiantia dona decore.
Regia mellifluis ornavit epistola verbis.
Anglicus Augusto Rex gaudia vera monarchae
Optat & aeternae felicia gaudia vitae.
Sit tibi vera ſalus, Rex optime, ſemper ab illo,
Qui bonitate ſua dat regibus eſſe ſalutem,
Inſpiretque tuo bona coelitus omnia cordi,
Cujus clauſa manu Regum pia corda feruntur.*

Quam, cum tot diversarum vocum repetitiones concurrant, priori loco *gaudia* in *gaudens* mutasset. Venio ad soluti sermonis scriptorem Justinum, cujus in praefat. §. 6. statim oculis nostris se obijciunt haec verba: *Simul ut & otii mei, cujus & Cato reddendam operam putat, apud te ratio constaret.* Ita Vorstius & Graevius. Sed acutissimus Tan. Faber conjectat: *cujus & Cato reddendam rationem putat.* ita certe veteres editiones teste Vorstio, & propius convenit dicto Catonis, quin & Justinii stylo. ita enim §. 4. *ut haberent & qui Graeca didicissent, quo admonerentur, & qui non didicissent, quo instruerentur.* lib. 1. cap. 1. §. 2. *Populus nullis legibus tenebatur, arbitria principum pro legibus erant.* adeo ut conjecturae huic non parum tribuam, & veram prope censeam. Pergentibus lib. 1. cap. 7. §. 10. occurrunt haec verba: *Tantus Croesi amor apud omnes urbes erat: passurusque Cyrus grave bellum Graeciae fuisset, si quid in Croesum crudelius consulisset.* Hic Cl. Schefferus ex MS. pro *Graeciae* probat *ejus gratia*, quo an ineptius quidquam fingi possit equidem dubito. Audi quid illum moverit: Bellum Graeciae paullo dicitur insolentius pro a Graecis, at obiectio haec inutilis est & tanto viro indigna. Exciderat igitur ipsi Virgilius *Aeneid.* lib. 2. v. 435.

Quorum Iphitus aevo

Jam gravior, Pelias & vulnere tardus Ulixi.

Ubi Servius: *quia illi Ulysses inflixerat. an quod?* Exciderat Valerius Flaccus lib. 2: 178.

Vel jam patriae vidisse per ignes

Culmen agi, stragemque Deum!

Vid. Burmannum & Perizonium ad *Ælian.* Var. Hist. lib. 2. cap. 25. n. 9. nec non Doct. Broekhusium ad *Propert.* lib. 4. El. 7. v. 65. Altera obiectio

lectio ejusdem momenti est, quod vox Graeciae
superflua, quoniam praecedat ex universa Graecia.
At, mi Scheffere, cur te non movet quoque no-
men Croesi ter quaterve repetitum? cur non quae
praecedunt §. 3. Domitis demum plerisque, cum ad-
versus Babylonios bellum gereres, Babylonis Rex Ly-
dorum Croesus -- in auxilium venit: ita Herodotus lib.
1. cap. 61. κατὰ τὴν ὁμολογίην τὴν πρὸς Μεγακλῆα γενο-
μένην, γαμῖν δὲ Μεγακλῆος τὴν θυγατέρα? quemad-
modum recte restituit ex Cod. Medic. Jac. Gro-
novius p. 814. qui addit: *Id mutarunt, qui repeti-
tionem nominis averfabantur tantopere Herodoto ama-
tam, ut quisque potest annotare.* Conf. cap. 1. 52.
Medicina etiam non indiget sanus locus cap. 8.
§. 2. cum prohibere eos transitu Araxidis fluminis posse
transire permisit, & sibi faciliorem pugnam intra re-
gni sui terminos rata, & hostibus objectu fluminis fu-
gam difficiliorem. Non tamen deterior est Juntinae
editionis lectio apud Graevium: cum prohibere eos
posset, vadum A. f. t. p. male tamen vir Eruditus
contra omnes MSS. ejicit τὸ fluminis, quia paulo
post sequitur, cum neque Justinus neque alii haecce
curent. Flumen vero Araxem & similia centies oc-
currunt. Exciderat fere monere in Floro lib. 2.
cap. 15. §. 5. Scipio Nasica servandam, ne, motu
ablato aemulae urbis, luxuriari felicitas inciperet. Me-
dium senatus elegit, ut urbs tantum loco moveretur.
Me non probare sententiam Interpretum, qui vo-
cem urbis delent, multo minus Begerum, qui ita
edidit. Sed haec loca sufficiant. Nunc non plane
eadem, sed deductas voces, quia repetitae, a vi-
ris eruditis expellae restitutum eo. Primus locus est
Virgilii Culice v. 62.

Si nitor auri

Sub laqueare domus animam non tangit avarum;

Q 5

Pictu

*Picturaeque decus, lapidum nec fulgor in ulla
Cognitus utilitate manet.*

Non debuit Doct. Nic. Heinſius Advers. lib. 4. cap. 8. p. 617. ſollicitare hunc locum legendo *Ignis*, quia v. 59. praecessit *incognita*. In Ovidio Metam. lib. 8. v. 341. libenter legerem.

*Sternitur impulsu nemus: & propulsa fragorem
Silva dat.*

Cum uno Leid. apud Cl. Bormannum, cui *incurſus* magis adridet, quamvis addat, nisi sit Ovidiana repetitio, quod a vero haud quaquam adludere videtur. Sollicitasse etiam non debuit Eruditiss. Bormannus Valer. Fl. lib. 2. v. 30.

*Trux ille eiecit adest
Fundamenta jugi; pariter tunc omnis anhelat
Trinacria, injectam fesso dum pectore molem
Commovet experiens.*

Ubi Vir Cel. *ingestam* mallet, quem & ipso fatente, retinuit illa repetitio, quo minus v. 29, & 14. aliquid tentaret. Potuisset & Nic. Heinſius Advers. lib. 1. p. 29. intactum relinquere Statium lib. 3. Sylv. 2. 102.

*Nuper cum forte sodalis
Immeritae falso palleret crimine famae
Erigeretque forum succinctaque iudice multo
Surgeret & castum libraret Julia ferrum.*

Ubi Vir Eruditiss. dubitat, an non scribendum *Ferveretque*, cum a *farrigenda* derivetur *furge*, candide tamen addens, praestare id in medio, utpote minus exploratum, relinqui, quamvis nihil tentandum ego probe sim persuasus. Minime tamen spernendum sors pro *forum*, licet ratio, quia paullo

paullo post, vox recurrit, minus solida. Opem medicam, quam Doctiss. Cannegieterus, hæc licet vix ferens, aliis præstandam relinquit Observ. Misc. Vol. X. p. 171. desiderare non videtur Aufonius Mosella v. 56.

*Utque almus aperto
Panditur intuitu, liquidis obtutibus aer,
Nec placidi prohibent esules per inania venti.*

Mirror autem virum Acutissimum Nic. Heinsium cum in Claudian. Eutrop. lib. I. v. 14. elegantem Codic. Oxon. & Pricæan. lectionem

*Quæ nova portendunt superi? Nilusne meatu
Devius, & nostri tendat jam transfuga mundi
Se rubro miscere mari?*

multis inlustrat, moneturque tum insuper legendum portendant, probare tamen vulgatam lectionem tentat, non culpata repetitione. Emaculatum hac occasione ibo unum Minachi Felicis locum cap. 17. *Quid loquar apte disposita erecta montium, collium flexa, porrecta camporum.* ita enim legendum, non, quod vulgatur, *recta montium*, quod ineptum est. Nullus dubito, quin hæc emendatio facilitate sua nemini non magis adridebit, quam, quæ placuit Doct. Wopkensio in Observ. Misc. Vol. X. p. 30. *ardua montium* reponenti, locutione egregia & Virgilio Æneid. lib. XI. v. 518. usurpata:

*Appe ardua montis
Per desertæ jugo superans adveniat ad urbem.*

Ita ardua terrarum habes lib. 5. 694. alia notavit vir Eruditissimus in Observ. Misc. Vol. I. p. 167. Rarior, fateor, nostra est locutio, sed propius accedit ad vulgatam, neque Tacito est ignota, quod

quod ignorare nos non sinit Lexica. ita Avienus:
Ora Maritima v. 639.

Ad rupis illud erigentis se latus,

Quod deditamne genti cognominans

Solis columnas, tanto enim fastigio

In usque celsa nubium subducitur

Meridianus sol, ut oppositū jugi

Conspicius band sit &c.

Locus contaminatissimus. Barthius legit *Quod de editamne* vel *altitudine*; sed, quia *editamen* vox est ignota, vir Doctus in *Observ. Misc.* Vol. I. p. 390. legit *de cacumine*; alter in nota monet virum Doctum emendasse *Quod edit amnem* — *columnam*. Quod si in tantis sententiarum divortiis aliquid proferendum, legi forte posset *Quod & etiam nunc*, pleonasmō admisso, qui exemplis similibus, ut *post deinde*, de quo alias fusius, defendere se posset. Vel lege *Quod editum nunc* facili emendatione prior litera vocis *deditam* adhaeret e praecedente. *Quod*, qualia millies accidunt. Na. & nec saepissime permutari docuerunt Dukerus ad *Florum* 2. 5. §. 2. Graevius ad *Lactant.* de *M. P.* cap. 4. & quis non? *Nec* autem & *nunc* non rarius confusa deprehendes. in *Statio* lib. 5. *Sylv.* 5. v. 35. pro

Nunc etiam labente manu, nunc lumine sicco
Ordior acclinis tumulto.

Gronovius & Marklandus legunt *nec lumine sicco*. docte. Huic vero *labente manu* in *trepidante m.* mutanti equidem non accesserim. *Virgilius* certe lib. 6. 32.

Bis conatus erat casus effingere in auro:

Bis patriae cecidere manus.

Haec respexit Statius. Vid. & Heins. ad *Orid.*
Metam.

ANIMADVERSION AD

Röversus adducto etiam Macedonifi loco, cui addit
velim, Nonnum lib. i. p. 32. l. 17.

Παυδοπατορ βα βαλκε τει πυρ. θελγόμενοι θ
20. βλαοι αγγευσαι, θ η νικασε Κρονίαν.

Lib. 16. p. 452. l. 5.

οτι οδωι, μη αίνουσε κινεσεία Γοχαίη
Εύταδε θυρίμασι, εν δ' αγγείας Α' Φροδία
-el αιδεσ' δαμασίων αταλοχρεον αζυγα κέρει.

Inde Amor αγγεντής eidem lib. 48. p. 1662. l. 36

αγγεντήρι ιντοι ιλαφείζουα φαρίαν.

Eleganter Theocritus epigr. 3.

αγγενή δέ τυ Παν, η ε θ κροκέντα Περίπτα
Κροκί εφ' ιμασιν κροκί καθαπτόμενος.

Aristaenetus lib. i. ep. 7. p. 50. ιγδ θ αμήχανο
παρικήκω, η δε ιθρηναίω θρηών, η ην εν ηγγευσαι,
μηζόνωι δακρύων, ita & Sacer Scriptor Proverb. 61
25. Μη εσ' ιππική κώλιν ιπποθυμία, μηδ' ουκ ερπασθή
Σοπ θ αὐτῆς βλαφάρον. ita v. seq. γυνή θ αὐδραυ τε
μίας ψυχῆς αγγευσαι. Claudianus in Fragmento Gi
gantomachiae de Venere:

Περφύριον θ ε κρόκτιν εφ' αμασιν αζυγα μείζιν
Ομμάτος ες αγγεν αχλισμένη κ. τ. λ.
Ει δε τις αὐτῆ

Ομμά βαλῃ, δίδμυα

Ovidius ex emendatione Burmanni Medic. Faciei
v. 27.

Per se quaeque parat, nec quo venotus amores
Praefert: manditiae crimina nulla merent.

150. Ω: θερυν Η'εγκληα κ. τ. λ. Non minore
venustate Terentius eodem exemplo usus Eunuch.
Act. 5, Sc. 2. v. 2.

TH. Ego

TH. Ego ne? ut Thaidi me dedam, & faciam
quod jubeat. GN. quid est?

TH. Qui minus huic quam Hercules servitit Om-
phalae? GN. exemplum places.

Clitophon apud Achillem Tat. lib. 2. p. 75. ὅτε
συνῆκε πᾶς εἶπεν τὸ χαῖρε Δίσποννα, εἶπεν· Ἐγὼ σὴ; μή
τῷτ' εἶπης; ἢ μὴν, πέπεσκέεν σέ τις μοι θεῶν, ὥσπερ
ἔχ' Ἡρακλῆα τῇ Ὀμφάλῃ; Τὸν Ἑρμῆν λέγουσ, τῷτ' ἔ-
πεσσαν ἐκέλευσε ὁ Ζεὺς.

Ibid. Χρυσόραπις Ἑρμῆς. Cornutus (ita scribendum
nomen docet in praef. Gale) de N. D. cap. 16.
p. 165. hanc rationem nominis reddit: χρυσόραπις
ἔστι, ὅτι πολυτίμος ἐστὶ καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς ῥαπισμός. πολλὰ γὰρ
εἴδη ἐστὶν ἢ εὐκαίρος νουθεσία, καὶ ἐπιστοφή τῇ αὐτῇ περ-
σεχόντων. Kromajerus notare putat hanc vocem
auream gestantem virgam & aureos calceos, quia ῥαπίς
est ῥάβδος & ὑπόδημα. Ultimum nunquam me le-
gisse memini, neque adhuc adducor ut credam
huc Poëtas respexisse. Certe Cornuti explicationes
omnes quadrant in virgam non calceos, de quibus
verbo eum dicturum credibile, si haec veteribus
fuiſſet opinio.

Ibid. Ἑρμῆς. Mercurio suas in amore partes dant
Poëtae, ut patet ex Herculis & Omphales fabula,
quo respicit Musaeus. Hinc ab Jove ad Harmo-
niae nuptias Cadmo conciliandas caelo demittitur
apud Nonnum lib. 3. p. 106. l. 19.

Ζεὺς ὃ πατὴρ προῖκε τανύπτερον υἱὸς Μάης
Εἰς δόμον Ἡλέκτρης ταχὺν ἄγγελον, ὃφρα Κρόνον
Ἀρμονίην ὀπάσῃεν ἐς Ἀρμονίην ὑμεναίαν.

Nec mirum: erat enim eloquentiae praefes Deus,
unde ποικιλόμυθος vocatur Nonno lib. 3. p. 110. l.
3. Sa

3. Sapienter igitur instituit Horatius Carm. I. 30. qui ipsum in comitatu Veneris numerat:

*Perfidus tecum puer & solutis
Gratiae zonis, properantque Nymphae,
Et parum comis sine te Juventas
Mercuriusque.*

Ubi optime Porphyrius: Quia multum facit eloquentia ad amorem conciliandum, unde illud: disertum me faciebat amor. Perperam Acron: per Mercurium quaestum vult accipi tanquam sine venustate nec lucrum sit. Adde Doctiss. Arnaldi de Diis Παρθενος commentarium cap. 23. p. 161.

151. Θητεύειν ἐκόμεισιν. Elegans locutio Graecisque admodum familiaris, ut patet ex Homero Iliad. A. v. 201. & 648. Hesiod Θέογ. 181. Orpheo Argon. 1208. Theocrito Idyll. 27: 68. Alci-phr. lib. 3. ep. 40. Ἐγὼ μὲν τὴν παῖδα δονέοντα ἄς ἄς ἐύλα καὶ κεῖται ἀπὲρ σμῆνα. Matthaeo cap. 26: 55. 28: 1, 8. Nonno lib. 3. p. 110. l. 16. lib. 5. p. 168. l. 15. lib. 14. p. 404. l. 2. Luca Euang. 22. 47. 24. 29. aliisque plurimis. Graecismum imitati Latini, Horatius Carm. I. 16. 1.

*Musa amicus, tristitiam & metus
Tradam, protervis in mare Criticum
Portare ventis.*

Statius lib. 4. Sylv. 4. v. 61.

*Forſitan Auſonias ibis frenare cohortes,
Aut Rheni populos aut nigrae litora Tiberis,
Aut Iſtrum ſervare latus.*

Prosper Carmine de Ingratis P. II. cap. 17.

*Atqui Salvator mundi non praemia justis
Solvere, non sanis venit conferre medelam.*

Boëthius de Cons. Philos. 4. 7. Rosweytha v. 196.
p. 714.

*Pompa regali pergit solamina fratri
Ferre sub ingenti cordis languore dolenti
Nec mora: quem venit fratrem refovere, redemit.*

Ita v. 566. p. 721. v. 701. p. 724. Plura dabit
Barthius ad Rutilium lib. 1. v. 210.

Missus Romani discere jura fori.

Referri huc possunt similes locutiones, quales apud
Claudianum in sec. Cons. Stilich. v. 287.

*Quos decus esse Deae primi sub limine coeli
Roscida foecundis concepit Luna cavernis.*

Orpheum Argon. 575. & seqq. v. 584. &c Alciphr.
lib. 3. ep. 3. & 4.

153. Ἀπ' Ἀρκადίης Ἀταλάντη. pro Arcadica Ata-
lanta. ita Theocritus Idyll. 1. v. 146.

Καὶ ἀπ' Αἰγίλῳ ἰχθῦς ἀτρώγοις

Ἀδῆαν.

Matthaeus Euang. cap. 2. v. 1. Ἰδὲ, μάγοι ἅπὸ
ἀνατολῶν παρεγένοντο εἰς Ἱεροσόλυμα. Consule notata
Eruditissimo Alberti Imitatus est Hieronymus in
Esai. cap. 19. In tantum ut Magi de Oriente docti a
daemonibus --- venerint Bethlehem. Tibullus lib. 2. 4.
40.

Et a rubro lucida concha mari.

Vid. Broekhusium, & Weitzium ad Valer. Fl. 1.
549.

Veniet Phrygia nam pastor ab Ida.

Ovidius Amor. 2. 6. 1.

Psittacus, Eois imitatrix ales ab Indis.

R

Ita

Ita recte post alios emendavit Nic. Heinſius. Virgilius *Æneid.* lib. 8. v. 685.

*Hinc ope barbarica variisque Antonius armis
Ductor ab Aurorae populis & litore rubro
Aegyptum, viresque Orientis & ultima secum
Baëtra trahit.*

Ita emendat Marklandus ad Stat. lib. 2. Sylv. 6. 3. pro *Victor*, an recte dubito. *Victor* enim Antonius a Poëta conmode vocari, nec sine accūmine, videtur, qui talem se haberi volebat. Vellejus Paterculus lib. 2. 8. *Fugam suam, quia vivus exierat, victoriam vocabat.* Florus lib. 4. cap. x. §. 10. *Ibi incredibili quadam mentis vecordia ferocior aliquanto factus est: quasi vicisset, qui evaserat.* ibi Dukerum vide. Saepe quoque eleganter omitti quasi observari potest ex. gr. apud Virgil. *Æn.* lib. 2. 66.

*Namque ut conspectu in medio turbatus inermis
Constitit.*

Ubi Servius: *quasi turbatus.* Praeter Hieronymum autem praepositione *de* ita usus Statius lib. 2. Sylv. 5. v. 28.

*Inter tot Scythicas, Libycasque & litore Rheni
Et Pharia de gente feras.*

Terentius Eunuch. 1. 2. 85. dixit ex *Æthiopia ancillulam*, quod honestius esse quam *Æthiopissam* putat Donatus. De ipsa Atalanta Viros Doctos ab Interpretibus laudatos conferre operae erit.

154. *Μελανίωνος*. Vera haec est scriptura, obvia & apud Nonnum lib. 30. p. 782. l. 19. idque docet *Milanionis* nomen apud Propert. 1. 1. 9. Perperam *Μηνάλίων* exstat apud Palaeph. cap. 14. sicut apud alios *Μενάλίων*, nisi *Μανάλίων* Poëticum velis, quod tamen etiam usurpavit Scholiastes Eurip. l. c.
a Pe-

a Perizonio ad Ælian. V. H. 13. 1. adductus, ubi triplicis scripturae exemplum habes, nam praeter Μηνιαλίαν occurrit Μεναλίαν & Μιναλίαν.

157. Πείθειο καὶ σὺ, φίλη μὴ Κύπριδι μῆνιν ἐγερῆς. Scilicet id sedulo agunt amatores, ut difficiles sibi & crudeles puellas Veneri ejusque filio invisas omni modo dilectis persuadeant. Consule omnino Nonnum Dionys. lib. 42. p. 1100. l. 22. & seqq. Achill. Tatium lib. 5. p. 305. Aristaen. 1. ep. 27. p. 180. εἰ γὰρ ἐμὲ γελαῖς ἢ καλὴ, ἀλλὰ τὸ ἔρωτα παίζεις. ἐλπίς ἄρα τὸ ταξότην ἐκείνον τοσούτον ἐπαφείναι σοὶ βέλος, ἵνα τῶν περκαλινδαμένη τῶν ποδῶν ἱκετεύεις ἐμὲ τὸ σὺ ἀκέσασθαι πάθος. Ælianus Calycae apud eundem lib. 2. ep. 1. p. 194. οἶδα ὅσον ἔρωτος ἀντιστρατεύειν τοῖς ὑπερηφανῶσι φιλεῖ. qui locus satis superque refutat Pavonidem elumbi conjectura depravantem hunc Scriptorem lib. 1. ep. 10. p. 64. ubi queritur Acontius: τί δέ σοι τῷτον ἐπῆγον τὸν φόβον; ὁπότε καὶ φασὶ τὸ θεῖον ἐπιπάσαις μὴ ἀμαρτάσι κινεῖσθαι δεινῶς μάλιστ' ὅτι τὰς ἀμελῶντας τῶν ὀφκῶν πικρότερον τιμωρεῖσθαι. Hic enim rogat Vir Cl. an non convenientius de Virginum praeside legeretur μ. δ. τὰς ἀμελῶντας τῶν ὀφκῶν. Sed ne jam eo recurram, ut, de quo ad v. 327. plura monui, masculinum genus pro feminino poni contendam, non raro genere masculino efferuntur, quae potius ad femininum referenda viderentur, ut apud Ovidium Metam. lib. 2, v. 436.

Illam quidem pugnat: Sed quae superare puella,

Quisve Jovem poterat?

An & hic emendandum Quaeve J. p.? Sed turbas omnes facile componet Virgilius Æneid. lib. 6. v. 442.

Hic, quos durus amor crudeli tabe peredit,

Secreti celant calles, & myrtea circum

Sylva tegit.

R 2

Et

Et tamen, Servio notante, in sequentibus faeminarum tantum ponit exempla. Sed vide cap. 16.

159. Παρεπλάγξας ἐν μύθοις. Eodem modo locutus Alciphron lib. 1. ep. 34. ἀμυνῆμαι γὰρ αὐτὰς εἴη ἐν σκώμμασιν εἰδ' ἐν βλασφημίαις, ἀλλ' ἐν οἷς μάλιστα ἀνιάσονται. Jacobus ep. cap. 3. v. 9. de lingua: ἐν αὐτῇ εὐλογῶμεν τὸν Θεὸν ἢ πατέρα, ἢ ἐν αὐτῇ καταρωμεθα τὸς ἀνθρώπους. Lucas Evang. cap. 23. v. 9. Ita in aliis locutionibus plurimis abundat haec praepositio. Homerus Iliad. Σ. 185.

Πεῖν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθῆσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃαι.

Ita v. 190. &c. alia dabit Munckerus ad Anton. Liber. cap. 23. & P. Moll. ad Long. Past. I. p. 36. quem nec Musaei locus fugit. Nec raro Latīnorum in simili modo adhibetur. Sidonius Carm. X. 9.

*Tum Divum, quicumque aderat terrore remoto
Quo quis pollebat lufit in officio.*

& v. 15.

Alcides clava, Mavors tum lufit in hasta.

Lactantius de Mort. Pers. cap. 39 Spadones in tormentis necat. Hieronymus in interpretatione Iudithae cap. 2. 16. Omnesque resistentes sibi occidit in ore gladii. Vide an hinc defendi possit Statius lib. 4. Sylv. 9. v. 42.

*Ollares rogo non licebit uvas,
Cumano patinas in orbe tortas,
Aut unam dare syntbesin (quid horres?)*

Ubi Cel. Marklandus legit vel o. t. In tempore Valer. Flacc. lib. 2. v. 144. V. Burmannus. Justinus praef. §. 6. Statius praef. lib. 1. Sylv. quaedam & in singulis diebus effusa. ita optime Marklandus ex vetustis

stis editis in Addend. Interpres Judithae cap 2.
17. Et post haec descendit in campos Damasci in diebus
messis.

CAPUT XV.

Oculi dejecti signa pudoris. Modestae virginēs ad nuptia-
rum nomen horrescunt. Cervicem dilectarum intueri so-
lent amatores. Nonni interpres reprehensus aliquoties.
Επίων & Λουδοί & similia. Inepta Croji emendatio in Aulo
Gellio rejecta. Eis cum quarto casu positum pro ei. Si-
ne parentum consensu matrimonia inire vetitum. Alci-
phronis locus contra Berglerum vindicatus. Eis τὸν εὖ
καὶ pro eis τὸν καὶ Εὖ pro eis ab Homero aliisque
recte adhibitum contra Grammaticos docetur. Puerilis
Gujeti in Hesiodo coniectura explosa. Praepositionis in
promiscuus usus. Enendatus Boëthius. Defensus Lactan-
tii locus contra Tollium. Tentati Florus & Valerius Flac-
cus. In cum casu sexto pro quarto recentioribus usitatus.
Lactantius defensus contra P. Bauldri, Justinus contra
Gronovium, Propertius contra Gebauerum. Flavii fluvii,
flava unda, ubi flaventem arenam. Rejecti Acron & Ser-
vius. Tentatus Acron. Ubi & ibi pro quo & vicissim.
Εἰς 3, μὴ καὶ ὅπως & similia.

160. Εἰς τὴν ψῆφον ὁ παπῆν. Oculi enim dejecti
signa sunt pudoris. V. Achilles Tarius
lib. 6. p. 371. lib. 8. p. 467. Longus Past. lib. 4.
p. 124. Boëthius de Cons. Phil. i. i. His ille obo-
rus increpitus deiecit humi moestior vultum confessusque
rubore verecundiam, limen tristis excessit.

161. Αἰδοῖ ἐρυθρίωσαν ὑποκλέπτουσα παρῆν. Mo-
destae enim virginēs nuptiarum nomen horre-
scunt, saltem horrere se fingunt. Unde Petronius
cap. 26. de propudiosissima meretrice Quartilla:
Sine dubio non repugnauerat puer, ac ne puella quidem
tristis expaverat nuptiarum nomen, consule Cl. Bur-
mannum. Aristaen. lib. i. ep. x. p. 60. de Cydip-
pe: ἐτι διαρχομένη τὸν ὄρκον, εἰ καὶ ἀνέσιόν τε καὶ νόθον,

τὸν ἐρωτικὸν λόγον ἀπέρριψεν αἰδουμένη· ἢ ἡμίφωνον καταλέκοιτε λέξιν ἢ ἐπ' ἐχάτω κειμένην. ὅτε διαμνημονεύσαν γάμον· ὃν σεμνή παρθένος καὶν ἑτέρῃ λέγοιτο, ἤρυθλῆσαι. Ovidius lib. 4. Met. 329.

*Nais ab his tacuit: pueri rubor ora notavit
Nescia quid sit Amor; sed ἔσ' erubuisse decebat.*

171. Οὐ καίμεν εἰσορῶν ἀπαλόχρουν αὐχένα κέρης.
Ita hanc sententiam Nonnus lib. 7. p. 216. l. 21.

Ἀσκηπέος σκοπιάζειν ἐλεγχθρον αὐχένα κέρης.

*Ita lib. 15. p. 426. l. 10. lib. 16. p. 438. l. 23.
lib. 34. p. 854. l. 28.*

Ὄμματα μὴ σκοπιάζει ἢ ἀργυφον αὐχένα Βάκχης.
Oculos non introspecte ἔσ' argenteam cervicem Bacchae.

Ita vertunt pueriliter, cum deberent splendidam, quem errorem aliis locis plurimis commiserunt. ita lib. 38. p. 972. l. 21.

Ἀργυφῶν ἐκκυκλος ἴτας φοινίσσεται μαζῶν.

Nisi legendum quis putet Ἀργυρέων oppositione non inveniusta. Sed & lib. 47. p. 1208. l. 16.

Ἀργυφα πορφύροντο παρήια.

Ubi idem error, sicut & lib. 40. p. 1022. l. 20. & aliis locis, nam argenteum pro splendido cepisse vix crederem.

175. Τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξεν κελεύθους·
ἀπέων κελεύθους eleganter dixit Poëta. Solent enim voces & locutiones desumptas a cursu & via transferre ad orationem. Homerus Iliad. τ. 186.

Ἐν μοιρῇ γὰρ πάντα δέικτο, ἢ κατέλειξας.

Herodotus lib. 1. cap. 5. & 24. Lycophr. Cass. v. 10.
δ106

διοίχκει δυσφάτης ἀνιγμάτων
 Οἶμας τυλίσων, ἥπερ ἑυμαθὲς τείβος
 Ὁρβῇ κελεύθῳ τᾶν σκότῳ ποδηγετεῖ.

Ubi Tzetzes Διοίχκει] πορεύε, διέρχε. τροπικὴ ὃ ἡ
 λέξις. ἔστι γὰρ ἀντι ὃ νόει. & Οἶμας τ.] ἀνερευνῶν καὶ
 ταῦθα τροπικῶς. οἶμας ἢ ὁδὸς λέγω ἢ ὁρμὴν ἢ λόγον
 ἢ ἢ Κασάνδρας, ἢ οἶμας τὰς ᾠδὰς. οἶμος γὰρ ἡ ὁδὸς,
 ὁρμη ὃ ἡ ᾠδή. Ultima recte castigavit Spanhemius
 ad Callim. H. in Jov. v. 78. Confer hic Potterum.
 Auctor vitae Homeri p. 315. Achill. Tat. 8. p.
 471. Aristaen. i. 24. Nonnus lib. 48. p. 1272. l.
 18. Plautus Milit. Glor. 4. 4. 29.

PA. Ordine is:

*Nisi modo unum hoc: hasce esse aedis dicas dotalis
 tuas.*

Ita recte restituerunt viri Docti. Virgilius Ciri v.
 270.

Dicendum est, frustra circumvehor omnia verbis.

Georg. 2. 174.

Tibi res antiquae laudis & artis

Ingredior.

Georg. 3. 285.

Singula dum capti circumvedtamur amore.

Aeneid. 6. 868.

Tum pater Anchises, lacrimis ingressus obortis:

O nate, ingentem luctum ne quaere tuorum.

Statius Sylv. 3. 3. 149. Ennodius lib. i. ep. i. ex
 emendatione Gronovii Diatr. Stat. cap. 29. p.
 188. *Dum salum curris verbis in statione compositis,
 & incerta liquentis elementi placida oratione describis;*

dum sermonum cymbam inter loquelaë scopulos rector diligens frenas & cursum artificem fabricatus trutinat expendis. Rosweytha praef. ad Oddon. II. v. 33. p. 711.

*Digneris tamen & propriae Monialis
Transcurrens seriem nunc lectitare recentem.*

Ita verbo transire usus Aulus Gellius lib. 20. N. A. cap. xi. Ego vero, quum illud Heracliti Ephefii viri summe nobilis verbum cordi haberem, quod profecto ita est; Παλυμαθίη νόον & διδάσκει ipse quidem volvendis transeundisque multis admodum voluminibus, per omnia semper negotiorum intervalla, in quibus furari otium potui, exercitus defessusque sum. ita hunc locum ex MS. emendasse Cl. Salmasium, favente Diogene Laërtio, qui haec verba ab Heraclito prolata testatur, monet Joan. Crojus Observ. in Nov. Testam. cap. 4. p. 31, 32. ipse tamen satis pro inperio tolli jubet in Gellio negationem, ut quod negavit, Heraclitus, adfirmet Gellius, quo enim aliter testaretur se in variorum librorum plurimum temporis impedisse? Sed manifeste ratio fugit Virum alias non indoctum, ut mitissime dicam, perverse admodum Gellium intelligentem, cujus haec mens: Graecos sine discrimine & delectu tantum copiam secutos multa congeffisse, se vero utpote memorem dicti Heracliti, quod profecto ita erat, in legendis multis quidem voluminibus totum fuisse, sic tamen ut modica tantum & utilia inde acciperet, quae aut ingenia prompta expeditaque ad honestae eruditionis cupidinem utiliumque artium contemplationem celeri facilique compendio ducerent, aut homines aliis jam vitae negotiis occupatos a turpi certe agrestique rerum atque verborum imperitia vindicarent. Non videtur inspexisse Crojus auctorem cum haec scriberet, certe ne librum indicat, incredibile alioqui tam

tam turpiter se dare potuisse; & tamen hic Heinsio at quanto viro! ob longe minores errores tam barbaro modo insultat.

180. Οὐ γὰρ ἑμοῖς τοῦτέστιν ἐπείαδεν. Horum enim sine consensu matrimonia contrahere apud Veteres vetitum. Ovidius Metam. 4. v. 60.

*Tempore crevit amor, taedae quoque jure coissent;
Sed vetuere patres.*

Vid. quae notarunt Feythius Antiq. Homer. i. 13. p. 163, 164. Potterus Archaeol. Graec. 4. xi. p. 603. qui nec Musaei locum omiserunt, idemque patet ex Genes. cap. 24. v. 50. Quantopere haec distent a moribus hodiernis Hispanorum patet ex Itinerario D' Aunoy cap. 15. p. 201. ed. Belg.

181. Εἰμὴν ἐς πατρίδα μίμνειν. Pro ἐν πατρίδι. locutio haec apud Graecos usitatissima. ita enim Orpheus Argon. v. 475. Herod. lib. 1. cap. 9. 14. & 70. Theocr. 17: 50. Alciph. 3. 43. Matth. 2: 23. Luc. 21: 37. Achill. Tat. i. p. 3. lib. 3. p. 157. lib. 6. p. 375. Nonnus lib. 3. p. 94. l. 31. Scholiastes Musaei ad v. 71. ita in Inscript. Berenic. post alios edita a Cl. Wesselingio Diatr. de Jud. Archont. p. 7: Vide an hinc non defendi queat vulgata Alciphronis lectio lib. 1. ep. 24. p. 98. Μὴ ὅτι πατρίδος ἀγαθὸς γείτονας εἰς σενὸν ὃ καὶρὸς φθειρομένους. Ne vero committas, ut incuria tua boni vicini in angustias coacti pereant. quemadmodum jam suspicatus est Acutissimus Berglerus, quem fateri non satis se videre, quid hic sibi velit ὃ καὶρὸς, equidem miror, cum certissimum sit idem esse, quod εἰς σενὸν καὶρὸν, quemadmodum Thucydides saepe dixit ἢ πλείον ὃ χρόνος, alique multi. Consulenda omnino quae in hanc rem observavit Vir harum literarum longe peritissimus Tib. Hemsterhuisius ad Lucian. Dialog. p. 102, 103. ipse Alciphron lib. 3. ep. 56.

p. 416. ἡ ἀνάγκη δὲ γυμνὸν τὴν οἰκίαν θύσσει ἐν ἀπαρῇ
 χρόνα ἐκβλήθεντα ἐκπεσεῖν. pro quo Demosthenes ἐν
 σενῶ. sicut autem Alciphron εἰς σενὸν τ. κ. dixit; ita Ari-
 staenetus lib. 2. ep. 1. p. 194. δίδε τοῖς σοῖς ὁπωρῶν
 εἰς τὴν ὥραν τρυγᾶν. Contrario autem modo praepo-
 sitionem ἐν pro εἰς adhibet saepissime Homerus,
 ut Iliad. M. v. 23.

Κάππεσον ἐν κονίῃσι, καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν.

Ita Iliad. Λ. 425. 742. Ξ. 452. Α. 593.

Κάππεσον ἐν Δήμῳ.

Antoninus Liber. fab. 4. Orpheus Argon. v. 172.
 Nonnus lib. 22. p. 598. l. 18. & quicquid est bo-
 norum Scriptorum. Adeo tamen haec loquendi ra-
 tio ineptam Grammaticorum, Poëtis plerumque
 iniquissimorum Judicium, censuram effugere non
 potuit, ut inter soloecismos referre eam non du-
 bitaverit Auctor περὶ Σολοικίας nuper editus a Cel.
 Valckenaerio p. 202. neque Hesiodi versus 189.
 in Theogonia:

Κάββαλ' ἐπ' Ἡπείρῳ πολυκλῦσιν ἐνὶ πόντῳ.

Liberari potuit a vana Franc. Gujети correctione;
 qua reponit πολυκλῦσιν ἐνὶ πόντον nimia corrigendi
 prurigne laborans criticus. Sed Graeci Poëtae fal-
 tem graece loqui deberent, neque eo audaciae
 procedendum, ut pueris ridendos errores ipsis in-
 pingeremus. Quis enim unquam praepositionem ἐν
 cum quarto casu construxit? Et tamen id anti-
 quissimi aevi Poëtae hic obtrudit acutissimus Criti-
 cus; reliquos alto supercilio despiciens ut pluri-
 mum. Si quis famae Gujети consulere velit, culpam
 necesse est inpingat typographorum nationi convi-
 ciis audiendis adsuetae, qui ἐν pro ἐπ' dederunt,
 quamvis ego nimis praecipiti viri hujus calori ve-
 rius haec deberi putem. Eodem modo Latini prae-
 posi-

positione in utuntur, ubi quartus casus usitator, construentes cum sexto, & vicissim. Scholiastes in Arati Phaenomena: *Piscis magnus dicitur in astra collocatus, eo quod decidens in Boeth stagno Aphacitidis filia Veneris in piscem sit transfigurata, quam Syri Deam nominaverunt.* Ita recte locum emendavit post Seldenum Bochartus Chan. lib. 2. 14. p. 749. Fulgentius Myth. lib. 2. 4. p. 70. *Abscisae ergo vires temporis --- atque in humoribus velut in mari projectae.* ita legendum cum MS. Leid. & edd. vett. non *mare*. V. Munckerum. ita cap. 1. p. 66. *Beatus vir, qui non abiit in consilio inpiorum* ita & interpretis vulgatus monente eodem. Dictys Cretensis de B. T. lib. 1. p. 11. *omnes qui aderant in voluntate ejus traduxit.* Servius ad Virg. Aeneid. 3. 171. *excepta piscatorum retibus in vita reducta est.* ubi in aliis editionibus *invita* perperam scribitur. Boethius de Cons. Phil. lib. 2. cap. 1. *Sed, ut arbitror, haud multum tibi haec in memoria revocare laboraverim.* ita diserte scribitur in CD'O. cum in reliquis omnibus editt. & MSS. *memoriam*. Optime. Lactantius de Mort. Persi. cap. 21. *Lecta ossa & in pulverem comminuta jactabantur in flumine ac mari.* ita legendum puto non *mare*, quod nimis casum videtur. Pessime autem cum plurimis Tollius emendat *in flumina aut mare*, dupliciter peccans. Non enim ac loco movendum, ut multis aliquando ostendam. Nec altera locutio sollicitanda, de qua Columbus consuli potest, qui dubitanter tamen pronunciat, cum, mea quidem sententia, nihil certius. Florus lib. 2. cap. 12. §. xi. *Quum in conspectu venisset bestis.* ita lego cum Ryck. Reg. F. & Ald. non *conspectum*, quamvis video inprobare Doct. Dukerum. Virgilius Aeneid. 6: 339.

Exciderat puppi medius effusus in undis.

Valerius Flaccus lib. 2. v. 26.

U

*Ut memorant, preſum ipſe comis Neptunus in
alto
Abſtulerat.*

Ita legendum forte pro *in altum* ex Codice Car-
rionis, quamvis Heinfii membranæ diſſentiant.
Plura hanc in rem notavit Doct. Voſſius de Con-
ſtruct. cap. 65. & Cel. Cannegieter in Diſſ. de A-
viano cap. 19. nec non Munckerus in Diſſert. Hy-
gino præfixa pag. 9. ubi cum Heraldo ad Arnob.
lib. 1. cenſet, vetuſtioribus ſcriptoribus hæc mi-
nus uſurpata quam recentioribus, a quo diſcedit
Cl. Cannegieter l. c. ratus, quanto quiſque vetuſtior
eſt Linguae, atque elegantior auctor, tanto frequen-
tius promiſcue duplicem hunc caſum ab eo poſitum
reperiri. Ego Munckeri ſententiam verioreſem pu-
to; nam ſi diſcedas a Plauto & ſimilibus anti-
quioribus, apud aureae ætatis ſcriptores parcius
hæc offeſdes, quam apud recentiores, ex qui-
bus Mythologici ſcriptores a Munckero editi ex-
emplorum ingentem numerum ſufficere poterunt.
Minime tamen apud alios hæc occurrere, vel re-
probanda cenſeo. Contra autem in cum quarto caſu,
ubi uſitatioſ ſextus, uſurpavit Boethius Conf. Fid. p.
294. *quia multis infectus criminibus jacebat in mortem,*
Lactantius de Mort. Perſ. cap. 19. *Protraxit a ter-
go Dajam, Conſtantino repulſo, & exutum veſtem pri-
vatam conſtituit in medium.* Non debuerat hunc lo-
cum P. Bauldri legendo *in medio*, ſatis pueriliter,
depravare. Juſtinus lib. 1. 9. §. 14. *in femur gra-
viter vulneratus occubuit.* id quia MSS. omnes ha-
bent obſectus Grægorio non mutarem in *femur*.
Propertius lib. 2. 7. 59.

*Et dominum lavit moerens captiva cruentum
Appoſitum flacis in Simeoſta vadis.*

Quam lationem interpres Eruditus contra Gujatum & Heinsium recte defendit. Hic tamen conjecturam Gujeti, quamvis in notis p. 686. probatam, repudiat Advers. lib. 2. cap. 5. p. 241. Hoc autem versu Georg. Christ. Gebauerus, ut discimus ex Act. Lips. A. MDCCXXXIII. Mens. Aug. p. 382. reponit *fulvus*, ab arenarum fulvo colore, ut putat Vir Eruditus in Obs. Misc. Vol. III. p. 438. Nec multum abludivit a voce *fluvius*, ex quo *flavis* post alios fabricavit Broekhusius. Hoc tamen malo omnino. Fluviorum enim epitheton proprium id esse nemo paulo humanior nescit, idque recte observavit Broekhusius. sic & Albinovanus El. ad Liviam v. 221.

*Ipse pater flavis Tiberinus inhorruit undis,
Sustulit & medio nubilus amne caput.*

Ita *flavum litus* Ovid. lib. 15. Metam.

Templa parentis init flavum tangentiâ litus.

Virgilius Georg. lib. 3. v. 350.

Turbidus & torquens flavescentis Hister arenas.

Idem de Tiberino lib. 7. 31.

Et multa flavas arena.

Ubi Servius proprium hoc esse epitheton notat, Acron in Horatio Carm. lib. 1. Od. 8. v. 8.

Cur times flavum Tiberim tangere?

flavum explicat inundatione turbidum, adducto hoc Virgilii loco. an voluit inundatione? ita certe MS. Franeq. Servius ad Virgil. 8. 32.

Populeas inter senior se attollere frondes

Risus.

No.

Notans: *Atqui ubique eum flavum dixit: sed senior aut propter spumas dictum est: aut ad reverentiam pertinet.* videtur putasse *flavum* epitheton esse juvenum florenti aetate, quod ipsum Doctis persuadere posse haecenus dubito. Sed tandem in viam. Refer ad locutiones memoratas usum *ἔ* *ubi*, & *ibi*, quo adhibentur pro quo, & vicissim. Cassiodorus lib. 1. ep. 45. *Ut te notum in illa parte mundi facias, ubi aliter pervenire non poteras.* Boëthius Conf. Fid. p. 294. *ibique missi Prophetæ & alii Sancti viri.* V. Munckerus ad Hygin. fab. 15. Rosweytha v. 151. p. 714.

*Ni sua spernendo forsā regalia jussa
Illic pugnaret, quo Rex idem prohiberet.*

Ita v. 650. p. 723.

*Hic modo sublimem gaudens captaret bonorem,
Quo prius ingentem fuerat perpeſsa dolorem.*

184. Ἐργον κ. τ. λ. Aperta imitatio Nonni lib. 42. p. 1096. l. 31.

Ἐργον, ὅπερ τελείη τις ἐν ἡματι, νεκτὶ δοκεύει.

185. Εἰπὲ ᾗ, μὴ κρύψῃς. Non otiosa haec repetitio, sed venusta plane, nec quidquam minus quam ταυτολογία sapit. plane eodem modo locutus Nonnus lib. 8. p. 236. l. 14.

Εἰπὲ δέ μοι, μὴ κρύπτῃς τῆς σὺλῆτορος μίτης.

Lib. X. p. 280. l. 16.

Εἰπὲ φίλος, μὴ κρύπτῃς τὸν γένος.

Nec non p. 286. l. 28. ita alii plures similes ejusdem significatus voces venuste sociant. Herodo-
tus

tus lib. i. cap. 9. Θάρσει γύγη· ἢ μὴ φοβέσθαι. apud eundem Pythia cap. 47.

Καὶ κωφῶ συνίημι, ἢ ἔ φωνεῦντος ἀκούω.
Mutum percipio, fantis nihil audio vocem.

Aristophanes Plut. v. 494.

Ἦν γὰρ ὁ Πλάτος νυνὶ βλέψῃ, ἢ μὴ τυφλὸς ὦν πε-
ρνοσῇ.

Ubi Scholiastes: τὸ δὲ βλέψῃ κ. μ. τ. ω. π. δῆλοι ἐκ
τοῦ ἀπὸ τούτου σημαίνει. ita legit Doctiss. Hem-
sterhuis, vel δῆλον --- σημαίνειν, pro δηλοῖ --- σημαίνειν.
Hesiodus Theog. v. 551.

Γινώσκῃ ἢ ἔγνωσεν δόλον.

Sacer scriptor Judic. cap. 5. v. 3. ἀκούσατε βασι-
λεῖς ἢ ἐνωτίσασθε σάτραπες. Ita saepe. Lucas Euang.
cap. 1. v. 20. καὶ ἰδοὺ, ἰσχυρὰ πᾶν, ἢ μὴ δυνάμενος
ἀλλῆσαι. Consuli merentur quae Doctiss. L. Bos in
Exerc. Philol. ad h. l. contra Theophylactum,
Grotium aliosque observavit, qui perperam ἰσχυ-
ρὰ πᾶν ταυτολογίας vitandae ergo exponebant. sur-
dus fies.

CAPUT XVI.

Musaeus ob inconstantiam reprehensus, quemadmodum &
Orpheus. Jason nave aedificata primus mare tentasse a
Poëtis vulgo statuitur. Valerius Flaccus ob inconstan-
tiam, cum Orpheo notatus, semel defensus contra Scalige-
rum. Emendatio Eschenbachii in Orpheo repudiata. Prae-
positionum εὐ & in frequentissima ellipsis. Suppletus Ser-
vius. Arator contra Witbofium semel, Statius con-
tra Heinsum, Marclandum &c bis defensi. Emenda-
tus Orpheus, notatus, & vindicatus. Callichoi & Par-
thenii fluminum distincta nomina apud Orpheum uni tri-
buita. Reprehensus Stephanus Byzantinus & Nonnus,
qui Lycurgum modo Dryante, modo Marte creatum pro-
dit.

dit. *Longus rejectis Jungermanni & P. Moll conjecturis bis emaculatus, & ab inconstantiae crimine cum Achille Tatio absolutus. Virgilius inconstantiae in aëscensione inferni accusatus. Mariti non videntur sortiti loca, quae meruerant uxores. Sichæo non recte juncta Dido in lugentibus campis, in quibus inmerito etiam Caeneus & Eriphyla ponuntur. Ixionis diversae poenae rotæ, silicis imminentis & anguium memorantur a Virgilio. Defensus locus Virgili: Tentatus Servius. Torti orbes Valerius Flaccus reprehensus. Argonautae primo navigationis tempore tempestate jactati fuisse non videntur. Statius expositus contra Marklandi sententiam: Juncta luna non triplicata. Duas noctes Herculis generationi inpenfas pauci tradunt cum Statio, qui alibi tamen trium meminit. Talis inconstantiae varia exempla. Auroræ ab Ausonio & Virgilio bigæ & quadrigæ datæ. Tentatus Virgilius. Nocti modo bigas, modo quadrigas sine respectu hiemis & aestatis dari contra Broekhusium observatum. Diana modo uno ceruo, modo bigis, modo quadrigis vecta. Notatus Buanarretus aliaque. Auctor Confessionis Fidei plurimis locis reprehensus & refutatus. Alia inconstantiae auctorum exempla plurima. Propertius forte defensus. Hieronymi locus contra Phaletranam adsertus. Dictys Cretensis emendatione ab inconstantia absolutus.*

191. Οὐδὲ μοι ἔγγυς ἔασθαι ὁμήλικες, εἴδὲ χορεῖαι
 Ὡθέων παρέασιν. Atqui supra v. 33. ipse
 Musaeus de puella adfirmat:

Σαοφροσύνη ἢ καὶ αἰδοῖ
 Οὐδέ ποτ' ἀγρομενῆσι μεθωμίλησε γυναιξίν,
 Οὐδὲ χορὸν χαλάρεοντα μετήλυθεν ἥλικος ἦβης,
 Μῶμον αἰλευομένη ζηλήμονα θηλυτερόων.

Haec non optime cohærent. Consultum certe magis modestiae & pudicitiae Heronis putarem, si ipsa scena mutata rationes v. 33. ab ipso Poëta adlegatas memoraret Leandro, ipse vero Musaeus v. 33. cassam societatis cum aequalibus vitatae candide & aperte panderet, vel potius utroque loco sibi constaret. Non tamen nimis hoc nomine
 εξα-

exagitandum putem elegantissimum varem, cum Poëtis, Historicis, aliisque talia aliquando exciderunt, ad quae investiganda & adtentione & iudicio opus est, quia difficulter talia animadvertuntur, nec raro inmeritis talia inpingi possunt. Optimo tamen jure in hanc classem refero Vetussum Argonauticorum, Scriptorem, qui sub Orphei nomine circumfertur, quando v. 66 diserte canit Minervam primam navem fuisse fabricatam:

Καὶ οἱ Φηγινέην πρῶτον τεκτῆνατο νῆα,
Ἡ καὶ ὑπ' εἰλατίνοισι ἱετμοῖς ἀλιμυρέα βένθη
Πρῶτη ὑπεξεπέρησε, τριβὺς δ' ἤνυσσε θαλάσσης.

Et tamen v. 1291, canit de nave Argo:

Κέρκυραν ζαθέην ἐξέκετο, καὶ σφιν ἔταυεν
Ἰθάκῃς ἱερεῖης καὶ ἀλιπλάγκτοιο πορείης
Φαίης.

Phaeaces igitur maria navigare jam ante norant, cum ab Argonautis nunquam visis discere non potuerunt. Jasonem primam navem longam aedificasse, quod monet Apollonii Rhodii Scholiastes a quibusdam statui, quod & ex Plinio lib. 7. cap. 56. manifestum, inquit, Phaeacas autem magis litora legisse, neque alto se credere fuisse ausos adhuc. Fateor non credibile esse, primam navem a Jasone ante phaselos, rates, imo naves alias fuisse fabricatam, quaeque multa a multis dicta, cum nobis sufficit alios plures, quemadmodum Eratosthenes Catast. cap. 35. πρώτη γὰρ αὐτὴ ναῦς κατεσκευάσθη, καὶ ἀρχῇθεν ἐτεκτονήθη. Φωνήεσσα δὲ γεινομένη, πρώτη τὸ πύλαγος διεῖλεν ἄβατον ὄν. de quo conferri potest Munckerus ad Hyginum p. 49. statuere primam navem ab Jasone in mare fuisse deductam, quam opinionem, quod nemo nescit, secuti Poëtae, ex. gr. Valerius Flaccus lib. 1. v. 1.

Prima Deum magnis canimus freta pervia natis.

Et v. 196. ubi Jason Neptunum placare studens ita loquitur:

*Da veniam: scio me cunctis e gentibus unum
Inlicitas tentare vias, hiememque mereri.*

Qui tamen lib. 2. v. 108.

*Dux Lemni, puppes tenui contexere canna
Ausus, & inducto cratem defendere tergo,
Laeta mari tum signa refert: plenasque movebat
Armentis nuribusque rates.*

Utinam haec Summus Burmannus, quod promiserat ad v. l. conciliasset, neque enim, si jam rates potius, quam naves fuerunt, ut censet Vir Clarissimus, penitus convenient haec cum eo, quod dicit *se unum e cunctis gentibus* mare tentare. Quod vero Julius Caesar Scaliger lib. 6. de Poëtica Flacco objicit v. 642. ubi ita Neptunus:

*Hanc mihi Pallas,
Et Soror hanc, inquit, mulcens mea pectora fletu
Abstulerint: veniant Phariae Tyriaeque carinae,
Permissuque putent. quoties mox rapta videbo
Vela Notis plenasque malis clamoribus undas?*

In eo inique agit, cum clarissimum in modum patet vaticinantem hic introduci maris Deum, quod vel caeco patet, & recte observatum Burmanno, nam quod primo conjectat concedi posse ante Argo versus Occidentem & oras Africae & Hispaniae cursum instituisse *Tyrias & Pharias carinas*, sed minimo ausas fuisse Bosporum & Euxinum peragraré, non placet, cum evidenter pateat eum sermonem tribui Neptuno, quo de mari tunc primum aperto loquatur, ob quam rationem alias naves Argonautis in Ponto Euxino non nimis adcurate ob-
vias

vias quoque fingere mihi videtur Poëta, quemadmodum hic Phaëcas navigationis peritos Orpheus. Idem hic quoque v. 1297. classem Aeëtae ipsos infecutam memorat, quemadmodum & Valerius Flaccus lib. 8. v. 259.

*Quis novus inceptos timor inpediit hymenaeos?
Turbavitque toros, & sacra calentia rupit?
Absyrtus subita praesepe cum classe parentis
Advehitur.*

Atqui ea tantillo tempore aedificari non potuit. Conferri possunt norata Eschenbachio, qui tamen non vidit haud firminus cohaerere responsum Orphei Jasoni, ipsum itineris comes sociusque ut esset, roganti, datum, ubi hanc causam interferit v. 98.

*Ἦδη γὰρ μοι αἰεὶ καμάτων, αἰεὶ ἐπλετο μόχθων,
ὧν ἰκόμεν ἐπὶ γαῖαν ἀπείρετον ἠδὲ πόληας,
Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ἀνὰ θέρματα φαίνων.*

At quo modo Orpheus iter adeo longinquum & difficile, quo maria vasta & flumina sonora ipsi superanda, nullo usus navigio conficere potuerit me cum ignarissimis scire candide fateor, nisi arte aliqua nobis ignota, vel Triptolemi curru, vel Daedali alis vectus fuerit. Interea invictum hoc argumentum, quo antiquitas hujus Poëtae, ipsum se Argonautam fingentis, destruitur, talis enim si fuisset ipsum tam turpiter a veritate potuisse aberrare quis sanus credet? Ceterum v. 100.

Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ἀνὰ θέρματα φαίνων.

Eschenbachio emendanti Αἰγύπτῳ Λιβύῃς τε βροτοῖς ne auscultem facit ipse Poëta v. 77. ubi dicit.

Βισονίη Κικόνεας πολυῖρρηνας ἀνάσσει,

276 ANIMADVERSION. ΔΒ

Pro quo praepositione addita v. 129.

Ὅς Δολόπεισιν ἀνασεν ἐν) θύῃ λεμβώλῳ.

Nihil tritius hac praepositionis ἐν ellipsi. Homer-
us Iliad. P. 36.

Χηρῶσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέειο.

Iliad. Π. 151.

Βοσκομένη Λημῶνι ὡς ῥέον Ὠκεανῶϊ.

Ælianus Var. Hist. 3. 12. οἷα' ὑδετέροις ἐλευσιτέλῃσιν
τῇ Σπάρτῃ καταμῆναι. id Kuhnus retinendum pu-
tat, cum Faber corrigit ἐν τῇ Σπάρτῃ. Sed obniti-
tur Vir Eruditus in Obs. Misc. Vol. III. p. 89.
neque admodum ego defendam. vide quae obser-
vat Eruditissimus Xenophontis Ephesii Interpres
ibid. p. 419. Poëtis talia magis in deliciis. Ita La-
tinis praepositionis ἐν usitatissima ellipsis. Claudia-
nus de R. P. 3. 114.

Jam non ulterius Phrygia tellure morabor.

v. 363.

*Sic qui vesturam longinqua per aequora merces
Molitur tellure ratem.*

Virgilius Æneid. lib. 5. v. 730.

Gens dura atque aspera cultus

Debellanda tibi Latio est.

Lib. 12: 546.

*Hic tibi mortis erunt metae: domus alta sub Ida;
Lyrnessi domus alta, solo Laurente sepulcrum.*

Lib. 7: 779.

*Quod litore currum
Et juvenem monstris pavidi effudere marini.*

Ita

Ita lib. 2. 33. Ecl. 8. 95. 97. ibi Servius. lib. 12. 343.

*Quos Imbrasmus ipse
Nutrierat Lycia, paribusque ornaverat armis.*

Ibi Servius: Lycia autem pro in Lycia, ut non Lybiae. scribe Non Lybiae, non ante Tyro despectus Jarbas. ex lib. 4. 36 ubi idem: aut in Tyro, ac si diceret Tyri. &c. quae nunc non discutio. lib. 4. 632.

*Tum breviter Barcen nutricem adfata Sicbaei,
Namque suam patria antiqua cinis ater habebat.*

Versum ultimum inmerito expunctum a Viro Docto in Obs. Misc. Vol. I. p. 13. auctori feliciter vindicavit Vir Eruditissimus in nota subiecta. Talia loca debuerant obstare quo minus Eruditissimus Withofius in Spec. Gunth. p. 157. in Aratore Act. Apost. 1. p. 246. pro

Ecclesiam terris colimus.

Legeret in terris, praecipue cum ipse Virgilius diserte Æn. lib. 3. v. 147. dixerit:

Nox erat & terris animalia somnus habebat.

Debuissent & haec retinere Heinsum Advers. lib. 1. cap. 18. p. 188. ut & Marklandum, ne in Statio lib. 4. Sylv. 5. v. 12. pro

*Non si mihi lumina mille
Quae facer alterna tantum statione tenebat
Argus.*

Emendaret uterque in statione, neque enim de reliquis conjecturis sententiam ferre vacat. Fors & retineri posset locus Statii lib. 4. Sylv. 1. v. 40.

*Restat Bactra novis, restat Babylona tributis
Frenari, nondum gremio Jovis Indica laurus.*

Ubi Livinejus, Barthius, & Marklandus reponunt *in gremio*. Sed redeamus tandem ad Orpheum, quem nondum dimittendum puto. Canit hic v. 728.

Νῆα κατιθύνων ἐπὶ Παρθενίῳ ῥέεθρῳ,
Ὅν δὴ Καλλιχόρον μιν ἐπώνυμον οἱ καλέουσιν,
Ὅν τοι ἐγὼ μύθοισιν ἐπὶ πρετέροισιν ἔλεξα.

Lego μύθοισιν ἐν πρετέροισιν. Consule dicta cap. 13. de hac locutione. Vides autem Poëtam hic memorare flumen Parthenium, cujus in superioribus mentionem se fecisse hic monet. atqui evolve tota Argonautica, quod bis terve feci, nec quicquam reperiēs. Scrutentur acutiores an alicubi corruptum hoc nomen adhuc lateat. Meminit & hujus fluvii Valerius Flaccus lib. 5. 102.

*Altius in ventos recipit ratis; ac fugit omne
Crobiali latus, & fatis tibi, Tiphys, negatum
Parthenium.*

Ubi Vossius rejicit sententiam Nicolai Loënsis eundem fluvium statuentis ac Callichorum, quia Valerius antea v. 74. distinguit:

*Praeterit & festa vulgatum nocte Lyaei
Callichoron: nec vana fides. his Bacchus in oris
Abluit Eoo rorantes sanguine thyrsos.*

Atque ita Scylax in descriptione Paphlagoniae ex conjectura Salmasii & If. Vossii, ut adeo hic iterum errorem forte commiserit Orpheus, nisi alios ipsum secutum auctores velis. Nescio vero unde hauserit Stuckius ad Arrian. Peripl. p. 130. diversam lectionem Καλλιρόον an e conjectura, an e vitiosis codi-

codicibus quod probabilius. certe eadem fere diver-
sitas apud Valerium v. 75. Simili autem ratione me-
moriam lapsus est Stephanus Byzantinus in V. Λα-
κεδαίμων. ubi scribit: ἔστι καὶ ὁρχησις Λακεωνική, ὡς ἐν
τῷ παλαιῇ Μαντινείας εἰρήσεται. nam in V. Μαντινείας ne
verbum de ea re monet. Hunc tamen errorem ho-
mini, qui librum hunc in compendium redegit,
adscribendum puto. Parum etiam sibi constat Non-
nus lib. 28. p. 538. l. 31.

Εἴθε τις Ἀρεος αἶμα μαιφόνος ὤκεεν ἀνὴρ,
Ἡθεσι ριγεδανοῖσιν ἔχων μίμημα τοκῆος
Οὔνεϊς ἀμέθυτος ἀμεμφέας εἰς μόρον ἔλκων
Λινομανῆς Λυκοόργος.

Ubi Lycurgum Martis filium vocat, sicut & p.
540. l. 18.

Εὐναλίῳ δὲ τοκῆϊ
Δαιτρεύων ἱέρειε.

Nec non p. 542. l. 13, & 31. p. 544. l. 5. ubi
Junonis nepos vocatur. Vid. & p. 548. l. 4. p.
552. l. 8. Idem tamen p. 542. l. 4.

Ἀρραβίης μεδέοντι Δρυαντιάδῃ Λυκοόργω.

Ita lib. 21. v. 1. p. 564. l. 18. υἱὰ Δρύαντος vocat,
quemadmodum Hyginus fab. 242. aliique. Sic &
p. 544. l. 15. Venerem γυναικὴν δάμαρτα ipsius ad-
pellat, quae quomodo inter se convenient non
perspicio. Judicent Eruditi an huc referendus Ele-
gantissimus Pastoralium Scriptor Longus, cum lib.
1. p. 17. de Daphnide & Chloe, dicit: τῷτο μόνον
ἤδισαν, ὅτι τὸ μὲν φίλημα, τὸ δὲ λῆτρον ἀπώλεσεν. At
vero in praecedentibus lotionis mentio expressa
non exstat. Igitur auctor sibi obloquitur? mini-
me. haec librariorum culpa, per quam integrum
Scriptoris locum perditum esse merito querimus

non tamen difficulter eruendam, cum vestigia
 ejus deprehendimus p. 12. Καὶ ἔλθων ἅμα τῇ Χλόῃ
 πρὸς τὸ αἶντρον ἔρυμφων, τῇ μὲν ἔδωκε καὶ τὸν χιτῶνα,
 καὶ ἥ πῆρεν ἐγένετο. Τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπε-
 λήρει: τί ποτέ με Χλόης ἐργάζεται Φίλημα; χείλη μὲν
 ῥόδων ἀπαλώτεροι κ. τ. λ. Lacunam hanc ut sup-
 pleant Jungermannus inserit ἐπεὶ ὃ μόνος ἐγένετο, P.
 Moll καὶ πολλὰ Φιλήματα ἐγένετο, quae vanae &
 ineptae conjecturae. Ubi enim quaeso in Junger-
 manni commento mentio osculi, quod a Chloe ac-
 cepit Daphnis quodque in seqq. adeo praedicat?
 Quis vero patienter ferat hanc constructionem καὶ
 πολλὰ Φιλήματα ἐγένετο. Τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπελήρει.
multaque intercesserunt oscula. Talia apud se nugaba-
tur? Nemo puto, qui aure non plane est surda &
 jacenti. Cogitabam olim τῇ μὲν ἔδωκε καὶ τὸν χιτῶνα
 καὶ ἥ πῆρεν, ἢ ὃ αὐτῷ Φίλημα· ἐπεὶ ὃ ἐλύσατο καὶ μόνος
 ἐγένετο τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπελήρει *ei dedit tuni-*
cam & peram, ipsa vero ei osculum: postquam vero
abluit corpus & solus fuit. singularem numerum
 vocis Φίλημα probat auctor p. 17 l. 21. p. 12. l.
 21, 23, 29. &c. Neque nunc repudio hanc con-
 jecturam aliis certe longe praeferendam, cum lo-
 tionis & osculi necessaria hic mentio esse debeat,
 quae an paucioribus verbis fieri queat nondum
 perspicio. Non nimis tamen periculosa, quales
 pleraeque sine libris in locis lacuna laborantibus,
 conjecturae tribuo, libenter cum faciliori permu-
 taturus. Jam si ponamus haec a manu Longi pro-
 fecta, quam non dissimilem fuisse certo statuere
 licet, qua ratione cum his in concordiam rediges,
 quae reperiuntur lib. 2. p. 39. καὶ ἀγάγοντες ἃ ἐπι-
 εσθῆς ἡμέρας τὰς ἀγέλας εἰς νομὴν, ἐφίλησαν μὲν ἀλλή-
 λους ἰδόντες, ὃ μὴ ποῦ πρῶτον ἐποίησαν, καὶ πάλιν βαλ-
 λον τὰς χεῖρας ἐπαλλάξαντες? Vides disertis verbis
 eum adfirmare illos nunquam antea invicem se
 oscu-

osculatos fuisse quod tamen ante ipse de iis narra-
 vit? Non difficulter succurri potest legendo ἰδόν-
 τες, καὶ, ὁ μ. π. ἐποίησαν, παρέβαλλον τ. χ. π. oscula
 dederunt, alternatimque quod ante nunquam fecerant,
 in amplexus ruerunt. ut reddidit Interpres jam olim,
 sed referens ad utrumque. Dubitabis tamen, sat
 scio, an ita scripserit auctor, certe an vel ita de-
 fendi possit, cum tria haec amoris remedia oscu-
 lum, amplexus, & concubitus amoris ignaros
 docuerat Philetas p. 37. conlata & p. 38. sed quid si
 ponamus oscula jam fuisse Daphnidem a Chloë
 sua Philetam ignorasse, & mysteriis his, quorum
 sane rudissimi, eos plane nondum fuisse initiatos,
 & hinc tria illa remedia amantibus senem praescrip-
 sisse? ita tolletur omnis difficultas, & recte au-
 ctor sibi constabit. Elige, quod videbitur Lector,
 ego vera me dixisse persuasus sum, praecipue cum
 & lib. 1. p. 19. l. 20. adfirmat: ἐνπρεπῶς ἡ διὰ τὴν
 σύειργος τὴν Χλόην ἐφίλει. quorum elegantissimum &
 satis adcuratum auctorem tam brevi oblitum fuisse,
 cum elabendi rima pateat, quare credam? Ne-
 scio an & huic numero adscribendus lepidissimus
 auctor Achilles Tatius lib. 8. p. 515. ubi de fon-
 te Stygis loquitur, per quem dijudicabant polluti
 tori accusatas: καὶ διὰ τῆτο ὅταν τις αἰτίαν ἔχη Ἀφρο-
 δίῳ εἰς τὴν πηγὴν εἰσβάσθαι ὑπολέγεται. ἢ ἡ εἰς ὀλίγη,
 καὶ μέλαι κνήμης μέσης. ἢ ἡ περίσσις. ἐγγράψας τὸν ὄρκον
 γραμματεῖα μνηστῆρα δεδεμένον παρέβηκατο τῇ δέρμει καὶ
 μὴ ἀψευδῆ τὸν ὄρκον, μένει κατὰ χώραν ἢ πηγὴν αὐτὴ
 ψεύδεται, τὸ ὕδωρ βργίζεται, καὶ ἀναβαίνει μέλαι τὴν
 δέρμει, καὶ τὸ γραμματεῖον ἐκάλυψεν. Id iudicium sub-
 ire coacta Melite, Therсандρι uxor, ab ipso
 marito polluti tori accusata, fontis aqua non tu-
 mescente, omnibus probantibus absolvitur p. 519.
 Attamen antea lib. 5. p. 355. & 357. refert Cli-
 topontem cum ea rem habuisse victum lacrimis

precibusque infimis, in quas descendere Meliten vis amoris coëgerat. Viden' Lector haec minime sibi constare; quod si voluisset innocentiam mulieris omnibus testatam facere, alia ratione hunc, qui sane vindice dignissimus, nodum solvere debuerat, nec in artum desilire, unde pedem referre salva operis lege vix ipsi integrum erat. Fors tamen, candidos enim esse decet, elabendi aliquam adhuc rimam patere Tatio judicabunt acutiores, culpamque diluere conabuntur ex rite intellectis verbis p. 509. Προκαλεῖται Θέρσανδρος Μελίττην --- εἰ κεκοινώνηκεν εἰς Ἀφροδίτην τῷδε τῷ ξένῳ παρ' ὃν ἀπεδήμην χρόνον, εἰς τὸ τ' ἱερᾶς Στυγὸς ὕδωρ εἰσβάσαν, ἢ ἐπομοσαμένην ἀπηλλάχθαι τ' ἐγκλημάτων. Hanc oblatam conditionem non spreuit Melite, ita enim auctor p. 511. ἡ δ' ὦ Μελίττη θαρρήσασα τῷ παρ' ὃν ἀπεδήμει χρόνον ὁ Θέρσανδρος, μηδὲν κοινὸν πρὸς αὐτὴν γεγονέναι πλὴν λόγων. Ἀλλὰ ἢ ἔγωγε ἔφη ταύτην δέχομαι τ' ἀνέκλησιν. Nuptias enim iniverat cum Clitophonte, non quidem cum peregre abesset, sed domum jam revertisset, ut patet ex lib. 5. p. 355. ut facile ipsi jurare fuerit absente marito virum se non passam, neque ipsa jurisjurandi ratio, quae habetur lib. 8. p. 515. adversatur. Hos dolos artesque Melites mulierum callidissimae Thersandrum virum naris non adeo emunctae latuerunt. Hoc modo si quis Tatium capiat, non dubito omnes in castra eorum transiuros, qui absolvi posse contendunt, quin vero ita capiendus, quamvis aliter olim senseram, nullus jam dubito. Majus jam opus moveo, ipsum Poëtarum principem Maronem, si pote, non plane absolvi posse evictum iturus. Hic in inferarum sedium descriptione lib. 6. v. 440. canit:

Nec

*Nec procul hinc partem fusi monstrantur in omnem
Lugentes campi. sic illos nomine dicunt.
Hic, quos durus amor crudeli tabe peredit,
Secreti celant calles, & myrtea circum
Sylvæ tegit. curæ non ipsa in morte relinquunt.*

His in locis Poëta conlocat infelicem Didonem,
quæ cum Aeneas adspectui se subtraxisset, ad
Sichæum maritum se recipit v. 472.

*Tandem corripuit sese, atque inimica refugit
In nemus umbriferum: conjunx ubi pristinus illi
Respondet curis, aequatque Sichæus amorem.*

At enim crudeli amoris tabe peresus non periit
Sichæus, sed a fratre Pygmalione, quem auri sa-
cra illa fames invaserat. Quo igitur hic constitu-
tus? an ex opinione Veterum mariti easdem
apud inferos sedes tenuere, quas uxor incolebat,
& ipsa fuerat merita? id si probari queat ocyus
absolvam elegantissimum vatem; at fieri id posse
nondum adducor ut credam. Puerile & vanum
esset effugium, si quis verbis Servii ad v. 474.
aut certe respondet curis par est mortis similitudine.
Ferro enim uterque consumptus est. uti vellet ad hæc
destruenda: nonne enim & Deiphobus ferro con-
sumptus, ipsiusque adeo uxoris Helenæ scelere
potiori jure hæc loca incolere deberet? & ta-
men ponitur in arvis ultimis, quæ bello clari fre-
quentant v. 477, & 494. Excipere non est Si-
chæum alia loca tenuisse, eaque invisisse forte
pristinam maritam, obstat enim ipse vates v. 431.

Nec vero hæc sine forte datae, sine judice, sedes.

Atque ita Servius ad v. 466. *quia post mortem tene-
bit alterum circulum, viris fortibus scilicet, non amax-
tibus*

sibus datum. Quin diserte eisdem in locis constituit conjuges hos, ut patet ex v. 472,

*Tandem corripuit sese, atque inimica refugit
In nemus umbriferum: conjunx ubi pristinus illi
Respondet curis aequatque Sicbaeus amorem.*

Quale enim hoc *nemus umbriferum*? nonne *myrtea sylva* v. 443. & *silva magna* v. 451. vocata? id verissimum videtur, at monendum, ne quis Phoenissam Didonem a vulnere recentem, & certam sedem nondum adeptam huc & illuc oberrasse, atque ita etiam ad mariti circulum fugisse aliquis suspicaretur. Dein num majore jure lugentibus his campis adscribitur *maesta Eryphyle, crudelis nati vulnera monstrans*? an quia maritum Amphiaraum accepto monili prodidit Polynici? ita inquires, & ne alia cogitem facit Homerus Odyss. A. quo loco Ulyxes animas orco evocans ita loquitur:

*Μαῖραν τε Κλυμένην τε ἴδον, συγγεῖν τ' Ἐριφύλην,
Ἡ χερσὲν φίλῃ ἀνδρός ἰδέξατο τιμήεντα.*

Cujus versus a Clemente Strom. II. p. 388. adducti auctor latuit Munckero ad Hyginum fab. 73. Sed an ideo *durus amor eam crudeli tabe perdidisse* dici potest? non putem. Merito etiam quaerere licet de Coeneo, an quia olim femina ereptae virginitatis pretium a Neptuno accepit sexus mutationem commode a crudeli tabe peresa dici queat, cum certe, mea quidem sententia, magis locum meruerat in circulo virorum fortium, cum fortiter pro Lapithis contra Centauros pugnando non nisi ictibus fustium crebris superari potuit, notante praeter alios Servio ad v. 448. Videant acutiores an placeat Servii observatio ad v. 476. *In his enim quae dixit mista sunt virtutibus vitia. In his autem quae dicturus est, noventum poenas a piarum*

rum segregat meritis. Nam inferi (ut diximus supra) humanam continent vitam: hoc est animam in corpore constitutam. Haec autem quae dixit, mista esse manifestum est. Licet enim in viris fortibus laudetur virtus, est tamen vituperabile alienum imperium caedibus occupare. Item amare privignum, crimen est: Virtus, maritum. An vero calculum addere libeat notae ad v. 444. Sane sciendum, loqui eum de amore generali, nihil enim interest, quid quis amet dummodo amore teneatur, ita sane omnes removeri possent difficultates, sed nihil est in verbis Poëtae, quod nos eo ducat, ut adeo ego non videam, quomodo sibi constet Virgilius, praecipue si urgeas verba durus amor crudeli tabe peredit, quae nemini fere conveniunt. Aliud praeterea notavit Servius in verbis Poëtae v. 442, Notandum etiam (nam rarum est) quia cum masculino genere usus sit, ut, Hic quos durus Amor, tantum faeminarum ponit exempla, non quod desint viri; sed elegit sexum impatientem ad amandum tamen paullo post & Sichaei facturus est commemorationem. Fateor rarius hoc esse, nec tamen desunt exempla, ut illa quae adduximus cap. xv. ita lib. x. Aeneid. v. 88.

*Nosne tibi fluxas Phrygiae resvertere funda
Conamur? nos? an miseros qui Troas Achivis
Objecit.*

Ubi tamen Servius alio modo rem expedit. Adde quod & hic Sichaei mentio fiat. Idem vates in poena Ixioni assignanda vehementer variat, ut Georg. 3. v. 37. angues in ea memorat:

*Invidia infelix Furias, amnemque severum
Cocyti metuet, tortosque Ixionis angues
Immanemque rotam & non exsuperabile saxum.*

Libro autem Aeneid. 6. 601. atram filicem ipsi inminere tradit: Quid

*Quid memorem Lapithas, Ixiona, Pirithoumque?
Quos super atra silex jam jam labfura, cadentique
Inminet adfimilis.*

Et tamen mox v. 616.

*Saxum ingens voluunt alii, radiisque rotarum
Districti pendent.*

Non mihi latet Virum Eruditum in Observ. Misc. Vol. I. p. 272, & p. 390. & praecipue Vol. III. p. 309. & seqq. ingenti exemplorum ex omni antiquitate sedulo conlecto numero id agere, ut unius Codicis, in quo *orbes* legitur, scripturam defendat, sed parum, quod pace ipsius dixerim, ista me movent, ut mendosum locum putem, praecipue cum & Servii aetate jam ita lectum, ut patet ex ipsius nota: *ANGUES*] *quibus religatus ad rotam est, postquam illicitos Junonis petivit amplexus.* ut & quae habet ad 6. 601. *ad inferos trusus est, & illic religatus ad rotam circumfusam serpentibus.* Inmerito hic Scholiastem quod vellem ostendisset Vir Eruditus, interpolatum esse p. 311. objicitur, cum & idem tradat altero loco jam adducto, in quo legere potes *quibus circumfusam religatus ad rotam est.* ut non sit ratio, si ita capies Poëtam, quod p. 320. de Latinitate dubitetur. Jam vero, quod jaëtat Vir Eruditus p. 313. nullum e Latinis Poëtis unquam recedere a nota Mythologia, & idcirco verisimillimum esse Virgilium scripsisse *orbes non angues*, quodque p. 318. satis audacter adfirmat nullam esse differentiam in authenticis scriptoribus, aut qui ante Virgilium vixerunt, omne illud vanum & nimis praecipitanter effusum certissime patet ex v. 601. jam adducto, ubi vides ipsum Virgilium diversam ab omnibus aliis & se ipso sequi sententiam, ut adeo ego rejicere vulgatam

gatam non ausim lectionem. Optime Servius ad v. 616. *Ixionem dixit ut alibi ostendit* Atque Ixionii vento rota constitit orbis. *licet supra dixerit* Quos super atra silex. *Nam de his fabulis variae sunt in ipsis authoribus opiniones.* summo mirari opere licet tam evidentem Virgilii locum omnes fuisse praetervectos. Ceterum *tortos orbis* latine dici cum viro Eruditissimo Vol. I. p. 272. in nota, non ausim negare, cum ita Cicero in Arateis loco citato Vol. III. p. 316.

Tam tornare cate contortos possiet orbis.

Missio Virgilio pergo ad Valerium Flaccum lib. 2. ubi navigationem Argonautarum describit a v. 1. ad v. 17. ubi Pallenem ipsis adparuisse adfirmat, & digressionem de Gigantum pugna absoluta v. 34. occasum solis memorat:

*Jamque Hyperionius metas maris urguet Hiberi
Currus, & evectae pronò laxantur habenae.
Aethere; cum palmas Tetbys grandaeva sinusque
Sustulit, & rupto sonuit sacer aequore Titan.
Auxerat hora metus.*

Metum hunc in sequentibus luculentius pingit, tantumque fuisse vates nobis refert, ut vix trepidantes confirmare potuerit Typhys. Haec ne prima nox in mari iis vigilata? si negas interrogare libet, cur adeo Heroes trepidant, ubi nullum ipsis periculum immineat? si adfirmes te refutabo ex oratione Tiphys v. 48.

*Non hanc, inquit, sine numine pinum
Dirigimus; nec me tantum Tritonia cursus
Erudiit; saepe ipsa manu dignata carinant est.
An non experti, subitus cum luce fugata
Horruit imbre dies? quantis, pro Juppiter, austris
Restitimus? quanta quoties & Palladis arte
Incaßum decimae cecidit tumor arduus undae.*

Quando

Quando enim haec omnia acciderunt? unone die toties luctati cum spurcissima tempestate cujus nemo nedum ipse Valerius meminit, imo quae reliquis Poëtis adversa est? certe Orpheus Argon. v. 359.

Καὶ τότε δὴ λίγὸν ἔρον ἐπιπρόεηκε νέεσθαι
Ἡρῇ Ζηνὸς ἀκοιτίς. ἐπείγετο δ' ἐς πλοῶν Ἀργεῶν.

Vix etiam iter, certe ut ab Orpheo describitur, tantillo tempore tam longinquum conficere potuerunt, praecipue si adeo cum tempestate luctati. componant haec quibus volupe est, & de tam bono luto praecordia Titan finxit: ego me non expedio, putoque Poëtam nostrum non cohaerere & plane dissona canere. Statium etiam dictorum non semper fuisse memorem docuit Eruditissimus Marklandus ad Sylv. 4. l. 28. & lib. 2. Sylv. l. v. 181. quae referre non vacat, ut adeo mirer virum acutissimum lib. 4. Sylv. 6. v. 17.

O bona nox! junctaque utinam Tiryntbia luna!

junctam lunam cum Cruceo interpretari triplicatam, quia ita ipse Poëta Theb. lib. 6: 289. & 12: 301. a qua sententia discedendum non putat, cum explicationem ferat vox *juncta*, quae est continuata, inque quamvis longitudinem rejecta, ut 2. 6. *junctum stemma*, longe continuatum, a proavis demissum. Ego tamen facio cum Gronovio Diatr. cap. 43. p. 281. qui, mea quidem sententia, Cruceum recte reprehendit, cum nemo ita *jungere noctem, lunam* &c. usurpavit. Fateor sententiam eorum qui tres noctes junctas volunt esse vulgatiorem, quippe quam secuti Orpheus Argon. l. 118. Achilles Tatius lib. 2. p. 145. Nonnus lib. 7. p. 208. l. 17. lib. 25. p. 656. l. 7. Lycophron pluresque alii, sed tamen & altera suos habet patronos

tronos Senecam, Propertium, Capellam, quos debemus indicio Diligentissimi Meursii ad Lycophr. v. 33. Hanc quin secutus hoc loco sententiam Poëta nullus dubito, præcipue quia Poëtarum nullis in rebus major inconstantia, quam similibus. Ne longius abeam Ausonius Perioch. Odyss. 17. bigas dat:

Jam coelum roseis rutilat Tithonia bigis

Ita recte emendat Marklandus ad Stat. 4. 6. 16. Vulgo Tritonia. sic 8 Iliad.

Aurora in croceis fulgebat lutea bigis.

Quae sumta ex Virgilio lib. 7. 26.

Aurora in roseis fulgebat lutea bigis.

An scribendum *croceis* ex Ausonio? in Eclogis *croceo mutabit vellera luto*. non tamen damno vulgatam Secutus hanc sententiam inter alios Valerius Flaccus lib. 2. 261.

*Regina, ut roseis Auroram surgere bigis
Vidit.*

Idem tamen Ausonius Perioch. 8. ipsi dat quadrigas:

Jam coelum rutilat roseis Aurora quadrigis.

Nec non Virgilius lib. 6. 535.

*Hac vice sermonum roseis Aurora quadrigis
Jam medium aethereo cursu trajecerat axem.*

Bono judicio hanc sententiam adoptavit vir summus Hugo Grotius in mollissima Elegia, qua hiemis comoda cecinit:

T

Dicite,

*Dicite, Chaldaei, roseis cur vœta quadrigis
Tardior hiberno tempore surgat Eos?*

Eodem modo Poëtae Nocti modo quadrigas, modo bigas dant, ut docuit Elegantissimus Broekhusius ad Tibullum lib. 2. El. 1. v. 87. qui putat haec conciliari posse, se aestate quadrigis, hyeme bigis vehi fingatur, quam vocem ore ipsius excidisse nollem, cum ex adductis exemplis id minime pateat: ita cum Claudianus de R. P. lib. 1. v. 275. canit:

*Merferat unda diem. sparso nox humida somno
Languida caeruleis invexerat otia bigis.*

Unde ipsi constitit de hyeme sermonem esse? ex loco Virgilii lib. 5. 721. contrarium patet:

Et nox atra polum bigis subvœta tenebat.

Hyemem enim non intelligi abunde constat ex toto libro. Confer. v. 79, 102, 660. &c. fateor tamen favere Broekhusio lib. 4. v. 309. ubi Dido Æneae objicit:

*Quin etiam hiberno moliris fidere classem,
Et mediis properas aquilonibus ire per altum
Crudelis?*

Post infelix enim Elissæ fatum statim Siciliam venit Aeneas, ut patet ex filo carminis nemini non noti. Sed forte hic Poëta non satis omnia rite perpendens sermonem hunc adfinxit Didoni quascunque rationes libenter objecturae perfidissimo hospiti. Quicquid sit idem vates Culic. v. 201. disertis verbis bigas Nocti tribuit tempore minime hyemali:

Jam.

*Jam quatit, & bijugos oriens Erebo cit equos nona
Et piger aurato procedit Vesper ab Oeta:
Cum grege compulso pastor duplicantibus umbris
Vadit, & in fessos requiem dare comparat artus.*

Contra Eruditissimus Sannazarius de Partu Virgini-
nis lib. 2. v. 309. nocti, qua Christum mater eni-
xa, hyemali quadrigas dat:

*Tempus erat quo nox tardis inuenta quadrigis
Nondum stelliferi mediam pervenit Olympi
Ad metam.*

Referri huc potest quod Diana modo cervo veha-
tur uno, modo duobus, ut apud Claudianum 2
Conf. Stil. 286.

Cervi curvum subiere jugales.

V. Spanhemium ad Callim. Hymn. in Dian. v. 106.
Phil. Buanarrotum in Observ. Histor. ad numis-
mata quaedam antiqua maximi moduli Tabul. VII.
ubi binis vecta cernitur Diva. V. Biblioth. Sikk
Tom. V. p. 609. Quadrigas dat Nonnus Dionys.
lib. 48. p. 1274. l. 12.

*Καὶ ὕρα καὶ δὴ κε κέρη,
Ἀγρεῖς ἰζομένη κεμάδων τετραζυγί διφρω.*

*Et montes reliquit virgo
Diana cervarum bigis insidens.*

Ita reddit Buanarrotus satis inperite, certe admo-
dum inconsiderate, cum vetus interpretatio insi-
dens *quadrijugo currui* recte se habet. Ovidius *Mē-
tam.* xv. 656. Aesculapio longam barbam dat & ta-
men juvenem vocat v. 642. & Fast. 6. 735. no-
tante Viro Docto in Obs. Misc. Vol. II. p. 239.
Summo jure in classem hanc refero auctorem Con-
fessionis Fidei, quem Trithemius, Vallinus ex tri-

bus MSS. Fabricius aliique Boëthium haëtenus crediderunt, recte an secus alias forsan videbo, cum stylus incomtus, & barbarus saepe, aliaque nimium quantum discrepent ab elegantis & eruditione Boëthii: hic enim p. 290. edit. Leid. A. 1674. De Ario, Sabellianis & Manichaeis locutus addit; *Sed de his haëtenus; suo enim loco ponentur, sicut ordo necessarius postularit.* At toto libello evoluto frustra nihil reperies. ita p. 293. *Tandem Deus, Aegyptii Regis dominationem despiciens, diviso mari rubro, quod nunquam ante Natura ulla cognoverat, suum transduxit exercitum ductore Moyse & Aaron. Postea igitur, pro eorum egressione altis Aegyptus plagis vastata est, quum nollet dimittere populum.* Haec manifesto sese evertunt, & ridicula sunt: quomodo enim Aegyptus, quum populum dimittere nollet, postquam egressus jam ille, plagis vastari potest? sensus constaret si legeres *posteaquam pro eorum oppressione &c.* sed hoc esset secare non solvere nodum. Quid si Historiae Sacrae inperitus scriptor Aegyptum plagis percussam ante Israëltarum demissionem (nam respici ad exercitum in mari rubro submersum vix videtur) quod nos novimus ante accidisse, putaverit? Hoc non adeo mirabitur, qui totum libellum perlegerit, cum hujus farinae alia extant luculenta monumenta ex. gr. p. 294. *Et quum multis annis multas quoque gentes per viam debellassent. Gentes sunt populi, ita p. 295. de Juæis: ut praedisatio salutaris non jam in una tantum gente, sed orbi terrarum praedicaretur.* Sed tres quatuorve populos victos ante Jordanis transitum novimus: haene multae gentes? Sequitur: *Descendit itaque ab eo (Davide) per singulas successiones regium stemma, perductumque est usque ad Herodis tempora qui primus ex gentibus memoratis populis legitur imperasse.* Regium igitur inperium non in captivitate

virare Babylonica expiravit? fors. & aliud latet, videtur putasse posteros Davidis continua successione imperium tenuisse, quam puerilis autem hic error sit, patet vel ex Maccabaeorum principatu, quos e tribu Levi, non Judae oriundos fuisse, quicquid alii nudentur, certissimum est. V. Vir. Eruditiss. Georg. Eric. Phaletranus de Ablat. Scept. Judaici in Syntagm. Var. Diff. rar. Graevii cap. 3. Atque haec loca sufficere possunt. Addam breviter quaedam, quae alii occuparunt. Propertius lib. 1. l. 1.

*Cynthia prima suis miserum me cepit ocellis,
Contactum nullis ante Cupidinibus.*

Et tamen, monente Broekhusio, lib. 3. 13. v. 5. in Lycinna amoris tyrocinium se posuisse narrat:

*Ille rudes animos per noctes conscia primas
Imbuit, heu nullis capta Lycinna datis.*

An primas noctes Poetae forte dedit Lycinna, quamvis prima oculis suis ipsum Cynthia ceperat? Judicent acutiores. Justinus lib. 1. cap. 2. §. 9. de Semiramide: sed & Indiae bellum intulit; quo praeter illam & Alexandrum Magnum nemo intravit: cum tamen lib. 12. cap. 7. Herculis & Bacchi expeditiones longe anteriores memoret, observante acutissimo Tan. Fabro. Sextum Empiricum modo poëta nullum πρὸ βύρσεως existimare se, modo probabile esse alios ante eum poëtas & suo tempore fuisse sed ab ejus splendore obscuratos scribere notat Ampl. Cuperus Apoth. Homer. p. 64. quem & de Luciano vide p. 80 in fine. de Strabone V. Modium ad Justinum lib. 1. cap. x. §. 5. de Aeliano Jac. Pétizonium in erudita praefatione. Cum vero toties optimos scriptores dictorum non satis memores fuisse apertum sit, dubito an recte Phaletranus lib. cit. p. 390. locum Hieronymi ad So-

phoniae cap. 1. Quia semel tropologice exponere coepimus visitabit dominus in adventu & passione Salvatoris i. e. in die hostiae filii sui, super Pontifices, & super Sacerdotes populi Judaici, & super domum regiam. Usque enim ad illud tempus perseveraverunt Reges Judae de stirpe Davidis secundum prophetiam Jacob: non deficiet Princeps &c. Post hostiam enim Domini sublatum est regnum de Judaeis. resecta, ut loquitur, pannosa glossatoris lacinia a purpura Hieronymiana legere jubeat p. 409. Reges secundum prophetiam Jacobi post &c. quia Hieronymus ad Jerem. cap. 22. dixerat: Joachin non successit Rex filius, sed fuit in captivitate & Salathiël, & Zorobabel; & usque ad Christum nullus regiam obtinuit potestatem. Omnes enim fuerunt captivi, & nullus deinceps de stirpe Davidis in terra Judae tenuit principatum. Non raro tamen haec librariorum flagitia. Dictys Cretensis de B. Troj. lib. 1. p. 8. Interim paucis post diebus, Alexander cum supradictis comitibus venit, Helenam secum habens. respicit ad p. 4. Per idem tempus Alexander Phrygius, Priami filius, aliisque ex consanguinitate comitibus, Spartae in domum Menelai hospitio receptus. ubi in vulgatis cum Aenea aliisque contra MSS. & historiam. scribendum igitur Glauco Antenoris, quem infra comitem hujus expeditionis refert poenasque morte luisse, recte monet Doct. Josias Mercerus. Aliquando & inmerito culpata Poëtae, ut Statius a viro Erudito in Obs. Misc. Vol. I. p. 339. sed recte explicatus in nota addita.

CAPUT XVII.

Repetitio vocum invenusta. Contra Perizonium defensio loci Aeliani. Faciem velabant pudore adfecti, in caput summa vestis parte adtracta. Eximptis pro idis, pro noster, nec

nec non ὁμίπρος. Auctor αὐτὸς Σολωνικὸς leviter correctus
Varia in Hesiodo lectio. Φαίριαι. Gujetti emendatio in
Hesiodo rejecta, aliaque. Ἀγέλει οἶδμα. Παφλάζειν ver-
 bum ab Hippocrate fictum perperam statuit Weitzius.
 Fervere, fervor &c. Heinsii emendatio in Tibullō non
 recepta. Temporum diversitas multis exemplis demonstrata.
 Aristænetus test. defensio a correctione Pauwii, Statius a
 Marklandi, Justinus a Schefferi, Hyginus a Munckeri
 emendationibus. Reprehensus Scholiastes. Aequora curre-
 re, aliaque. Tentatus Ovidius. Defensio Propertii lo-
 cus contra Marklandum. Aura puellae. Horatius expli-
 catus. Diphtongos αἶ & οἶ corripitur sequente consona contra
 Bentleium, & Arnaldum ostenditur. Oraculi apud Eu-
 sebiū lectio defensa. Tentatus Tryphiodorus. Orphei lo-
 cus defensio, & emendatus. Ἀλμυρὸν mare. Defensio He-
 siodi locus, ut & Veteris Poëtae apud Diodorum Siculum
 nec non Manethonis contra Arnaldum. Emendatio in
 Homero confirmata contra Jensenum.

191. **Η**ἰθὺς παρίαισι. Praeedit εἰς μοι ἰγυῖς
 ἰαίαισι ὁμήλικες. repetitione plane auribus
 ingrata atque invenusta, cui geminam observo a-
 pud Aelianum Var. Hist. lib. 2. cap. 4. ὁ Μινά-
 λιππος ἦκεν ἐπὶ τῇ Φάλαρι, καὶ ὁμολόγησεν ὅτι μόνον κα-
 θ' αὐτὸν εἶναι τῇ Χαρίτωνι τῇ Βελῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀρεῖαι
 τῇ ἐπιβελῆς. ubi cum in MS. βελῆς invenisset Cl.
 Perizonius pro ἐπιβελῆς hanc vocem expungit.
 Nollem factum. Ultimum hujus versus hemisti-
 chium habes & apud Nonnum lib. 4. p. 122. l. 4.

194. Ὡς Φαμένη ῥοδέην ὑπὸ Φάρεϊ κρύπτα παρῆν.
 faciem enim velare pudore adfectis in more est.
 Nonnus lib. 42. p. 1098. l. 22.

Παρθένος ἄσπετον ὄμμα φυλασσομένη Διόνυσον
 Φάρεϊ μαρμαίρεται ἔην ἔκρυψε παρῆν.

Orpheus Argon. v. 1220. de Medea:

Αὐτὰρ ἐπεὶ Μήδειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσι,
 Λῖτι καλυπτομένην, ἱανῶ δ' ἄμφισχε παρειαῖς
 Αἰδομένη· χλαῖρδ' ἄρ' ὑπὸ στέροισι ἀκάχητο.

Hesiodus in Ἔργοις v. 198.

Λευκοῖσιν φάρεας καλυψαμένῳ χροῶ καλόν,
 Αἰθανάτων μετὰ Φῦλ' ἴτην, περιλιπόντ' ἀνθρώπους,
 Αἰδώς ἢ Νέμεσις.

Ubi nota primam vocis φάρεος syllabam conripī fecus ac apud Orph. Argon. 963. Homer. Odyss. Θ. 84. Musaeum h. l. aliosque. Caput autem prae pudore tegere volentes summam in illud vestis partem adtrahebant, ut monuit Ampl. Cuperus Apoth. Homer. p. 114.

195. Σφετέροις δ' ἐπεμέμεφετο μύθοις. Nota σφετέρως pro ἰδὼς usurpatum. Erudite post Casaubonum contra Grammaticos recte ita dici ostendit Doctiss. Spanhemius ad Callimachum Hymn. in Del. v. 233.

Κεῖνη δ' ἔδέποτε σφετέρης ἐπιλήθεται ἔδης.

V. & Stephanus Thes. I. Gr. T. I. p. 1070. Budaeus Comment. L. Graec. p. 37. Pro *noſter* occurrit σφωῖτέρος apud Nonnum lib. 5. p. 160. l. 15.

Μορφὴ θηρὸς ἔχει με, ἢ ἄνερὸς ἦθος αἰέξω.
 Σφωῖτέρῳ πότε θῆρες ἐπισενάχυσιν ὀλέθρῳ.

Σφέτερος pro ὑμέτερος occurrit apud Hesiodum in Ἔργοις v. 2.

Δεῦτε δὴ ἐννέπετε σφέτερον πάτερ' ὑμνεῖνσαι.

Quod inter Soloecismos circa Pronomina commissos referens Auctor πρὸ Σολοικίας editus a Cel. Valckenaerio p. 201. εἰ τις inquit, ἐπὶ μὲν δ' πρώτῃ πρὸ σώως λέγοντος (scribendum λέγοι τὸ vel λέγοιτο τὸ) ὁμῆς,

ὕμεις, ἐπὶ δὲ δευτέρῃ προσώπῳ τάξιν ἀντωνυμίαν ἢ
προσώπων τριτῇ προσώπῳ. ὡς παρ' Ἡσιόδῳ,

Δεῦτε Δί' ἐνέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνεῖσαι.

Ἀντὶ δὲ ὑμέτερον. Notandum hunc locum tueri sen-
tentiam H. Stephani, qui solius Eustathii aucto-
ritate compulsus reposuit Δί', quamvis ego potius
accedam J. G. Graevio Lect. Hesiod. cap. i. le-
genti cum omnibus Codd. δὲ. Addo locum Pha-
vorini: σφετέρῃς ἀντωνυμία ἐστὶ τρίτῃ προσώπῳ, ἀντὶ
δὲ ταῖς ἐπειών, ἣ ἀεὶ τίθεται ἔτω. Ἡσιόδος δὲ ἐπὶ δευ-
τέρῃ αὐτὸ ἔταξεν, ἐν τῷ σφέτερον πατέρῃ (πατέρ')
ὑμνεῖσαι, ἀντὶ δὲ ὑμέτερον. Idem ibid. σφέτερον πα-
τέρῃ παρ' Ἡσιόδῳ κεῖται ἀντὶ δὲ ὑμέτερον ἢ σφέτερον ὃ
πολλοὶ ἔχουσιν ἐὼν δὲ ὁ μόνον ἔχει τις. Usum hunc jam
notavit Stephanus in Thes. L. Gr. T. I. p. 1071.

197. Φερίζετο Scholiastæ recte exponitur ἐβα-
λένετο, διανοεῖτο. ita Coluthus de R. H. v. 56.
& 60. Tryphiodorus v. 250, & 401.

Αἴψ' ἤδη μοι φερίζεσθ', τάδε γνῶσετε πάντες,
καὶ νεφέλην λυθῆεσθαι * βλαψίφρονος αἵτης.

Variis modis subplere lacunam posses legendo τό-
σσην, vel τήνην vel casu secundo τόσης & τ. vel po-
tius θόοι. Nonnus lib. 37. p. 954. l. 14. lib. 41.
p. 1068. l. 11. Homer. Iliad. ε. 3. 470. &c. x. 358.
p. 144. E. 411, 430. ita Graevius in Hesiodo Theog.
v. 532. legit.

Ταῦτ' ἄρα φεζόμενος τίμα ἀεδείκετον υἱόν.

Vulgo ἀζόμενος. Gujetum falce Critica hic grassan-
tem & totum versum tollentem non moror.

201. Πάρθενε κ. τ. λ. Colorem duxit e Nonno
lib. 4. p. 118. l. 9.

T 5

Πάρθενε,

Παρθένε, τί τρομέεις; σὺ μὲν εἶσες ποντοπόρις,
 Στυγνὸν ὕδαρ πλώσας· σὺν ἱμερόντι δὲ Κάδμω
 Ὀκεανὸν περιέμετρον ἐγὼ κατὰ χεῖμα περῆσα.
 Μὴ τρομέεις αἰλὸς οἶδμα βαρύδρομον.

Prius hemistichium habetur lib. 42. p. 1100. l. 2.
 Cum sermone autem Leandri, quo fidelissimum He-
 ronem animum, & quaevis pro ea ferre paratum
 promittit, conferri poterit Tibullus lib. 4. l. 193.
 Lucanus lib. 1. 367. cum hoc loco compara &
 Coluth. v. 288.

Ἦς ἐνεκεν τέτληκα καὶ οἶδματα τόσσα περῆσαι.

Ibid. Ἄγγελον οἶδμα. ita Achilles Tatius lib. 3. p.
 165. τὸ δὲ ἄγγελον ἐσορᾷτο δὲ κύματος. Judas in ep. v.
 13. κύματα ἄγεια θαλάσσης ἐπαφείζοντα τὰς ἑαυτῶν
 αἰσχύνας. Notavit hunc usum in verbo ἀγελᾶν
 Jul. Pollux l. 9. 109. καὶ κύματα κατέρρει, μετέπιπ-
 τον, ἐνέπιπτεν, ἡγελᾶνε, φερκῶδης ἢ ἡ θαλάσση.
 Nonnus lib. 6. p. 198. l. 23. dixit

Ἄπλος ἀφριῶντι ῥῶ κυμαίνεται αἰθήρ.

204. Εἰ πυρὶ παφλάζοιτο. *Etsi igni ferueat.* Hoc
 significatu verbum frequenter occurrit apud Non-
 num, ut lib. 4. p. 130. l. 7. lib. 6. p. 190. l. 18.
 lib. 7. p. 102. l. 24. &c. Orpheum Argon. v. 687.
 Achilles Tatius lib. 3. p. 159. dixit: ἐρρόχθει τὸ
 πῦμα, ἐπάφλαζε τὸ πνεῦμα. quemadmodum l. Sal-
 mas. p. 588. alii ἐπάφειζε. Turpissimus autem er-
 ror est Weitzii ad v. 91. in Comment. Parei ad v.
 82. scribentis παφλάζην esse verbum fictum ab
 Hippocrate, qui eo nomine designare voluerat
 τὰς πταίνοντας καὶ ἐπαναλαμβάνοντας ἐν τῷ διαλέγεσθαι
 notante Galeno. verum est Galenum in Expositio-
 ne Antiquarum dictionum Hippocratis usum hujus
 verbi notare, sed non ut inventi ab Hippocrate,
 cum

cum jam usurpatum sit Orpheo, nec non Homero
 II. N. 798. ut vel ex Stephani Thes. L. G. T. IV.
 p. 163. patet. Eodem autem usu occurrit apud La-
 tinos *fervere*, *fervar*, &c. ut apud Ovid. Her. ep.
 18: 26. Virg. Æneid. 7. 23. Lucan. 5. 234. 6. 67.
 Stat. 1. Sylv. 3. 29. Boëthium de Cons. Phil. 2. 3.
 xi. Adde, quae ex Nic. Heinsio notavit Grae-
 vius ad Flor. 2. 2. §. 5. *Sed adeo non est exterritus,*
ut illam ipsam ferventis aestus violentiam pro munere
amplecteretur. quam emendationem Tollius & Be-
 gerus, qui in textum invexit, probant. Ego vul-
 gatam lectionem *ruentis* nondum sperno ob locum
 Virgilii xi. 625. apud Dukerum. Tibullus Paneg.
 Messallae v. 72.

Illum inter geminae nantem confinia mortis,
Nec Scyllae saevo conterruit impetus ore,
Cum canibus rabidas inter freta sorberet undas.

Sic edidit Broekhusius secutus Heinsium ad Ovid.
 Am. 2. 16. 26. hic tamen Advers. 1. 13. p. 142.
 magis probat *ferveret*; mihi secus videtur. Quam-
 vis enim *fervere* hoc significatu occurrere recte ibi
 doceat vir Acutiss. diversissima tamen sunt *unda*,
fretum fervet & *Scylla fervet undas*, cujus verbi a-
 ctivo significatu positi exemplum desidero. Idem
 vir Erud. Senecae Thyest. 7. 68. *fervens abenum*
 reddidit Advers. 1. 4. p. 43.

Ibid. Εἴσεται & παφλαῖται diversis temporibus a
 Poëta hic posita observari velim, cujus rei quam-
 vis non adeo raræ quaedam, quae notavi, ex-
 empla in medium adiuhsse operae erit, quia nec
 ab his locis unguis suas abstinere norunt non-
 nulli. ita Herodotus lib. 1. cap. 1. Περσέων μὲν νυν
 οἱ λόγιοι Φοίνικας φασὶ γενέσθαι τὴ διαφορῇς αἰτίαις. τέ-
 τας γὰρ --- ἐπιθέσθαι --- ἐσαπικνέσθαι --- διατίθαι --- ἐλθεῖν
 --- αἰετέσθαι. ita cap. 4. cap. 22. aliisque locis. A-
 chilles

chilles Tatiſ lib. 1. p. 145. ὁ δὲ ἵππος, ῥυμὴ θάσσῃ
 ἐκτρέπεται τὸ λεωφόρον, καὶ ἐς ὕλην ἐπήδησεν, καὶ εὐθὺς τὸ
 ἄλλιον Χαρικλῆα περιβήγνυσι δένδρῳ. Matthæus caput
 26. v. 26. Ἐσιόντων δὲ αὐτῶν, λάβων ὁ Ἰησοῦς τὸ ἀρά-
 τον καὶ εὐλογήσας, ἔκλασε, καὶ εἶδεν τοῖς μαθηταῖς, καὶ
 εἶπε. Homerus Iliad. B. 179.

Ἐξυεῖ ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα ποδά.

Sequitur

Χρυσείης δ' ἐνετῆσι κατὰ σῆθος περῶατο.
 Ζώσατο δὲ ζῶντ' ἐκπτόν θυσαύοις ἀεθρῶν.

Neque in diversa abeunt Latini. Valerius Flaccus
 2. 110.

*Laeta mari tum signa refert, plenasque movebat
 Armentis nuribusque rates, it barbara vestis
 Et torques insigne loci.*

Ita & lib. 2. 7.

*Templaque Tisææ mergunt obliqua Dianæ,
 Jam Scyathos subsedit aquis, jam longa recessis
 Sepias, attollit tondentes pabula Magnes
 Campus equos.*

Ibi Pius monet quosdam legere *recedit*, sed recte
 objicit Burmannus tum quoque legendum *subsedit*.
 Claudianus de R. P. 3. 396.

*Compresso mons igne tonat, claususque laborat
 Mulciber. Obducti nequeunt haerere vapores.
 Coniferi micuere apices: crevitque favillis
 Aetna novis? stridunt admissis sulfure tami.*

Vid. & 2. 173. & 322.

Regi-

*Reginam casto cinxerunt agmine matres
Elysiae, teneroque leuant sermone timores,
Et sparsos religant crines, & vultibus addunt
Flammea sollicitum praevelatura pudorem.*

Adde Carmen quod exstat apud Fulgent. Myth. 1. p. 23. Rosweytham v. 3. p. 711. v. 661. p. 723. v. 665, & 785. Facile igitur vel me tacente quisvis videt quid tribuendum sit violentis illis & absonis correctionibus Jo. Corn. du Pauw, qui satis pro imperio, ubi simile quid in Aristaeo deprehendit, ocysus ejectum in pessimo sane instituto. Sic lib. 1. ep. 9. p. 56. pro ἡ δὲ ἀντιπρὸς ἀλγέστα λαθροῖα σώματι προσάγει τὴν χεῖρα καὶ τὰς ἑαυτῆς πεφιδνησας δακτύλους. malit προσῆγε vel πεφίληκε. epist. 10. p. 58. pro Καὶ τοῖς ὄμμασι χάριτες ἔτρεψεν καθ' Ἡσίοδον, ἀλλὰ δεκάδων περιχορεύει δεκάς. Scribendum jubet περιεχορεύει, credo quia sequitur ἐκδύμεν. Sed & praecesserat τὴν μὲν, ἀπασι τῶν ἐαυτῆς φιλοτίμως ἐκδύμεν. ἀφροδίτη. mox pro τὴν νέαν ἐκδύμεν ὀφθαλμοῖ --- καὶ φουσέως ἔρευθος ἐμάνθας, ἐπίπρεχον ταῖς παρειαῖς. mavult ἐπέπρεχον. Sed nonne admitti posset ellipsis verbi substantivi? Dubito quoque an servari non possit vulgata Statii lectio lib. 2. Sylv. 7. 77.

*Et qui per freta duxit Argonautas:
Et qui corpora prima transfigurat.*

Ubi Vir Eruditus Jer. Marklandus legit ducit. id certissime scio labi Schefferum, cum in Justino lib. 1. cap. 4. §. 4. pro Cambyse mediocri viro in matrimonium tradidit. legit cum Angl. Cod. tradit, quia ita loqui amant Historici, & sequitur paullo post tradit, quae ratio quam sit incerta nemo non perspicit. Quid? eodem capite §. 7. sequitur Pastori regii pecoris puerum exponendum tradidit, cum prae-

praecessit infans datur occidendus Harpago. Quid vero disertius loco cap. 6. §. 8. *Astyages meriti sui in Harpagum oblitus, summam belli eidem committit: qui exercitum acceptum statim Cyro per deditionem tradidit, regisque crudelitatem perfidia defectionis ulciscitur?* Minus etiam necessaria emendatio Munckeri in Hygino cap. 8. *Antiopam vincitam abduxit in Citheranem: parit geminos & relinquit.* ubi legit relinquit.

205. *Μεταρρέμενος ἰονῶν.* adiens cubile recte redditur, sed a Scholiasta *ἐννοεῖται ὅτι μεταρρέμενος*, quod nihil huc facit.

208. *Νύξουσι Εὐδμήτορον.* Imitati hunc loquendi morem Latini, ut Virgilius *Aeneid.* 5. 235.

Di, quibus imperium est pelagi, quorum aequora curro.

Ovidius *Amor.* 3. 6. 29.

*Quid? non Alpheon diversas currere terras
Virginis Arcadiae certus adegit amor.*

Ita legendum forte emendatione, ut videtur, certiori, certe facilliori, illa, quam dedit Marklandus ad *Stat.* 4. *Sylv.* 3. 20. *diversas quaerere terras* ex sensu & *Virgil. Aen.* 3. 4. ut ait. Tueri tamen *Vulgatam* lectionem posses loco *Ovidii Heroid.* 18. 6.

Currere me nota nec patiantur aqua.

Qualia loca sunt plurima. *iter gradi* dixit Hyginus *fab.* 38. *eumes cogebat, ut secum arborem pinum ad terram flecterent.* ubi plura dabit Munckerus, ut & *Burmannus* ad *Valer. Fl.* 4. 689.

*Contra omnes validis tenui discrimine remis
Pergere iter.*

Nec non Elegantissimus *Broëkhufius* ad *Propert.* 4. 21. 21.

Inc

Ino etiam prima terras aetate vagata est.

Qui & redire iter dixit lib. 2. 20. 73.

*Si modo clamantis revocaverit aura puellam
Concessum nulla lege redibit iter.*

Nollem hic Acutissimus Marklandus pro *revocaverit* aura p. ad Stat. 5. Sylv. 3. 59. repositum ivisset *revocarint ora*, cum ista lectio minus venusta prae altera merito fordeat. Quid voluerit vates politissimus nemo melius explicabit suavissimo Secundo Basio XIII.

*Cum tu suaviolum educens pulmonis ab imo
Afflasti siccis irriguum labiis:
Suaviolum Strygia quod me de valle reduxit
Et jussit vacua currere nave senem.*

Et mox:

*Pars animae, mea vita, tuae hoc in corpore vivit,
Et dilapsuros sustinet articulos.
Quae tamen impatiens in pristina jura reverti
Saepe per arcanas nititur aegra vias.
Ac, ni dilecta per te foveatur ab aura,
Jam collabentes deserit articulos.*

Ita Basio XVI.

*Et vitam tibi longi
Reddam afflamine basii.*

Ita Euhemerus apud Aristaen. lib. 1. ep. 12. p. 82. τὸ ἀσβμα ἡδὺ puellae suae laudat hinc intelligendum puto Horat. Carm. 2. 8. 21.

*Te suis matres metuunt juvencis,
Te senes parci, miseraeque nuper
Virgines nuptae, tua ne retardes
Aura maritos.*

Ridit

Ridiculus est Acron dum notat: *aut facilitas, qua in amorem trahuntur: aut unguentorum odor, ut ipse superius: Aurae fallacis.* nec non Servius ad Virgii. *Æneid.* 6: 204. *splendorem* interpretatus.

213. Οὐφομαι δύντα βοώτην. Sententiam meam de hoc loco in notis supra satis exposui; nunc promissi memor facile vulgatam lectionem potuisse servari, si tantum correptio Diphthongi *αι* sequente consona obssisteret, ostendere conabor. Post Casaubonum in *Lection. Theocr.* cap. 18. p. 275. Salmasium, aliosque prae caeteris Cl. Jensium *Lection. Lucian.* lib. 2. cap. 6. animose hanc causam egisse contra dissentientem Rich. Bentlejum ad *Callim. H.* in *Jov.* v. 87. hujus tamen sententiae contra Jensium acerrimum vindicem extitisse Georg. Arnaldum *Anim. Crit.* cap. 6. p. 29. & seqq. quis nescit? Nondum tamen meum adsensum Eru- ditissimi viri sententiam inpetrare posse non diffi- teor, cum in animum inducere vix possim, ut cre- dam omnia ista veterum loca hoc mendo laborare, in quibus correptio ista diphthongi *αι* & *οι* obtinet, praeter enim tot loca ab aliis congesta pauca haec habe, in quorum nonnullis vix emendationi locus relictus ullus. ita Theocritus *Idyll.* 22. v. 178.

Αἰτὰρ ἄλλοι πάντας εὐφρανέουσιν ἑταίρους,
 Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὕμναίουσιν ἢ κῆρας.

Orpheus *Argon.* v. 1313.

Ἀλκίνοος μὲν ῥ' ὥκ' ἐπετέλλετο κηρύκεσσι
 Κῆρην ἀμφήλσον ἄγαν δ' ὅτ' νηὸς ἐρυμνῆς,
 Πατεῖθ' ἐὰ τίς τ' ἔσθ' δίκην ἀλιτημοσυνάων.

V. 834.

Οὐδὲ τοι δὴ νῶνυμαι ἐμοὶ εἰρήνη ἑταίῃ.

V. 546.

Δύναι ὑποχθόνιοι, καὶ δάκρυα λειβέμεν ὄσαν.

Idem Herculis Suffimine pag. 110.

Παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, κάρτος μετὰ τόξα, καὶ μάντι.

Oraculum apud Eusebium Praepar. Euang. lib. 3. cap. 35.

Ἀλλὰ καὶ Μηθύμνης ναίταις πολὺ λωΐον ἔσαι
Φαληγόν τιμῶσι Διωνύσοιο κάρηνον.

Aliud Lycurgo datum cap. 28.

Καὶ ἦ (ὁδὸν) μὲν διὰ θ' ἀνδροσύνης, ἱερῆς θ' ὁ
μονίας

ἔστι περὶν, ἣν δὲ λαοὶς ἠγείδῃ κέλευθον.

Male Vigerus in margine posuit δ᾿, rectius p. 20.
δὴ retineri posse censet, ut infinitivus sit pro in-
perativo, ut saepe in legibus, & oraculis, ex.
gr. apud Herod. 1. 55.

Καὶ τότε Λυδὲ ποδαβρὲ πολὺψηφίδα παρ' Ἑρμῶν
φεύγων μὴδὲ μένειν, μὴδ' αἰδέεσθαι κακὸς εἶναι.

Coluthus de R. H. v. 206.

Τόφρα καὶ Δαρδάνιον καὶ Τραϊὸν ἔδας ἀμείψας.

V. 260.

Ἔεινε πόθεν τελέθεις, ἱερῶν γένος εἰπέ καὶ πάτρην.

Non τε. Thryphiodorus de Excidio Ilii v. 438.

Ἀφραδίῃ τε βέβυσο μεθημοσύνη τε καὶ μύνη
Πᾶσα πόλις.

Verum an sanus hic locus sit dubito: quid enim
est *sepeliri Trojam praetextu*? an καμῆσα? urbs cum
caperetur erat fessa & somno vinoque sepulta. Fateor
quidem horum aliquibus locis facilem admodum

medicinam praestari posse, verum omnibus non nisi durissimam, imo forte nullam v. gr. priori & posteriori Orphei loco, ut & ultimo Oraculo, quod cum certissimum sit vara vibiam necessario sequi debet, & reliqua loca intacta praetermittenda, quin & major pars locorum a Bentlejo & Arnaldo sollicitatorum pristinae integritati vindicanda. ex. gr. Orphei Suffimine Parcarum p. 156.

Ἀλλὰ μοι νυκτέριοι μαλακόφρονες, ἠπιόθυμοι,
Ἄτρεπε, καὶ Λάχαιο, Κλωθὰ, μόλετ' ἐνπαστέρων.

Quis ferat inmanem Bentleji emendationem legentis iuncturam, praecipue cum illud convenientissimum Parcis epitheton recte monuerit Jensus p. 171. ? tolerabilior esset altera conjectura νυκτέριοι, sed minus necessaria. Neque violentam illam correctionem plane concoquere potuit Arnaldus, leviori mutatione legens Ἀλλὰ v. cui tamen ad sensum dare nequeo, cum probe sciam in nullo suffimine articulum isto modo intrudi, emendatio autem tantum nixa fundamento lubrico, ut ostendunt loca ex Orpheo adlata, apud quem ideo quoque fere inducor, ut credam loco vexatissimo Argon. v. 723. legendum

Ἀντάρ οἱ τοῖς γε
τύμβας χενάμενοι πολλὴν ἐπενευσάμεθ' ἄλμην.

Quemadmodum docte conjecit Jensus conlatis conjecturis Casauboni, & Eschenbachii feliciter usus. ἄλμην & ipse conjeceram, quae vox pro mari occurrit v. 688. apud Achill. Tat. 3. p. 163. Musaeum v. 328. Nonnum lib. 2. p. 66. l. 3. lib. 5. p. 150. l. 13. &c. & ostenderem contra Bentlejum, nisi praeripuisset Jensus, qui latius & docte omnia deduxit. Miror vero Arnaldum p. 30. probare Jensi emendationem, cum tamen, in quo
cardo

cardo rei vertitur, Casauboni in primis huic placeat emendatio, qui legit *οἱ*. Hesiodus in Theogon. v. 48.

Ἀρχόμενα τ' ὑμνεῦσι θεῶν, λήγῃσι τ' αἰοιδῆς.

Infelices istorum conatus, qui λήγῃσι huc intrudebant, docte retudit Jensus, adstipulante merito Elegantissimo Arnaldo, qui alia via instituens synecphonesin in ultima voce admittit non satis probabilem. Nonne enim summo jure viro Eruditissimo, quod ipse p. 35. objecerat versus tales quibus *αι* & *οι* corripiuntur, *semper omni carere modulo*, regerere hic liceret? id aurium certe judicium flagitare putem. fors & in Apollonii Rhodii loco lib. 1. 942. negligenda synecphonesis, quamvis hac de re litigare nollem. certius scio locum vetusti Poëtae apud Diodorum Siculum lib. 3. cap. 66.

Οἱ μὲν γὰρ Δροπάνῃ σέ, οἱ δ' Ἰκάρῃ ἡνεμόεσσι
Φασίν, οἱ δ' ὦ Νάξῳ, δῖον γένος Εἰεαφιδῶτα.

Ab Arnaldo expungente versu secundo δ' post *οἱ* inmerito tentatum esse, cum illud δ' necessario heic loci deesse, non vero *a nasuto quodam infultum*, existimem, certe partes viri Celeberrimi fuissent exemplis dicta firmare, quod donec fiat nihil movendum persuasissimus ero. Tandem in Manethone lib. 2. v. 115. dum pro

Αὐτῶν τε κτῆσιν μινύθει καὶ πατρώϊον οἶκον.

Legendum *πατρώϊον οἶκον* pronunciat Arnaldus, in eo manifeste labitur, cum talem pedem versus respuit. Si, quod nondum largior, locus corruptus non adeo magna mutatione restituere *πάτερον* proclive esset; atque ita voluisse Eruditissimum Juvenem libenter putarem; nisi verba contrarium indicare viderentur. Neque enim synecphonesin

hic ipsum admittere incredibile, cum ne verbum monet. Quid quod & versus ita non satis bellus exsurgit? Plura non addo. singula enim loca a Jensio producta, ab Arnaldo vero emendata referre nihil adtinet, quia, cum tot exemplis exceptione majoribus ~~ae~~ & ~~oi~~ conripi posse constet, neque vix nisi emendationibus minus necessariis, saepe & pravis & nimis coactis iis locis mederi noverint Critici, raro autem admodum in longius a vulgata lectione recedentes mutationes conspirent Codices MSS. neque quicquam praeterea culpetur in vulgata lectione, parvo admodum negotio refutari, imo sponte fere corruere istorum emendationes aequi rerum arbitri non aegre concedent. Modus tamen adhibendus, neque enim id de omnibus emendationibus Bentleji, & Arnaldi acceptum vellem, quippe a quibus loca nonnulla docte & feliciter emaculata lubentissimo animo concedam, cujus rei specimen est in Homeri loco Odyss. H. 131.

Πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύονται πολῖται,

Ubi Bentlejus legit ὑδρεύοντο, quia & ita alio loco ipse Poëta, & Scholia hanc lectionem habere notat Arnaldus. Nihil certius. Jensus tamen p. 171. putat Homerum merito rogari posse, *num antea fuisset illo alterius istius fontis usus, sed tum, cum describeret istum fontem, esse desisset*, quas ineptas tricas esse quis non videt? Solent enim Poëtae in talibus semper fere uti tempore imperfecto. ex gr. Homerus Odyss. E. v. 68.

Ἡ δ' αὖτ' ἐτάανυσ' ὡς σπένυς γλαφύροιο,
Ἡμεῖς ἠβώσασα, τεθῆλαι δ' ἑσφυλῆσι.
Κρήνη δ' ἐξήνε πύργῳ ῥέον ὕδατι λευκῷ.

Καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο
τυκτὴν, καλλιρρόον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.

γ. & Theocritum Idyll. 22. 39.

C A P U T X V I I I.

Conjunctionem modos diversos conjungere pluribus exemplis docetur. Defensus Hyginus. Horatius contra Withofium semel, Statius contra Marklandum bis adsertus, semel leviter forte emaculatus. Defensus Guntberus. Emendatus Boëtius. Defensi Fulgentius & Florus. Territare fines. Loca pro incolis ponuntur. Reprehensus Virgilius. Casus diversi recte conjunguntur. Antiqua Ovidii lectio eruta, rejecto Mario. Difficilis Musaei locus contra Kromajeri sententiam expositus. Ἀνὴρ παντοχίδας ὁμολογῶν. Hero & Leander primas nuptias in templo Veneris non fecerunt. Ἀνὴρ μίτην. Virginitatem non inlibate servatam ipsa Venus puniebat.

215. Πραεΐδος ἀντιπόροιο ποτὶ γλυκὺν ὄρμον ἰκοίμην
Praecessit v. 212.

Ἐσσομαι ὁλκάς Ἐρωτος.

Ut adeo observare hic liceat conjunctionis modorum diversorum inlustre exemplum, cujus rei ex utriusque Linguae auctoribus exempla nonnulla adponere, quia docti etiam ad haec offendunt, operae erit. Sic igitur Orpheus Argon. v. 767.

Ἡ' ἐγ' ἐπ' Αἰήταο μόλη δόμον οἷος ἀπ' ἄλλων,
Μελιχίοις στέρξῃτε παρσιφάμενος ἐπέεσσιν·
Ἡ' ἐ μεθ' ἡρώεσσι καὶ ἐς μόθον αὐτίκα λεύσοι.

Herodotus lib. i. cap. 53. ἐντέλλετο ὁ Κροῖσος ἐπειρωτᾶν τὰ χρησιμὰ εἰ στρατεύεται ἐπὶ Πέρσας Κροῖσος, καὶ εἰ τινα στρατὸν ἀνδρῶν περὶ θείοιτο φίλον. ita hoc loco, & paulo post edidit Doct. Jac. Gronovius p. 811.
V 3 pro

pro πρῶθιται. optime. Josephus Antiq. Jud. 1.
19. §. 3. ἡ ἐνχρὴ ποιῆται θόρον ἐπ' αὐτῶν, εἰ κτησά-
μενος βίον ἀπαθὴς ἐπανίσι, ἡ τῷ θεῷ δεκάτην τῷ πεκα-
λισμένον ποιήσεται, ὅπως αὐθις ἀφικόμενος. Achilles
Tatius lib. 1. pag. 33. ἐγὼ δ' πρὸς τὴν Κλεινίαν κατα-
λέγω μὲν τὸ δῶμα πῶς ἐγένετο, πῶς πάθοιμι, πῶς
ἴδοιμι. Vid. lib. 7. p. 425. lib. 2. p. 143. ita lib.
1. p. 35. τί λέγω; τί ποιῶ; πῶς αὖν τύχοιμι τὴν ἱερῆ-
νης; supra ipse Musaeus v. 204.

Εἰ περὶ παφλάζοιτο, ἡ ἀπλοὺν ἱαγείαι ὕδαρ.

Nec rarius Latinis conjunctio neglecta. Propert. 3.
3. 47.

*Tum mihi naturae libeat perdiscere mores,
Quis Deus hanc mundi temporet arte domum:
Qua venit exoriens, qua deficit: unde coactis
Cornibus in plenum menstrua Luna redit.
Unde salo superant venti: quid flamine captet
Eurus, & in nubes unde perennis aqua.
Si ventura dies, mundi quae subruat arces,
Purpureus pluvias cur bibit arcus aquas.
Aut cur Perrhaebi tremuere cacumina Pindi
Salis & atratis luxerit orbis equis &c.*

Virgilius Ciri v. 47.

*Impta prodigiis ut quondam exterruit amplis
Scylla, novosque avium sublimis in aere coetus
Viderit: & tenui conscendens sidera penna
Coeruleis sua tecta supervolitaverit alis.*

v. 310.

*Tum, mea alumna, tui cum spes integra maneres,
Et vox ista meas nondum violaverat aures.*

Adde notatu dignissimum locum Calic. v. 57. &
seqq. Georg. lib. 1. v. 155.

Quod

*Quod nisi & assiduis terram insectabere vestris,
Et sonitu terrebis aves, & ruris opaci
Falce premes umbras, votisque vocaveris imbrem.*

Claudianus de R. P. lib. 1. 25.

*Vos mihi sacrarum penetralia pandite rerum,
Et vestri secreta poli, qua lampade Ditem
Flexit Amor, quo ducta ferox Proserpina cantu
Possedit dotale Chaos; quantasque per oras
Sollicito genetriz erraverit anxia cursu
Unde datae populis leges, & glande relictæ
Cesserit inventis Dodonia quercus aristis.*

Vid. & Auctor Prologi lib. 27. Trogi Pompeji: omnino Sidonius Carm. xi. 75. & seqq. Multus est in his Hyginus. ita fab. 148. *Id Sol cum Vulcano nunciasset, ille eos nudos cubantes vidit, deos omnes convocavit, pro vidisset.* ibi Confer Munckerum, ut & Dissertationem egregiam Hygino præfixam pag. 5. ubi inter alia hoc argumento stribiginem scriptoris ostendit, qui tamen, mea quidem sententia, tot optimorum scriptorum exemplis non difficulter excusari poterit, quamvis barbaro scriptori nullo caeteroquin modo patrocinari coner. Non tamen necesse, ut locum citatum ita capias, cum possis longe commodius copulae defectum statuere post *Vidit*, non vero post *nunciasset*, quod Munckerus cum Scheffero vult, quorum hic *que* intrudit sinistra liberalitate. Sic Fulgentius Myth. lib. 2. cap. 1. Freculphus in Carm. Hexam. ad Elifacharum v. 15.

*Quas dederint clades populis civilia bella.
Triverit externas gentes infanda cupido,
Quos casus tribuit regnis improvida cura.*

Post tot exempla mirari subit Eruditissimum Wit-
hofium

hosiū in Specim. Gunth. p. 55. in Horatio Carm.
lib. 1. Od. 8.

Lydia dic per omnes

*Te Deos oro, Sybarin cur properes amando
Perdere; cur apricum*

*Oderit campum patiens pulveris atque solis;
Cur neque militares*

*Inter aequales equitat Gallica nec lupatis
Temperat ora frenis.*

Versu 4. pro *oderit* emendare *Deserit*, quod acutum quidem, sed minime hic necessarium, praecipue cum ipse Horatius lib. 4. 10. 1. haec spreverit:

*O crudelis adhuc & Veneris muneribus potens,
Insperata tuae cum veniet pluma superbiae:
Et quae nunc bumeris involitant, deciderint comae.*

Priscianus *oderit* pro indicativo habens risune an lacrimis dignus, haereo. Dubito an non defendi hinc possit vulgata Statii lectio lib. 4. Sylv. 1. v. 23.

*Aspicias, ut templis alius nitor, altius aris
Ignis; & ipsa meae tepeant tibi sidera brumae.
Moribus atque tuis gaudent turmaeque tribusque,
Purpureique patres, lucemque a consule ducit
Omnis honor.*

Ubi Eruditissimus Marklandus emendat *Fascibus ecce tuis*, mutatione sane enormi, cum si post *brumae* vulgatam distinctionem tollas omnia cohaerent. quod objicit *atque* neminem ita posuisse nec adfirmare nec negare ausim, sed, si vel verum, facilius pateret emendatio *inque tuis gaudent*. sic verbo *Laetari* usum esse Ciceronem vel Lexica docent;

cent; permutari autem voces, patet ex lib. 5. l. 140.

*Aeternae modo qui sacraria genti
Condidit, inque alio posuit sua sidera caelo.*

Ubi Codex Roman. atque. Altera obiectio est moribus hic locum non esse, cum per totam Eclogam agat non de vita privata, aut censoris officio, sed consulatu. Sed & mores ducum principumque memorari quis nescit? ita Claudianus in l. Conf. Stil. lib. 1. 167.

*Scilicet in vulgus manant exempla regentum;
Utque ducum lituos, sic mores castra sequuntur.*

Quidni & consulis? quidni adeo mores memorantur, quod consulatum optime gesserat semper? quod pacem composuerat, ut liquet e v. 13.? quod tandem votis curiae respondens & victus lacrimis receperat consulatum, ut patet e v. 9. & v. 34.? Quidni, etiamsi toto carmine, quod breve est, de consulatu agit, hic verbum de moribus facere posset? Quidni Marklando regerere possem, Poëtam in carmine extemporaneo omnia tam accurate non disposuisse, praecipue cum ipse Vir Cel. tam turpem sui oblivionem in verbis paulo post sequentibus ei inpingat? Nihil etiam forsitan mutandum lib. 4. Sylv. 4. 56.

*At tu si longi cursum dabit Atropos aevi,
(Detque preor!) Latiiue ducis sic numina per-
gant &c.*

Forsitan Ausonias ibis frenare cohortes.

Ubi Marklandus contra Codices legit *si numina pergent*, quod non necesse; ut nec emendatione Rittershusii probata Withofio Specim. Gunth. p. 70. in Gunthero Ligur. 3: 429.

*Si te cura mei tangat, si gratia fratris
Ulla movet.*

Ubi legunt *tangit*, opus est, quamvis in minutis hisce quemque suo iudicio frui facile patiar. Hinc apud Boëthium de Cons. Philos. 4. 6. pro *Hoc tantum perspexisse sufficiat, quod naturarum omnium proditor Deus, idem ad bonum dirigens cuncta disponit: dumque ea, quae protulit, in sui similitudinem retinere festinat, malum omne de Reipublicae suae terminis per fatalis seriem necessitatis eliminat.* legerem libenter eliminat cum MS. Rittersh. & Edit. Norimb. apud Sitzmannum, nec non MS. Putschii, & CD'O. quamvis & in hoc disponat, minus recte. alibi lib. 3. cap. 8. *Quid enim? pecuniamne congregare conaberis? sed eripies habenti. Dignitatibus fulgere velis? danti supplicabis; & qui praecire caeteros honore cupis, poscendi humilitate vilesces. Potentiamne desideras? subjeutorum insidiis obnoxius periculis subjacebis. Gloriam petis? (petas MS.) sed per aspera quaeque distractus securus esse desistis. Voluptariam vitam degas? sed quis non spernat &c.* Miror quoque in Fulgentii Myth. 3. 6. p. 116. pro *Sed quia haec saturantius Apulejus pene duorum continentia librorum tantam falsitatem congeriem enarraverit & Aristophontes Athenaeus in libris, qui Dysarestia nuncupantur, hanc fabulam enormi verborum circuitu cupientibus prodidit.* quod defendunt 6 edd. & Beroald. Munckerum probare Cod. Leid. scripturam, quae habet *enarravit*, corrupte procul dubio per omissam lineolam vocibus superponi solitam. Mire etiam, re hac non percepta, turbatum in Flor. 2. 15. §. 3. *sed hujus causa belli, quod contra foederis legem adversus Numidas quidem semel parasset classem & exercitum, frequens autem Massinissae fines territabat.* sed recte vulgatam lectionem Terentii auctoritate tuitus Doct.

Doct. Dukerus contra Tolloium *attrectaret* legentem, aliosque; inmerito vero de phrasi *territare fines* dubitavit. ita enim Statius lib. 4. Sylv. 6. 99.

*Hic tibi sollemni memorabit carmine, quantus
Iliacas, Geticasque domos, quantusque nivalem
Stymphalon, quantusque jugis Erymanthon aquosis
Terrueris, quem te pecoris possessor Iberi,
Quem tulerit saevae Mareoticus arbiter arae.*

Virgilius Æneid. lib. 6: 802.

*Nec vero Alcides tantum telluris obivit;
Fixerit aeripodem cervam licet, aut Erymanthi
Pacarit nemora, & Lernam tremefecerit arcu.*

Ubi Lerna pro hydra Lernam incolente ponitur, quod & Servius animadvertit: *Pro Hydra paludem ipsam posuit.* Non raro enim ipsa loca ponuntur pro hominibus, bestiis &c. ea habitantibus. Mirari vero maximo subit opere, Cel. Marklandum, qui in Virgilio erroribus aquila acutius cernit, cum in notis ad Statium emendationem licet malam, de quo alibi, tentet, nihil in verbis his Poëtae animadvertisse, cum tamen, salva reverentia, qua summum vatem veneror, sententia hic surgat non nimis egregia. Augustum enim Caesarem laudaturus ob victorias, quas adeptus, cum victricia signa per orbem circumtulisset, & imperium protulisset super Garamantas & Indos aliasque gentes diffitas, comparisonem instituit cum Hercule, quem ipso minorem facit, quia tot regiones non obivit, Arcadium scilicet solam, in qua haec omnia contigerunt. An praeter Arcadium nulla loca invisit Hercules? id nemo, fat scio, dicet, cum ipse Geryonis extincti meminit lib. 7. 652. lib. 8. 202. Cuique eodem loco, cum decantatissimam Argonautarum in Colchos expeditionem, cujus

cujus ipse pars magna fuit, cum iter in Africam nemo ignorat. Quisquamne igitur adeo plumbeus, ut negare possit, comparationem multo fuisse augustiorem, elegantiore, & doctiorem, si scripsisset: Alcides tantum telluris non obivit ac Augustus, licet peragraverit totum, qua patet, fere orbem, Hispaniam, Africam, Italiam, Arcadiam, Colchosque iverit &c. Sed in viam, conjunguntur & casus diversi non raro a Scriptoribus. Orpheus Argon. v. 115.

Παίδειον ἡδὲ τρεῦον ἐπὶ φρεσὶν, ἡδὲ νόοιο.

Boëthius de Cons. Philos. 3. 8. v. xi.

*Quae gemmis niveis unda feracior,
Vel quae rubentis purpurae.*

Qui locus pulcherrime tuetur conjecturam nostram, vel potius antiquam lectionem in Ovidio. Amor. lib. 2. 16. 8.

Terra ferax Cereris, multoque feracior uvis:

Quam cum ineptam varietatem vocat Marius, nugatorum coryphaeum facile se ostendit, & glandem vesci frugibus relictis adsueta. Quam venusta quae-so lectio Cerere---uvis, quae tamen Gryphio & Bersmanno quoque probare se potuit? Hodie edunt.

Terra ferax Cereris, multoque feracior uvae:

Si ex libris melioribus, non inprobo, sed monere tanti fuisset. ita tamen uvae fere tertium casum putarem. idem Boëthius l. 1. adstitisse mihi supra verticem visa est mulier, reverendi admodum vultus, oculis ardentibus, & ultra communem hominum valentiam perspicacibus, colore vivido, atque inexhausti vigoris. Avienus Progn. P. 119.

Nim-

Nimborum expertes & tempestatibus atris.

Vid. Vir Doctus in Obs. Misc. Vol. I. p. 277. Quod Vossius ad locum Boëthii subintelligi *cum oculis* excipit de Construct. cap. 67. parum memoratur. Tu vide Perizon, ad Sanct. Minerv. lib. 3. cap. 14. p. 479. ubi exempla pauca dat.

225. Παννυχίδας δ' ἀνύσκαπτες κ. τ. λ. Scinduntur hic in partes Interpretes quorum sententias hic referam. Kromajerus reſectis aliis putat haec verba intelligenda de primo Leandri cum Herone concubitu, idque ipsa verba docere. Amplecterer, nisi vehementer obstare putarem, ut jam olim recte animadvertit Pareus, quod Poëta de-
mum v. 272. canat;

Ο' δ' ἀντίκα λύσατο μίτην.

Quae verba de primo concubitu omnino intelligenda docet locutionis usus apud omnes fere scriptores usitatus, de puellis virginitatem amittentibus, non vero, quod scio, de alio concubitu cum virum jam passa. Homerus Odyss. xi. v. 244. de Tyro a Neptuno compressa, quem locum respicit Auctor Vitae Homeri pag. 296. Ἀπὸ τῆς περιγε-
μένης τὸ ἀκόλυθον.

Λῦσε τὴν παρθενίην ζώνην.

Ἀκόλυθε γὰρ τῷ τὸ διεκόρευσεν. Sic alii plures. Si vero Musaei verba de zona soluta non capienda, sed Veneris valido nodo perrupto, quod tamen minime censeo cum Viro Docto apud Kromaje-
rum, qui ipse nihil reponit isti explicationi, satis valide hanc sententiam evertunt, quae latius de-
ducere non est animus. Praeterea incredibile Poë-
tam tanto adparatu ad describendas nuptias hasce
uti voluisse, quantum ab his fere versibus ad v.
282.

282. instruxit, si jam eas fecissent in templo Veneris, quo, si non omnes, magnam tamen sequentium versuum partem commodissime transferre ipsi integrum erat. Nec id cadere videtur in Musaeum, ut in tantas angustias se conjiceret, unde pedem tuto referre operis lex vetabat; modo enim unum hunc versum omisisset praecedentia sequentibus firmiter cohaerere, si scripsisset

Ἀλλὰ δ' αἰνότης κ. τ. λ.

Quid? Ovidius, cui pleraque debet noster, ut vel hic conferenti descriptionem itineris prima nocte instituti apud illum, & nuptiarum apud hunc patebit, videtur diserte confirmare v. 272. primum concubitus initum significari. ita enim Leander ep. 18: 53.

*Interea dum cuncta negant ventique fretumque,
Mente agito furti tempora prima mei.
Non erat incipiens (namque est meminisse voluptas)
Cum foribus patriis egrediebar amans.*

Hinc totum iter refert & de concubitu tandem v. 105. addit:

*Caetera nox & nos, & turris conscia novit,
Quodque mihi lumen per vada monstrat iter.
Nec magis illius numerari gaudia noctis,
Hellespontiaci quam maris unda potest.*

Anne credibile laetitiam hujus noctis adeo amatorem praedicaturum cum majoris in templo perceptae ne verbo meminit? si quis incredibile putet, cum res in vado esset, non statim nuptias factas, facilis responsio ob seram jam noctem visum fuisse rem in commodiorem locum & tempus differre; juvat versus sequens, ubi statim additur:

Ἀλλὰ

Ἀχιλλῶν αἰέκοντες ἐνοσφίθησαν ἀνάγκῃ.

Nimis forte audax etiam facinus Leandri habendum, qui Veneris sacerdotem sub Deae oculis vitare ausus fuisset, nec adeo omnem statim decoxisse pudorem Hero censenda. Venerem quidem Virginibus non gaudere amator v. 144. persuadere puellae voluerat, sed ipsa non mitius, ac alia numina, de quo Vid. Animadv. ad v. 31. vindicabat virginitatem non inlibate servatam, si fides Servio ad Virgil. Æneid. 3. v. 23. ubi refert Myrenen quandam a juvene divite ambitam, urbe depopulata a latronibus abreptam ad suos refugisse; juveni autem ob latrones detectos captosque datam potestatem a populo, ut virginem, quam amaverat, in matrimonium duceret, ob quam rem irata Venus illum mori fecit, virginem autem in Myrtum arborem vertit, eique, quod sacerdos fuisset, praestitit, ut perpetuo, & suavi odore gauderet. Pae-nae enim loco a Diis delinquentes in arbores, aves &c mutari, vel ex Antonino Liber. ubi ad fastidium usque idem exitus recurrit, nemini ignotum. Pareus de sola contestatione capit, atque ita Papius, qui vertit:

Gaudia dein noctis pacti, vigileisque hymenaeos.

Aliter Whitfordus:

*Furtivum interea cupidi certamen amoris
Perficere, abscedunt (involitus uterque.)*

Videtur hic respexisse ad significationem verbi ἀνύσσειν, qua capitur aliquando pro festino, festinanter quid perficio. Magis adrideret haec interpretatio, si Musaeus scripsisset ἀνύσσειν, nisi velis Aoristum i. poni pro futuro, ut apud Callim. Hymn. in Del. v. 204. ἰφύλαξα, Scholiastes explicat ἀνύσσειν ἢ φυλάττω, ubi

ubi plura dabit Inlustr. Ez. Spanhemius, quod tamen nullo modo placet. Florens Christianus:

*Mox perfectis insomnibus horis
Peruigilis sacri.*

Quae verbis Poëtae non clariora. Alium cepisse de sacris Veneris in templo ejus peractis refert Kromajerus, sed linguae genium refragari. Dubium quid voluerit. An peracta sacra quae fieri debbant hoc festo Sesti a sacerdote? an quae Leander & Hero Veneri nuptias inituri remotis arbitris adferebant? sed haec parvi momenti. Si vero Kromajerus locum aliter ceperit, ut fere ex verbis ejus satis obscuris nunc deprehendere mihi videor, dum censet verba Musaei ad v. 231. elegans emblemata Poëticum continere, quale infra a v. 274. ad 283. interrupto venuste filo orationis & post connexo, partes inpleset suas, si tam insipidi emblematis, & interruptionis, ut ego puto prorsus sine ullo exemplo, dedisset exempla, nam illud e Musaeo petitum tantum differre

Quantum Hypanis Veneto distat ab Eridano, nemini, qui loca contulerit, ullum dubium superesse poterit, ut demirari adeo subeat cuiquam tam contortam explicationem adridere potuisse. Ego, donec major lux adfulgeat, Patei & Papii sententiam amplectar.

C A P U T X I X.

Omnia tarda videntur amantibus dilectis potiri ocyus cupientibus. Emendatus Nonnus. καὶ ut & Latinorum & vel que pro sed ponitur. Emendatus Alciphron, & tentatus. Voces ejusdem vel adfinis significationis saepe conjungi probatur. Ausonii & Ovidii lectio adserta. Ποσειδῶν observare de venatoribus, piscatoribus aliisque usurpatur. Venus mari nata mare navigantibus favet. Inperium in mare

mare variis Diis adtribuunt veteres, quos invocare, & si liberarentur, vota iis solvere solebant laborantes. Non solum Diis patriis, sed & praefidis locorum, ad quae rejecti, a navigantibus vota soluta contra Servium docetur. Antiqua Virgilii lectio probata. Sacer cum casu secundo constructum. Aras peracta feliciter navigatione in litore & ripis Diis erigebant. Sacrificia etiam faciebant navi se committentes. Inlustrata elegans Musaei locutio. Ἀντίμαχος pro αὐτῶν & vicissim, ut & ipse pro sponte. Defensio Claudiani locus contra Heinsum, aliaque. Vocis μυχὸς varius usus. Callimachus bis adsertus contra Bentleyum, aliosque. Χρᾶς σπιδίη, τιβή, pro ἰφίτῳ, τιβή. Arta custodia tenebantur mulieres virginesque in Graecia, aliisque locis. Diversis tamen institutis utebantur Lacedaemonii. Mos nuptias ineundi apud Lacones mirus, an semper obtinuerit. Defensio lectio Propertii contra Broekhusium. Timor puellae est timor pro puella. Πᾶς pro ὅλος, omnis pro totus & vicissim ponuntur. Rejecta Wolfii explicatio in epistola Jacobi. Veteres antequam cubitum irent oleo se ungebant. Rejecta Schaeberi explicatio in Cantico Solomonis. Leander mari se commissurus oleo membra tinguit ex sententia Ovidii, at ex Musaei postea. Sine veste dormire veteribus non insolitum, aliaque. Ἄλλος ὅδωρ pro ὅδωρας.

231. ΠΟΛΛΑΙΣ ἠρήσαντο μελαινὶ θαλαμηπόλον ἔρ-
φην.

Egregie ardentissimum amantium adfectum suavissimo amplexu ocyus frui desiderantium, adeo ut omnia ipsis tarde videantur, more Poëtis, aliisque harum deliciarum peritis Scriptoribus usitato, exprimit. Infra v. 288.

ΠΟΛΛΑΙΣ ἠρήσαντο καταλθέμεν ἐς δύσιν ἡῶ.

Ita Nonnus lib. 7. p. 218. l. 10.

Καὶ νυχίης θέλων Σμείλης ἐπιβήμεναι ἐνῆς
Εἰς δύσιν ὄμμα τίτανε, πότε γλυκὺς ἱσπερος ἐλθῇ
καὶ δολιχὴν φαίθοντος ἐμὲ φετο δαίμον ὤρη.

X

Ita

Ita v. 15.

Ζηλήμων φαίθων με βιάζεται, ἢ ῥὰ ἢ αὐτὸς
Ἰμεῖρης Σεμέλης, ἢ ἔμοι ποθέοντι μεγάρεις.

Vix ullum mihi dubium, quin scribendum βιάζεται, cum omnia in secunda persona efferuntur, quae minus venuste certe hic mutaretur. Ceterum confer lib. 33. p. 832. l. 27. aliisque locis. Claudianus de Nupt. Honor. & Mar. v. 14.

*Incusat spes aegra moras, longique videntur
Stare dies, segnemque rotam non flectere Phoebus.*

Longus Past. lib. 2. p. 38. de Daphnide & Chloë: ἐπιθυμῶσιν αἰκλήως ὄρεσθαι. διὰ τοῦτο θάπτον ἐυχόμεθα γενέσθαι ἢ ἡμέραν. ita p. 52. αἰκ' ἐυχόμενος μὴ αὐτὸς τὰς Νύμφας ὄναι ἰδεῖν, ἐυχόμενος ὃ ἢ ἡμέραν γενέσθαι ταχέως, ἐν ᾗ ἡ Κλόην ἐπηγγείλαντο αὐτῷ. Νυκτῶν πασῶν ἐκείνη ἔδοξε μακροτάτη γεγονέναι. Aristaeus lib. 1. ep. X. p. 72. ἅπαντα δ' ἔν' ὅμως βραδύνειν ἰδοῦμαι τῷ Ἀποντίῳ ἢ ἄτε ἡμέραν ἐκείνης ἐνόμισε μακροτέραν ἐωρακέναι, ἄτε νύκτα βραχυτέραν τῇ νυκτὶ ἐκείνης. Xenophon Ephesus lib. 1. p. 10. βραδύνειν ὃ πάντα ἰδοῦμαι Ἀβροπομῇ ἢ Ἀνθίᾳ. ad quem Vir longe Eruditissimus in Observ. Misc. Vol. X. p. 206. locum Aristaei jam laudavit.

233. Καὶ ἔ' ποθέοντι Λεάνδρῳ. Recte vertunt sed significatione non admodum rara, sed aliquando minus intellecta. V. Nonnum lib. 15. p. 414. l. 27. p. 422. l. 20. ubi male vertunt. Longus Pastor. lib. 2. p. 42. ibi P. Moll. Notari haec fere indigna, nisi sic locum Alciphronis deformi macula turpatum pristino nitore restituendi daretur occasio. reperitur is lib. 1. epist. 40. p. 194. ἐπιστολῇ, quia brevis, adscribam integram. ΦΙΛΟΤΥΜΕΝΗ ΚΡΙΤΩΝΙ. Τὴ πολλὰ γράφον ἀνίας σεαυτὸν; πωτήκον-
τά

πᾶ σοι χρυσῶν δᾶ, & γραμμαίων & δᾶ. εἰ μὲν ἔν φι-
 λῆς, δός. εἰ ὃ φιλαργυρεῖς, μὴ ἐνέχλει. Εἴπω σο. PHIL-
 LUMENA CRITONI. *Quid multa crucias te ipsum?*
quingenta aureis nummis opus est, literis vero nihil
opus est. Si igitur amas, da; si autem avarus es ac
tenax, ne sis molestus. Vale. Quin hic scribendum
 πεντήκοντά μοι χρυσῶν δᾶ, *quingenta aureis nummis*
opus est mihi nullum mihi dubium, neque esse posse
adtentanti serio lectori persuasissimus sum. Qua-
 lis enim haec locutio σοι χρυσῶν δᾶ pro nummos
 aureos mittere debes mihi? Non pejus etiam scri-
 beretur, si quid video, ἀντὶς αὐτὴν *scribendo me*
enecas, locutione erudita, & ab aliis dudum inlu-
 strata. Sed quia emendatio minus necessaria, &
 longiuscule a vulgata lectione discedens, vulga-
 tae non anteponerem. Ceterum ut Graecorum &, *sed*
 sic & Latinorum &, vel *qua* pro *sed* aliquando oc-
 currit, quod unico exemplo duntaxat confirmabo
 Boëthii de Conf. Phil. lib. 3. Metr. X. v. 7.

*Non quicquid Tagus aureis arenis
 Donat, apt Hermus rutilante ripa,
 Aut Indus calido propinquus urbi,
 Candidis miscens virides lapillos,
 Illustrant aciem, magisque coecos
 In suas conduunt animos latebras.*

Memini id minus perspectum fraudi aliquando fuis-
 se Viris Doctis.

235. Ἀγγερίην ἀνέμιμνε φθιναμένων ὕμεναιών,
 Μαετυρίην λύχνοιο πολυκλήρυσεια δοκεύων.

Notari possunt voces ἀνέμιμνε & δοκεύων uno loco,
 quamvis eandem habeant significationem, a Poë-
 ta posita, quod probum censeo & auctoritate
 bonorum Scriptorum non raro voces ejusdem vel
 adfinis admodum significatus sociare solitorum.

quicquid alii dissentiant, posse muniri. sic enim
Ovidius Metam. lib. 2. 1.

Regia Solis erat sublimibus alta columnis.

Virgilius Ecl. 10: 67.

Nec si cum moriens alta liber aet in ulmo.

Georg. lib. 4. 425.

*Jam rapidus torrens sitientis Sirius Indos
Ardebat.*

Æneid. lib. 2: 458.

Evado ad summi fastigia culminis.

v. 483.

Apparet domus intus, & atria longe patefcunt.

Lib. 8: 221.

Aerii cursu petit ardua montis.

Ita aliis locis plurimis, quae convasare piget. Boë-
thius de Conf. Philos. 2. 5. 25.

*Sed saevior ignibus Aetnae
Fervens amor ardet habendi.*

Heroid. Epist. 18: 89.

Frigora ne possim gelidi sentire profundî.

Hinc patet infirmam esse conjecturam Viri Eru-
ditissimi in Observ. Misc. Vol. X. p. 184. propo-
sitam in Aufonii Mosell. v. 186. qua pro

Sed non haec spectata ulli, neque cognita visu.

Rescribendum jubet *cognita ab usu. cognoscere visu*
occurrit apud Claudianum de R. P. lib. 1. v. 159.

&c

& alibi. Inmerito quoque Marklandus miratur locum Statii lib. 2. Sylv. 5. 30.

Unius amissi tetigit jactura sodalis.

Quamvis idem fere dixisse Ovid. Met. 9. 98. fateatur. Hinc in Ovidio Heroid. epist. 18. 211. pro

Nec faciam surdis convicia fluctibus alta.

Triste nataturo nec querar esse fretum.

Summo. Burmanno statibus, ne bis idem dicat Poëta, legenti adsurgere nequeo, praecipue cum ipse Naso epist. 19. 83.

Quid tamen evenit, cur sis metuentior undae?

Contentumque prius, nunc vereare, fretum?

Addi velim, quae notavit Doct. Jac. Gronovius ad Herodi. lib. 1. cap. 59. p. 814. quibus junge cap. 48. ὁχοντο ἀπὸντες ἐς τὰς Σαῖον. Achillem Tatium lib. 1. p. 61. nec non Munckerum ad Anton. Liber. cap. 1. & Elegantissimum Juvenem Horatium Vitrinam Animadv. ad Vorst. p. 343. qui dudum hoc docuerunt. Nec tamen necesse, ut hunc Musaei locum ita capias, cum commode cum Doct. Rövero δοκῶν observans verti posset, qui notat verbum proprie positi de venatoribus feras oculis notantibus, quomodo usus Nonnus lib. 5. p. 156. l. 29.

Πολλὰ δ' ὑψιπέτητον ἐπιβρώσποντα δοκῶν

Παρθένῳ ἐπὶ ἐνιζεν.

Lib. 46. p. 1192. l. 1.

Οὐκ εἰμι λέων, ἢ θήρεσσι δοκῶν.

Verba sunt Penthei ad matrem furibundam. Eleganter etiam de piscatoribus usurpatur pisces hamo

praecipue captantibus. Hesiodus Sento. Hero. v. 213.

Αὐτὰρ ἐπ' αὐταῖς
Ἦτο ἀνὴρ αἰλιὺς δαδουκημένος.

Theocritus Idyll. 21. 42.

Καθεζόμενος ᾗ δοκεῖται
Ἰχθυῖας.

Idyll. 9. 25.

τῆναι ᾗ σρόμβω καλὸν ὄσσεσκον, ἔ κρέας αὐτὸς
Σταῖθην, πέτεσθαι ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας.

Ubi Scholiastes: ἀγρεύσας μετὰ σκεψέως. De aucipe aves venante in arbore Bion Idyll. 2: 6.

τᾶ ἢ τᾶ ᾗ Ἔρωτα μεταλμεινον ἀμφεδόκειεν.

Hinc ad varia transfertur. de Cerbero ante infernas domos excubante Hesiodus Θιου. 772. de juvenibus formam puellae diligenter vestigantibus saepe Nonnus, de Diis res humanas respicientibus idem saepe, v. gr. lib. 7. p. 202. l. 19.

Ζεὺς ἄνα ἢ ἐν δόκεισε κατηφέος ἀλγεια κόσμος.

Ubi puer levi opera corrigendum δόκεισε videt.

249. Ὅτι Κύπρις ἀπόσπορος ἐστὶ θαλάσσης; Eodem argumento utitur Thalasseros apud Alciphrr. 1. epist. 19. ἢ ἄλλως ἡμῖν τὸ ἐρεῖν συγγενὲς ᾗ θαλαττίας. Δὲν τεκνύσῃς τῷτο τὸ παιδίον. ἡμέτερος ἔν περὶ μητρὸς ὁ ἔρως. ubi Poëtae locus non fugit Diligent. Berglerum. Venuste etiam Melito apud Achillem Tatium lib. 5. p. 315. θυγατὴρ Ἀφροδίτῃ θαλάσσης· χαλιδάμεθα τῇ γαμηλίῃ θεᾷ, τιμήσομεν αὐτῆς γάμω ᾗ μητέρα. Debet autem Musaeus sua Ovidio Heroid. ep. 19: 159.

Quod

*Quod timeas non est, auso Venus ipsa favebit,
Sternet & aequoreas aequore nata vias.*

Perverse enim Pareus inventionem Musaeo tribuit. si totum locum perpendas videbis & ipsum respexisse forte Nonnum lib. 1. p. 12. l. 29.

Καὶ Διὸς ὕδατόεντι διαστυμένῳ πόρον ὀλκῶ
Οὐ πόθεν ἔσθαι πόντος, ὅτι βρυχίην Ἀφροδίτην
Οὐρανῶς αἰδῖναι ἀπ' αὐλακῆς ἔγκυν ὕδωρ.

Clarius lib. 4. p. 118. l. 12.

Μὴ τρομέεις αἰδὸς οἶδμα βαρύδρομον, ὅτι σαώσῃ
Εἰν αἰὶ φόρτον ἔρωτος αἰδὸς θυγάτης Ἀφροδίτη.

Totus autem fere versus ex lib. 35. p. 876. l. 7.

Ἰνδῶν ἰκέτευεν ἱρυθρίην Ἀφροδίτην,
Εἰσαῖων, ὅτι Κύπρις ἀπόσπορος ἔστι θαλάσσης.

250. Καὶ κρατεῖ πόντοιο. Jus in mare variis Diis tribuunt veteres, qui laborantibus & tempestate disiectis succurrere non raro invocati, atque ideo honore a liberatis adfici solebant. Nonnus lib. 9. p. 254. l. 10.

Λευκοθέη κρατεῖσα χυτῆς κληῖδα γαλήνης
Εὐπλοῖης μεδέουσα μετ' Αἰόλον. ἰνδιόων δ'
Σοὶ πίσυνος πλεύσει φιλέμπορος εἰν αἰὶ ναύτης
Βώμον ἵνα σῆσας Εὐσεύχθονι καὶ Μελικέρτῃ
Ρέζων ἀμφοτέροις.

Leucotheae soli idem tribuit Orpheus Suffm. p. 170.

Κλυθὶ θεὰ πόντοιο βαθυσένης μεδέουσα,
Κύμασι τερπομένη, θνητῶν σώτριάς μεγάλη.
Εἰ σοὶ γὰρ νηῶν πελαγοδρόμος ἄσατος ὁρμή,
Μένῃ δ' ἰνδιόων οἰκτρὸν μόρον εἰν αἰὶ λυγρῆς.

*Pande precor gemino placatum Castore pontum,
Temperet aequoream dux Cythera ratein.*

Ubi V. Burmannus. Statius lib. 3. Sylv. 4. 3.

*Ite, dabit cursus mitis Cythera secundos,
Placabitque Notos, fors & de puppe tremenda
Transferet, inque sua ducet super aequora concha.*

Coluthus de R. H. v. 198. de Paride in Graeciam iter moliente:

Καὶ λεχέων ἐπίκρον ἐφεισπομένην Ἀφροδίτην
Πολλὰ κίς ἀκταίοισιν ἱλασκόμενος θυέεσσιν,
Ἐπλεον Ἐλπίσποντον ἐπ' εὐρέα ἰῶτα τιθήνης.

Adde animadversa Eruditissimo Rövero ad h. l. Mitto Nereides, aliasque Divas marinas, Deosque nemini e Poëtis ignotos. Latius haec deducere visum fuit, ut pateret incertam, imo falsam esse Servii observationem ad Virgil. Æneid. lib. 12. 768. Et quaeritur cur terreno Deo nautae dona suspenderent? quia constat omnes in periculis suis deos patrios invocare, & ideo illis vota solvere, quorum familiarius numen sibi opitulari credant. Deos patrios utpote notissimos saepe invocatos, vota etiam illis soluta non nego, sed id de omnibus constare aperte falsum. Quis enim id credat, cum tot diversis nominibus, iisque nemini ignotis inperium maris adscripserint veteres? Quin diserta auctorum loca reclamant, e quibus liquidum vota a laborantibus, postquam e tempestate liberati in litus evaserant, soluta, & sacra facta fuisse Diis praesidiibus locorum, ad quae rejecti. Achilles Tatius lib. 3. p. 167. ἡμεῖς δὲ πρὸς δαίμονα ἐσπέρειν τύχῃ τινι τῷ Πηλεΐῳ προσίχομεν, καὶ ἄσμενοι γῆς λαβόμενοι τὰς θεὰς ἀνευφημῶμεν. Verba sunt Clitophontis Tyrrii, ut patet ex lib. 1. p. 11. Sic intelligendus idem lib. 1. p. 3. Ἐνταῦθα δὲ πολλὰ χαιμῶνος, σῶσθαι τὸ ἔθυσαν

ἔθνον ἐν αὐτῷ τῇ ᾤ Φοινίκων Θεῶ· καλεῖσιν αὐτὴν Ἀ-
 γάρτην οἱ Ζιδώνιοι. Venerem Sidoniis cultam quis
 nescit? Xenophon Ephesius lib. 5. p. 79. Κρήτην
 παρελθὼν ἐν Κύπρῳ γενόμενος ἡμέρας διατείψας ὀλίγας,
 καὶ ἐυξάμενος τῇ πατερίᾳ Κυπρίων Θεῶ. Philocomasium
 apud Plautum Mil. Glor. 2. 5. 1.

*Inde ignem in aram, ut Ephesiae Dianae lauta
 laudes*

*Gratesque agam, eique ut Arabico fumificem o-
 dore amoene:*

*Quae me in locis Neptuniis templisque turbulentis
 Servavit, saevis fluctibus ubi sum afflictata mul-
 tum.*

Viden' Ephesiae Dianae mulierem Atticam sacra
 facere? sic intelligendus locus Virgilii lib. 12. 766.

*Forte sacer Fauno foliis oleaster amaris
 Hic steterat nautis olim venerabile lignum:
 Servati ex undis ubi figere dona solebant
 Laurenti Divo, & votas suspendere vestes.*

Non enim necesse statui Faunum a finitimis e
 naufragio servatis solum cultum intelligi. Hoc au-
 tem loco legendum putem *Forte sacer Fauni* &c.
 non *Fauno*, quod rarius & ideo, ut videtur, re-
 pudiatum; sed ita laudat Servius ad v. 779. & ex-
 hibent editiones nonnullae. *sacer* autem cum casu
 secundo construi ne Lexica ignorare nos sinunt.
 Ceterum in ipso litore, ad quod navem adpule-
 rant, pro felici navigatione peracta aras erexisse
 Diis patet ex Virgilio Aeneid. lib. 3: 403.

*Quin ubi transmissae steterint trans aequora classes
 Et positis aris jam vota in litore solves,
 Purpureo velare comas adopertus amictu.*

Quod & in ripis fluminum obtinuisse docet Ar-
 rianus

rianus de Exped. Alex. M. lib. 1. cap. 4. p. 11.
αὐτὸς ὃ κατασκευάσας τὴν πόλιν θύει τε ἐπὶ τῇ ὀχθῇ τῇ Ἰσῶν
Διὶ Ζωτῇ, καὶ Ἡρακλεῖ, καὶ αὐτῷ τῷ Ἰσῶν, ἔτι καὶ
ἄπορος αὐτῷ ἐγένετο. Mari se commissuros quoque
sacrificia Diis fecisse patet ex eodem lib. 3: 118.

*Sic fatus, meritos aris mactavit honores,
Taurum Neptuno, taurum tibi, pulcher Apollo;
Nigram Hiemi pecudem, Zephyris felicibus albam.*

Addendus omnino Xenophon Ephesius lib. 1. p. 13.
& 14.

252. Εἰς δ' ἐσφυγξὶ καρηνῶ. Musaeus Leandrum
suum fingit veste capiti adstricta aequor natare,
Ovidius autem vestes ipsum in litore relinquere
epist. 18: 57.

*Nec mora: deposito pariter cum veste timore,
Factabam liquido brachia lenta mari.*

Sic enim intelligenda videntur ea verba, quod fir-
mant ea, quae infra dicemus ad v. 266.

255. Αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόσολος, αὐτόματος νῆυς.
Locutio artificiosa & venusta, quam debet Ovi-
dio ep. 18: 147.

*Arte egeo nulla: fiat modo copia nandi,
Idem navigium, navita, vector ero.*

Ubi *Argo e. n.* legendum contendit Cel. Withofius
Spec. Gunth. p. 87. Neque invenuste Nonnus lib.
1. p. 12. l. 32.

Καὶ βοὸς ἀφλοίσβοιο κυβερνήτεια πορείης,
Κέρη φόρτος ἦν καὶ ναυτίλος.

Simile quid tentat Achilles Tatius lib. 8. p. 499.
ὁ δ' ὅ γε γενναῖος ἔτος πάντα ἑαυτῷ γίνεται, δῆμος, βασιλῆς,
πατριάρχης, στρατηγός. Sic lib. 4. p. 247. Νεῖλος ὁ πα-
λὺς πάντα αὐτοῖς γίνεται, καὶ ποταμός, καὶ γῆ, καὶ θά-
λασσα, καὶ λίμνη quae non dissimilia sunt istis Xe-
no-

nophontis Ephesii lib. 2. p. 36. ἔλεγεν ἂν πρὸς τὴν Ἀνθήαν, ὡς πάντα ἂν αὐτὴ γένοιτο Περαλαῖα· γυνὴ καὶ δεσπότις, καὶ παῖδες.

Ibid. αὐτόματος νῆυς. pro αὐτὸς, ut vicissim αὐτὸς pro αὐτόματος occurrit apud Bion. Idyll. 2. 15: Theocr. Idyll. xi: 12. quem locum imitatum Virgilium monet Dan. Heinsius in Lect. cap. 17. Sic lib. 4. Georg. v. 65. alique plures. V. Interpretes ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 6. Maximo igitur opere mirari subit Nic. Heinsium in Claudiano in Pr. Conf. Stilich. lib. 2. 22. pro

Hac ipse magistra

Das veniam victis hac exorante calores

Horridos, & quae nunquam nocitura timentur

Furgia, contentus solo terrore, coërces.

Conjectare posse sponte, cum ipse idem notet, multoque sit venustius.

260. Καὶ μιν ἐὼν ποτὶ πύργον ἀνήγαγεν. versu 256. puellam e turre marito lucernam ostendentem inducit Poëta, & descensu ejus non memorato, hoc versu ipsum ad suam turrim deduxisse, nimis certe concise. Elegantius, si quid video, Ovidius ep. 18: 97.

Te tua vix prohibet nutrix descendere in altum:

Hoc quoque enim vidi: nec mihi verba dabas.

Nec tamen effecit, quamvis retinebat euntem,

Ne fieret prima pes tuus udus aqua.

Excipis amplexu, feliciaque oscula jungis:

Oscula (Dī magni!) trans mare digna peti.

263. Μυχὰς ἐπὶ παρθενείῳ. eadem locutione usus Nonnus lib. 6. p. 186. l. 22. qui lib. x. p. 272. meminit etiam Ἐπταμύχῃ θαλάμοιο. Ceterum μυχὰς denotat penetrabile, & intimum maxime recessum alicujus loci, & ad varia transfertur. Hesiodus Θεογ. v. 119. Tartara ponit in μυχῷ χθονός. Conf. Orpheus Titan. Suff. p. 134. Idem de Argonautis v. 493.

Ὅντινα

Ὅθενκα οἱ πλώσιν ἀνὰ πλατὺν Ἑλλήσποντον
Ἐνδῖος ἀντεβόλησε μυχῶ ἔντοσθε γαλήνη.

v. 84.

Ἀΐειν πόντοιο μυχῶς.

Hesiodus Θεογ. 1014. meminit μυχῶν νήσων ἱερῶν.
Sacrum locum seu antrum ita vocat Callim. H. in
Del. 16. ubi V. Spanhemium. ἐπτάμυχον σπέος a-
pud eundem v. 64. λιμένος μυχῶς apud Orpheum
1303. quod & monuit Pollux 1. 9. 102. ἔστι δ' τις καὶ
χήλη λιμένος, καὶ σόμα, καὶ μυχὸς καὶ χεῖλη· μυχὸν νηὸς
dixit Achilles Tattius lib. 2. p. 139. ut fagenae
Lucianus in Timon. p. 112. ed. Hemst. δώματος
μυχάτοιο meminit Callim. H. in Dian. 68.

Ὁ δ' ὃ δώματος ἐκ μυχάτοιο
ἔρχεται Ἑρμείης σποδιῇ κεχηρμένος αἰθῇ.

Non debuerat H. Stephanus hic emendare κεχα-
ρισμένος, neque id probare Vulcanius; nec Grae-
vius reponere κεχηρμένος, ut nec Rich. Bentlejus
κεχηρμένος, cum vulgatam tueatur ipse Poëta
epigr. 33. 3.

Στιβῇ καὶ νιφετῷ κεχηρμένος.

Quamvis & hic Cel. Bentlejus legat κεχαρμένος;
sed quo jure patebit ex loco Herodoti adlegato
jam a Cl. Arnaldo Anim. Crit. cap. 12. p. 65. ubi
locum priorem Callimachi ipsum pulcre tueri sero
video.

Ibid. παρθενεῶνος. Id sedulo tota fere Graecia aliis-
que multis locis agebatur, ut nuptae & virgines
a virorum consortio, quantum fieri posset, remo-
verentur; de nuptis testatur Corn. Nepos in praef.
nam neque in convivium adhibetur, nisi propinquorum:
neque sedet, nisi in interiore parte aedium, quae gy-
naeconitis appellatur, quo nemo accedit, nisi propinqua
cogna-

cognitione conjunctus. De virginum cura anxia nemo est fere quin meminerit; addam inlustrem locum Achill. Tatii lib. 2. p. 91. unde quam arta custodia conclusae fuerint abunde constat: Νεανίσκος ἦν Βυζάντιος, ὄνομα Καλλιθένης, ὀρφανὸς καὶ πλεῖσιος, ἄσωτος δὲ καὶ πολυτελής. ὕτος αἰκῶν τῷ Σωσράτῳ θυγατέρι εἶναι καλὴν (ita omnino legendum cum duobus MSS. apud Salmasium p. 570. non τ) ἰδὼν δὲ ὕδεποτε, ἤθελεν αὐτῷ ταύτην γένεσθαι γυναῖκα, καὶ ἦν ἐξ αἰκῆς ἐραστής. Προσελθὼν ἔν τῷ Σωσράτῳ πρὶν ἢ τὸν πόλεμον τοῖς Βυζαντίοις ἐπιπεσεῖν, ἠτάτο τὴν κόρην. Liquet hinc honorato viro & inter suos claro Sostrato, quem p. 93. τὸν πόλεμον σερτηγόνον adpellat, filiam & quidem formosam fuisse plane nescivisse amatorem, quin nec illo tempore quo nuptias ejus ambiit. Liquet & ex sequentibus p. 101. ubi Callisthenes pro Leucippe raptam abstulisse dicitur Calligonem, eam conspiciatus cum matre Leucippes Sostrati uxore, quam probe norat, cum tamen filiam oculis nunquam usurparat. Sic & Hesiodus de innupta puella in Ἔργοις v. 520.

Μυχίη κατάλεξεται ἔνδοθεν οἴκῳ.

Ita recte emendat Cl. Graevius in Add. p. 135. pro μυχίη. Conferri velim adcuratam thalami Leucippes descriptionem, curamque anxiam matris ipsius eleganter depictam ab Achille Tat. lib. 2. p. 107. Diversis vero admodum institutis usos esse Lacedaemonios luculentus testis est Propertius lib. 3. El. 12. v. 21.

Lex igitur Spartana vetat secedere amantes,

Et licet in triviis ad latus esse suae.

Nec timor, aut ulla est clausae tutela puellae,

Nec gravis austeri poena cavenda viri.

Nullo praemisso, de rebus tute loquaris

Ipse tuis: longae nulla repulsa morae.

Sic

Sic juvenibus licuisse ibi ante nuptias cum virginibus versari libere ex Agnone Academico apud Athen. lib. 13. monet Broekhusius, quem locum inquirere nunc non lubet. Difficulter autem haec omnia in concordiam rediges cum Hermippo de Legum latoribus apud Athenaeum lib. 13. p. 555.

C. Ἐν Λακεδαίμονι εἰς οἰκημαῖ τι σκοτεινὸν πᾶσαι συνεκλείοντο αἱ κόραι, συγκλειομένων ἢ τῷ ἀγάμων νεανίσκων, ἢ ἑκάστος, ἧς ἐπιλάβοιτο, ταύτην ἀπῆγεν ἀπρὸς κόν. διὸ καὶ Λύσανδρον ἐζημίωσαν, ὅτι καταλιπὼν τὴν πατρίδα, ἑτέραν ἐβύλετο περικαλλετέραν ἀγαγέσθαι. Ex quo loco hunc contractarum nuptiarum ritum fuisse etiam docet Meursius Miscell. Lacon. lib. 2. cap. 3. p. 109. certe non video cur ipsi ex. gr. de rebus suis (nihil enim horum ad nuptias legitimas pertinere non est probabile) loquerentur, si caecae adeo fortunae connubia permetterentur, nisi statuamus tempore, ut fit, multa in his immutata. Ceterum miror Doctissimum Broekhusium fateri sibi vix adparere, quo referri debeat istud *timor*, unde aliquando se tentasse,

Nec timor est ulli clausae tutela puellae.

Ut sensus sit, nullum amatorem timere custodes dominae suae, quominus ad eam palam accedere audeat. Mihi nullum dubium, quin Poëta dicat nullum parentum sc. vel virorum esse timorem pro puella, ipsos non timere puellae, atque arcta custodia non continere, ut alias fieri consuetum. *Timor puellae est timor pro puella*, quemadmodum Virgilius lib. 2. Æneid. v. 784.

Lacrimas dilectae pelle Creüsae.

Verba sunt Creüsae maritum orantis, lacrimas ob se amissam fundere desistat.

264. Καὶ χροῖα πάντα κάθηρε. Et cutem totam abster-

sterfit recte vertunt cum πᾶς pro ὅλος saepe poni notum. V. Callim. epigr. 21: 5. & epigr. 47. Achilles Tat. lib. 5. p. 305. Καὶ πᾶν μὲν τὸ πρῶτον ἐμπέ- πλησι φιλημάτων. Hesiod. Scut. v. 284. Homero id in more esse monet Eustathius ad Homer. Iliad. X. ἐστὶ σύνηδες Ὀμήρῳ νοεῖν τὸ πᾶς ἀντὶ ἑ ὅλος. quae verba adduxit Wolfius ad Jacob. ep. 1. v. 17. Πᾶσα δόσις ἀγαθὴ, ἢ πᾶν δῶρημα τέλειον ἀνωθέν ἐστὶ, καταβαῖνον ὑπὸ ἑ πατρὸς ἢ Φύτων. ubi πᾶσα δόσις ἀγαθὴ donatio bona mere i. e. non nisi donatio bona redditur Raphelio in Annot. ex Polybio, non probante Wolfio, quia πᾶσα idem est quod πᾶν pro- xime sequens ad δῶρημα; id vero universalitatis no- tam inferre patet ex addito τέλειον. Acute! quasi πᾶν δῶρημα τέλειον non aequè reddi posset munus mere perfectum. Hoc vident etiam illi, qui naris non a- deo sunt emunctae. Sic & omnis & cunctus usur- pantur ab Ovidio Met. 2. 40. 3. 179. Virgil. Aeneid. 1. 233. Culic. 312. & 340. Claudiano de B. Gild. v. 372. ex emendatione Heinsii, aliisque. contra totus pro omnis usurpavit Boëthius de Conf. Phil. 2. 7. quae quam sit exilis & totius vacua ponde- ris, sic considera. auctor Pervig. Vener. 51.

*Hybla totos funde flores, quotquot annus adtulit,
Hybla florum rumpe vestes, quantus Ennae cam-
pus est.*

Sic & v. 60. Vid. Rivinum p. 105. Nemefianus Ecl. 2: 57.

*Quae juga celsa tenes Erycis, cui cura jugales
Concubitus hominum totis connectere seclis.*

Ibi V. Cl. Burmannum. Sic & ὅλος usurpatur Non- no lib. 31. p. 10. l. 19. lib. 30. p. 768. l. 32. a- liisque locis.

Ibid. δέμας δ' ἔχειεν ἐλαίῳ Εὐνόμῳ, ῥοδέῳ. Respicit morem

morem veterum, qui antequam cubitum irent oleo inungi solebant, quod constat ex Hesiodo in *Εργα* v. 520. de puella innupta:

Εὔτε λοεσαμένη τέρενα χροά, ἢ λίπ' ἐλαίῳ
Χρῖσαμένη, μυχίῃ καταλέξεται ἐνδοθεν οἶκῳ.

Elegans in hanc rem locus est Cant. Cantic. cap. 5. v. 2. quem, quia non intellectus, longior quamvis, adponam: *Εγὼ καθεύδω, ἢ ἡ καρδία μου ἀγρυπνεῖ. Φωνὴ ἀδελφιδῶ μου κρῖται ἐπὶ τῷ θυρῶν, Ἀναιξὸν μου ἢ πλησιόν μου, ἀδελφὴ μου, περισσεύει μου, Τελμὰ μου, ὅτι ἡ κεφαλὴ μου ἐπλήσθη δρόσῳ, ἢ οἱ βόσκηχοί μου ψεκάδων νυκτός. Ἐξεδυσάμην τὸ χιτῶνά μου; πῶς ἐνδύσομαι αὐτόν; ἐνιψάμην τὰς πόδας μου, πῶς μολυνῶ αὐτάς; --- Ἀνέστην ἐγὼ ἀνοιῖσαι τῷ ἀδελφιδῶ μου, χεῖρες μου ἔσασσαν σμύρναν, δάκτυλοί μου σμύρναν πλήρη ἐπὶ χεῖρας ᾧ κλείθρῳ.* Multa huc, nec protrita adeo, convasavit Fortun. Schacchus Sacr. Elaeochr. Myrothec. I. cap. 50. nec non cap. 52. col. 263. ubi rationes a sponsa prolatas, quod tunicam exuerat, pedesque laverat frivolas vocans Vir Celeb. aliis non intellectam caussam se invenisse putat v. 4. *Surrexi, ut aperirem dilecto meo, manus meae stillaverunt myrrham, ἔξ' ὧν ἡ δακτύλος μου πλήρη ἐπὶ χεῖρας ᾧ κλείθρῳ.* probatissima. metuisse scilicet sponsam, ne maritus se deprehenderet nondum plene unguentis & aromatibus curatam, quod, quia adhuc tota in cute tingenda, turpe ducebatur, unde nec foccos nec tunicam resumere licebat. Sed, brevis enim in hisce refellendis esse laboro, interpretationi huic obmoveo v. 2. ubi dicitur sponsa jam decubuisse & καθεύδην, ut adeo corpus curare, quod ante fieri solebat, non amplius potuerit, omniaque haec facillimo negotio ruant, quae tam operose structa fuerunt. Musaeus autem non ineleganter
Y itine-

itinere marino confecto unctum Leandrum ab Herone inducit; erat enim veteribus in more marinis lavacris corpus abluere, ut ostendit Doct. Feythius Antiq. Hom. lib. 3. cap. 9. p. 252. eam autem lotionem sequi solebat unctio, qua corporis spiramenta obstruerentur, monente eodem p. 254. Alios usus olei, quia huc non pertinent, sciens praetereo. Ceterum notari velim, Musaeum hic a suo auctore Ovidio dissentire, quippe qui, non, ut ille, membra ipsum oleo tingere, cum mare tranaverat, inque amplexus puellae ibat, verum mari se commissurum natatorem fingit epist. 19: 43.

*Jamne suas humeris illum deponere vestes,
Pallade jam pingui tingere membra putes?*

Nec sine ratione frigidissimo ponto se commissurus natator ita instituit.

266. Εἰσέτι δ' αἰσθμαίνοντα βαθυερώτοις ἐνὶ λέκτροις
Νυμφίον αἰμφυχυθεῖσα.

Cum Leander per Hellespontum natavit veste capiti adstricta, eaque procul dubio madefacta fuit, nec verbo Musaeus notat ipsum suam induisse iterum, vel cum alia mutasse, cum tamen accurate omnia talia persequitur, parum abest, quin cogitem nudum Leandrum cum sponsa decubuisse & Venereis sacris operatum fuisse; neque enim id adeo rarum. De Candaulis uxore pulcherrima nuda sodali Gygi ostensa notissima est historia ex Herod. lib. 1. cap. 18. & seqq. Ovidius Amor. lib. 1. El. 5. 17.

*Ut stetit ante oculos posito velamine nostros,
In toto nusquam corpore menda fuit. Ec.
Singula quid referam? nil non laudabile vidi:
Et nudam pressi corpus ad usque meum.*

Dissen-

Dissentit Ovidius ep. 18: 103.

*Deque tuis demtos humeris mihi tradis amictus:
Et madidam siccas aequoris imbre comam.*

Nec non ep. 18: 61.

*Nunc dare, quae soleo, madidis velamina mem-
bris:*

Pectora nunc juncto nostra tenere sinu.

Sic ep. 19: 39.

*Quid referam, quoties dem vestibus oscula, quas tu
Hellepontiacae ponis iturus aqua.*

269. Ἄλις νῦτοι αἰλμυρόν ὕδωρ. Locutio Homero
prae caeteris usurpata, ut Iliad. E. 122.

Ἄλις ἧ οἱ ἦσαν αἰνεῖται

Πυροφόροι.

Iliad. P. 54.

Ὅθ' ἄλις αἰναβέβρυχεν ὕδωρ.

Iliad. X. 340.

Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκὸν τε ἄλις, χρυσὸν τε δέδεξο.

Adde Iliad. Φ. 236. Γ. 384. Odyss. E. 225. Nonnus
lib. 31. p. 798. l. 18.

Οὐχ ἄλις αἰσχος ἐκείνο Θεοσυγὲς.

Callimachus Hymn. in Jov. v. 84.

Εἴη ἧ ῥυηφενίην ἐβαλέεσσι σφισιν, ἐν δ' ἄλις ἔλβον.

Recte post alios hanc lectionem tuitus est Inlustr.
Spanhemius pro ἔλβον.

CAPUT XX.

Λύειν μίτην, solvere zonam de puellis virginitatem amittentibus. Inscriptio Philadelpbiae reperta bis emendata. Παρθένος μίτην pro παρθενίαν, aliaque. Auctor Elegiae in obitum Moecenatis contra Clericum, & Heinsum adsertus. A quibus zona solvebatur? Λύειν ζώνην de nubentibus dici male negavit Scriverius. Faber, Pareus & Weitzius per μίτην sacerdotale capitis redimiculum intelligentes rejecti. Λύειν μίτην de Veneris valido nodo perrupto perperam intellectum. Zona in lecto solvebatur, non antea. Festus leviter emendatus. Non unam fuisse zonam contra Braunium, aliosque demonstratur. Vossii sententia puellarum pudenda zonis munita rati pluribus adserta. Tentatus Nonnius. Longus defensio contra P. Moll. ζώνη pro ζώνη. Nubiles puellae zonam demum gestabant. Apud Romanos ipso nuptiarum tempore cingulo demum praecinctas puellas contra Scaligerum ostensum. Post concubitum zonas Veneri consecrabant apud Graecos, non Dianae, apud Romanos Junoni Cinxiae. Mulieres etiam Zonam gestasse videntur. Apollonius Rhodius explicatus. Εἰς τὸν φησὶν. Interpres Achillis Tatii reprehensus. Antiquo tempore apud Graecos faces nuptiales a matribus accensas & gestatas; recentiori vero a patribus late contra dissentientes ostenditur. Ritus tamen illos ipsi Auctores confundunt aliquando. Thoros vestibus consternere mos erat. Νύξ γαμορόλος. Πυρίων ὀμνύειν, Emendatus Nonnius. Sacerdotes, Dii, nec non illustres apud antiquos virgines & mulieres vestibus ad talos didemissis utebantur. Nominibus duobus singularibus additur verbum singulare, non semper plurale. Statius & Claudianus defensi. Eleganter Diis inmitibus pristinos amores in memoriam revocant laborantes amatores. Nonnius bis correctus. Perditis amoribus miseri de turribus, rupibus, aliisque locis excelsis se praecipitabant. Saltus viriles ingressa Sappho. Statii locus contra Marklandum adsertus.

272. **Ο** ὅτι αὐτίκα λύεται μίτην. solvit zonam. Nuptias factas significat Poëta locutione honesta, & in hac re usitata & propria. Moschus Idyll. 2: 160.

Δύει

Δύσε δέ οἱ μήτηρ, ἣ οἱ λέχος ἐντυχον ὤρει.

Theocritus Idyll. 27: 54.

Φεῦ Φεῦ, ἣ τὰν μήτραν ἀπέσιχες, ἐς τί δ' ἔλυσας.

Plutarchus in Lycurgo Oper. Tom. I. pag. 48. δ

ἡ νυμφίος --- ἔλυσε τὴν ζώνην. adde dicta superius p. 317.

Ἀ' πολύν μήτηρ occurrit in inscriptione Philadel-
phiae reperta in caemeterio saxo sepulchrali inci-
sa apud Th. Smithum Sept. Asiae Civit. Notit.

pag. 34.

Παρθένος ἧς ἀπέλυσε μήτηρ, ἧς ὤρειον αἶθος

ἔχεν ἐν ἡμῖν ἐλπίσιν ἀνδράσιν.

Versus primus corruptus, & nulli intellectus, facili
tamen negotio restitui potest in integrum, si pro
ΠΑΡΘΕΝΟΣ legas ΠΑΡΘΕΝΟΥ hoc sensu: virginis cujus
(Xantippes) solvit (Aquila) zonam, cujus matu-
rum florem carpsit in semiperfecto pereuntem thalamo.
Σ in Υ' migrantis exemplum habes v. sequenti:

Τρεῖς γὰρ ἐπ' εἰκοσὶς τέλεισσι βίωσι νῆαυται.

Tres enim super viginti finivit vitae annos.

Legendum enim pro ΒΙΑΣ videtur ΒΙΟΥ, nisi ve-
lis ΒΙΩ. Posses tamen & παρθένον μήτηρ pro παρθε-
νῆν, cujus locutionis exempla alii dederunt. ita Si-
donius Carm. xi. 17.

*Hic lapis est de quinque locis, dans quinque co-
lores*

*Aethiops, Phrygius, Parius, Poenus, Lacedae-
mon.*

Statius lib. i. Sylv. 5. 36.

Nomaeque metallis.

Ita enim legendum puto pro Nomadum ex Ven.

Y 3

Noma-

Nomasis scribente, quod nonnullis non displiciturum Cel. Marklandus recte conjectavit in Addend. p. 338. V. & ad 3. i. 89. Claudianus de Nupt. Hon. & Mariae v. 87.

*Trabibusque smaragdis
Sapposuit caesas hyacinthi rupe columnas.*

Ita optime post Gronovium e MSS. restituit Eruditissimus Heinsius. vide & ad lib. i. de R. P. v. 17. in Eutrop. i. 342. in Pr. Conf. Stil. i. 256. ad Ovid. Fast. 4. 362. Advers. i. i. p. 4. lib. 2. cap. 5. p. 239. cap. 9. p. 269, 270. & Not. in Propert. p. 679. Plures referre mora est. Adde tamen Inlustr. Spanhem. ad Callim. H. in Del. 153. sic & locutus Dionysius H. in Nem. post Aratea Oxon. edita p. 51. apud Spanh. ad Hymn. in Del. 107.

Επέχης ἀδάμαντι χαλίνω.

Post tot exempla plorare jubeo Jo. Clericum, qui in Auctore Elegiae in obitum Moecenatis v. 37. pro

Marmora Moconii vincunt monumenta libelli.

Solito acumine legit *Marmore* --- *monumenta*, scilicet ut obloqueretur Jos. Scaligero, qui *marmora monumenta* interpretabatur *marmorea*: nam Doct. Heinsio Advers. 2. 5. p. 242. legendum putanti

Marmorea Aonii vincunt monumenta libelli.

Id obstitisse quis credat? ita vero videtur & conjectasse prius Scaliger, qui tamen e MS. lectione *Minaci* felicius eruisse mihi videtur *Smyrnaei*, quamvis vulgata commode servari queat. Ceterum
pro

pro λύνειν μίτην Latini dixerunt *zonam solvere*. ex.
gr. Claudianus Fescenn. v. 37.

*Et seminudo pectore cingulum
Forti negatum solveret Herculi.*

Catullus Carm. 2. 13.

Quod zonam soluit diu ligatam.

Zonam autem hanc solvere dicitur maritus, ut & ipsa virgo ut apud Claudianum l. c. & alibi. Sed rarius. Unde vero hauserit Scaliger Poëtic. lib. 3. cap. 101. p. 387. cunctanti virgini promnestriam duobus digitis cingulum solvisse, mihi latet. Liqueet autem abunde ex locis adductis e Graecis Scriptoribus falli Doct. Scriverium cum ad Pervig. Ven. v. 26. Latinis *zonam solvere* dici, quae viro traditur: Graecis autem, quae primum parit, notat, cum nihil tritius, quam λύνειν ζώνην apud Graecos de nubentibus usurpari, imo saepius quam de parientibus; neque id absolute tradit Jos. Scaliger ad Catull. l. c. quem hic laudat Scriverius, cum ipse Theocriti exemplo id docet, vulgatiorem tamen alterum usum. Turpius fallitur Petrus Faber lib. 3. Semestr. cap. 11. quique ejus *sententiam omnino verissimam* pronunciat Daniel Pareus, nec non Weitzius, rati Musaeum loqui de sacerdotali redimiculo capitis, eo quod Hero antea Leandro vestem suam tenenti dixisset supra v. 82.

Κύπελδος ἔσσι τοῖκε θεῆς ἱέρειαν ἀφάσσειν.

Eique postea Leander respondisset v. 141.

Κύπελδος ὡς ἱέρεια μετέρχει Κύπελδος ἔργα.

Sic tamen ut redimicula mitrae illo solvente nuptiae factae sint. Sed quo loca haec Musaei, cum ἀφάσσειν ibi significet *tangere*, ut monuimus su-

pra, in altero autem loco ne verbum eo faciat? Nonne saltem unico exemplo zonam Virginitatis signum, capitisque ornamentum solvi dici a marito in lecto, cum nuptiae primae fiunt, ostendi fuisset officii ipsorum, ut specie aliqua saltem blandiretur tam paradoxa sententia? Ego certe, donec id fit, procul abesse jubeo tam ridiculas explicationes, praecipue cum zonam hanc propinquam λυγίσαι conlocent auctores, ut infra docebo. Longe ab his diversam sententiam sequitur Vir quidam Doctus, qui, referente ad hunc locum Cl. Kromajero, vocibus λύσατο μήτην significari Veneris validum nodum perruptum a Leandro putat, idque denotare vocem μήτην, qua ipsum uti notanter, quum ζώνης potuisset, quia cum lecto se conposuerant, zona soluta forsitan jam erat, quae sententia antiquitatis ignorationem aperte prodit. Zonam enim virginis maritus in lecto demum solvebat, non antea. Audi Plutarchum in Lyeurgo Oper. Tom. I. p. 48. τὴν δ' ἀρπαδαῖσαν ἢ νυμφεύτρια καλυμένη πᾶσα λαβῶσα ---- κατέκλινεν ἐπὶ σιθάρᾳ μένην ἄνευ φωτός. ὁ δ' νυμφίος ---- ἔλυσεν ἢ ζώνην, ἢ μετήνευκεν ἀρπαγμένος ἐπὶ τῇ κλίνῃ. Nec non Euripidem in Alceſt. v. 175.

ὦ λέκτρον, ἐνθα παρθένος ἔλυσ' ἐγὼ
Κορεύματ' ἐκ τῆς δ' ἀνδρός.

Audi Festum: Cingulo nova nupta praecingebatur, quod vir in lecto solvebat, factum ex lana ovis: ut sic ut illa in glomos sublata conjuncta inter se sit, sic vir suus secum cinctus, vinctusque esset. Hunc Herculaneo nodo vinctum vir solvit ominis gratia: ut sic ipse felix sit in suscipiendis liberis, ut fuit Hercules, qui LXX liberos reliquit. Locus leviter corruptus. Lego Hoc Herculaneo nodo vinctum scilicet cingulum, quemadmodum Muretum ad Catull. p. 13. locum

locum laudare videos quod enim Scriverius ad Pers. vigil. Vener. v. 26. citat: *Hoc Herculanæ nodi vitu- culam* longius abit, neque an ex libris, an ex in- genio habeat scio. Aliam ab his diversam opi- nionem de zona sequitur Doctissimus Brahmus de Vest. Sacr. Hebr. lib. 2. cap. 3. §. 12. p. 488. ejus verba dabo: *Apud Graecos & Romanos adeo vulgare erat, ut feminae balteo & zona cingrentur, ut ζώνη λύνει & ζώνη λύνει zonam solvere dicere- tur pro pudicitiam deponere. Homer. Od. 2. λύνει παρ- θενίην ζώνην. in Epigr. Veteri de Diana λεγόμενον ἀναζω- φάσαι χιτῶνα. Ideo muliebriter cincti dicuntur imbelles. Harum autem zonarum circa mammas & pectus usum fuisse docet p. 496. Hinc consentit Feythius Antiq. Homer. lib. 3. cap. 6. p. 236. Vident ip- sos nullam differentiam facere inter zonas, quas circa pectus, mammas, & pudenda gestabant. Atqui istas diserte distinguunt Veteres. Nonnus lib. 1. p. 28. l. 25. de Jove cum Europa concum- bente:*

Ἀπὸ στήνιο ᾧ νύμφης
Μίτρην πρῶτον ἔλυσε περίτροχον. ὡς αἶψα ᾧ,
Οἰδαλέην ἔθλιψεν ἀκαμπέος ἀντυγα μαζῶ,
Καὶ κύσε χεῖλεος ἄκρον, ἀναπτύξας ᾧ σισπη
Ἀγνὸν ἀνυμφεύτε πεφυλαγμένον ἄμμα κορείης,
Ὀμφακα Κυπριδίων ἰδρύσατο κερπὸν ἱρώτων.
Hic Jupiter post solutam pectoris zonam solvis
virgineam adhuc lib. 14. p. 394. l. 31.

Μεσσηνία ᾧ
Στάβῃ δεσμὸν ἔβαλε· καὶ ὄρθισ ἀντυγα μαζῶ
Παρθενίῳ ζώσῃ· καὶ οἶα περ ἄμμα κορείης
Περφυρέην λαγόνεσσι συνήρμεσε κύκλαδα μίτρην.

Sermo est de Baecho in virginem se mutante,
ubi notari potest, antea etiam factam καλύπτῃ

mentionem, quod ineptus Parei sententiae etiam
adversetur. Restat ut exhibeam Eruditissimi H.
Vossii observationem ad Catull. p. 72. propositam
his verbis: Istiusmodi autem zonae non solum a curia
& pellibus, quod nuntius tuum; verum etiam ex aure
& argentea & chalybe compingebantur; hisque non puellae
tamen tantum pudenda, sed & puerorum nates manes
hant, cui nuda apud varias sit gentes. Deest hoc non
uno loco Etymologici magni auctor, & complures alii
Grammatici, qui & intus lanatas fuisse addunt. Mir-
ror hanc sententiam tam raris sequi; cum tamen
prae ceteris erudita & adtentione digna, unde
quis vir Eruditus adferere dicta tanta non putat
visse videretur, diligentius paulo perpendat. Quae
de Etymologo M. refert, reperiuntur in V. libro
ubi notat: Μίτρας ζώνη ἢ ἰδία ἢ μίτῃ ὑφανμένῃ. ἰσο-
μήτῃ. ἢ ἰσομέτῃ ἢ λαγύρας. ἢ χαλκῇ. λευκῇ. ἢ ζώνων
ταῖς αἰσῇ. ἢ πανθῶν χερσὶν πλείστοις πεφασμένα. Duplici
an hoc non voluerit Nonnus lib. 14. p. 406. k 32.

Καὶ τις ὄφιν τελέικτον ἀπήμονι δῆσατο κολῶ
Εὐδμήχου ζωστῆρα κεκηνότα γείτονι μηρῷ κ. τ. λ.
Ἐπικλῆς ἀγρυπνὸν ὀππύτῃσιν κορεΐν.

Ubi videtur serpentem, quo corpus circumdederat
Baccha, ἐὺδμήχου ζωστῆρα vocare respiciens ad
zonas securitatis gratia interius gestatas. Scriben-
dum autem videtur γείτονα μηρῷ, ut lib. 15. p. 416.
N 22.

Τάνυσσάμενος ὃ κονίη
Χερσὶν ἱερματέσσιν ἀπεσφρηγίστατο μίτραν
Ἐπικλῆς μαφιδῇ πεφρημένῃ. ἰζαντῆς γὰρ
Ὁρβίος εἰς πῖ δρόμον ὑποκίλπει ἔξω γείτονα

De tali zona loquitur etiam Nonnus locis ante
laudatis ex lib. 1. & lib. 14. ubi cum & alius mi-
trae memorat, patet Veterum auctoritatem locis
quam-

quamvis et pro mentio in illis; non capiendâ statura
de hac zona virginea ex gr. cum Longus Pastor.
lib. I. p. 5. de Nympharum simularis dicit: ἡ
ζώνη ἐστὶν ἀπὸ τοῦ λώβου, ζώνη, circa lumbos. P. Moll corrigic
ζώνη invitis Musis & Gratiis. Facilior emendatio
esset ζώνη, cujus mentio crebra apud auctores.
Achilles Tatius lib. 5. p. 281. de Philomela a
Tereo violata: ἐπαέσθη τὰς κόμας ἡ γυνή, τὸ ζώ-
μα ἐλέλυτο. Ita lib. 3. p. 205. ὃς εὐσκευάσαντες τῇ
αὐτῇ τῆσαν τὸ πρόπον, ὃς σελὴν ἐξήλθεν περὶ βλάστηας, μί-
τρας τε καὶ ζώμασιν ἐδεφύονην; ταύτην δὲ κενὸν ἐπε-
κρίψωμεν. Ita legit Salmasius p. 602. Quo loco R.
Moll ad Longum p. 10. nec non Demsteras ad
Rosin. p. 415. μίτρας perpetam explicant orn-
amenta capitis, ut inspicienti locum patefe possit.
Nihil tamen in loco Longi movendum docet Eri-
piot. M. in V. Ζωνὴν λέγουσι ζώμα, ὃ καὶ περιζώ-
μα. Ζώμα δὲ οἱ πρῶτον ἀδυναθιστάς, πάντας ἰσχυροὺς
ἐπὶ τῷ σώματι ἐνδεδυμένους, atque ita Suidas & Phavo-
rinus; Hesychius quoque ζώνιον interpretatur ὑ-
ναίκιον ζώμα. Praeterea, si discesseris ab hac Vos-
sii opinione, non video quomodo capiendâ loca,
in quibus zonae istae tuendae virginittatis gratia
gestatae leguntur ex gr. Nonni lib. 16. p. 454.
l. 8.

ebrios Satyros vestibus sublati femore tangere fecisset, non virginitatis pubem, sed mitram ejus custodem tangere facit, quod tamen ex loco Nonni p. 350. l. 7. nullis fidiculis extorquere possum. en locum:

Παρθενὴς ἀγάμω εὐφρονος ἡλὸς μίτρας.

Αὐτὴν δ' ἐπὶ Κύπρην ἀπείθεος ἄματα νόμφης

Χαίει, ὁπισθοδότης ποδῶν ἐπαφίσατο μηρῶν.

Hinc potius concluderem vestibus nondum sublati mitram ipsum jam tetigisse. Quid autem tueri poterat zona vestem corpori adstringens? Nihil certe. Quam absurdum vero, puellas in lectura genialem concessisse vestibus non exutas, quod tamen statui fere deberet, si a vulgaribus zonis non fuerunt distinctas, cum zonam in lecto solvi consuevisse constet? Quid? nobiles puellae demum zonam gestabant, non illae quae toro nondum maturae hinc *ἡμῶν* dictae Callimacho Hymn. in Dian. v. 14.

Παῖδες εἰσάτεαι, παῖδες ἐπὶ παῖδας ἀμύτρεις.

Ubi Spanhemium consulere operae est. Anne igitur diversis vestium generibus ante id tempus utebantur, aliove modo eas cingebant? sed de eo mihi nihil constat. An vero puellae toro maturae apud Romanos zonam quoque acceperint dubito, cum ipso nuptiarum tempore ea demum praecingi solitas fuisse ut credam prope facit Festus, ubi *Cingulo*, inquit, *nova nupta praecingebatur, quod vir in lecto solvebat*. alias clarius dixisset *Cingulum, quo n. n. praecincta erat, vir i. l. s.* hanc sententiam etiam sequi videtur, ut alios mitram, Hotmanus de Vet. Rit. Nupt. cap. 29. in Thes. Graevii Tom. VIII. p. 1142. ubi *Junoni*, inquit, *etiam sacrificabatur, cum cingulo nova nupta praecingebatur, unde Juno dicta Cinxia.* certe Juno-

Junonem Cinxiae nomen hinc adeptam verosimilius, quam, quae sententia Scaligeri l. c. p. 387. aliorumque, quia cingulum solutum ei sacrabatur; apud Graecos quoque contraria ratione *Ανσιζώνη* nomine dicta, mea quidem sententia, magis congruo. Ridiculus est Scaliger l. c. qui patronos hujusce sententiae confodere sibi videtur, quia Catullus de Atalanta non tempore nuptiarum canit:

Quod zonam soluit diu ligatam.

Quasi de Atalanta Graeca virgine Romano ritu loqui deberet. Liquet & exinde quod zonas istas numini alicui post concubitum consecrabant, ut constat ex Theocrito Idyll. 27: 55.

τῇ Παφίᾳ πρώτιστα ἔγω τόδ᾽ ἀϊον ἐπάζω.

Ubi Veneri consecrari observare operae est, cum fraudi id minus perceptum fuit Doctis, ut Jul. Caes. Scaligero Poët. lib. 3. cap. 101. p. 387. ubi promnestriam duobus digitis cingulum solutum Dianae, ob eam causam *Ανσιζώνη*, a Latinis Cinxiae cognominatae, dicare consuevisse scribit; ut & Franc. Rous. l. c. p. 367. qui animum dubium aperte prodit. Rhodiginus autem lib. 16. cap. 10. p. 854. utramque zonam confundit. Optandum Scaligerum tam multa sine veterum auctoritate, certe non adducta, in istos libros non coarctasse; certe Dianae a nubentibus apud Graecos zonam sacratam me legisse non recordor. Traheret quis forte huc epigramma ex Anthologia apud Maderum de Coron. Sacr. & prof. praef. Nuptial. in Tom. VIII. Thes. Rom. Ant. Graec. vii:

*τῇ Παφίᾳ σεφάνε, τῇ Παλλάδι ἢ πλακαμίδα,
Ἀγρίμειδε ζώνην σέβετε, Καλλιρόη.*

Eupitro

Εὐπείθε γὰρ μνηστῆρας ἔμελλε, καὶ ἄλλοις ἑβν
 Σοφρονα, καὶ τίμων ἀφ' αὐτῆς γένεσθαι.

Verum quid prohibet ad partus tempus extendere, praecipue cum ipsius mentio hic fit? Apud Romanos autem Cinxiae Junoni sacrabant. Festus: *Cinxiae Junonis nomen sanctum habebatur in nuptiis, quod initio conjugii solutio erat cinguli, quo nova nupta erat cincta*: alii tamen Deae Virginensi tribuunt notante Scaligero. Nisi vero hae Diis sacrari solitae peculiares aliquae fuerint zonae id ridiculum fere videtur. Verum an peculiare zonae istud gestamen fuerit puellarum, an vero & mulierum, non adeo certum. Hoc tuetur Potterus Archaeol. Graec. 4. xi. p. 618. qui fieri id ad arcendam libidinosis vim putat, unde a Nonno diceretur *σαόφρων*: Et licet Nonni locus, quem indicat, lib. 12. p. 350. l. 7.

Παρθενικῆς ἀγαμέμνοιο σαόφρονος ἡλέσσο μίτρη
 Ἄν' ἑρῶν δ' ἐπὶ Κύπρην ἀπειθέος ἑμάτα νύμφης,
 καὶ ἀπιδόδοται ἰοδάμνῳ ἱσαφύσθητο μηρῶν.

Nihil faciat ad rem, cum ibi de virgine sermonem esse quis videat; & licet alterum, quod tamen officii ipsius fuisset, exemplis demonstrare omiserit; Licet mirum admodum, si promiscue mulieres virginesque zonas gestabant nunquam de nupta, sed semper virgine *λευὴν ζώνην* occurrat: tamen negare non aulim mulieres unquam gestasse zonas, cum id pateat ex locis auctorum, qui docent mulierem prima vice parientem zonam solvere, eamque consecrare Dianae. V. Apollonii Rhodii Scholiasten & Phavor. locis in notis jam laudatis. Hinc *λευίζωνος* vocatur Orphee in Suffimie p. 152. Neque id tantum ad primum puerperium durasse suadet locus Apollonii Rhodii lib.

7. v. 285 ubi Alcimedē ob filium unicum Jaso-
nem querelas fundit.

Δμῶς ὅπως κεν τοῖσι λελυτοῖσι ἐν μεγάροισιν
Σείο πρῶτα μινυθεῖσα δυσάμμορος, ὥ ἐπεὶ ποτὶν
Ἀγλαῖην, ἣ κῦδος ἔχον πάρος, ὥ ἐπεὶ μὲν
Μίτρην πρῶτον ἔλυσσεν ἡ ὕστατον. ἔρχεσθαι γὰρ μοι
Ἑλιδόνα θεὰ πόλεος ἐρεγγυή τέκνον.

Novi Meursium in nota, quae additur Callimacho
Hymn. in Jov. 14. hinc erueret bis zonam, solvi
prima scilicet poëta a marmo, & iterum puerper
ni tempore; verum id mihi verba vix pati vident
tur. Nec satisfacit Scholiastes, caecumque ducem
secutus Phavorinus ad τὴν πρώτην τιτύσαν referen
tes, ut nec magnus Scaliger, qui illum pro
τὴν πρώτην τιτύσαν debuisse scribere διασαλευτικῶς
adsumas. Obstat his interpretationibus ipsa Poë
tae verba, quibus dicit Alcimedē ob unicum fi
lium Jasodem primā & ultimā vice zonam solvisse
sed quomodo ultima vice, nisi toties zona solvi
batur, quomodo uxor peperit? Meursii sententia re
diculum facit Poëtam: nonne enim de muliere,
quae plures liberos tulit, si bis tantum zona solvi
batur, omnino dici posset eam primā & ultimā vice
zonam solvisse? Lacrimis vero an risu dignus sit
Scholiastes, notans: ἐπὶ ἀρρενός δ' αὖ νοῦν. ὅχι γὰρ ἡ
ἀδελφὴν ἔδωκεν ἱππολύτην, ὥς φησὶν Ἰβνικὸς haereo.
Adeo enim clavis verbis utitur Poëta, quibus sig
nificet unicam prolem virilem matri, ut caecus
sit, qui hoc non videat. Quam vero in fabulis
auctores a se invicem discrepent quis nescit?

275. Ἥρην τ' ἐπευφημοῖεν αἰδώς. Aliis verbum
hoc usurpat de sanctis, quibus maritum & uxo
rem prosequabantur, votis. ita Xenophon Ephe
sius lib. I. p. 10. ἡγόν τ' κόρην αἰς τὴν θαλάμῳ μετὰ
λαμπάδων τ' ὑμέναιον ἄδοντες ἐπευφημοῖεν ἡ αἰσχύον
τες

καταίκαται. Achilles Tatius lib. 5. p. 839. οὐ γὰρ ἐπενθήμην τοῖς γάμοις παρόντων.

176. Οὐ δαΐδων ἤσκητε σέλας θαλαμηπόλον ἐνὴν.
De facibus nuptialibus multi multa scripserunt, quae, si tanti videntur, legi possunt. Minime tamen Doctis inter se convenit, a quibus accensae fuerint hae facies. Achilles Tatius lib. 2. p. 85. patri adscribit: ἰδοὺν ἄγειν ἡμῶν τὰς γάμους, ἡδὴ δὲ πάντας αὐτὰς τὰς δαΐδας, διασβεσθῆναι τὸ πῦρ. ἢ μάλλον ὑπείγετο συνάγαγεῖν ἡμᾶς. Namque illas (nuptias) adornare sibi visus est, ignemque, dum nuptiales facies atcendisset, extinguere, & nos, quae res vehementer etiam illum angebat, abduci. Ita Interpretis fatis turpiter, nisi aliter, quod non puto, legerit, hallucinatus: Tu certe eoque magis festinabat nos matrimonio jungere: id enim significat συνάγειν, id quae patet ex seqq. τὸ δὲ οἱ εἰς τὴν ἐστραίαν παρίστανετο. Patri etiam adscribit lib. 1. p. 49. ἄλλο σοι, τῶν τοι, ἀποσείδων πῦρ ἀνάψαι. E priore loco Tatii Iungermannus ad Polluc. 9. 3. 42. concludit facies a patre accensas, sed misere caecutiens cum matribus id toties adscribant veteres. Apud Claudianum de R. P. lib. 3. 407. Ceres de filia queritur:

Non tales gestate tibi, Proserpina, taedas
Sperabam.

Apud Nonnum lib. 46. p. 1198. l. 4. Agave:

Οὐκ οὐ σοὶ θαλάμοισιν ἐκέφαται νυμφόκομον πῦρ.

Ita lib. 38. p. 972. l. 30. de Luna:

Αὐτὴ δὲ πύκνης
Νυμφίδην ἀπὸ γάμοσιν ἔχου Σελήνη.

Addo inlustrem Euripidis locum in Iphig. in Aulid. v. 732.

ΚΑΥΤ.

KATT. τίς δ' ἀναγκάσει φλόγα;
 ΑΓΑ. Ἐγὼ παρέξω φῶς, ὃ συμφίοις πρέπει.
 KATT. Οὐχ ὁ νόμος οὗτος, ἢ εὐὶ ᾧ φαῦλ' ἦγ' ἴαδε.

Observarunt hoc dudum Coelius Rhodiginus, Pareus ad h. l. Demsterus ad Rosin. p. 436. Interpretes Petronii, & Doct. Wouweren ad cap. 26. p. 88. Feythius Antiq. Hom. lib. 2. cap. 13. p. 168. Potterus Archaeol. Gr. p. 617. & quem plerumque compilat, Franc. Rous Attic. Antiq. lib. 4. cap. 7. p. 367. ed. Belg. sed omnes in eodem luto fere haeserunt rati, ut videtur, a solis matribus faces accensas fuisse, quod erroneum esse docent loca Achillis Tatii, quae ipsa laudans Demsterus videre non potuit a matribus solis accensas non fuisse, quod certe non nimis acutum virum prodit. Haesit & hic Doctissimus alias vir Franc. Rous, qui contra disertissimum Euripidis locum contendit promiscuum morem fuisse, nixus testimonio Libanii Declam. 35. ubi pater dicit *ἡ δὲ δαὸς γαμηλίας ὑπανήπτον*, cum contra alibi Niobe dicat: *Ἐγὼ μὲν λαμπάδα γαμήλιον ἄμην προσάψεν τοῖς ἡθίοις, ἢ ταῖς παρθένοις*. Miror non attendisse virum Eruditum haec verba esse Niobes, quae antiquissimo aevo vixit, cui non alium sermonem adfingere convenientius poterat Scriptor ille, nisi rituum veterum inpetitum se proderet. Locus prior de patre explicandus forte (liber enim non est ad manum) de tempore Libanii: puto enim officium illud nuptiale cum in veteri Graecia matrum fuisset, postea ad patres devenisse, quam conjecturam, donec Veterum Scriptorum testimoniis contrarium docentibus vincar, non sine ratione sequi posse mihi videor. Neque ejusmodi rituum mutatorum exempla desunt. Priscis ex. gr. tempo-
 ribus

ribus Romanae mulieres atratis vestibus in funeribus procedebant. V. Kirchmannus de Fupex. lib. 2. cap. 17. p. 206. easdem sub Imperatoribus albas gestasse docet p. 208. & 209. iterum sub Diocletiano atras gestasse ex Lactantio de Mort. Pers. cap. 39. observat. Doct. Cuperus p. 220. quamvis non omnibus, vel certis casibus id etiam potuisse fieri addat, quae nunc non discutio. Obijciat, quis forte locum Claudiani III. Conf. Honor. v. 155.

*Per taedas, quas ipsa ipsa tuo Regina levavit
Conjugio, sociaque virum produxit ab aula.*

De quo V. Barthium p. 525. Sed forte Poëta mores priscos hic respexit, quod observasse saepe usu venit in antiquis scriptoribus. Exemplum in his ipsis facibus habes apud Senecam Oëtay. v. 593.

*Tellure rupta Tartaro gressum extulit,
Stygiam cruenta praeferens dextra facem
Thalamis scelestis. nubat his flammis meo
Poppaea gnato juncta.*

Respici hic ad ritus nuptiales apertum: at Romanae faces a matribus praelatas quis fando audivit? Tu consule Hotmanum de Vet. Rit. Nupt. cap. 16. in Thes. Graev. Tom. VIII. p. 1123. & Brissonium de Rit. Nupt. ib. p. 1034. & ex illis Taubmannum ad Plautum Casin. Act. 1. v. 30. nec non Doct. Wouweren ad Petron. cap. 26. p. 88. Mihi in his amplius morari non vacat, quamvis nec hic desunt, quae propius forent discutienda. Si Libani locus aliter capiendus, hac ratione non difficulter in concordiam redigetur. Ceterum Musaeus, quod quisque videt, meminit tantum facium thalamum illuminantium, quemadmodum Aristaeonetus lib. 1. p. 2. pag. 72. ἡμεῖς δὲ κατὰ δέματα

δαίματα δαΐδες ἐν λυβανίῳ συγκαίονται. Gestabant
tamen & istas faces in veteri Graecia famuli, quod
liquet ex Hesiodo in Scuto Hero. v. 278.

Ταί μὲν γὰρ εὐαίεστε ἐπ' αἰκάνῃς
Ἦγοντ' ἀνδρὶ γυναῖκα, πολὺς δ' ὕμναιος ὄρωρε.
Τῆλε δ' ἄπ' αἰδομένων δαΐδων τέλεις κίλυφαζε
Καρὸν ἐνὶ θυμῶν.

279. Ἀλλὰ λέχος περίεσσε. Thoros vestibus con-
sterni solitos fuisse patet ex Xenophonte Ephesio
lib. 1. p. 10. Ἦν δ' ὁταύτ' ὁ δούλωτος πεπονημένος
κλῖνῃ χρυσῇ στέμμασιν ἔσρωτο παρ' ὀφροῦ. ἢ ἐπὶ τῇ κλῖ-
νῃ βαθυλαγία ἐπεποικίλατο σκήνη. Claudianus de R. P.
lib. 2. 320.

Alii praetexere kamis
Limina, & in stibulum cukas extollere vestes.

Consulte Interpretes ad Petron. cap. 26.

280. Σιγῇ πάσων ἐπηζεν. Eadem locutione usus
Nonnus lib. 2. p. 60. l. 18. lib. 3. p. 100. l. 32.
lib. 40. p. 1048. l. 28. Hesychius in V. Θαλαμῶτος
ἦσι.

282. Νόξ μὲν ἦν κείνοισι γαμοσύλος. Nox pronu-
ba etiam memoratur Nonno lib. 7. p. 218. l. 21.

Θαμίσσεται ὑμῶντι κίλξ,
Ζωνὴς ἐμυγαρίτοιο γαμοσύλος.

Adde Claudiani locum apud Rondellam.

285. Ἐπὶ πύκνῳ ὕμναιον. Similes locutiones ob-
vise apud Nonnum, ut lib. 3. p. 158. l. 3.

Ἰνδάνη μεταδῆλον ἵτι πνείοντα κυδαίμῃ.

Ita lib. 23. p. 670. l. 9. lib. 32. p. 806. l. 8. lib.
33. p. 828. l. 6.

καὶ Πυκνῶν ἁπλοῦς ἵαται ἵτι πνείον ὑπεναντίαν.

Sic enim omnino legendum censeo, non autem
ἐπιανείων. firmat interpretes, qui reddit *adhuc spi-*
rans Hymenaeos. Bro *δζων* lib. 9. p. 260. l. 30.

Καὶ Σεμέλη κατ' Οὐλύμπου ἱπὶ πνίχθα κεραιού.

Ita lib. x. p. 286. l. 32. lib. 14. p. 394. l. 16. lib.
 16. p. 438. l. 28. lib. 42. p. 1100. l. 7. lib. 44.
 p. 1146. l. 4. lib. 45. p. 1162. l. 32. Idem Non-
 nus lib. 4. p. 121. l. 18. dixit.

Καὶ Χαρίτων πνίχθα φιλήματα κείνα διδάξω.

lib. 48. p. 1286. l. 15.

286. Ἡρῶ δ' ἑλκεσίπεπλος. Decenter ad talos
 demissam vestem Heroni tribuit Poëta: hic enim
 sacerdotum proprius cultus, ut nemini ignotum.
 Talem Bassiani Solis sacerdotis fuisse refert Hero-
 dianus lib. 5. 3. §. 12. τέτρω δὴ τῷ θεῷ ὁ βασιανὴς
 ἱερῶματος περιγὰ τε χήματι βαρβαρῶν, χιτῶνας χρυσοῦ-
 φαις καὶ ἀλουργαῖς χειροδατῆς καὶ ποδύρας ἀνεζασμένους, τὰ
 τε σκέλη σκέπων πάντα ἀπ' ὀνύχων ἕς μέγας ἰσθῆσιν
 ὁμοίως χρυσῷ καὶ περφυρῷ πεποικιλμένους. Ipse Dii ve-
 stibus spatiosissimis & talaribus utebantur obser-
 vante Acrone ad Horat. Carm. 1. 18. 11. *Bassaris*
enim vestis genus est usque ad pedes demissae dictae a
a Bassara loco Libyae ubi fit. Tali enim & numina
 uti volunt, ut Pedes vestis defluxit ad imos, Et
 vera incessu patuit Dea. Locus est Virgilii *Aeneid.*
 lib. 1. 404. unde patet male distingui vulgo *Et:*
Vera incessu p. D. Tibullus lib. 1. 8. 45. de Bac-
 cho:

Sed varii flores, & frons redimita corymbis,
Fusa sed ad teneros luteo palla pedes.

Consule Elegantissimum Broekhusium. Nymphis
 tribuit Nonnus lib. 14. p. 398. l. 7. Hae vestes
 autem

autem erant indicium laetitia & fortunae beatæ,
unde de irata Venere Valerius Flaccus lib. 2. v. 108.

*Neque enim alma videtur
Fam cupit, aut tereti crinem subnectitur aure
Sidereos diffusa finus.*

Ubi vide notata summo Burmanno. Minime ta-
men necesse ut Musæum id respexisse statuas,
potius credam morem ipsum observasse veterum,
quo talibus inlustres virgines & mulieres indutæ
incedebant, ita de Atalanta Quidius Metam. 2.
594.

Aura refert oblata citis talaria plantis,

Tunica talari induta quoque Andromeda descri-
bitur ab Achille Tatio lib. 3. p. 171. Bacchæ a
Nonno lib. 35. p. 864. l. 30.

307. Ἄλλὰ πόθος ἔμωρεσι βινέται. Scholiastes
ἰβινέται significans, ut videtur, nominibus duo-
bus singularibus addi verbum singulare pro plurali.
ita Bion p. 204. v. 15.

Ἄνικα μὲντε νέος, μὲν δὲ δῖος ἄρμος βαρύνει.

Virgilius Æneid. lib. 12. 667.

Aestuat ingens

*Imo in corde pudor, mistoque infania luctu,
Et furiis agitated amor, Et conscia virtus.*

Ovidius Trist. lib. 2.

Nil nisi peccatum manifesta que culpa fatendum est.

Claudianus in Rufin. lib. 2. 282.

*Speñaturque favens odiis locus, aptaque leto
Tempora.*

Servius ad Virgil. lib. 3. Æn. 269.

Qua. cuiusque. etiamque. gubernatorque. vocabant.

Monet: Honestius hac elocutione per pluralem utitur numerum, licet possit singularis esse: modestius sane, quam Viri Eruditissimi, qui haec plerumque eliminant. ex gr. Marklandus & Statio lib. 3. Sylv. 1. 96. ubi pro

Quid enim ista domus, quid terra, priusquam

Te gauderet, erat?

Quamvis cum Ven. Parm. & Rom. in Add. probat *erant*, quod probum quidem, sed tamen altero non melius. Nec ratio cur Heinsius in Claudiano de R. P. lib. 2. 262. pro

Sed mihi virginitas pariter, coelumque negatur.

Contra omnes Codices velit *negantur*. alia loca a Viro Docto, aliisque tentata non recenseo.

300. Πολλὰ δ' αὖτ' ἀνέστησαν θαλάσσια δ' ἀφροδίτην
Πολλὰ δ' αὖτ' ἀνέστησαν θαλάσσια δ' ἀφροδίτην
Α' τίδες ὡς ἐρέειν ἀμνήματα καὶ λίπε νόμους.

Recte laborantem, & a vento vexatum Leandrum invocantem Deos, quibus jus in mare, facit Musaeus: oppido autem venuste Boreae in se faevienti in memoriam revocat pristinos ignes, quibus tactus in Orithyia Nympha Atropa auferat quondam, ut adeo, cum, quid esset amor, senserat, amatori faventior esse deberet. Similes elegantias apud alios observare licet, ut apud Theocritum Idyll. 8. 59.

ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
οὐ μόνος ἡγάσθην ἐν τῷ γυναικοφίλῳ.

Elegantius Ovidius Amor. 3. 6. 23.

Flumina

Elumina deberent iuvenes in amore iurare?

Elumina senserunt ipsa, quid esset Amari

Inachus in Melie Bitbynide pallidus esse

Dicitur & gelidis incubuisse vadis.

Lege sequentia, nec poenitebit. Sic Heroid. ep.
19. v. 129.

At tibi flammarum memori, Neptune, tuarum

Nullus erat ventis impediendus amor:

Si neque Anymone, nec laudatissima formae

Criminis est Tyro fabula vana tui.

Ita Ep. 18. 60.

Hanc ego suspiciter, Faveat, Dea candida, dixi;

Et subeant anime Larmia sacra tuo.

Non sinat Endymion te pectoris esse severi.

Plecte, precor, vultus ad mea furta tuos.

Nec non v. 37.

At tu de rapidis immansuetissime ventis,

Quid mecum certa praelia mente geris?

In me, si nescis, Borea, non aequora sacris.

Quid faceres, esset ni tibi notus amor?

Tam gelidus cum sis, non te tamen, improbe,
quondam

Ignibus Actaeis incaluisse negas.

Gaudia rapturo si quis tibi claudere vellet

Aërios aditus; quo pateret modo;

Parce precor; facilemque move moderatius auram.

Imperet Hippotades sic tibi triste nihil.

Huic sta-debet Musaeus. Addi velim Nonnum lib.
7. p. 218. l. 15.

Ζηλήμων φαίδων με βιάζεται, ἢ ῥα καὶ αὐτὸς

Ἰμείρεας Ζεμέλης, καὶ ἐμοὶ ποθέοντι μεγάλας

Ἡέλιε κλαίεις με, καὶ εἰ μάθας εἶσθαι ἱερὰν.

Ceterum Boreae & Orithyiae mentionem non raro facit idem, ex. gr. lib. i. p. 16. l. xi.

Ναὶ λίτομαι Βορέης ὡς ἡρπασσας Ἀτθίδα νύμφην
Δίξο με σῆς πτερύγεσσιν.

Corrige Ναὶ λίτομαι Βορέη σ' ὡς η. Α. ν. ut interpretes
Certe supplico tibi Borea, ut &c. Idem mendum insedit lib. xi. p. 322. l. 15.

Εἰ Βορέης ἰδόμεσθαι εἰς Ὠρεσθυσίαν ἱκάνη.

Ubi scribendum omnino Εἰ Βορέης σ' ἰδόμεσθαι, quod & sequentia docent:

Εἰ δέ σε κύμα κάλυψε, ἢ ἔκ ῥέσσας μορφήν,
Καὶ σε πατὴρ ἱμὸς εἴλιν.

329. Ροιζηδὸν περκαρηνὸς ἀπ' ἡλιβάτου πέσε πύργου.

Aperta imitatio Nonni lib. 28. p. 732. l. 27.

Ἡρώθεν περκαρηνὸς ἀπ' ἡλιβάτου πέσε δίφρου.

Solebant enim perditis amoribus miseri de rupibus, & excelsis locis se praecipitare. Horatius Carm. 3. 27. 61.

Sive te rupes & acuta leto
Saxa delectant; agē te procellas
Crede veloci.

Glaucippe apud Alciphronem lib. 3. l. ἡ τὴν μὴ γήσομαι, ἡ ἔστω Διοβίαν μνησαμένη Σαπφῶ, ἢ ὑπὸ τῇ Διοκάδῃ πέτρῃ; ἀλλ' ὑπὸ τῇ Πειρατικῇ περβόλῳ ἱμαντὴν εἰς τὸ κλυδώνιον ὥσπερ Leucadiae hujus rupis meminit etiam Statius Sylv. 5. 3. 154.

Saltusque ingressa viriles
Non formidata temeraria Leucade Sappho.

Quo loco Cel. Marklandi actusque egressa viriles legentis

gentis non sequor emendationem. *saltus viriles* eleganter dixit Poëta, quia prae amoris impatientia viri tantum se hinc jaculabantur, unde *άλμα ἐρώντων* dictus locus. V. Jos. Scaliger Aufon. Lect. lib. 2. cap. 18. Sed Scaliger, inquires, duas feminas, Tolloius unam recenset, quae hinc se praecipitarunt &c? Quid tum? hoc ne officit, quod tam longinquo aevo tres tantum se hinc praecipitarunt? Sed & nihil mutandum docet Papinii sedulus imitator Aufonius Cupid. Cruc. Affix. v. 24.

*Et de nimbofo saltum Leucate minatur
Mascula Lesbicis Sappho peritura sagittis.*

Ubi *mascula* vocatur quae masculos saltus ingredi audebat; non, quae sententia Vineti, quia non tantum in viros, sed, ut mas quispiam, in feminas femina exarserit. Denique qua de ratione, *actus viriles egressa* seu superasse dicetur Sappho? viri hinc se praecipitabant. Sed an ideo actus eorum egreditur, quae non secus ac ipsi se praecipitem tantum dedit?

F I N I S.

Z S

A D

ADDENDA

E T

EMENDANDA.

Pag. 4. a. l. 3. *post* p. 115. *adde*: Consule & Eruditiss. Spanhemio observata in Dissert. II. de Praest. & Usu Numim. Antiq. p. 99. & seqq. ubi loca Harduini & Th. Smith ipsum adlegare ferro video, castigare autem verba Harduini Σ e nummis prorsus ablegata, pro quibus ante quadraginta annos vix postea illud in veteri nummorum supellectile exstare se dixisse, neque tamen negare illud C pro Σ ante Domitianum occurrere, sed tantum *rarius* occurrere, adfirmare monet. Nihil verius: nam prorsus id negari cum Harduino & Smitho non posse, patet ex exemplis a nobis adlatis, nec non Eruditissimo Spanhemio observatis, sed rariora tamen prae aliis nemini nummos, lapidesque versanti obscurum esse potest.

Ibid. *post* lin. 3. *adde*: 3. ἀχλυόεντα. ἀχλίοεντα Par.

Pag. 7. b. l. 15. *adde*: cui αἰκία vertitur *designatum volo, intelligo*, sed *invitis*, mea quidem sententia, Musis & Gratiis; neque melius ille, qui, referente Rondello, legebat λύχρον ἀκοῆς i. *celebrem*, ut *viri gloriae pro gloriosi*, quod ridiculum.

Pag. 8. a. lin. 6. *post* solus, *adde* si discesseris a Rondello.

Pag. 9. a. lin. 6. *adde*: & Rondelli editio cum aliis apud Röverum.

Pag. x. b. lin. 11. *adde*: & Whitf. ut & l. 13.

Pag.

*Pag. 13. b. lin. 18. post displicuit. Adde: Fir-
mat lectionem quoque Nonnus lib. 5. p. 156. l. 11.*

Εἰσέτι νῦν κήρυκες Ἀ' εἰσαίοιο θυηλῆς
Γαῖαν ἀναψύχουσιν ἐτήσια ἐν Διὸς αὐρεσι.

Ubi interpres consueto more caecutivit. Nihil ta-
men mutandum docet Apollonius Rhodius lib. 4.
v. 1397.

Εἰσέτι περ χθιζὸν παγχρύσεια φύστο μῆλα.

*Pag. 14. a. lin. 4. adde: Magis convenit locus
Nonni lib. x. p. 270. l. 27.*

Φάσμασιν ἀντιτύποισιν ἐς ἡμέρον ἤλυθεν ἄγρης.

Confer lib. 32. p. 804. l. 23.

*Ibid. b. lin. 9. post ἐνέδυσας. adde: ita & Homerus
Iliad. B. 111.*

Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδυσε βαρεῖη.

Nihil tamen mutandum docere poterunt forte lo-
ca, licet non prorsus gemina, Iliad. X. 5.

Ἐκτορε δ' αὐτῆ μῆναι ἔλονι Μοῖρ' ἐπέδυσαν.

Iliad. Δ. 517. Nonni lib. 10. p. 272. l. 8.

Παιδοφόνῳ νέον ὕια πατὴρ ἐπέδυσε βελέμνω.

*Pag. 15. a. lin. 16. Priorem versum, qui in no-
stra editione est v. 188. repertum & in Codice
Regio, probat Rondellus, sed rejecit merito Rö-
verus.*

Pag. 15. lin. 13. a. lin. 15. pro μῆνη l. μῆνη.

*Pag. 16. v. 40. post vocem ὑπὸνιχ ponenda di-
stinctionis nota, quae male ponitur post θυηλαῖς,
jubente Georgio d' Arnaud, & favente editione
Rondelli.*

Pag.

Pag. 18. b. lin. ult. adde : Praecipue cum non tantum reliqui Scriptores, sed & ipse Musaeus a talibus sibi non cavit. ita v. 82.

Εἰ δέ μοι ἔκ ἐπέοικε τήν ἱέρειαν ἀφάσσειν,
τοῖόν μοι, Κυθήρεια, νήν παρσέκοιτιν ἐπάσσεις.

v. 191.

Οὐδὲ μοι ἐγγυὲς ἔασιν ὀμήλικες, ἔδ' ἐ χορεΐα
Ἡϊθέων παρτάσιν.

v. 296.

Χαμέλαιοι πνείοντες αἰὲς συμφέλιζον αἴητας,
Δαίλαπι μασίζοντες ὅλην ὥλα.

Ita v. 309, 310. Homerus Odyss. E. 156.

Ἡματα δ' ἐν πετρῇσι ἢ ἡϊόνεσσι καθίζων,
Δάκρυσι ἢ σοναχῇσι ἢ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων.

Hinc probare nequeo conjecturam Nic. Heinssii
Advers. 4. 6. p. 608. in Statio lib. 1. Sylv. 4. 9.
ubi pro

*Ergo alacres, quae signa colunt urbana, cohortes,
Inque sinum quae saepe tuum fora turbida questu
Confugiunt.*

Minus concinne repeti τὸ *quae* non ferens legit *ceu*,
sed oratione non bene cohaerente, ut inspicienti
patebit. certius est Marklandi *questum*. An concin-
nius illud Horatii epist. lib. 2. 2. 6.

*Verna ministeriis ad nutus aptus heriles;
Literulis Graecis imbutus; idoneus arti?*

An illud Guntheri Ligur. 7. 466.

*Namque novae quidam quaerentes semina laudis
Praeclarumque sibi cupientes addere nomen?*

Pag.

Pag. 21. lin. 2. post suspicatur *Addo*. Nunc aliter sentio. Ἀθανάτων θνητοῖς Deorum sacrificia eleganter vocare videtur, quae Diis ab hominibus offeruntur. Virgilius Aeneid. 2. 189.

Nam si vestra manus violasset dona Minervae.

Ubi recte Servius: quae Minervae data sunt. idem Ladae donum 1. 652. explicat: *Vel quod ipsa filias: vel quod ei Jupiter dederat.*

Pag. 22. b. post lin. 5. adde: 60. Ἡρεῖς. Ἡρεῖς mendose Basil.

Ibid. lin 8. cum aliis apud Röverum, in qua lectione falsam quantitatem observare sibi visus Vir Doctus in Obs. Misc. Vol. IV. p. 369. caecutit, & Oppianum, Bionem, Stratonem & Aratum infelicititer tentat. Vid. quae moneo p. 105-107.

Pag. 25. a. lin. 2. adde: pro ἐπ' ἄξιον Par. habet ἐπ' ἄξιον, ut v. 68. Κύτεις & 70. ἐκέειν.

Ibid. lin 4. adde: 70. μενέαινον. μενέαινον Basil.

Pag. 25. b. lin. 4. post adfirmo adde: nam tales conjecturae incertae & vanae, qualem & hanc nunc credo.

Pag. 26. a. lin. 9. adde: 75. μόθον. Editio Rondelli μόχθον exhibet, quae lectio vera videtur. Consule notata p. 105.

Pag. 27. b. lin. 24. post putarem: adde: Idem Metam. lib. 2.

Subit hanc arcana profana

Detexisse manu.

Virgilius lib. 8; 14.

Et late Latio increbescere nomen.

Homerus Iliad γ. 298.

Ζεῦ κώδιτε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἅπαντες,
Ὅπότεροι πρῶτοι ὑπερ' ὄγκον πλημύνεσσαν.

V. &

V. & Orpheus Argon. v. 253. Nulla igitur ratio, quare cum uno MS. Rittershusii cum Viro Docto in Observ. Misc. Vol. III. p. 65. in Oppiano legas pro

τοῖσιν ὃ πεν περιβάληται ὁμῶ γαμῶ εὐρετο τίκην.

Quia id vulgatius altero ὁμῶ γάμῳ, cum vel ideo in MS. inmutatum sit credibile: nam ὁμῶ cum casu secundo reperiri aliquando Lexica docent. an melius, quæso, sonant hæc Hesiodi Θεογ. v. 903. Σινητοῖσι βροτοῖσι?

Pag. 29. b. lin. 4. adde: Παρ. Σιτηαίην.

Pag. 30. a. lin. x. adde: Prurienti Critico adri-deret forte Ὑμετέρην π. ε. ut ὑμέτερος pro tuus obvium V. Animadv. cap. I. p. 121. Neque exempla eorum, ad quos fermo dirigitur, in ipso orationis initio non positorum quaerenti deessent; sed nos sobriam Criticem sectamur. v. autem 80. Rondellus exhibet ἐφιμεῖρα & v. 101. ἐπιπτεύων, ut pag. 85. ὑπόκλεπτον.

Pag. 35. b. post lin. 25. adde: 102. ἀφθόγγοισι. ἀφθόγγοισιν Basil. & v. 104. pro Καῖρεν exhibet Καῖρε, nec non v. 105. pro ἡμερόεσσαν ἡμερόεσιν.

Pag. 36. b. post lin. 5. adde: 108. Ὅτι. ὅτι Basil. & pro ἀπεσεύσατο legit ἀπεσεύατο.

Pag. 41. b. lin. 21. ἀπελείψα Rondellus & ἀνεῖκατο pro ἀνεύεικατο, nec non v. 125. pro πολυκτεαίνων legit πολυπτεαίνων.

Pag. 46. b. lin. 15. Ceterum γυναιζι edidit Rondellus.

Pag. 49. a. lin. 12. adde lib. 38. p. 216. l. 25.

Ὅμμασιν αἰδομένοισι παρήλυθεν ὄργια κόλπον.

Pag. 49. a. lin. 21. post conjeceris adde: Nonnum lib. 42. p. 1100. l. 12.

Κύπερι.

Κύπριδος αἶμα φέρουσα τί Κύπριδος ὄργια φεύγει.

Adde Achillem &c.

Pag. 55. a. lin. 3. adde: 159. θυμὸν. πυμὸν Par. ut 5. 174. ἐπέεσσιν.

Pag. 57. a. lib. 4. post adridet adde: Neque enim dubitandi scrupulum ullum restare permittit elegans & conferri dignissimus locus Aristaeneti lib. 1. ep. 15. p. 106. ἔστιν ὃ καὶ τῷ δαΨος πειχραίττωσιν τῷ ποδί, ταῦτα δὲ τὰ τῷ αἰδεμένων ἐν διαπορήσει νήματα. modo etiam signans terram pede, qualia pudore dubitabundi solent.

Pag. 59. a. lin. 19. quibusdam, adde: ut Editione Rondelli, aliisque apud Röverum.

Pag. 60. b. lin. 16. adde: non in MS. sed Editione Parei ita exhibetur.

Pag. 65. b. lin. 8. adde: v. 209. autem Par. habet πολίετρον, & v. 121. ἀνέφαινε.

Pag. 66. a. lin. 213. καὶ καὶ Rondellus.

Pag. 68. a. lin. 7. post Canteri adde: quae & Magno Grotio in notis ad Germanici Phaenomena pag. 6. b. postea inciderat.

Pag. 70. a. lin. 20. adde: quae v. 218. pro φασφόν scribit φερεισφόν.

Pag. 72. b. lin. post νόσην adde: quam sententiam probat vir Doctus in Obs. Misc. Vol. I. p. 123. ego tamen nondum video rationem mutandae lectionis vulgatae in utroque Poëta.

Pag. 74. a. lin. 28. post. 3. Dissentit Vir Eru- ditiss. in Observ. Misc. Vol. II. p. 317. in not. neque quod adtinet Hesiodi locum admodum defendam, ipsam tamen rem negare non ausim.

Pag. 74. a. in fine post cohaerebit. At Vulgata non sollicitanda, sed omnino statuta synizesi in voce βέληαι retinenda. Neque enim χρεία una syllaba pro-

pronunciatum conripi conmode potest. Vid. Obs. Misc. Vol. X. p. 422.

Ibid. b. lin. 28. Doctiss. quidem Pierius Valerianus ad Virg. *Æneid.* 3. 578. hanc synizesin ex duabus longis non condonat, sed, quamvis apud Latinos rarissima sint exempla, apud Graecos esse plurima liquet ex locis pag. 73. adductis.

Pag. 75. b. lin. 29. Diserte Servius ad Virgil. *Georg.* 1. 147. *Sane solum hoc nomen est in polysyllabis, quod ultimam producat in nominativo, & eam in obliquis corripiat, ut Ceres, Cereris.* sane non crederem Veterum quenquam hanc legem migrasse, unde humani quid passus videtur Hugo Grotius, Bataviae illud nobile decus, in longe venustissimo carmine *Pro Cervisia* in Franc. Gujetum, ad altos superbissimi Galli spiritus & feroces inpetus retundendos vibrato, quod reperitur in select. epist. Balzaci lib. 12. ep. 28. ad Morinum p. 313. ubi ultimam conripit:

*Humor dulcis aquae, sed igne coctae,
Quam succo Ceres imbuit salubri.*

Pag. 82. b. lin. 2. post docet adde: & praeterea cum Jo. Corn. Pauw λαβόμεθ' ut feliciter conjectavit Vir Cl. nam quod scribendum suspicatur,

Μάχης ἴσω μὲν ἔσθης.

Paucis credo persuadebit cum, talem numerorum mutationem Poëtis aliquando in deliciis esse eruditiores sciant: nam, quia neminem unquam in animum inducturum, ut id negaret, credere non potui, exempla multa adnotare neglexi. En tamen pauca, quae adtendenti haud longo tempore occurrerunt. ita Statius lib. 5. *Sylv.* 2. 158.

Nos

Nos fortior aetas

Jam fugit. hinc votis animum precibusque juvaro.

Ita l. Marklandus pro *juvabo*. lib. 5. Sylv. I. V. II.

*Nos tibi laudati juvenis rarissima conjux
Longa nec obscurum finem latura, perenni
Tentamus dare justa lyra: modo dexter Apollo;
Quique venit juncto mihi semper Apolline Caesar
Annuat.*

Ovidius Trist. lib. 2.

Unde precor supplex ut nos in tuta releges:

Ne sit cum patria pax quoque adempta mihi.

Paulus epist. ad Galat. cap. I. v. 9. ὡς περὶ ἡμε-
μεν, καὶ ἄρτι πάλιν λέγω. Xenophon Ephesius lib. 3.
p. 46. ἐκ ἑτὺς ἀνάνδρος ἐγώ, ἔδ' ἐν τοῖς κακοῖς δηλή.
δεδοχθε ταῦτα. πίνωμεν τὸ φάρμακον. Ἀβροκόμην εἶνα
δεῖ μοι ἀνδρα. lib. 5. p. 78. πόθεν ᾗ εἰδέναι λέγεις, ἐμὲ
τὸ δυστυχῆ; διαβόητα μὲν γὰρ καὶ ἀδοξα πεπόνθαμεν,
ἀλλὰ σε εἰ γινώσκω τὸ σύνολον. ita optime emendavit
vir literarum Graecarum ante alios peritissimus in
Observ. Misc. Vol. V. Tom. III. p. 60. μέ autem
cum ἴσω rectum esse docet Homerus, qui dixit
Ἴλιον εἴσω.

Pag. 85. b. lin. 4. adde: v. sequenti pro ἐπίσκε-
πεν, Rond. habet ἐπίσκιπεν.

Pag. 86. a. lin. 1. adde: 263. παρθενεῶνος. παρ-
θενεῶνος Basil. & 271. ἐν κατθεο.

Pag. 91. b. lin. 1. adde: Whitf. habet ζύγιν.

Pag. 92. b. lin. 3. post videtur adde: v. autem
282. Basil. cum Par. habet οὐδέποτε' nunquam. &
286. ἐλκεσὶ πεπλος.

Pag. 96. b. lin. 11. adde: Parei editio exhibet
οὐδέποτε'. in fine pag. adde: v. 297. τυπτεμένης men-
dose exhibet Whitf. ut Par. V. 312. λείανθρος περ

370 ADDENDA ET EMENDANDA.

ἰσθήμενος. & 39. Λιανθρος ἀικηλῆτοισι ἐνὶ δίναις, in *litoribus pro gurgitibus*, quod tamen & in aliis, & 327. ἱρῆαι.

Pag. 96. b. lin. xi. ut & in Theocrito Idyll. 23: 28.

Οὐ νοεῖς ὅτι θυκτός ἀνελί περ εἴ δ' ἔτι τοῖχοι
Πᾶντες ἀειφροσύναις.

non αἰδέετο.

Pag. 103. b. lin. 4. adde: Quin tamen, ut eo reveriar, elegantissima lectio *Μανομένη* σ' ὠτρυνεν a Musaei manu sit profecta vix ullum jam mihi restat dubium. Locis jam adductis adde Orpheum Hymno Veneris pag. 152. v. 24.

Εἴθε καλαὶ σε
Παρθέναι ἀδμήται, νύμφαι τ' ἀνὰ πάντ' ἑταυτὸν
Τ' ἡμεῖς σε μάκαρες.

Pag. 105. a. lin. 7. post *ἱερομαργάριον* adde: vel in *ἱερομαργάριον* ut Rondell.

Pag. 106. b. lin. 7. adde: Perperam alii edunt *ἀδμήται*, quemadmodum etiam citat Servius ad Virg. 12: 952. Reliqua autem exempla fere omnia, quia una ex iis litera liquida est, nihil huc faciunt. Ipsam tamen rem negare vix ausim cum viris Doctiss. Bentlejo, & Dorvillio Vanni Crit. p. 249. Certe Orpheus Argon. v. 1321. dixit

Ἀνδρόγῳ, ἡδὲ γυναιξί, ὅς τις τὰδε μέγιστα ἔργα.
Apud Diogenem Laërtium lib. 4. §. 27. occurrit:

Χίρη ἔσπευεν Ἀκαδημαίαν, ἣ Σολοί, πατρὶς αὐτῆς.

Versus est Iambicus syllaba una productior. V. Vir Eruditiss. lib. cit. p. 151. Neque in Xenophonte Ephesio lib. 1. p. 41. Vir Elegantissimus in Obs. Misc. V. Vom. III. p. 55. legere veretur:

Οὐ τάφῳ ὠκυπέτῃ ἀγαστὸν ἱερὸν καλῆται.

Pag.

Pag. 103. a. lin. 6. adde: pro Θαλασσίην Basil.
1. Θαλασσίην.

Pag. 114. b. lin. 5. adde: Quod vero Iliad. 2.
549. vulgatur καδ'δ' in καδδ' mutandum cenſeo,
quomodo apud Theocritum aliosque exaratur.

Pag. 115. a. lin. 4. post Röverus. Adde: τίθηκε
ἐπ' Rondell.

Pag. 121. lin. 10. post Interpres adde: Nunc In-
terpretem pueriliter errasse animadverto; neque
quicquam lectione vulgata sanius esse, cum non
Imperatores Antoninus & Verus, sed ipse Polyae-
nus fuerit Macedo. Sic enim in praefat. lib. 1. ἐγὼ
ἢ Μακεδῶν ἀνὴρ, ἔχων πέντε μὲν τὸ, καὶ τὰν Περσῶν
πολεμύωντων δύναμιν.

Pag. 128. lin. 13. post partibus adde: ita in
Justino lib. 1. 9. Tum pertractare dormienti caput ju-
bet. Cod. Franeq. pro pertrectare.

Pag. 131. lin. 17. post poterit Adde: Bentlejo
tamen aliquo modo videri posset favere Servius
ad Virgil. Æneid. 8. 577. sed, etiamsi ita scri-
bendum jam negare non ausim, nihil id Bentle-
jum juvat. Post vides enim recte sequitur modus
indicativus. Virgilius Æneid. lib. 6.

Viden' ut geminas stant vertice cristae.

Claudianus 4. Conf. Hon. 5.

*Cernis, ut armorum proceres, legumque potentes
Patricios sumunt habitus &c.*

Id forte non intellectum fraudi fuit librariis. Car-
nas autem de una nave etiam explicuit Rich.
Johnson Aristarch. Bentl. p. 66, 67. quem nunc
demum beneficio Cel. Burmanni videre contingit.

Pag. 139. lin. 4. adde: Apollonius Rhodius lib.
4. v. 282.

Ἔσι δέ τις ποταμός, ὕπετον κέρας ὠκυανότο.

Ibid. lin. 22. post 74. adde: sic Apollonius Rhodius lib. 4. v. 259.

Ἔσι γὰρ πλόος ἄλλος, ὃν ἀθάνατων ἱερῆες.

Pag. 145. ante l. pen. adde: sic cum Psemmis Anthiam ducere vellet, apud Xenophontem Ephesium lib. 3. p. 53. illa hanc causam interferit: ὅτι αὐτὴν ὁ πατὴρ γεννωμένην ἀναθείη ἱσίδι μέχρας ὥρας γάμων. ἢ ἔλεγεν ἔτι τὸ χρόνον ἐν αὐτῷ τίθεσθαι.

Pag. 149. post lin. 33. adde: nec non Andr. Papius, qui inmerito tandem inprobavit.

Pag. 160. lin. 6. Post Antonomastivum adde: Atque ita in melioribus editionibus jam exhiberi sēro video, ut adeo per me emendationes istae in spongiam incumbant.

Pag. 186. lin. 24. addo: atque hanc explicationem unice amplector.

Pag. 187. lin. 31. pro audio scribe non audio.

Pag. 188. lin. 6. post credebat adde: Locus Homeri est Iliad. Σ. 382.

τὴν δ' ἴδε περιμολῶσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος
Καλή, τὴν ἔνπνιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις.

Sed aliis locis plures aperte adgnoscat, ut Iliad. ε. &c. dein paulo post pro quin diserte Homerus scribe sic Iliad. Ρ. 51. &c.

Pag. 191. lin. 24. post Ἀεγαφίας adde: Nunc nihil muto, cum alterum aequè rectum. Etymologicum Μ. Ἀεγαφίης, διον, Νιψάμεναι κρήναις ἔδεσθαι Ἀεγαφίης. τινὲς δ' διὰ τὸ εἶ, ἀπὸ Γεγεσίφης δ' Πηλεΐδωνος· τὸ δ' ἐντελὲς ἐν τῷ ἐρμῇ κρήνης Γαεγαφίης. δ' Περμένιος, ἀνευ δ' γ' ἢ ἡ ἑλλαψίς ἀπὸ ἰσοείας. Compilavit haec Phavorinus ad verbum tantum pro Γαεγαφίης scribit Ἀεγαφίης, reliquis omissis. Alci-phronem autem versum citatum respexisse credibile est.

Pag.

Pag. 197. lin. 17. post Erebo adde: Quo argu-
mento Th. Galeus ad Apollod. pag. 6. conclude-
bat Poëma hoc non esse unius auctoris, & fortas-
se partem Theogoniae Orphei Hesiodo. adsumam,
sed non probante Fabricio Bibl. Gr. lib. 2. cap. 8.
p. 378.

Pag. 207. post lin. 28. adde: 103. πόλον, δαλόντα
παθητικῶς molestam, quoque decipiebatur Lean-
der, ut *damnosus senex* pro *damnis confecto* apud
Plautum, intelligit Rondellus. frustra.

Pag. 259. lin. 1. pro Perizonio scribe Scheffero,
dein pro Μειναλίαν, Μειναλ. Μιναλ. scribe Μελανα.
&c.

Pag. 265. post insultat adde: Crojum jam refu-
tasse Jo. Fr. Gronovium sero video.

Pag. 268. post lin. 31. adde: apud Terent. Andr.
1. 1: 13. In memoriam habeo pro memoria exhibet
Codex Franeq. ita in Justino lib, 1. cap. 6. *Asty-
ges meriti sui in Harpago oblitus.* pro *Harpagum* Co-
dex Franeq. cap. 7. *si quid in Croeso crudelius con-
suluisset.* cap. 8. *universo oriente in potestate redacto.*
cap. x. *urbeinque ipsam in potestate ejus redigit.*

Pag. 303. lin. 26. post laudat adde: Confer jocu-
lariam inscriptionem apud Reines. Cl. I. 118. p.
156. ubi memoratur aliquis, qui *vixit annis CXV.*
*puellarum anhelitu quod etiam post mortem ejus non pa-
rum mirantur Physici.*

Pag. 310. post lin. 10. adde. Hinc apud Home-
rum Iliad. A. 18. legendum puto:

Τ' μὴν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Ἐκπέρας Πελάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἴκαδ' ἰκέσθαι.
Παῖδά δέ μοι λύσατε Φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθαι.

Non, quod editiones occupat λύσατε, quod in ip-
sas metri leges peccat, cum secunda in λύσατε cor-
ripiatur. Veterem autem hanc esse lectionem patet

ex Moschopuli scholiis ad h. l. ubi notat: λύσατε] ἀντὶ ἧς λύσατε τὸ ἐκτικὸν ἀντὶ ὀρεστικῆς. quod jam video animadvertisse Editorem Doctiss. Jo. Scherpezeelium: ita praeterea Codicem MS. Bibliothecae Leidenfis diserte exhibere, qui cum contulit, Eruditissimus Valckenaerius mihi ostendit, atque ita jam edidisse Sam. Clarkium sero video. Spondanus in margine λῦσαι τε emendans, an haec cum praecedentibus jungenda, an infinitivum pro imperativo poni voluerit incertos nos linquit. Prius, licet & aliis apud Eustathium adriserit, est inep- tum, posterius τῇ λύσατε deterius.

F I N I S.

INDEX

I N D E X

RERUM ET VERBORUM.

A.

A & E permutantur.	36
<i>Ab oculibus auras pro aurae oculium</i> 150. <i>pastor</i>	
<i>ab Ida.</i>	257, 258
<i>Accipio & adspicio</i> permutantur.	7
<i>Αἰδωτός γάμων.</i>	143
Adjectiva in <i>ος</i> & <i>ος</i> aliaque vocibus faemininis adjunguntur. 15, 16, 109, 110.	
———— pro nomine.	229
———— vocibus adjuncta pro adverbis.	40. 41
———— <i>εις σενὸν καὶρὸν</i> pro <i>σενὸν καὶρὸν</i> .	265
———— <i>παρθένος μήτηρ</i> pro <i>παρθενική</i> .	341
Adonis cum Venere plerumque conjungitur, & eo- dem, quo illa, templo honorata.	162, 163
<i>Adspicio & accipio</i> permutantur.	7
<i>Ἄθλος certamen amoris non Officium.</i>	8. 125
<i>Aequor</i> de fluvio.	6
<i>Ἄγειν</i> pro <i>φέρειν</i> , & vicissim, ponitur.	128, 129
Aglaia Vulcani uxor.	189
<i>Ἀγλαΐαι formosae puellae.</i>	199
<i>Ἀγρεύειν</i> de Amore positum.	253
<i>Ἄγειν οἶδμα.</i>	298
<i>Ἄμα, ἄμα γένεθλος</i> , genus quo quis ortus. 136, 137	
———— <i>filius</i> ibid.	
———— <i>κομίζαν</i> e parentibus dicitur filius, ut & ali- quis e regione ubi natus, ut & de insula. 137, 138	
<i>Ἀιολόμητις Ἔρως.</i>	69
<i>Ἀΐω</i> , <i>specto</i> .	5
Albae vestes. V. Vestes.	
<i>Ἄλς ὕδαρ</i> pro <i>ὕδατος</i> .	339
<i>Ἀλσιφῆς ἡσος, ἄσν &c.</i>	17, 18
Αα 4	Ἄλς

INDEX RERUM

Ἄλλος pro ἕτερος recte ponitur.	151
Amatores spectandarum formarum gratia loca sacra adeunt.	171
———— dilecta potiti mori cupiunt.	202
———— in coelo esse amata potiti spernunt.	203
———— dilectis persuadere omni modo conantur	
crudeles Veneri, ejusque filio esse invisas.	259
———— omnia tarda dilectis frui ocyus cupientes putant.	321, 322
———— perditis amoribus de rupibus & excelsis locis se praecipitare solent.	360
Amor militiae comparatus, & pulcherrimae inde ductae locutiones.	125-127
———— αἰολόμεντις.	63
———— ignes ejus frigidi maris aqua extinguere nequit.	82
Ἀνατέλλειν & Ἀναφαίνειν permutata.	38
Ἀνασέλλειν φέγγος, aliaque.	208
Ἀνεύκατο φωνήν.	41
Animus & mens junguntur.	192
Antonius , victor Virgilio quomodo vocetur.	258
Antonomasivum .	159, 160
Ἀνύειν παννύχιδας ὑμεναίων.	317
Aphacitis Venus.	168, 169
Ἀφάσσειν ἱέρειαν, tangere.	204
Ἀφροδίτη pessime pro <i>Minerva</i> a Scholiasta Musaei habita.	159
Ἀπὸ . πύργος ὑπὸ πρυγάνων, turris avita 149. αἶψ' Ἀρκαδίας Ἀταλάντη.	257
Ardua montium.	251
Argaphia fons idem ac Gargaphia.	372, 373
Argo nave aedificata primus mare tentasse a Poëtis vulgo statuitur Jason.	273-275
———— primo die tempestate jactata fuisse non videtur.	288
Ἄργος Πελασγικόν.	198
	Ἀργῶν

IN VERBORUM

Αἰὼν de patre sobolem generante.	222
Αἰὼν genitale.	222
Ἄστρος πολίων, ἄστρον ἀράρης.	132
Atque aliquis eleganter positum.	194
Aura puellae.	303
Aurorae modo bigas, modo quadrigas dant Poetae.	289, 290
Αὐτίματοι pro αὐτὸς & vicissim.	332
B.	
Bacchus pulcher non pingui aqualicula deformis.	159
— pater Gratiarum.	189
— juvenes formosi ipsi comparantur.	152, 153
Βαλὺν & λαβὺν permutatai.	76
Bellum Graeciae, quod inferunt Graeci.	248
Βοῶτες.	69
Βορχυλογία.	79
C.	
C pro Σ in nummis ante Domitianum reperitur.	3. 362
Callichorī & Parthenij fluminum nomina diversa ab Orpheo uni tributa.	278
Carinae pro una navi.	131
Casus tertius pro quarto cum praepositione eleganter ponitur.	99—103
— sexti rarior usus pro quarto cum praepositione per, ut candidatis ministris pro per candidatos ministros.	213
in Certes ultima syllaba male corripitur.	75. 368
Χροῦδος σποδίη αἰθῆ, νιφετῶ, & εἰβῆ.	333
Χροῦδος Εἰμῆς auream virgam gestans Mercurius.	255
in Coelo esse gaudio inusitato & maximo adfectu dicuntur.	203
—	203

INDEX RERUM

Coeneus in lugentibus campis male ponitur a Virgilio.	284
Cognoscere visu.	324
Colli bonus odor laudatur 219. ut & candor.	ibid
———— osculari mos erat.	229
Color puellarum niveus purpureo mixtus laudatissimus.	175, 176
———— candidus & roseus.	176, 177
Conjunctio modos diversos non raro copulat.	309--314. 373, 374.
———— casus diversos copulat.	316, 317
Conjux, adulterio cognita.	124
Composita. v. Voces.	
Constructionis durae & inpeditae exempla.	38, 39
Creare prolem dicitur & mater.	227
Cupido virginibus infestum numen.	155
———— a nuptias inituris placabatur.	157
———— in membris formosarum excubat.	191
Cythera insula.	166

D.

De libris memoriae pro memoriae librorum.	150
———— Magi de oriente.	257, 258
Δι, igitur.	22
———— γὰρ.	23, 24
———— repetitum.	108
διῖ Διόν & ἐπὶ Διόν.	96
Dianae venatrices comparabant.	153
———— modo uno, modo duobus cervis, modo quadrigis vehi fingunt.	291
———— a nubentibus apud Graecos zona non sa- crabatur.	349
Diis comparantur, qui inter homines aliis prae- stant.	151-153
———— pri-	

ET VERBORUM.

pristinos amores, si nimium sibi graves, eleganter in memoriam revocant amatores.	358, 359
<i>Reges</i> vocantur.	153, 154
plures uno templo honorati, ut Venus & Adonis, Diana & Apollo &c.	162, 163
albas vestes gestant.	213
maris potentes,	327-329
<i>Diva</i> , pro Musa.	122
de venatore, piscatore, aucupe aliisque ponitur.	325, 326
pro <i>dolio</i> recte usurpatur.	232
<i>Dona Minervae</i> , quae ipsi data sunt.	365
Dormire sine veste Veteribus non insuetum.	338
cum conpositis.	112-114
<i>Duplex Amathusia</i> .	161
<i>ἄρεσι μάλιστα Ἀφροδίτης</i> .	93

E.

E & A permutantur.	36
<i>Ἐχέριν μῆνιν</i> &c. alicui.	53
<i>Ἐδερκον</i> & <i>ἰδερκον</i> permutata.	25
<i>Εἶπε δ', μὴ κρύψης</i> .	270
<i>Εἰ ἴτεον</i> & <i>οἱ δ' ἴτεον</i> .	71
<i>Εἰ δ' ἰθέλης</i> non <i>δ' θέλης</i> .	71
<i>Βία πατεῖδα μίμνιν</i> pro <i>ὦν πατεῖδα</i> .	265
<i>Βοῖτι</i> πρὸς vel ὕν.	13, 363
<i>Ἐτάκω</i> .	221
<i>Ἐλάλζειν</i> vel <i>ἰλάλζειν</i> ἀπὸ πάρος.	34, 35
<i>Ἐλθεῖν</i> εἰς πόθον, ἴμερον.	14, 363
<i>Ἐλκος</i> & <i>καῖκος</i> quomodo permutata.	31
<i>Εἷν</i> eleganter in multis locutionibus abundat.	260
omittitur saepe.	275, 276
pro <i>οἷς</i> , ut <i>καπνισσὶν ἐν Ἀθήναις</i> .	266
<i>Ἐἰδᾶν</i> vel <i>ἰπιδᾶν</i> τὴν ἀρχήν.	14, 363
<i>Ἐπινυμφεῖν</i> .	351

Ἐπινυ

INDEX RERUM

- Επιβαίνει** *Spontas* non *discedere*.
 195, 196
Επιβαίνει & *concumbere cum puella*. 209
Epicurus doctus summo jure vocatur. 241
Επιδείν V. *Eudēn*. 255
Επαίχει *incedere*. 271
Epitheta duo uni voci addita. 216-218
 aliquando etiam plura *ibid.* 219
 vixari saepe possunt admissio corporis defectua
 frigida, & otiosa &c. 219
Ερμα *Kύπεδος*, *παῖρας*, & *Συράων* alique plurima.
 228, 229
Εργον simpliciter *opus*, in amoris. 230
Erecta montium. 231
Eriphyle in lugentibus campis a Virgilio male po-
 nitur. 284
Εισμαράγος, *εισμαράδος*, & *εισμαράγος*. 104, 105
Εἰς de *τις* *ἤσος*, vel *ἐκ* *τις* *ἤσος* initio versuum fre-
 quens. 138, 139
Ἐτερος pro *ἄλλος* recte ponitur. 151
Eurynome Gratiarum mater. 186

H.

- Ἡθεος**. 11
Ἡμετέρος & *ὑμετέρος* permittantur. 121
Ἡκ, *est*. 10
Ἡκ *ιδέλης*, *ιδελήσης* non *ιδέλις*, aut *ιδελέσις*, nec *ἱ*
ἱδελήσης. 51, 52
Ἡώς *Aurora*, *sol*, *dies* &c. 96, 97

F.

- Faces** nuptiales in veteri Graecia a matribus? po-
 stea vero a patribus videntur fuisse accensae,
 quamvis ritus hi non raro ab ipsis scriptoribus
 confundantur. 332-334

Fer-

MUSEI BORUM

Fluvii. *Fluvii ab arenarum fuligine molens.* 269, 272
Fortunae jus est in mare. 328

G.

G. *G.* 17. 18. 19.
G. & similia verba pro coitu pudenter usurpan-
 tur. 152
Generalibus ad specialia non raro descendunt
 Poetae. 164-166
Gentes de utroque parente. 245
Gentes & mentes mutata. 198
Genus masculinum ponitur pro faeminino. 259
Gignere prolem & de matre ponitur. 237, 238
Grammaticorum placitis caute standum. 134, 135
Gratias ternas vulgatiores sententia statuit, alia ta-
 men unam, vel duas. 187-189, 187
Gratias variis parentibus oras statuit. 188, 189
Gratias in hominibus ingens discrepantia. 188
Gratias in oculis formosarum exhibere dicuntur. 191

H.

Harmonia Gratiarum mater. 200
Hecubus non est Auvus turifer. 244
Heracles & Omphales exemplum in Amore. 253
Heracles generationi duas noctes impensas tradit
 cum paucis Status, alibi tamen trium mari-
 tia. 288, 289
Hero sacerdos Veneris ad nubilem aetatem videtur
 fuisse. 176
Hero publica fuit Sacerdos. 160
Hero & Leander primas nuptias in templo Vene-
 ris fecisse non videntur. 317-319
Heroes veteres pedibus nudis incedebant. 115
Heroides veteres albas vestes gestabant. 214
 Hu.

INDEX RERUM

Humeris oscula inponebant.	220
Hyems gransus campis aufert.	181
Jason. V. Argo.	
~~Ἰάσων πῦλον~~	87
Ibi pro eo.	270
Initia primam syllabam communem habent 11, 12, 121	
— cum casu secundo.	46
— eleganter in multis locutionibus abundat.	260
— cum quarto casu pro sexto, & vicissim, ponitur.	267, 268. 373
Incedere pompam ac majestatem denotat.	171
Incessus decoris pars non temnenda.	171, 172
Inconstantiae accusati plurimi veteres scriptores, nonnulli absoluti.	272—294
Inferis in sedibus mariti non videntur sortiti loca quae meruerant uxores.	283
— manes certos circulos habebant <i>ibid.</i>	
— lugentibus campis a Virgilio adscribuntur alio loco dignae.	284
Infinitivi modo elegans usus, in ὀρνίθων ἐλάμιναν aliisque.	256, 257
— pro imperativo.	305
Inacta, pro muliere virum passa, sed casta, recte adhibetur.	204, 205
Ipsa pro sponte eleganter ponitur.	332
— cum casu secundo, & quarto constructum.	45, 46
~~Ἰρξιδὲ πῦλον~~	87
Iuncta Luna non est triplicata.	288
Juno Ζεύς.	90
— Cinxia, unde dicta.	349
— zonam ei sacrabant.	250
Erionis in poena memorantur a Virgilio angues, filix iaminens, & rota.	285-287
	K & A

II VERBORUM.

K.

κ & λ permutata.	34
— τ permutata.	80
καί, <i>sed</i> .	322
καί τις eleganter positum.	194
καλὴν σε γυναῖκα ἴσθι.	221
καλὸς & ἴλος quomodo permutata.	31
καταβαίνειν pro ἐπιβαίνειν.	106
καταπτῶσα.	65
κενὸς, <i>vacuus</i> .	27
ἐπίων Κελυθοί.	262
κλέπτειν & κρύπτειν παρῶν.	62
κοῖτος pro lecto, & concubitu recte videtur poni.	149
καυδὴ & θυμός junguntur.	192
κρύπτειν & κλέπτειν παρῶν.	62

L.

λ & κ permutata.	31
<i>Labens manus.</i>	252
λαβὼν & βαλὼν permutata.	76
<i>Lacedaemon & Sparta</i> disjunctive memorata pro una urbe ponuntur.	197
— Cypri urbs.	198
— V. Virgines. & Nuptiae.	
<i>Leander</i> veste capiti adstricta per Hellepontum natavit secundum Musaeum: secundum Ovidium in litore liquit.	331. 339
<i>Lenes Dii.</i>	158, 159
λευκόπυς Ὀρίστης.	185, 186
<i>Leucothoe</i> in mare jus habet.	327
<i>Libanus</i> mons Veneri sacer.	167, 168
— puellae montis accolae prae ceteris Veneri dilectae erant, & forma liberali.	168
— fragantissimas arbores gerit, non vero thua &c.	169, 170
	<i>Libus</i>

INDEX RERUM

<i>Litus pro ripa.</i>	61
<i>Λοχύειν</i> de patre prolem generante usurpatum.	226
<i>Loqui digitis, manu &c.</i>	207
<i>Λύχνος</i> lucerna non fax.	4
<i>Eucifero</i> formosos comparabant.	174
<i>Αδελφὸν ζώνην</i> , de puellis virginibus amittentibus	
non vero virum passis ponitur.	317
— nec de parentibus tantum.	341. 343
— minus de sacerdotali redimiculo capitis.	343
<i>Ergentes campi.</i> V. <i>Infernae sedes.</i>	
<i>Eycurgum</i> modo Martis, modo Dryanidis filium	
facit Nonnus.	279
M.	
a Majori ad minus non raro descendunt Poetae	164-166
<i>Manus osculandi mos.</i>	221
<i>Maris frigida aqua ignes Amoris extinguere nequit.</i>	82
— inperium variis Diis tribuunt veteres, quos	
invocare, & si liberarentur, vota his solvere	
solebant laborantes.	327-329
<i>Μαγιστρυή</i> <i>ἡγεμένης</i> .	21
<i>Medea Hecatae</i> fuit Sacerdos.	143. 144
— ad nubilem aetatem.	145. 146
<i>Μεμνηδὸτα ἔργα θάλλης, θάλλης μεμνηδότες, θάλλινσιν</i>	
<i>μηδὸτα ἔργα, θάλλης μεμνηδότες.</i>	229
<i>Mens & animus</i> junguntur.	192
— <i>mentes & corda</i> ibid. <i>mentes & gentes</i> permu-	
tata.	192
— & <i>oculi</i> junguntur.	193
<i>Mercurius χρυσόοραπς.</i>	255
— partes suas in amore habet, quia elo-	
quentiae praefes Deus.	255. 256
<i>Μετὰ.</i>	221
<i>Metaplasmi exempla varia.</i>	179
	Me-

ET VERBORUM.

Μισσηχία & Κύπεδος ἔργα.	47
Militia. V. Amor.	
Minerva a nuptiis inituris placari solebat.	156
Μίτην & μήτην permutantur.	90
Modus imperativus in precibus usitatus.	119
Μυχῆ variis significatus.	332, 333
Munera Bacchica, vinum, &c.	95

N.

Naves autumnno & hyemali tempore subducebant veteres.	97
——— ulteriori usui ineptas fractas hyemali tempore fuisse non est verosimile <i>ibid.</i>	
Navigantes in periculis patrios deos cuncti non invocant, & vota solvunt liberati Diis praesidiis locorum, ad quae reiecti.	329, 330
——— pro felici navigatione aras in litore & ripis erigere solebant.	330, 331
——— mari se commissuri sacrificia offerebant.	331
Nec & nunc permutantur.	252
Νεύματα ἀφθογγα.	206
Nomina duo uni Deo tributa, ut <i>Phoebus Apollo</i> , Κυθήρια Ἀ' Φροδίτη.	159
Nēs & φρένες junguntur 192. & ὄμματα.	193
Nox pronuba.	355
Noctem obscurare solem tradunt auctores.	209
Nocti vestem nigram tribuant. 208. & stellatum peplum.	210
——— aetate quadrigis, hyeme bigis vehi perperam vult Broekhusius.	290, 291
Numerus pluralis pro singulari ponitur.	130, 131
——— singularis additur nominibus duobus singularibus pro plurali.	357, 358

INDEX RERUM

———— singularis & pluralis saepe permittantur.	368
<i>Nunc</i> & <i>nec</i> permutata.	252
Nuptias veteri aevo sine parentum consensu contrahere non licebat.	265
———— apud Lacedaemonios contrahendi mirus modus.	335
———— in iis utebantur vestibus albis.	214
———— nomen horrent virgines modestae, saltem horrere se fingunt.	261, 262
<i>Nutus loquaces.</i>	207

O.

<i>O'apē</i> varios significatus.	43, 44
<i>ὄχθαι</i> .	61
Oculi praecipua pulchritudinis sedes.	190
———— Cupidines, Veneres Gratiaeque iis insident.	191
———— <i>mens</i> & <i>animus</i> junguntur.	193
———— dejecti signa pudoris.	261
Odor bonus mulierum laudatissimus.	181
<i>Officium.</i>	8
<i>ὄϊσρος.</i>	44
<i>ὄμματα</i> & <i>vēs</i> junguntur.	193
Oleum <i>ρόδιον</i> & <i>ρόδιον</i> .	86
———— eo Veteres cubitum ituri inungere se solebant &c.	337, 338
———— membra tinguit Leander ponto frigido se commissurus.	338
<i>ὅλος</i> pro <i>πᾶς</i> .	336
<i>Omnis</i> pro <i>totus</i> .	336
Omphales & Herculis exemplum in amore.	255
<i>ὅτι</i> anteriori respondet.	125
<i>ὀπιπτεῖν</i> & <i>ἐπιπτεῖν</i> .	66
<i>Opus</i>	

ET VERBORUM.

<i>Opus</i> in amore.	230
Ὄργω, <i>audio</i> .	5
Ὄργια quaevis <i>mysteria</i> .	48, 49, 366
Orestes quare λευκός, dicatur.	185, 186
Osculabantur Veteres alicujus collum, humeros, pectus, manus, aliasque corporis partes.	219-221
P.	
Palaemoni jus in mare.	328
Πανδήμιος ἰορτὴ pessime ad Venerem πάνδημον refertur.	160
Πανσυδίη & πασσυδίη	17
Παφλάζην <i>fervere verbum</i> ab Hippocrate fictum male statuitur.	298, 299
Παπραινῶν;	201, 202
Parcis parentes diversi tribuuntur ab Hesiodo.	197, 373
Parentum sine consensu nuptias veteri aevi non contrahere licebat.	265
Parare de patre usurpatum.	226, 227
Parthenii & Callichori fluminum nomina diversa ab Orpheo uni tributa.	278
Παρθένος μήτηρ.	341
Participium in fine versus apud Graecos & Latinos recte ponitur.	133, 134
Πᾶς pro ὅλος.	336
Πασσυδίη & πανσυδίη.	17
Πασθε.	92
Patres pro utroque parente.	215
Pectus osculandi mos.	221
Pedes pulchri veteribus probatissimi.	182, 183
— pedibus nudis incedebant Gentilium Sacerdotes, Dii, alique, ut & in dolore, 184. Veterum Heroes 185. nec non furentes.	186
Περικτίονες.	19
Περικτώσας,	64
Bb 2	Πη.

INDEX RERUM.

Πηγνύεν πᾶσιν,	355
Φαῖδροι ὀφθαλμοί.	173
Φάρεος prima syllaba est communis.	296
Φέρειν pro ἄγειν & vicissim ponitur.	129
Φιτεύειν pro φυτεύειν, ut & Φιτάνυμον, φῖτον aliaque probae notae vocabula.	224-226
Φυτεύειν de patre sobolem generante.	223, 224
—— primam conripit.	224
Φεγγέει.	297
Φεῖνες & κῆς junguntur.	192
Φεγγίης prima correpta.	19, 20
Plaga fluvii minus recte dicitur.	244
Pleonasmus pronominum elegans.	99. 370
Πνεῖα <i>spiro</i> 355. & ὄζω.	356
Poëtae praesides eorum, quae dicturi, proprios, invocare solent.	119, 120
—— nec non defunctos vates.	120, 121
—— praecipue autem Musas.	121, 122
—— ut & Imperatores.	124
—— Epitheta frigida & otiosa &c. adhibent aliquando.	131, 132
—— veteres a recentioribus mendacii arguuntur.	187
—— in carminibus artificiose aliquem introducunt, cujus ore vota &c. aliorum exprimunt.	194
Πολυδαίδαλος χιτῶν, <i>artificiosa vestis</i> .	210, 211
Πολύκλαυτος lucerna, quae miserandum fecit Leandrum.	81
Ponere urbem pro condere.	240
Pontificem unum, non duos, singulis provinciis praeposuit Maximinus.	212
Πορθμὸς Ἀβύδου <i>fratrum</i> inter Sestum & Abydum, non <i>litus</i> .	12, 13
Prato pulchro formosae comparatae.	180
Προγόναι <i>maiores</i> , non <i>parentes</i> denotant.	147
—— ἱέρειαι	

ET VERBORUM.

Πρόληψις δὲ ἀποφύγετον, πύργος ο. π. <i>ibid.</i> &	149
Prolepsis.	81
Πτέρυγες.	171
Πρώσσω.	65
Pudore adfecti faciem velare solebant summa vestis parte in caput contracta.	295, 296
Pueri & puellae Diis ministrabant.	144
Pulchrae puellae Veneri comparabantur.	152
ut & Lunae 172, 173. nec non Aurorae 173. prae roseo.	173
prae caeteris Libanum, ubi Veneris sedes, incolebant.	168
colore niveo purpureo mixto celebrantur.	175, 176
nec non candido & roseo.	176, 177
odor earum bonus. laudatissimus.	181
Pulchri juvenes Baccho comparabantur.	152, 153
ut & Lucifero.	174
Pulchritudo puellae per oculos in amatoris animum penetrat.	31, 32
sedes ejus praecipua in oculis.	190
Πῶς in obliquis casibus primam forte syllabam communem habet.	16
Purpureas vestes gerebant sacra celebraturi.	214

Q.

Quasi eleganter reticetur.	258
Que pro sed positum.	323
Qui anteriori respondet.	125
Quo pro ubi.	270

R.

Reges Diis comparantur.	154
Repetitio vocum.	48

earundem, licet vicina admodum in sede,

INDEX RERUM

_____ sede, multis exemplis demonstrata.	231-236. 249
_____ in principio versus.	88
_____ in fine versusum.	103
_____ periodorum.	239
_____ τὸ Δε.	108
_____ conpositarum & derivatarum crebra admodum est.	236-239
_____ nec tamen laudanda.	253
_____ invenusta.	295
_____ epithetorum &c. diversis personis & rebus tributorum.	110-112
<i>Ripa pro litore.</i>	61
<i>ῥόδον ἰλαίον & ῥόδον.</i>	86
Rosae albae, praecipue in conparationibus, raro memorantur.	177
_____ florum pulcherrimae, ideoque Veneri sacrae.	178
Roseus color.	176
_____ pulcher. 177, 178. <i>Rosae cervix</i> ibid.	

S.

<i>S</i> pro C in nummis &c. ante Domitianum.	3. 362
<i>Sacer</i> cum casu secundo constructum.	330
Sacerdotes virginitatem fere omnes servare tenebantur.	143-145
_____ virginitatem minus sancte servantes graviter puniebantur.	145
_____ quaedam ad nubilem aetatem virgines manebant, ut Medea, & Hero.	145, 146
_____ sine Deorum consensu nuptias contrahere non poterant.	144
_____ juvenes sacra peragebant, quia aetas innocentior Diis grata.	145
_____ albas vestes gestabant, & purpureas.	211, 213, 214
_____ ve-	

ET VERBORUM.

~~vestes~~ ad talos demillas gestabant.	356
Sacerdotia quaedam certis familiis adligata fuerunt.	147
Sidera pro sidere ponuntur.	209
Sichaeus in lugentibus campis a Virgilio male ponitur.	283
Sinus.	13
Solem obscurat nox 207. Eorum, quos sol adspicit, potentissimus.	209, 216
Soni ejusdem iterationis conplura exempla.	26. 365, 366
Sparta plano loco condita fuit.	196
~~—~~ & Lacedaemon juncta pro una urbe posita.	197
Spartanarum puellarum forma decantata minus castitas.	198. nec 199
~~—~~ publice cursu lucta, &c. exercebantur.	199
Σφῆτερος pro idē, <i>noſter</i> , ὑμῖτερος usurpatur.	296, 297
Ἐκείνου de patre prolem generante.	222
Stellas nitidas &c. claras sequuntur nautae.	68
Στεφανῶν.	18
Syllabae breves productae.	74. 139. 367
~~—~~ longae per positionem conreptae.	105-107. 365. 370
Synizesis in voce θεο 67. in φῆες aliisque vocibus multis Graecis & Latinis.	72-75. 367, 368

T.

T & K permutata.	80
Tangere puellam.	204
Taurum Jovi immolatum male negat Servius.	135
Tempora praesentia pro futuris.	49, 50, 51
~~—~~ diversa recte conjunguntur.	299-302

INDEX RERUM

<i>Θία</i> , <i>Diva</i> , <i>Musa Calliope</i> , sive <i>Erato</i> , vel <i>Venus</i> .	119-122
<i>Theseus</i> pulchris pedibus fuit.	185
<i>Θεσπιωδεῖν</i> antepenultima conrepta.	21
<i>Θηλαὶ Ἀθανάτων</i> , <i>sacrificia quae Diis offeruntur</i> .	363
<i>Θυμὸς</i> & <i>καρδίη</i> junguntur.	192
<i>Thus</i> <i>Libanus</i> non fert.	169, 170
<i>Timor puellae</i> est <i>timor pro puella</i> .	335
<i>τις</i> eleganter abundat.	133
<i>Toros</i> nuptiales <i>vestibus</i> consternebant.	355
<i>Torti orbos</i> .	287
<i>Totus</i> pro <i>omnis</i> .	336
<i>Trajectiones</i> verborum.	147, 148
<i>Τρίμεν καρδίαν</i> & <i>similia</i> .	33

V.

<i>Venari</i> in amore.	254
<i>Venatrices Dianae</i> comparabant.	153
<i>Veneficae</i> in sacris magicis unum pedem nudum habuisse, male statuuntur.	184
<i>Veneri</i> <i>puellae pulchrae</i> comparabantur.	152
— a nuptias inituris res divina fiebat.	157
— numen virginibus infestum.	155
— sanguine placabatur vel columbae vel majoris hostiae.	157, 158
— <i>Coelestis</i> & <i>Vulgaris</i> .	161
— cum <i>Adonide</i> plerumque conjungitur & eodem, quo ille, templo culta.	162, 163
— in <i>Libano</i> culta.	167, 168
— <i>Aphacitidis</i> nomen adepta a loco ubi culta.	168, 169
— <i>rosa</i> florum pulcherrima ipsi sacrata.	178
— <i>virginitatem</i> non inlibate servatam ipsa aequae ac alii <i>Dii</i> vindicabant.	319
— e ma-	

ET VERBORUM.

- e mari nata mare navigantibus faver. 326, 327
- in mare jus habet, & a navigantibus invocatur. 329
- zona virginea [post concubitum ei] sacrabatur. 349
- Ubi pro quo. 270
- Vifus in amore fatietas nulla. 202
- Verba sensus denotantia permutantur inter se. 5, 6, 7
- neutra active usurpata, ut *pergere iter*. 302, 303
- Versuum invicem se sequentium in exitu dictiones eodem modo desinentes recte ponuntur. 139-142
- invicem se sequentium in medio voces eodem modo desinentes recte ponuntur. 364
- Vestes albas gestabant sacerdotes sacris operantes. 211
- sacerdotes Maximi civitatibus, & Pontifices provinciis praepositi a Maximino candidis chlamydibus ornati incedebant. 211
- vates, Dii, Angeli, veteres Heroïdes, nec non nuptiarum tempore induebant. 213, 214
- purpureas sacra celebraturi gestabant. 214
- in amore adprehendebant. 215
- ad talos demissas gestabant sacerdotes, & veteri aevo inlustres virgines & mulieres. 356, 357.
- Virgines modestae nuptiarum nomen horrent, certe horrere se fingunt. 261, 262
- Virginum cura anxiosa & custodia erat apud Graecos aliosque, a quibus tamen diversis institutis utebantur Lacedaemonii. 333-335
- Ἰπέρτερος & ὑπέρτερος permutantur. 121
- pro tuus. 121
- Voces compositae sonum simplicium non raro retinent, ut *detrecto* pro *detrecto* &c. 127, 128. 371

INDEX RERUM

- idem significantes junguntur. 197. 270, 271.
 323-325
 — a cursu & via ad orationem transferuntur.
 262-264
 — ab arvis eorumque, cultu desumptae ad fo-
 bolis generantionem deductae. 222-224
 ὁπὸ abundat. 56
 ὁπὸδεῖσιν non ὁπὸδεῖσιν. 48

Z.

- Zonam salvere* dicitur virgo & maritus &c. 343
 — non usurpatur de redimiculo capitis soluto
 in se nuptiali. 343, 344
 — solvebat maritus in lecto, non antea. 344
 — non unam, sed plures fuisse contra Brau-
 nium aliosque demonstratur. 345
 — Vossii sententia puellarum pudenda zonis
 munita fuisse rati pluribus adserta. 346-348
 — nobiles puellae tantum gestabant. 348
 — apud Romanos ipso nuptiarum tempore cin-
 gulo demum praecingebantur. 348, 349
 — post concubitum Veneri apud Graecos con-
 secrabant, non Dianae; apud Romanos autem
 Junoni Cinxiae. 349, 350
 — mulieres etiam gestasse videntur. 350, 341
 Ζώνη Ἡρῆ. 90
 Ζώνη, pro ζώνη. 347

FINIS.

INDEX

INDEX

Auctorum Veterum & Recentiorum,
qui in Notis & Animadversionibus

vel

Emendantur, vindicantur & inlustrantur;

vel

Laudantur & refutantur.

A.

A Chilles Tattus.	45. 49. 138. 198. 224. 225. 281.
	282. 334. 352
Acro.	145. 158. 220. 269. 304. 356
Aelianus.	151. 276. 295
Alberti (Johannes).	148. 257
Alciphron.	191. 265. 323
Anacreon.	82. 185. 368
Apollonius Rhodius.	239. 240. 351
Arator.	277
Aristaenetus.	110. 181. 259. 301
d' Arnaud (Georgius).	24. 109. 162. 185. 240.
	256. 304. 308. 333
Attius apud Ciceronem.	227
Avienus.	253
Auctor epistolae ad Hebraeos.	24
— ἐπὶ Σολωνίας.	296
— Elegiae in obitum Maecenatis.	342
Aufonius.	324. 361

B.

Barthius (Casparus).	139. 218. 347. 348
Bauldri (Paulus).	50. 212. 268.
Begerus (Laurentius).	249
Bentlejus (Richardus).	7. 135. 140. 142. 217. 218.
	227. 239. 241. 306. 308. 333. 370
Berglerus (Stephanus).	34. 76. 83. 90. 191. 199.
	220. 265. 326
Bochartus (Samuel).	154. 168. 267
Boëthius.	75. 128. 139. 240. 267. 292. 293. 314
	Bos

INDEX AUCTORUM.

Bos (Lambertus).	23. 99. 271
Braunius (Johannes).	184. 345
Broekhusius (Janus).	134. 135. 144. 153. 154. 156. 172. 175. 207. 218. 227. 241. 242. 248. 269. 290. 302. 335. 356
Buanarroto (Philippus).	291
Burmannus (Petrus).	7. 27. 50. 204. 213. 215. 243. 250. 274. 325. 357
————— Junior.	6. 105. 158

C.

Callimachus.	16. 49. 72. 109
Callyus (Petrus).	74. 75. 120
Cannegieterus (Henricus).	251. 268
Canterus (Gulielmus).	39. 68. 70
Canticum Salomonis.	337
Casaubonus (Isaäcus).	140. 151
Catalecta Pythoei.	200
Claudianus.	122. 218. 246. 247. 251. 332. 358
Clericus (Joannes).	24. 342
Columbus (Joannes).	50. 267
Coluthus.	36
de Cordova (Franc. Ferdinandus).	125
Cornutus.	189. 190
Crojus (Joannes).	264. 265
Cruceus (Emericus).	288
Cuperus (Gisbertus).	188. 212. 214. 232. 354

D.

Davisius (Johannes).	150
Deinias.	198
Demsterus (Thomas).	90. 347. 353
Diogenes Tragicus <i>apud Athenaeum.</i>	20
Diodorus Siculus.	307
Dorvillius (Jac. Philippus).	5. 9. 26. 29. 97. 164. 370
	Douza

INDEX AUCTORUM.

Douza (Janus). 177
 Dukerus (Carolus Andreas). 127. 130. 227. 267.
 315

E.

Eschenbachius (Andreas Christianus). 26. 275
 Euripides *apud Plutarchum*. 20, 21

F.

Faber (Tanaquillus). 248. 293
 — (Petrus). 343
 Falkenburgius (Gerartus). 52. 105, 106. 110. 120.
 189. 223
 Festus. 344
 Feythius (Everhardus). 338. 345
 Florens Christianus (Q. Septimius). 8. 77, 78. 171,
 172. 320
 Florus. 249. 267
 Francius (Petrus). 26. 55. 68. 72. 80
 Fulgentius. 314

G.

Gale (Thomas). 189
 Gebaverus (Georg. Christ.). 269
 Gellius (Aulus). 264
 Gevartius (J. Casparus). 79. 103
 Graevius (Jo. Georgius). 73, 74. 249. 334
 — (Theodorus). 333
 Gronovius (Jo. Fridericus). 245. 252. 263. 288
 — (Jacobus). 110. 249. 309. 325
 — (Abrahamus). 15. 17. 157
 Grotius (Hugo). 95. 150. 289. 367. 368
 Gujetus (Franciscus). 187. 240. 266. 297. 368
 Guntherus. 209. 247. 313

H.

Harduinus (Joannes). 2
 Harpocraton. 161, 162
 Haver-

INDEX AUCTORUM.

Havercampus (Sigebertus).	148
Heinsius (Daniel).	133. 143. 176. 265
—— (Nicolaus).	158. 218. 230. 240---244.
	247. 250, 251. 253. 258. 277. 299. 332. 342.
	358. 364
Hemsterhuis (Tiberius).	200. 223. 265
Henninius (Henr. Christ.).	244. 229. 230
Herodotus.	110
Hesiodus.	73, 74. 107. 124. 187. 217. 224. 232.
	266. 297. 307
Hesselius (Franciscus).	99
Heumannus (Christoph. Augustus).	27. 34
Hieronimus.	294
Homerus.	26. 96. 131. 308. 370, 371. 374
Horatius.	7. 131. 158. 177. 217. 220. 256. 304.
	312. 371
Hyginus.	302. 311

J.

Jacobus.	336
Jensius (Joannes).	240. 306. 308
Inscriptio Palmyrena.	3
—— in insula Chio reperta.	229
—— Philadelphiæ reperta.	341
Interpres Vulgatus.	148, 149. 170
Johnson (Richardus).	142
Jungermannus (Gothofredus).	86. 280
Justinus.	248, 249. 268. 293. 301. 371. 373
Juvenalis.	204, 205

K.

Knatchbull (Nortonus).	148
Kromayerus (Jo. Henr.).	34. 40. 57. 72. 77. 98.
	147. 255. 317-320

L.

Lactantius.	103. 111-114. 267. 268
	Lia-

INDEX AUCTORUM.

Libanius.	353
Longus.	253. 279. 281. 347
Lucanus.	209

M.

Manetho.	307, 308
de Mara (Gullelmus).	77
Marius Nigrinus (Dominicus).	317
Marklandus (Jeremias).	79. 131. 192. 204. 205. 229. 242. 245, 246. 252. 258. 260. 277. 288. 289. 301, 302, 303. 312, 313, 314. 325. 342. 358. 360, 361. 364
Mercerus (Josias).	124. 200. 294
Meursius (Johannes).	147. 161. 196. 199. 289. 351
Mimnermus.	92
Minucius Felix.	150. 251
Moll (Petrus).	253. 280. 347
Munckerus (Thomas).	39. 74. 102. 124. 152. 189. 268. 332. 311. 314

N.

Nonnus.	41. 47, 48. 51, 52. 54. 58, 59. 90. 105, 106. 120, 121. 132. 137. 162. 173, 174. 182. 193. 201, 202. 206. 208. 223. 225. 262. 279. 291. 323. 326. 346. 356. 360

O.

Observationes Miscellaneae.	27. 94. 110, 111. 126. 156. 165. 173. 179. 186. 192. 209, 210. 215, 216, 217. 226, 227. 244, 245, 246. 251, 252. 276, 277. 286, 287. 291. 294. 322. 324. 365. 366. 367. 368. 369. 370
Oppianus.	366
Oraculum apud Eusebium.	9. 14. 198. 305
Orpheus.	16. 188. 225. 273-275. 278. 306
Ovidius.	27. 204. 215. 250. 302. 316 325
Papius	

INDEX AUCTORUM.

P.

Papius (Andreas).	12. 60. 154. 207. 372
Pareus (Daniel).	57. 60. 66. 72. 86. 97. 154. 160. 172. 195. 196. 210. 343. 346
Paulus in epist. ad Romanos.	148, 149
du Pauw (Jo. Cornelius).	110. 181. 186. 190. 259. 301. 368
Perizonius (Jacobus).	293. 295
Perlius.	140
Petronius.	127
Phaletranus (Georg. Eric.).	293, 294
Phavorinus.	11. 59. 90. 161. 224. 351
Pierius Valerianus.	368
Plutarchus.	226
Poëta Vetus <i>apud Diodorum Siculum.</i>	138, 139
Pollux.	86
Pölyaenus.	121. 371
Potterus (Johannes).	226. 350. 353
Priscianus.	312
Propertius.	230. 240-242. 268, 269. 293. 303. 335
Prosper.	192

R.

Raphelius (Georgius).	148
Rondellus (Jacobus).	362
Röverus (Matthias).	11, 12. 18. 21. 29, 30. 35. 59. 64. 68. 72. 76. 91. 95. 110. 147. 253. 325
Rous (Franciscus).	353

S.

Sannazarius (Aëtius Sincerus).	195. 201. 291
Santolius (Baptista).	102
Scaliger (Julius Caesar).	274. 349
—— (Josephus).	342. 351
Schacchus (Fortunatus).	337
	Scheffe-

INDEX AUCTORUM.

Schefferus (Johannes).	248, 249. 301. 311
Scherpezeelius (Joannes).	374
Schoëttgenius (Christianus H.).	67
Scholastes Mulaei. 15, 16, 17. 32. 155--159. 192.	211
———— Horatii MS.	158. 147. 191
———— Cruquii.	158. 174
———— Theocriti.	198
———— Apollonii Rhodii.	351
Schriverius (Petrus).	343. 345
Secundus (Janus).	152. 176. 191. 193. 303
Seleucus.	232
Seneca.	244, 245
Servius. 6. 133-135. 159, 160. 163. 165, 166. 248.	277. 286. 304. 329
Smith (Thomas).	2. 362
Spanhemius (Ezechiel) 19, 20, 21. 143. 147. 263.	339. 342. 362
Statius. 27. 111. 209. 229. 245, 246. 250. 252.	260. 277, 278. 288. 301. 312, 313. 358. 360,
	361. 364
Stephanus (Henricus).	13. 16. 40
Stephanus Byzantinus.	279

T.

Theocritus.	370
Tibullus.	299
Titius (Robertus).	377, 178
Tollius (Jacobus).	267
Tryphiodorus.	72. 297. 305

V.

Valckenaer (Ludovicus Casparus).	37, 38. 224.
	374
Valerius Flaccus. 68. 243. 250. 268. 274, 275. 287.	288
Vallinus (Renatus).	139
	Vige

INDEX TAUCTORUM

Vigerus (Franciscus).	305
Vinetus (Elias).	362
Virgilius. 6. 101. 135. 140-142. 163. 165. 166.	
177. 233. 234. 242. 250. 258. 259. 260. 284.	
—287. 289. 315. 316. 330	
Vitringa (Horatius).	325
Vlamingius (Gulielmus).	75. 120. 128. 241
Voëtius (Paulus).	67. 219
Vossius (Ger. Johannes).	268. 317
—Isaacus.	244. 345
—Gerardus.	243
Vulcanius (Bonaventura).	333
W.	
Weitzius (M. Johannes).	160. 166. 198. 343
Whitfordus (David).	12. 76. 85. 149. 319. 320
Withofius.	99. 207. 235. 247. 277. 311. 312
Wolfius (Jo. Christophorus).	149. 336
Wopkenius (Thomas).	150. 251
Wouweren (Joannes).	353. 354

F I N I S.

ERRA-

E R R A T A

Sequentia, quae vel Scriptoris, humana in minimis difficilior aliquando sibi cavente Natura, vel typorum fudit incula, ut Lector corrigat, neque omittat, si forte supersint, offendatur etiam atque etiam rogi.

Pag.	lin.	pro	scribo
3.	b. 15.	ΘΕΙΟΤΑΤΗ.	ΘΕΙΟΤΑΤΗΣ
	21.	ΣΕΒΑΕΤΗ.	ΣΕΒΑΣΤΗ
	21.	Osroënonim.	Osroënorum.
34.	lib. 23.		lib. 23.
64.	a. 5.	de excidio Ilii.	de R. H.
80.	b. 7.	Neminem adde.	verp.
82.	b. 14.	con.	cum.
102.	a. 23.	Scholastes adde.	Germanicos, ut alibi
	26.	defunct.	prostant.
107.	a. 6.	a voce Quid ad	Statius omnia dele.
109.	b. 7.	masculinis.	faemininis.
111.	a. 4.	dele haec.	
125.	21.	apoc.	apoc.
131.	33.	135.	136.
135.	6.	dele ad.	
	25.	superius	superior.
249.	50.	post loco adde.	eumque ante huic ge- mina nondum mihi reperita.
150.	22.	adferant.	adferent.
163.	8.	Cei.	Cae.
195.	22.	aucta.	auctus.
198.	22.	reperitus.	reperita.
205.	28.	Stadium.	Poëtas.
212.	17.	candido.	candida.
214.	11.	utebantur adde.	sacra celebraturi.
	27.	ita adde.	vero.
	l. ult.	adbibitum.	adbibitum.
216.	l. ult.	Αυριλάδες καυχαυτες	Αυριλάδες καυχ.
218.	7.	pumifer.	pumifer.
223.	5.	post rectum dele omnia ad.	A. p. usque.
224.	27.	que.	quae.
	32.	cap. p.	cap. 3. p. 138.
226.	7.	hanc.	huic.

E R R A T A.

233.	29.	<i>fuert.</i>	<i>furit.</i>
236.	9.	<i>eadem-derivatae & conpositae.</i>	<i>easdem derivatas & conpositas.</i>
239.	26.	<i>lavasse.</i>	<i>lavisse.</i>
241.	6.	<i>post indoctum adde.</i>	<i>adfirmat.</i>
247.	4.	<i>Heinsius.</i>	<i>Heinsium.</i>
251.	1.	<i>opem adde.</i>	<i>quoque.</i>
	10.	<i>in Claud.</i>	<i>Claud. in.</i>
	23.	<i>adridebit.</i>	<i>adrisura fit.</i>
252.	24.	<i>5.</i>	<i>3.</i>
256.	7.	<i>Porphyrius.</i>	<i>Porphyrio & ita se per.</i>
	9.	<i>Acron,</i>	<i>Acro, ut semper.</i>
	13.	<i>impert.</i>	<i>ἐμπέρ.</i>
264.	20.	<i>librorum adde.</i>	<i>lectione.</i>
268.	21.	<i>haec adde.</i>	<i>non.</i>
269.	27.	<i>an voluit &c. dele ad</i>	<i>Servius.</i>
273.	27.	<i>Eratosthenes.</i>	<i>Eratosthenem.</i>
274.	29.	<i>minimo.</i>	<i>minime.</i>
275.	2.	<i>Phaeacas.</i>	<i>Phaeacas.</i>
277.	24.	<i>4 Sylv. 5.</i>	<i>5 Sylv. 4.</i>
280.	1.	<i>eruellendam.</i>	<i>eruellendum.</i>
281.	25.	<i>Hos dolos.</i>	<i>Hi doli.</i>
288.	24.	<i>resecta.</i>	<i>prosecta.</i>
289.	7.	<i>adde</i>	<i>Aurorae</i>
299.	31.	<i>suas.</i>	<i>suos.</i>
301.	14.	<i>περίλας adde.</i>	<i>cum ἰσχυρίσας factum rectum sit.</i>
302.	27.	<i>euntes.</i>	<i>iter gradientes.</i>
309.	3.	<i>7.</i>	<i>Nid.</i>
311.	19.	<i>tamen adde.</i>	<i>hic.</i>
313.	17.	<i>recepterat.</i>	<i>recepert.</i>
315.	13.	<i>ubi adde.</i>	<i>tamen potius.</i>
321.	29.	<i>tarde.</i>	<i>tarda.</i>
326.	11.	<i>aucipo.</i>	<i>aucupe.</i>
	26.	<i>Melito.</i>	<i>Melite.</i>
321.	12.	<i>εἰς ἄν pro dele.</i>	
332.	2.	<i>Ζεδάριστος.</i>	<i>Ζεδάριστος.</i>
368.	29.	<i>non potui.</i>	<i>dele non.</i>

In Indice R. & V. p. ult. generantionem. l. generationem.

—— Auctorum l. 8. adde Ammonius 37, 38.

In Dedicatione p. 3. v. 1. *limine* *limite*

In Praefatione p. 7. l. 13. *has* *hos*
p. 36. l. 8. *meam adde tamen.*

